

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

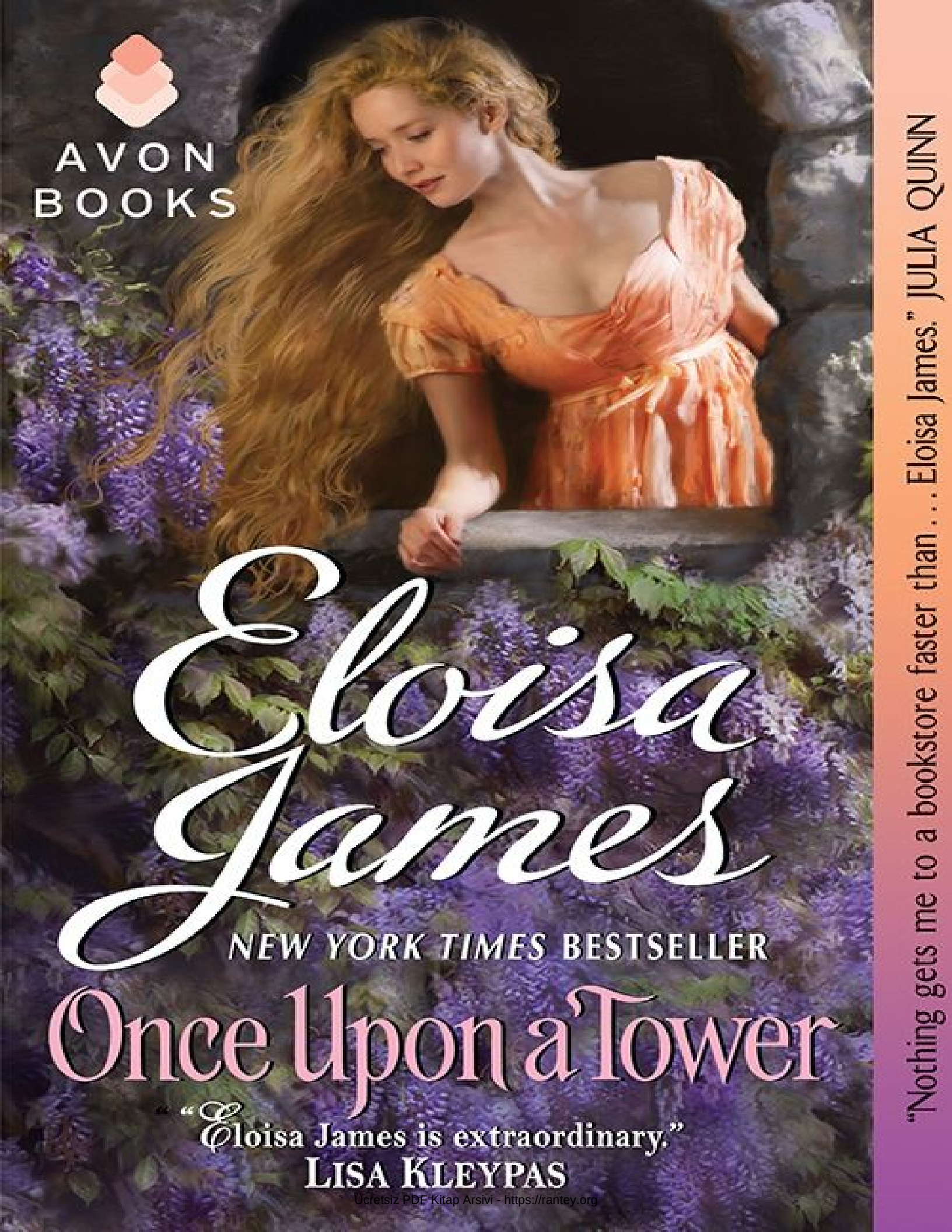
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AVON
BOOKS

Eloisa James

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Once Upon a Tower

"Eloisa James is extraordinary."

LISA KLEYPAS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Nothing gets me to a bookstore faster than ... Eloisa James." JULIA QUINN

Eloisa
James

Once Upon a Kule

KVOH

An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

*Bu kitap Düşesler olarak adlandırılan çok özel,
eksantrik ve komik bir grup kadına adanmıştır. Onlar
kahkahalarıyla hayatımı aydınlattılar:
Teşekkürler, Hazretleri!*

Teşekkür

Kitaplarım küçük çocuklar gibidir; onları okur-yazar hale getirmek için koca bir köy gerekir. Köyüme en içten teşekkürlerimi sunmak istiyorum: editörüm Carrie Feron; menajerim Kim Witherspoon; yazı ortağım Linda Francis Lee; Web sitesi tasarımcım Wax Creative; ve kişisel ekibim: Kim Castillo, Franzeca Drouin ve Anne Connell. Ayrıca, nazik bir hayranım olan Ann M., "Rapunzel "den esinlendiğim olay örgümün kritik bir anında at kılı ipi kullanma fikrini bana verdi. Yetenekli ve son derece bilgili bir çellist, Chronotope Projesi'nden Jeffrey Ericson Allen, çello ve kullanım tarihi konusundaki uzmanlığını ödünç verdi. Tarihi gerçeklerden uzaklaştığımda (son iğnede olduğu gibi), onun tavsiyesi olmadan yapmadım.

Bir

2 Mayıs 1824

No. 20 Curzon Caddesi, Londra

Gilchrist Kontu'nun şehir evi

Kinross Dükü, MacAulay Klanı Reisi Craigievar'lı Gowan Stoughton mümkün **olduğunca** İngilizlerle dolu odalardan kaçınırdı. Babasının da dediği gibi, onların hepsi beyinden çok kulak kiri olan geveze dedikoduculardı.

Gerçi Shakespeare oraya daha önce varmıştı.

Yine de burada, tercih ettiği gibi bir Highland deresine olta atmak yerine Londra'nın göbeğinde bir balo salonuna giriyordu. Hayatın -ya da her halükârda onun hayatının- nahoş ama kaçınılmaz bir gerçeğiydi; bir gelin için balık avlamak, somon balığı avlamaktan daha öncelikliydi.

Anons edildiği anda bir sürü genç kadın ona doğru döndü, her birinin yüzünde pırıl pırıl parlayan bir dizi diş vardı. Ona göre hepsi kabız gibi görünüyordu ama gülümsemeleri daha çok unvanına otomatik bir tepkiydi. Ne de olsa bekâr bir asilzadeydi.

tüm uzuvları. Saçları da; çoğu İngiliz'den daha fazla saçı vardı. Bir kaleden bahsetmiyorum bile.

Ev sahipleri Gilchrist Kontu ve Leydi Gilchrist merdivenlerin dibinde bekliyorlardı, bu yüzden genç hanımlar hemen saldırmadılar. Gowan Gilchrist'i sevmiştii; sert ama adil biriydi ve neredeyse İskoçlara özgü düşünceli bir bakışı vardı. Çoğu beyefendinin aksine ikisi de mali işlerle ilgileniyordu ve kont çok iyi bir yatırımcıydı. Gowan İskoçya Bankası'nda, Gilchrist de İngiltere Bankası'nda benzer bir görevde olduğu için, son birkaç yıldır nadiren karşılaşmış olsalar da epey yazışmışlardı.

"Majesteleri, kontesimi takdim edebilir miyim?" Gilchrist sordu, çizerek

Leydisi öne çıktı. Gowan'ı şaşırtan kontes kocasından oldukça gençti, belki de yirmili yaşlarının sonundaydı. Dahası, şehvetli, dolgun dudakları vardı ve dolgun göğüsleri pembe ipekten yapılmış bir korsajla çerçevelenmişti. Görünüşe bakılırsa, bir opera dansçısının kıyafet ve tavırlarını taklit eden aristokrat kadınlardan biriydi.

Öte yandan Gilchrist'in aklına sert bir kilise bekçisinden başka bir şey gelmiyordu. Uyumlu bir çift olamazdı. Bir karı koca yaş ve ilgi alanları bakımından birbirini tamamlamalıdır.

Kontes ona üvey kızı Edith'ten bahsediyordu, bu yüzden Gowan eğildi ve genç bayanla tanışma fikrinden duyduğu tarifsiz memnuniyeti dile getirdi.

Edith. Ne korkunç bir isim.

Uzun dilli bir kadının adı bu olurdu. Tozlu bir fındık, bir kanat kulaklı . . . *İngiliz kadın.*

Leydi Gilchrist hiçbir uyarıda bulunmadan kolunu Gilchrist'in kolunun arasından geçirerek bitişikteki kabul odasına kadar ona eşlik etmesini sağladı; Gilchrist irkilmesini zorlukla bastırabildi. Gençliğinde hizmetkârlar her zaman etrafında dolanırlar, giysilerini düzeltir, boynuna dokunur, ağzını silerlerdi. Ama yıllar içinde

On dört yaşına girdiğinden beri, zorunlu olmadıkça bu tür yakınlıklara maruz kalmamıştı.

Yalnız çok az zamanı olduğu için, kendisi ile dünya arasında bir bariyer oluşturmayı tercih ediyordu. Mahremiyetinin olmamasından yakınmıyordu; örneğin sekreterinin raporunu dinlemeden giyinmenin zaman kaybı olacağını düşünüyordu. Gowan'ın nefret ettiği bir şey varsa o da zaman kaybetmektir.

Ona göre zaman kendini boşa harcıyordu. Çok geçmeden, birdenbire devrildiniz ve öldünüz ve tüm anlarınız yok oldu.

Bu anların sonsuz ve bitimsiz olduğunu iddia etmek aptallık olurdu, ki ona göre banyoda oyalanırken ya da şiir okuyarak saatlerce tembellik ederken insanlar tam da bunu yapıyordu. Mümkün olduğunca çok şeyi aynı anda yapmak onun eğilimi ve alışkanlığıydı.

Gerçekten de bu balo bir örnek teşkil ediyordu: Yarın Brighton'da bir grup bankacıyla buluşmaya gitmeden önce, bir poundluk banknotların basımıyla ilgili düğüm noktası hakkında Gilchrist'in fikrini almak istemişti. Gilchrist genç hanımların katılacağı bir balo veriyordu. Gowan'ın acil - çaresiz değil ama acil- bir eşe ihtiyacı vardı.

Yani bir taşla iki kuş. Tek taşla üç ya da dört kuş vurmayı tercih ederdi ama bazen daha azıyla yetinmek gerekirdi.

Tek sorun, odanın İngiliz hanımlarla dolu olmasıydı ve onlardan biriyle evlenmenin kötü bir fikir olacağına karar vermişti. Bir İskoç asilzadesinin kendisini İngiltere'nin büyük evlerinden birine bağlamak için her zaman iyi bir nedeni olduğu doğrudur.

Ama aynı zamanda bir İngiliz kızının zorunlu olarak *İngiliz* olduğu da doğrudur.

Herkesin bildiği gibi, onlarınki tembel bir ırktı. Kuzeydeki İskoç meslektaşları dört çocuk yetiştirirken bin koyunluk bir araziyi yönetmekten başka bir şey düşünmezken, onların kibar kadınları bitmek bilmeyen çay fincanlarını yudumlamak ve roman okumaktan başka bir şey yapmadan otururlardı.

Kendi büyükannesi sabahtan akşama kadar hiç şikâyet etmeden çalışmıştı. Eğer okunacaksa, bunun zihni geliştirmek için olması gerektiğini söylerdi hep. İncil ve Shakespeare, Montaigne'in denemeleri de hafif okumalar içindi. Son nişanlısı da aynı kalıptaydı ve evliliği büyükannesinin ayarladığı düşünülürse bu çok anlamlıydı. Bayan Rosaline Partridge yoksulları ziyaret ederken yakalandığı ateşten ölmüştü ... erdem, onun durumunda, ödüllendirici olmaktan çok uzaktı.

Gowan çalışkanlığın bir gelinde aradığı başlıca özellik olduğunu düşünüyordu (güzel, bakire ve iyi yetiştirilmiş olması gibi bariz özellikler dışında). Geleceğin Kinross Düşesi zamanını boşa harcayan biri olamazdı.

Leydi Gilchrist onu balo salonuna çekmişti ve şimdi daha küçük bir odaya girmişlerdi. Odada yaptığı hızlı bir keşif, servet ya da unvan açısından, orada bulunan bekâr erkeklerden hiçbirinin kendisiyle boy ölçüşemeyeceğini göstermişti. Her halükârda, tüm Londra'da muhtemelen sadece üç aday vardı.

Yani, açıkçası, bir eş seçtikten sonra ona kur yaparak zaman kaybetmesine gerek yoktu. Evlilik de diğerleri gibi bir pazardı; doğru kadını bulduğunda rakiplerini geride bırakacaktı.

Kontes onu odanın bir tarafına çekti ve üvey kızı olarak tanıttığı genç bir kadının önünde durdu.

Bu, geçmiş bugünden ayıran ve geleceği sonsuza dek değiştiren türden bir andı.

Leydi Edith aşırı sıcak bir İngiliz balo salonuna ait değildi. Orada Sanki bir peri tepesinin altındaki evini hayal ediyormuş gibi, onda uhrevi bir şeyler vardı. Gözleri yeşil havuzlar gibiydi, fırtınalı bir günde bir göl kadar derin ve karanlıktı.

Hoş bir kıvrımı vardı ve güneşin altın elmaları gibi parlayan saçları vardı. Saçları lüle lüle ve bukleler halinde toplanmıştı ve adamın tek istediği saçlarını çözüp funda yatağında onunla sevişmekti.

Ama onu asıl baştan çıkaran gözleri oldu: gözleri onunkileri nazik bir ilgisizlikle karşıladı, ateşten hiçbir şey göstermeyen hülyalı bir huzurla

Evli olmayan genç bayanlar genellikle ona coşkuyla bakarlardı.

Gowan kendisini şehvet düşkünü bir adam olarak görmüyordu. Ona göre bir dükün şehvete yenik düşmeye hakkı yoktu.

Tanıdığı adamların, bir gün, bir saat içinde Şımarık gülüslü ve yuvarlak kalçalı kadınların ayakları. Tıpkı Gımdı gür karısıyla Kont'a acıdığı gibi acımaya bağılamıyordu.

Ama o anda, Leydi Edith'e bakarken, aşk ve ona eşlik eden şiir anlamlıydı. Sanki o an için yazılmış gibi bir dize geldi aklına: *Bu geceye kadar gerçek güzelliği hiç görmemiştim.*

Belki de Shakespeare her şeye rağmen bir işe yarıyordu.

Leydi Edith'in pembe ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Başını eğerek derin bir reverans yaptı. "Majesteleri, sizinle tanışmak bir zevk."

Gowan'a göre kontesin varlığı sona ermişti sanki; gerçekten de bir oda dolusu insan duvar kâğıdının içinde kaybolmuştu. "Bu zevk tamamen bana ait," dedi, her kelimesinde ciddiye. "Bu dans için elinizi tutma onurunu bana bahşeder misiniz?" Elini uzattı.

Hareketi, dalgalanan bir hevesle değil, hevesin onu iteceği kadar kesin bir şekilde onu çeken bir soğukkanlılıkla karşılandı. O dingin gözlerin kendisi için ışıldamasını, bakışlarında hayranlık, hatta hayranlık görmekten başka bir şey istemiyordu.

Başını tekrar eğdi ve onun elini tuttu. Dokunuşu eldivenlerini yaktı, sanki o ana kadar soğuk olan bir parçasını ısıttı. Kaçmak yerine, onu daha da yakınına çekme dürtüsü duydu.

Balo salonuna girip onun kollarına atıldığında Edith deniz dalgaları kadar zarif bir şekilde dans etti. Ve sessizdi.

Dans onları ayırıp tekrar bir araya getirmeye devam ediyordu; Gowan henüz tek kelime etmediklerini fark edene kadar setin sonuna kadar ilerlemişlerdi. Onun huzurunda bu kadar sessiz kalan son kişiyi hatırlayamıyordu, ama kız buna gerek duymuyor gibiydi - ya da

onunla konuşmak için. Yine de hayatının en rahat sessizliğiydi bu.

Derin bir şaşkınlık hissettiğinin farkındaydı.

Döndüler ve tekrar odaya doğru ilerlemeye başladılar. Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Kibar konuşma sanatında ustalaşmıştı; dükün varlığından rahatsız olan bir salon dolusu insan, iyi seçilmiş birkaç kelimeyle rahatlatılabilirdi.

Ama onun deneyimlerine göre, genç hanımların yönlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Genellikle hararetle gülümsüyorlar, gözleri ışıltılı mesajlar gönderirken dudaklarından saçmalıklar dökülüyordu.

Gowan aptal değildi. Hayatın ona bir oldubitti sunduğunun farkındaydı. Edith'le ilgili her şey mükemmeldi: rahat sessizliği; dinginliği; büyüleyici yüzü; sanki ayak parmakları yere değmiyormuş gibi dans edişi.

Mükemmel bir Kinross Düşesi olacaktı. Yaptıracağı portreleri şimdiden hayal edebiliyordu: Düşesin tek başına bir portresi ve daha sonra dördünün -ya da beşinin; çocuk sayısını ona bırakacaktı- büyük salondaki şöminenin üzerine asılacak bir başka portresi.

Dans sona erdi ve bir vals tınıları başladı.

Leydi Edith onun önünde reverans yaptı.

"Benimle tekrar dans eder misin?" Sesi her zamanki ölçülü tonundan yoksun bir şekilde yuvarlandı.

Ona baktı ve dansa başladıklarından beri ilk kez konuştu. "Korkarım bu dans Lord Beckwith'e söz verildi."

"Hayır," dedi, gerçi hayatında hiç bu kadar kaba bir şey yapmamıştı.

"Hayır mı?" Gözleri hafifçe irileşti.

"Waltz with me."

Elini uzattı. Çok kısa bir süre durakladı ve sonra bir kez daha elini onun elinin içine koydu. Sanki bir kuşu evcilleştiriyormuş gibi dikkatlice diğer elini

elini beline koydu.

Bir sevgilinin dokunuşuyla yanmakla ilgili tüm o romantik saçmalıkların doğru olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Onlar dans ederken, Gowan belli belirsiz bir şekilde tüm topluluğun onları izliyordu. Kinross Dükü, Gilchrist'in kızıyla arka arkaya iki kez dans ediyordu. Haberler sabaha kadar tüm Londra'ya yayılırdı.

Umurunda bile değildi. Onu dikkatle, özelliklerine göre incelerken kalbi müzikle birlikte güm güm atıyordu. Kadın son derece lezzetliydi. Dudaklarında doğal bir kıvrım vardı, sanki hiç vermediği bir öpücüğü ya da gülümsemesi varmış gibi.

Kadının ve erkeğin ayakları müzikle mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu. Gowan'ın

hayatında hiç bu kadar iyi dans etmemişti. Vals boyunca ateşten fırlatılan kıvılcımlar gibi savruldu, ikisi de tek kelime etmedi.

Kelimelerin gerekli olmadığını fark etti. Onlar konuşuyorlardı. dansın kendisi aracılığıyla.

Aklına başka bir düşünce geldi: yalnız olduğunu hiç fark etmemişti. Şu ana kadar değil.

Valsin son tınıları da bitince dans partnerini selamladı ve Lord Beckwith'i orada beklerken bulmak için tekrar doğruldu.

"Dük," dedi Beckwith, sesinde belirgin bir ürperti vardı. "Sanırım benim dansımı sizinkiyle karıştırdınız." Kötü kullanılmış bir adam havasıyla dirseğini Leydi Edith'e doğru uzattı.

Kıbar bir veda gülümsemesiyle Gowan'a döndü ve elini Beckwith'in kolunun arasından geçirdi.

Gowan sabırsızlıkla yanıp tutuşuyordu. O bir İskoç'tu: bir erkekle bir kadın arasında bu tür bir nezaketi takas etmezdi. Ona ne hissettiğini göstermek, onu bir sütunun arkasına kaçırmak, kollarına almak ve öpmek istiyordu.

Ama *henüz* onun karısı değildi. O olana kadar kurallara uymak zorundaydı. Müstakbel karısının Vikont'un kolunda bir sonraki dansa geçişini izledi.

Gowan, Beckwith'den daha zengindi. Ve Vikont'tan daha yakışıklıydı. Tabii Edith ince, dal gibi erkekleri tercih etmiyorsa. Edith'in ona arzusuyla baktığını dürüstçe söyleyemezdi.

Ama tabii ki kimse şehvet düşkününü bir eş istemezdi. Büyükbabası büyükannesiyile resmi bir akşam yemeğinde tanışmış ve o sırada sadece on beş yaşında olmasına ve yaşına göre utangaç olmasına rağmen onun bir sonraki düşes olacağını hemen anlamıştı. İnsan, bırakın şimdiki düşesini, gelecekteki düşesinin bile yabancı erkekleri arzulamasını istemezdi.

Gowan sabah ziyaret etmek için geri dönmeye karar verdi. Bu, İngiltere'deki kur yapma ritüellerinin bir parçasıydı: İstenilen kişinin evini üç ya da dört kez ziyaret etmek, onu gezdirmek ve sonra babadan kızını istemek.

Bu konu kafasında netleştikten sonra kontu aradı ve pound banknotları konusunu açtı. Çalışmaları sona erdiğinde Gowan, "Pomfrey'in Bankası'yla vardığımız sonuçları görüşmek üzere Brighton'a gitmeden önce kızınızı ziyaret etmek için yarın uğrayacağım," dedi.

Kontun gözlerindeki onayı gördü. Belli ki adam onu bu baloya, hükümetin banknotlarını altın egemenliklerle geri ödeyip ödememesiyle hiçbir ilgisi olmayan nedenlerle davet etmişti.

Gowan o gece başka hiçbir kadınla dans etmedi. Böyle bir eğilimi yoktu ve kesinlikle odanın kenarında oturup Edith'in başka erkeklerle dans etmesini izlemek istemiyordu. Bu düşünce bile çenesini sıkmasına neden oluyordu.

Kıskançlık vatandaşlarının çöküşüydü. Karanlık tarafıydı En büyük erdemleri sadakattir. Bir İskoçyalı ölene kadar sadıktır; vefasız İngiliz kocaların aksine, başka yataklar aramak için asla seçtiği gelinden dönmez.

Yine de Gowan onun sadakati her şeyin üstünde tutan, lanet olası bir sahiplenici piç olduğunu biliyordu. Edith'in parmağında onun kendisine ait olduğunu gösteren bir yüzük olmadan önce bir erkekten diğerine geçmesini izlemek onu canlı canlı yerdi.

Gerçi onun kalbindeki izi daha da iyi olurdu.

Edith'in talipleriyle uğraşmak zaman kaybı olacaktı ve Gowan zamanını boşa harcayan biri değildi. Bunun yerine eve gitti ve Londra'daki avukatı Jelves'e bir mesaj yazdı. Mesajda yakın gelecekte evlenmeyi planladığını belirtiyor ve Jelves'e önerilen anlaşmayı hazırlayıp sabah erkenden kapısına getirmesini söylüyordu.

Bu görev muhtemelen adamı bütün gece ayakta tutacaktı; Gowan ona bir ikramiye göndermeyi aklına not etti.

Şafakta kalktı ve birkaç saatini çalışarak geçirdi. Bir gece bile uyumamıştı.

Leydi Edith'le ilgili fikrini değiştirdi - bir kez karar verdikten sonra önemli bir konuda fikrini değiştirdiğini hiç hatırlamıyordu. Bitkin görünümlü Jelves geldiğinde, evlilik anlaşmaları konusuna bir saatini ayırdı. O ve avukat, Jelves'in biraz sinirli bir şekilde aşırı cömert olabileceğini söylediği bir belge hazırladılar.

"Leydi Edith benim düşesim olacak," dedi Gowan ona, gözlerinin kışa döndüğünün farkındaydı. "O benim en iyi yarım olacak. Ölümümünden sonra ona kalacak mirası ya da hayatım boyunca tadını çıkaracağı şeyleri neden kısıtlayayım ki? Biz İskoçlar kadınlarımıza sizin bu ülkede yaptığınız gibi saygısızca davranmayız. Onunla tek bir kızımız olsa bile, mirasın büyük kısmı o kızıma kalacak."

Dişlerini göstermeye çok yaklaşmış olmalıydı çünkü Jelves yutkundu ve başını salladı.

Gowan artık geç kalmıştı, lanet olsun. Brighton'da bir masa dolusu bankacı onu bekleyeceği için en fazla iki saat içinde Londra'dan ayrılacaktı. Maiyetine ikinci bir arabayla onu takip etmelerini söyleyerek, arabacısına Gilchrist'in Curzon Sokağı'ndaki evine dönmesini emretti.

Gilchrist'lerin uşağı pelerinini aldı, kontes ve Leydi Edith'in birazdan konuklarına katılacaklarını bildirdi ve büyük bir salonun kapısını açtı.

ve -şu anda- bir beyefendiler kulübünden başka bir şeye benzemeyen zarif bir misafir odası.

Erkekler her yerdeydi, yanlarında çiçekler ve buketler, kendi aralarında gülüşüyorlardı. İnanılmaz bir şekilde, bir köşede gizli bir piquet oyunu devam ediyordu. Onların sadece yarısını tanıyabildi. Beckwith oradaydı, cafcaflı düğmeleri olan turuncu bir ceket giymişti. Lord Pimrose-Finsbury de oradaydı. Pimrose-Finsbury'nin sadece hayat boyu unvanı vardı ama Marylebone'un büyük bir kısmına sahipti. Elinde küçük, narin bir menekşe burun çiçeği tutuyordu.

Gowan içinin burkulduğunu hissetti; Covent Garden'a gül ya da benzeri bir şey almak için birini göndermek aklına gelmemişti.

"Sabah gelenlere katılırsanız, Majesteleri," dedi uşak, "Ben çok kısa bir süre içinde ikramlar sunulacak."

Bunun yerine Gowan topuklarının üzerinde döndü ve girişe doğru yürüdü.

Kâhya onu takip ederek, "Majesteleri bir kart bırakmayı mı tercih eder?" diye sordu.

"Lord Gilchrist ile konuşmayı tercih ederim. Leydi Edith ne zaman çıkış yaptı?" diye açıkça sordu.

Kâhyanın kaşı seğirdi ama kendini kontrol etti. "Dün gece," dedi. "Dün gece sosyeteyle ilk kez çıktı."

Edith'e bir kez b a k ı p onu yanında hayal eden tek erkek Gowan değildi.

Ama şimdi Gilchrist'in onu neden davet ettiğini çok iyi biliyordu.

Balo: Davetiye kızının elini hediye etmeyi de içeriyordu. Kontun sessiz teklifini kabul etmeyi seçerse başka bir rekabet olmayacaktı. "Eğer müsaitseniz Lord Hazretleriyle konuşmak isterim." Sormadı. Gowan asla sormazdı, sadece söylerdi. Fark etmezdi, çünkü her zaman istediğini alırdı. Ve *sormanın* onur kırıcı bir yanı vardı.

Dukes, kendi görüşüne göre,
sormadı. Belirttiler.

Leydi Edith'in eli konusunda da bir şey *sorulmayacağına* dair bir his vardı içinde.

İki

Leydi Edith Gilchrist'i sezonun en büyük başarısına dönüştüren ve ona Kinross Dükü'nün elini (ve muhtemelen kalbini) kazandıran da bu ateşti. Eğer Edie kendi ilk balosunda korkunç derecede hasta olmasaydı, daha az popüler olabilirdi. Ama kafası boş bir kabak gibi hissettiğinden, tek yaptığı balo salonunda sürüklenmek ve gülümsemektir. Ve gülümsemek.

Bunun olağanüstü bir başarı formülü olduğu ortaya çıktı.

Gecenin yarısına gelindiğinde, piyasadaki tüm uygun bekârlarla ve iki kez de Kinross Dükü, Lord Beckwith ve Lord Mendelson ile dans etmişti. Üvey annesi Layla bir ara onu kolundan yakaladı ve Leydi Jersey'nin onu sezonun en büyüleyici sosyete kızı ilan ettiğini söyledi. Anlaşılan Almack'ın patroniçelerinin kraliçesi, Edie'nin on dokuz yaşında modaya uymayacak kadar yaşlı olduğu gerçeğini görmezden gelecekti.

Edie sadece gülümsemişti. Dengesini korumaya çalışıyordu.

Ertesi sabah geç saatlerde, yanakları elbisesi kadar beyaz bir halde babasının kütüphanesinde görüldüğünde, evlilik geleceğiyle ilgili müzakereler çoktan sonuçlanmıştı.

Gözlerini (kan çanağına dönmüş olduklarını gizlemek için) kısık tuttu, kendisiyle konuşulduğunda gülümsedi ve sadece: "Elbette baba" dedi. Ve: "Ben olsam

sizinle evlenmekten onur duyarım, Majesteleri."

"Gerçek şu ki Edie," dedi Layla, Kinross ayrıldıktan ve Edie'yi yatak odasına geri getirdikten beş dakika sonra, "ateşin babanın bahsetmeyi unuttuğu bir iyilik perisi tarafından gönderildi. Bir düke yakalanacağın kimin aklına gelirdi ki?"

Bu düğ İskoç'tu, bu da ona karşı bir işaretti ama Layla'ya göre, Kinross'un tüm İskoçya'daki en büyük mülke sahip olması onu fahri bir İngiliz ve evlilik pazarındaki en cazip erkek yapmıştı.

Edie sadece inledi ve yüzüstü yatağına düştü. Başı zonkluyordu, kendini baygın hissediyordu ve açıkçası nişanlısının neye benzediğinden bile tam olarak emin değildi. Çok güzel bir sesi vardı ama çok uzun boyluydu, diye düşündü. Büyüktü. En azından kıvı saçları yoktu. Kıvı saçlı erkeklerden hoşlanmazdı. "Bu hiç nazik değil," dedi yastığına doğru.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Çok güzel ve solgun görünüyordun. Mary'nin saçlarına inciler örmesi oldukça çekiciydi. Ve konuşmak yerine sadece gülümsedin. Bu çok çekici. En azından erkekler için."

"Sence de biraz düşüncesiz değil mi?" Edie mırıldandı.

Layla perdeleri geri çekti ve pencereyi açtı. Edie geniş ve havadar olan, arka bahçeye bakan bir pencere pervazına sahip yatak odasını çok seviyordu. Ama Layla'nın o pencere kenarına tüneyip tütün içmesinden nefret ediyordu.

"O iğrenç şeylerden birini burada içemezsin," dedi hemen. "Kokudan nefret ediyorum ve *hastayım!*"

Yatakta yüzüstü yatarken bile Layla'nın kendisine aldırış etmediğini gayet iyi biliyordu. Edie onun en sevdiği tüneğine yerleştiğini ve dumanı bahçeye üfleyebilmek için mumu yaktığını duyabiliyordu. Bunun dumanı odanın dışında tuttuğunu sanıyordu ama öyle olmamıştı.

"K u s a b i l i r i m , " diye işaret etti Edie, yanağını daha serin bir yere götürerek yastık kılıfının yaması.

"Hayır, olmaz. Ateşin var, mide rahatsızlığın değil."

Edie pes etti. "Müstakbel kocam ya düşüncesiz ya da aptal. Onunla daha dün gece tanıştım ve neye benzediğini bile zar zor hatırlıyorum."

"Düşüncesiz değil, erkeksi," dedi Layla. "Kararlı."

"Aptalca."

"Sen çok güzelsin, Edie. Bunu biliyorsun. Tanrı aşkına, bütün *ton* bunu biliyor. Muhtemelen dün geceden çok önce senin hakkında bir şeyler duymuştur. Herkes sonunda sosyetenin önünde eğilen Zarif Edith'ten bahsediyor."

"Keyifli Çeyizimi unutma," dedi Edie ekşiyerek. "Bu burnumun şeklinden daha önemli."

"Senin çeyizine ihtiyacı yok. Kaç genç kızın dükü kapmaya çalıştığından haberin yok. Eskiden İskoç bir aileden bir kızla nişanlıydı - Kaponlar mı? Keklikler mi? Kız bir yıl önce öldü ve o zamandan beri kimse onun gözüne girmeyi başaramadı. Tabii ki birkaç ay yas tuttu."

"Bu çok üzücü. Belki de kırık bir kalbe bakıyordur."

"Duyduğuma göre, beşikte nişanlanmışlar ya da öyle bir şeymiş ve düğ dahil kimse onu çok iyi tanıımıyormuş."

"Hâlâ üzücü olduğunu düşünüyorum."

"Bu kadar yufka yürekli olma, Edie. Düğ balo salonuna girip seninle vals yaptıktan ve kalbini kaybettikten sonra belli ki her şeyi geride bırakmış." Layla durakladı, neredeyse pencereden dışarı bir duman halkası üfleyecekti. "Bu oldukça romantik, sence de öyle değil mi?"

"Düğ gerçekten kalbini kaybettiğini mi söyledi? Çünkü bana kalbini kaybetmiş gibi gelmedi, gerçi görüşüm o kadar bulanıktı ki bilemedim."

"Yüzü çok şey anlatıyordu."

"Dün gece dans ederken tamamen sessiz kaldığımıza göre öyle olsa iyi olur." Edie yanan yanağını serinletmek için bir santim kıpırdadı.

çarşafın başka bir bölümüne karşı. "O ç e r a ğ ı s a ğ a s o l a sallama. Odaya duman giriyor."

"Özür dilerim."

Edie gripten ölmenin mi yoksa yüzünü hiç net görmediği bir adamla evlenmenin mi daha kötü olacağını düşünürken bir an sessizlik oldu.

"Neye benziyor?" diye sordu. "Ve lütfen Mary için zili çalar mısın? Başım çatlıyor."

"Sana soğuk kompres yapacağım."

"Hayır, o iğrenç şeyi bitirene kadar pencereden ayrılamazsın."

"O zaman Mary için nasıl zili çalabilirim?"

Edie, Layla'nın pencere kenarındaki koltukta olduğu yerde kaldığını yüzüstü yatarken bile anlayabiliyordu. "Doğru dürüst annelik içgüdülerine sahip değilsin," diye yakındı.

Layla kuru bir sesle, "Bu doğru," diye cevap verdi. "Bu şartlar altında çok da iyi oldu."

Edie'nin annesinin ölümünden sonra Lord Gilchrist yıllarca bekâr kalmıştı; ta ki otuz altı yaşında aklını yitirip Layla'ya aşık olana dek. Edie yeni üvey annesinden pek hoşlanmamıştı, baştan çıkarıcı havası Edie'nin on üç yaşındayken hiç hoşuna gitmemişti. Aslına bakılırsa Edie, babasının sadece yirmi yaşında biriyle, üstelik kıpkırmızı dudakları ve düzgün fiziğiyle şehvetini sergileyen biriyle evlenmiş olmasından tiksinimişti.

Ancak birkaç yıl sonra Leyla'yı ağlarken görmüş ve kocasına bir mirasçı bırakamamanın ne kadar yürek parçalayıcı olduğunu öğrenmişti. Sonraki yıllarda çok iyi arkadaş olmuşlardı. Ne yazık ki hiç çocukları olmamış; son zamanlarda Layla sigaraya başlamış ve biraz umursamaz bir tavır takınmış.

"Bunu söylememeliydim," dedi Edie. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Zaten muhtemelen korkunç bir anne olurdum."

"Hayır, yapmazsın. Komik ve tatlısın ve eğer o erağı atıp bana serin bir kompres yaparsan seni sonsuza dek severim."

Layla i çekti.

"Söndürdün mü?"

"Evet." Bir an sonra parmakları Edie'nin omzuna dokundu. "Bu kompresi uygulayabilmem için arkanı dönmelisin."

Edie itaatkâr bir şekilde sırt üstü yattı. "Dün gece harika görünüyordun, Layla." Gözlerini kısarak üvey annesine baktı. Layla sürekli zayıflama rejimlerine giriyordu ama Edie onun tatlı şeklinin zaten mükemmel olduğunu düşünüyordu.

Layla gülümsedi. "Teşekkür ederim sevgilim. Kıyafetlerini değiştirip yorganın altına girebilmen için Mary'yi çağırmamı ister misin?"

"Hayır, çok yorgunum."

Layla, Layla olduğu için -ve annelik iğüdüsünden yoksun olduğu için- ısrar etmedi, sadece nemli bezi Edie'nin başına koydu ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

"Bir tane daha mı yakıyorsun?"

"Hayır, değilim. İyi bir üvey anne gibi şöminenin önünde oturuyorum. Belki düğüm atmayı öğrenirim, böylece daha iyi bir üvey anne taklidi yapabilirim. Yeni kocanızın benim daha eksantrik özelliklerimi takdir edeceğinden pek emin değilim; ziyaret etmeme izin verilmesi için bazı saygın özellikler geliştirmeliyim."

"Neden böyle söylüyorsun? O tam bir sopa mı?"

"Onu senden daha iyi tanımıyorum."

"Ama en azından onu net bir şekilde gördün ve ateşin yoktu."

"Belki biraz yapışkan," dedi Layla. "Ama babana bakılırsa alışık olmadığın bir şey değil."

Edie'nin boynundan aşığı bir damla su aktı; o kadar sıcaktı ki kabul edilebilir. "Babam gibi biriyle evlenmekten kaçınmayı umuyordum."

"Baban o kadar da kötü değil."

"Evet, öyle. Sürekli evin dışında ve seni neredeyse hiç bir yere götürmüyor. İkiniz yalnızken her şeyin farklı olduğunu söylediğini biliyorum ama akşam yemeklerinde tek yaptığı bana nutuk çekmek. Ona en ufak bir endişe nedeni vermediğim için bu hiç adil değil. Daha minnettar olmalı. Onu son gördüğümde annen bana bir uşakla kaçan Juliet Fallesbury hakkında her şeyi anlattı."

Layla hınzırca bir kahkaha attı. "Annem bu hikâyeyi çok sever, çünkü adamın lakabı Longfellow'du. Biliyor musun Edie, biraz isyan etmen senin için iyi olabilir. Tamamen yabancı biriyle evlenmeyi seve seve kabul etmek doğal değil."

"Neşeli değilim," diye belirtti Edie.

"Ama asi de değilsin. Kocanızın her zaman kendi bildiğini yapmasına izin vermenizden ve onun korkunç bir diktatöre dönüşmesinden endişe ediyorum."

Layla'nın ses tonunda Edie'yi uyaran bir şeyler vardı ama babasının diktatörce alışkanlıkları dışında bir sorun olup olmadığını anlayamayacak kadar hasta hissediyordu. "Belki de kaçır, erkek kılığına girer ve bir orkestraya katılırım. Düşünsene, Layla. Bazı insanların bütün gün müzik çalmaktan başka işi yok. Ve sonra geceleri biraz daha çalarlar, ama seyirciyle birlikte." Bach'ın Çello Süiti no. 1'in prelüdünün birkaç notası 1 numaralı Sol Majör Viyolonsel Süiti'nin prelüdünün birkaç notası zihninden geçti. Ateş, arpejlerin kafasında parıldamasına neden oluyordu, sanki müzik suyun üzerindeki yağ gibi yüzüyordu.

"Demek istediğim, kendini daha fazla ortaya koymalısın, Edie. Erkeklerle yaşamak kolay değil."

"Babam beni gerçekten istediğim hiçbir şeyden geri çevirmedi."

"Senin evde kalıp çello çalmana izin verdiği doğru, topluma selam vermen gereken yaşı çoktan geçtin."

Notalar yine Edie'nin zihnine gizlice girmiş, onu Bach'ın prelüdündeki kırık akorları düşünmeye sevk etmişti. Kolay olmalıydılar, temel bir egzersiz gibi ama yine de bir şekilde ...

Üvey annesinin sesi araya girdi. "Gerçek şu ki, baban gitmene izin vermekten çok korkuyor. Onunla kim düet yapacak? Kim durmadan müzikten bahsedecek? Bana acı, neden acımıyorsun? Çello hakkında konuşmakla zerre kadar ilgilenmiyorum. Duymak umurumda değil ama konuşulmasını sıkıcı buluyorum. Ve yine de babanızın yay ve akort hakkındaki nutuklarıyla bir ömür boyu karşı karşıyayım."

"Viyolonsel babamla tek ortak noktamız. Onunla başka bir şey konuştuğumuzu pek hatırlamıyorum. Şimdi de böyle ama muhtemelen müzik hakkında hiçbir şey bilmeyen biriyle mi evleneceğim?"

Gerçekten de Edie bu kadar hasta olmasaydı haklı bir öfke duyardı ama zaten kendisi için o kadar üzülmüyordu ki bir cahille evlendiği için sızlanmaya yer yoktu. "Gözlerim haşlanmış yumurta gibi," diye ekledi.

"Özür dilerim, sevgilim. Doktor çağırmamı ister misin?"

"Hayır. Bana laudanum verecek ama bunun bir faydası olmaz. Ateş narkotikle tedavi edilemez."

"Laudanum'u severim," dedi Layla. "Sadece bir kez içmiştim ama sanki dünyada endişelenmeye degecek hiçbir şey yokmuş gibi beni nasıl uçar ve özgür hissettirdiğini hiç unutmadım."

"Kimsenin sana vermediğinden emin olmam gerekecek. Muhtemelen Bayan Fitzhugh'un yaptığı gibi bir alışkanlık geliştirirsin. *Bell's Messenger* geçen gün balo salonunda yere yığıldığını ve kocasının onu dışarı taşımak zorunda kaldığını söyledi."

"Bundan kaçınmak için yeterli sebep. Babanın beni sendelemeden yerden kaldıracabileceğinden kesinlikle emin değilim."

"Bezimi tekrar leğene daldırabilir misiniz?"

Edie yaklaşan evliliği hakkında düşünürken Layla bunu yaptı. "Kinross böyle aceleci bir teklifte bulunmak için herhangi bir sebep gösterdi mi?"

"Çünkü sana aşık oldu," dedi Layla hemen, Edie'nin alnına kompres uygulayarak. "Altın saçlarına bir kez baktı,

geri kalanınızdan bahsetmiyorum bile, ve rekabeti önlemeye karar verdim." Ama sesinde bir şeyler vardı.

"Gerçek, Layla."

"Sanırım yapacak önemli işleri vardı. Babanla konuştuktan hemen sonra Brighton'a gitti."

" 'Yapılacak şeyler,' " diye tekrarladı Edie. "Ne tür şeyler?"

"Pound banknotuyla ilgili sorunlar. Bunu çok fazla düşünme, hayatım," diye öğüt verdi Layla. Edie, Layla'nın şeker ayaklarını sakladığı küçük teneke kutuyu açtığını duydu.

"Tam olarak ne dedi?"

"Lütfen, daha ilginç bir şeyden bahsedelim! Kinross, İskoçya'daki en büyük mülklerden birine sahip. Sadece hayal edebilirsin, Edie. İki at arabasıyla, sekiz seyisle, hepsi de cüppeli olarak geldi; pencereden gördüm. Bir kraliçe gibi yaşayacağını umuyorum. Baban bir *şatoda* yaşadığını söylüyor."

"Bir kale mi?" Edie bunu sindirdi. "Ama beni o şatonun mihmandarı yapmadan önce arabayla gezdirme zahmetine katlanamadı mı? Birlikte bir yemek yiyene kadar beklemek isteyeceğini sanırsın. Ya çorbamı höpürdeterek içseydim ya da tavuk kemiklerini emseydim? Sence evde bekleyen gayrimeşru çocukları var mıdır?"

"Bundan şüpheliyim. Daha da önemlisi, anne ve babası vefat ettiği için, vahşi bir İskoç anneyle baş etmek zorunda kalmayacaksınız."

"O halde müstakbel eşine kur yapmaktan daha önemli ne olabilir?"

"Olaya bir erkeğin bakış açısından bakmalısın, Edie."

"Erkeği oyna ve beni aydınlat."

Layla'nın sesi daha da kısıldı ve şöyle dedi: "Evlilik piyasasında en çok aranan kişi benim. Uygun bir eş seçtikten sonra, genç hanımın babasına iyi talihini bildireceğim."

"Tamamen mantıksız değil."

"Baban Dük'ü çok seviyor."

"Bu bir tavsiye değil. Sence Kinross biz evlenmeden önce Londra'ya dönmeye tenezzül eder mi?"

"Brighton'dan Chatteris Kontu'nun düğününe gidecek, onu orada göreceğiz."

Edie inledi. "Smythe-Smith kızlarından biri, değil mi?"

"Honoraria. Çok hoş biri. Onun iyi bir müzisyen olmadığını düşündüğünü biliyorum."

"Bunu *düşünmeye gerek yok*. O korkunç biri."

"Olabilir, ama aynı zamanda son derece iyi biri."

"Ev partilerini sevmiyorum. Pratik yapmak için asla zaman bulamıyorum."

"Baban, ilk kez sahneye çıktığına göre senden düzgün bir hanımefendi gibi davranmanı beklediğini söyledi, Edie. Bu da evde olmadığın zamanlarda çok az pratik yapman anlamına geliyor."

Edie kaba bir ses çıkardı. Dün ateşi yüzünden çellosunu çalamamıştı, balo hazırlıklarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Bir gün içinde beş saatten az çalıştığı nadirdi ve alışkanlıklarını değiştirmeye hiç niyeti yoktu. "Ya benim evliliğimin sonu da seninki gibi olursa?"

"Evliliğimde hiçbir sorun yok," dedi Layla. Edie onun pencereden dışarı bir duman halkası üflediğini duyabiliyordu.

"Ayrı odalarda uyursunuz."

"Kibar toplumda herkes ayrı odalarda uyur."

"İlk evlendiğinizde böyle bir şey yapmamıştınız," diye ısrar etti Edie. "Babamı sık sık seni öperken gördüm ve bir keresinde seni kucağına alıp omzuna attığını ve neredeyse merdivenlerden yukarı koştuğunu gördüm."

Bir sessizlik oldu. "Bunu görmemeliydin."

"Neden olmasın? Sana karşı bir canavardım ama içimde babamı bu kadar mutlu gördüğüme seviniyordum. Neredeyse başım dönüyordu."

"Evlilik b ö y l e b i r ş e y i ş t e , " dedi Layla. "Bir an sersem, bir sonraki an kayıtsız."

"Kinross'un başının döndüğünü hayal bile edemiyorum, ya siz?"

"Kanıtları kendi gözlerinizle görmemiş olsaydınız, babanızın başının döndüğünü hayal edebilir miydiniz?"

"Hayır."

"Geçici delilik," dedi Layla üzüntüyle. "Jonas'ın aklı başına geldi ve benim sersem bir aptal olduğumu anladı ve hepsi bu kadar."

"Sen sersem bir aptal *değilsin*!"

"Daha dün gece at ağzından duydum."

"Bunu babam mı söyledi?" Edie örtüyü çekip çıkardı, kendini yastıklara yasladı ve gözlerini kısarak Layla'ya baktı. Başı zonkluyordu ama üvey annesinin yüzündeki kederli ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Layla çerağını söndürdü ve pembe bardaklığını teneke kutusuna geri koydu. "Mary'yi çağırayım da korseni çıkarıp yatağına girebilesin. Serin bir banyo ister misin?"

"Evet," dedi Edie. "Ama gerçekten mutsuz musun, Layla?"

Yatağın kenarına tünemek için yaklaşırken, "Sadece bir felaket nöbeti," diye cevap verdi. "Seni özleyeceğim ve bu düşünce beni kıpır kıpır yapıyor. Dur, başını okşayayım."

"Artık neredeyse evli bir kadın olduğuma göre, bana babamın geceleri tam olarak nereye gittiğini söyler misiniz? Demek istediğim, bir metresi var mı?"

"Aslında ona sormadım." Layla alt dudağını ısırды ve sonra şöyle dedi: "Bilmek istemiyorum. Tanrım, ama başın çok sıcak. Seni serinletmeliyiz." Mary'yi çağırın kordonu çekmek için uzandı.

Edie zihnini belirli bir konuya odaklayamıyor gibiydi. "Kinross neye benziyor, yani yakından?"

"Vahşice erkeksi. Erkek gibi güzel. Omuzları bir saban atınıninki kadar geniş, kalçaları kaslı. Onu kilt içinde görmek isterdim. Sence düğününde giyer mi?"

"Sence espri anlayışı var mıdır?" Ve sonra Edie nefesini tuttu çünkü ona göre bu, bir insanın sahip olabileceği en önemli özellikti.

sahipti. Hayatı boyunca güzel olarak adlandırılmış olduğundan, bu özelliğın ne kadar anlamsız olabileceğini biliyordu.

Sessizlik.

"Olamaz," diye inledi.

"Bu çok resmi bir durumdu," diye önerdi Layla. "Ona bir Galli hakkında bir fıkra anlatıp tepkisini bekleyemezdim."

"Mizah duygusu olmayan ve düşüncesiz bir İskoçla evleneceğim."

Layla omuz silkti. "Küfür etmeyi bırakmalısın, en azından onun yanında, Sevgilim."

"Neden?"

"Biraz resmi görünüyordu."

Edie inledi. "Lanet olası babamla evleniyorum." "Bu ikimizi de yapar."

Üç

New Steine Hotel Brighton'a giden yolda

Nişanlısının onu düşüncesiz olarak nitelendirdiği anda, Gowan da aynı şeyi kendi kendine söylüyordu. Hayatında hiç bu kadar pervasızca bir şey yapmamıştı. Asla.

Aslında Gowan, hayatının en önemli satın almalarından birine atlamak şöyle dursun, öncesinde özenli bir araştırma yapmadan düşüncesizce bir şey *yaptığını bile* hatırlamıyordu.

Gerçek şu ki, hiçbir zaman doğrudan alım yapmazdı. Bu tür işleri yapacak adamları vardı. Alışveriş yapmak umurunda değildi. Doğrudan satın aldığı tek şey atlarıydı.

Ama -ve bu güven verici bir düşünceydi- at etlerinin çoğunu telaşlanmadan satın almıştı. Doğru kısraklı görmüş ve onun yetiştirme programında nereye uyacağını hemen anlamıştı.

Açıkçası bu, müstakbel karısı hakkında düşünmek için pek de gurur verici bir yol değildi ama doğruduydu. Leydi Edith'e bir kez bakmış ve onu istediğini hemen anlamıştı. Ve onun çocuklarını.

Onunla yatma fikri tamamen hoşuma gitmişti. Bakışlarındaki ve tavırlarındaki tüm alçakgönüllülüğe rağmen vücudu hoş bir şekilde yuvarlaktı. Diğer genç hanımlar bir ya da iki metre kumaşa sarılmış iskeletlere benziyordu. Sıra sıra iskeletler, lüleleri kemikli omuzlarının keskin kenarlarından fırlıyordu.

İyi bir düşünce değil, diye hatırlattı kendine. Tanımlayıcı içgüdülerini dizginlemeye çalışıyordu: sessizce ifade ediliyor olabilirlerdi, ama genellikle eleştirel oldukları gerçeğini görmezden gelemezdi. *Her zaman eleştirel, diye ısrar etti* vicdanı.

Ama Leydi Edith'in ismiyle ilgilenmemesi dışında tek bir olumsuz yönüne rastlamamıştı. Kim umursayabilirdi ki? O bir melekti, Edith değil.

İlk nişanlısının adı Rosaline'di ve kulağa romantik geliyordu. İkisi daha çocukken eşleşmişti. Aslında, o on altı, adam on dokuz yaşına gelene kadar tanışmamışlardı bile. Ondan sonra, onun reşit olmasını beklemeye koyulmuşlardı - doğum gününden birkaç gün önce ölmesi dışında. Aradan geçen iki yıl içinde onunla sadece iki kez görüşmüştü. Yani onlarınkine romantik bir çift denemezdi.

"Majesteleri?"

Faktörü Bardolph, arabanın karşı koltuğunda oturmuş, sinirli görünüyordu. Bardolph, Gowan'ın babasının temsilcisiydi ve tıpkı mahzendeki şaraplar gibi Gowan'a geçmişti ama şarabın aksine Bardolph yaşlandıkça gelişmiyordu. Sakalı belirgin bir şekilde keçi gibi bir noktaya geliyordu. Keçimsi. Keçiye andıran. Keçi-

Gowan zihnini elindeki konuya geri döndürdü. "Evet?"

Bardolph, "Baş icra memuru ve maden müdürü, Currie kalay madenindeki kazılardan taşınan ve Glaschorrie Nehri'ndeki balıkları boğan alüvyon nedeniyle anlaşmazlık içinde," dedi, insanların sorularını ilk seferinde görmezden geldiğinizde yaptıkları gibi özenli bir şekilde.

"Madeni durdurun," dedi Gowan. "Maden drenajı kontrol edemezse, kapatmak zorunda kalacağız. O nehirden gelen balıklara bağımlı altı köy var."

Bardolph defterine, Gowan da düşünmeye geri döndü.

Gilchrist beş ay sürecektir bir nişanlılık teklif etmişti, bu da kulağa hoş geliyordu. Evlilik hayatına başlamak için acelesi yoktu. Bir eşe uyum sağlamanın belli bir düzeyde yaygara gerektireceğini beklemek zorundaydı ve o yaygaradan hoşlanmazdı.

Ama sonra Leydi Edith'in teninin kremsiliğini düşündü. Kremi doğru kelime değildi. Daha önce hiç bu kadar beyaz, en iyi parşömen gibi bir ten görmemişti. Gölün, bir ardıç ağacının yeşiline daha yakın olan gözlerinden daha koyu olduğuna karar vermişti.

Bu düşünce tarzı onda bir sahiplenme duygusu uyandırdı. Yakında onun olacaktı: hülyalı gözler, beyaz ten, pembe ağız ve hepsi Onu Bardolph'u bayıltacak bir anlaşmayla takas etmişti.

Gilchrist'e adamın istediği her şeyi tek tek vermişti. Konu bir eş olduğunda pazarlık yapılmazdı. Bu çok terbiyesizce olurdu.

Bardolph tekrar başını kaldırdı. "Majesteleri, Glaschorrie üzerine inşa edilecek köprüyle ilgili olarak Bay Stickney-Ellis ile yaptığınız sözleşmenin hükümlerini tartışmak ister misiniz? İnşaatçılar tarafından belirlenen hükümler bende mevcut."

Gowan başını salladı ve koltuğuna daha rahat bir şekilde yerleşti. Artık Leydi Edith'i düşünmek yoktu: konsantrasyonuna zarar veriyordu ve bu kabul edilemezdi. Aslında, onu şatoya getirdikten sonra, dikkatini dağıtmamasına çok dikkat etmesi gerekecekti.

Büyükannesinin sabahtan akşama kadar ne yaptığından tam olarak emin değildi -kadın işi- ama çarşafarla, hastalarla ve çiftlik sahipleriyle bir ilgisi vardı. Gilchrist kızının iyi eğitildiğinden emin olmalıydı.

Gilchrist biraz sert biriydi ama iyi bir adamdı.

Bardolph'un sesi zihninin bir bölümünden süzüldü. Elini kaldırdı. "İki kemer yerine üç kemeri tercih ederim."

Müfettiş bir not aldı ve sayfanın geri kalanını karıştırdı. Gowan boğazını temizledi.

"Evet, Majesteleri?"

"Yarın sabah *Morning Post*'ta nişanlandığıma dair bir duyuru yayınlanacak. Jelves üzerinde anlaşmaya varılan anlaşmaları tamamlıyor."

Bardolph'un ağzı açık kaldı. "Majesteleri, siz-"

"Leydi Edith Gilchrist ile nişanlandım. Lord Gilchrist bu duyuruyu gazetelere göndermeyi teklif etti."

Bardolph başını eğdi. "En içten tebriklerimi sunabilir miyim? Majesteleri?"

Gowan başını onaylarcasına eğdi. "Kont beş ay ya da o civarda bir nişan önerdi. Tüm ayarlamaları sizin yapmanızı bekliyorum. Lord Gilchrist'in temsilcisiyle temasa geçebilirsiniz."

Faktör tekrar başını salladı. "Evet, kesinlikle, Majesteleri."

"Benim odam ile müstakbel düşesin odası arasındaki su dolabının yeniden inşası tamamlanmalı."

"Elbette," dedi Bardolph.

Sonra faktörü ciltli bir cildi öne doğru çekti. "Şimdi de emlakçının Dorbie çiftliği için hazırladığı yetiştirme şartlarını gözden geçirmek istiyorum. Stok defterini bu amaçla yanımda getirdim." Yüksek sesle okumaya başladı.

Gowan zihnini dikkatli tutmak için ne kadar çok çalışması gerektiğine oldukça şaşırmişti. Muhtemelen bütün bu olayın yeniliğinden kaynaklanıyordu. Yeni bir deneyimin dikkat dağıtıcı olması akla yatkındı.

En şaşırtıcı şey ise hissettiği derin memnuniyet duygusuydu. Bu his, yaklaşan bir yağmur fırtınasının farkındalığı gibi tüm düşüncelerini sarmıştı: sessiz ama iz bırakan. Edith artık *onun olmuştu*. O güzel, nefis kadını eve getirecekti.

Hayatındaki o sakin sıcaklığı özlüyordu ve bunun farkında bile değildi. Arzudan daha büyük ve daha derin bir şey hissediyordu. Ne olduğundan emin değildi.

Edinimcilik, belki. Tatmin. Bu kelimelerin hiçbiri doğru değildi.

Bardolph boğazını temizledi.

"Evet?"

"Dediğim gibi..."

Dört

Edie'nin kendini yataktan kalkacak kadar iyi hissetmesi için iki gün daha geçti. Layla sonunda bir doktor ziyareti için ısrar etmişti; adam sadece Edie'nin sağduyusunun ona zaten söylediği şeyi doğrulamıştı: Karanlıkta yatakta kalmalıydı. Çellosunu çalmayacaktı.

"Babam nasıl olduğumu sordu mu?" diye sordu kendini iyi hissettiği sabah, kahvaltı için üvey annesiyle birlikte Leyla'nın odasına gittiğinde. Leyla'nın üzerinde ipek fırfırlardan bir şelale gibi açılan bir elbise vardı. Bir şeftali tartı kadar nefis görünüyordu.

"Seçmedi," dedi Leyla, pırlanta yüzük seçen birinin ciddiyetiyle bir üzüm daha seçerek. Yeni bir zayıflama rejimine başlamış olmalıydı.

Edie karşısına oturdu, üç parça peynir aldı ve ağzına attı. "Canavar," dedi fazla kin gütmekten. "Tek çocuğu gripten ölebilirdi ve o benim vefatımı fark etmezdi."

"Fark ederdi," dedi Layla, üzümleri bir kez daha incelerken. "Öldüğümü fark etmeyebilir ama birlikte çello çalacak kimsesi yoksa bu muhtemelen bir etki yaratır."

"Sadece biraz ye!" Edie bir avuç dolusu kaptı ve Layla'nın kucağına bıraktı.

Edie'nin Layla'nın evliliği için yapabileceği bir şey yoktu ama odasına dönüp sıcak bir banyoya girdikten sonra bütün bu durum onu düşünmeye sevk etti.

Kalabalıkta bile seçemeyeceği bir dükle nişanlanmıştı. Bu gerçek aslında onu pek rahatsız etmiyordu.

Beş yaşından itibaren, otuz bin poundluk çeyizinin ve mavi kanının, evliliğinin bir hanedan soyu meselesi, çocuk yaratmanın ve serveti yoğunlaştırmanın bir yolu olmasını sağlayacağı ona empoze edilmişti. Evliliği hiçbir zaman (umarım) uyumlu zihinlerin buluşmasından öte bir şey olarak düşünmemiştir.

Ancak, Layla ve babasının evliliğine eşlik eden türden bir dramı kesinlikle yaşamak istemezdi. Umarım, sesinde büyüleyici İskoç çapağı olan adam makul bir adam olur ve onun hakkında olduğu gibi onun hakkında da çok az saçmalık olurdu.

Aslında Kinross'un kur yapmamasına sinirlenmesine rağmen, gerçek şuydu ki Kinross'un hızlı teklifi onun lehine bir noktaydı, çünkü bu, onun kişiliğiyle ilgili hiçbir şeyin kararına girmediğini gösteriyordu. Muhtemelen onunla evlenmeye baloya katılmadan önce karar vermişti ve onunla sadece kamburu ya da tahta bacağı olup olmadığını anlamak için dans etmişti.

Edie banyoya daha da gömüldü ve suyun çenesine değmesine izin verdi. Nişanlısının hızlı teklifinin bu açıklamasını çok güven verici bulmuştu. Düşüncesiz bir adamla ilgilenmezdi. Kinross'un mantıklı bir karar verdiğini düşünmeyi tercih ederdi.

Babası ve Layla'yı kuşatan türden bir duygusal fırtınayla *asla* yüzleşmek istemiyordu. Asla.

Nihayet banyodan pembe ve buruşuk bir halde çıktığında, hastalandığından beri ilk kez doğal iyimserliği geri gelmişti. Babası gibi bir adamla başa çıkabilirdi.

Üvey annesi aşık olma hatasına düşmüştü, muhtemelen kont ona beklenmedik bir hararetle kur yaptığı için. Eğer Leyla bu kadar umursamasaydı, kocasının dikkatini çekmeye çalışmak için başka erkeklerle flört etmezdi. Ve eğer o da bu kadar umursamasaydı, bu kadar sinirlenmezdi. Şüphesiz Edie ve Kinross bu kısır döngüden, uygun olgunlukta konuşmalar için bazı temel kurallar koyarak kaçınabilirlerdi.

Aslında, neden tekrar karşılaşana kadar beklesinler ki? Fikirlerini yazılı olarak ifade etmek iyi bir fikir olabilir.

Ne kadar çok düşünürse, o kadar çok hoşuna gidiyordu. mektup alışverişi. Nişanlısına mektup yazıyor ve başarılı bir evliliğin özelliklerini sıralıyordu. Adam Brighton'daydı; pekâlâ, elinde bir mektupla oraya bir damat gönderecekti. Adam posta arabasıyla giderse sadece bir gününü alırdı. İki araba ve sekiz uşakla seyahat eden bir dükü bulmak zor olmamalıydı.

Örtüsünü çekiştirerek, yazı masasına oturmadan önce hizmetçisinin gitmesini bekledi. Talepleri nazikçe ifade edilmeliydi. Karşılıklı saygı bariz bir gereklilikti. Ve bolca yalnız zaman: Onu takip eden ve çello çalışmasını bölen bir koca istemiyordu.

En hassas konu metresler meselesiydi. Anladığı kadarıyla, bir Beyefendilerin genellikle bir metresi olurdu. Güçlü bir itirazı yoktu; güç ve paranın motive ettiği yabancılar arasındaki bir yeminin kutsal olduğunu kimse iddia edemezdi. Öte yandan, kocasının kendisine, babasının Leyla'ya karşı sergilediği, bütün gece dışarıda kalması gibi kibirli bir küçümsemeyle davranmasını da istemiyordu.

Ve kesinlikle kocasının yanında çalışan bir kadından hastalık kapmak istemiyordu, eğer böyle bir anlaşma için doğru terminoloji buysa. Edie bir mektup kâğıdı çıkardı ve durakladı. Böyle bir hastalığın nişanlarını bozmak için gerekçe olacağını belirtmeli miydi?

Elbette babası bu soruyu soracaktı.

Kontrol etmek için aklına bir not aldı ve yazmaya başladı. Bir saatin sonunda iki sayfa doldurmuştu. Onları okudu ve oldukça tatmin edici buldu.

Mektup saygılı ama açık sözlüydü.

Ona göre bir karı koca arasındaki en önemli şey dürüstlüktü. Keşke babası Layla'ya onu umutsuzca sevdiğini ve başka erkeklerle cilveleştigi her seferinde incindiğini söyleseydi ve keşke Layla kocasına sevgiye aç olduğunu ve çocuk doğuramadığı için kendini perişan hissettiğini söyleseydi...

O zaman, bir alyansla bir araya getirilmiş bu bitmek bilmeyen savaşlar dizisi yerine bir *evlilikleri* olurdu.

Bir zil çaldı ve mektubu uşak Willikins'e vererek gecikmeden Brighton'a götürülmesi talimatını verdi.

Ertesi sabah kahvaltıda babasının evliliğinin daha da kötüye gitmişti. "Dün gece de eve gelmedi mi?" Edie, Layla'nın ağladığını fark ederek sordu.

Layla'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve onu sildi. "O sadece benimle evlendi çünkü gençtim ve muhtemelen doğurgandım. Ama şimdi değilim, benimle birlikte olmak için bir neden görmüyor."

"Bu hiç mantıklı değil. Erkek bir varis konusunda hiç bu kadar telaşlı olmamıştı; kuzenim Magnus'u seviyor." Edie ona bir mendil uzattı.

"Yanılıyorsun. Bebeğim olmadığı için benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyor, Layla. Gerçekten etmiyor."

"*Ve* Lord Gryphus'la birlikte ona sadakatsizlik ettiğime karar verdi."

"Gryphus? Babam neden böyle düşünüyor ki? Gerçi Gryphus çok güzel ve yüzünün neden kıskançlık uyandırdığını anlayabiliyorum."

"Ne kadar güzel olduğu umurumda değil; evlilik yeminimi bozmadım," dedi Layla, sesi çatlayarak. "Tek yaptığım Lord Gryphus'un

Baban bir baloda bana eşlik etmediğinde, iki ya da üç kez akşam yemeğine beni de çağırdı. İnsanların dedikodu yaptığını bilmiyordum!"

"Sanırım Gryphus senin yaşında olduğu için babam onu kıskanıyor. Birinin ispiyonladığını düşünmek ne kadar tatsız."

"Jonas bana sormadan o iğrenç dedikoduya inandı! Şimdi de benimle hiçbir şey yapmak istemiyor, taşraya gitmemi ve sevgilime beni takip etmesini söylememi istiyor, ama benim bir sevgilim yok!" Cümle büyük bir hıçkırıkla sona erdi. "Daha ihtiyatlı olmam gerektiğini söylüyor."

"Bu çok saçma ve bunu ona söyleyeceğim."

Layla uzanıp onun bileğini yakaladı. "Yapmamalısın. Bu doğru olmaz. Sen onun kızıydın."

Edie kaşlarını çatı. "Onu başka kim yola getirebilir? Bu ilişkimizin bir sonucu. *Hamlet* gibi, bilirsin. Mürebbiyem o oyunu yıllarca kafama sokmaya çalıştı. Aklımda pek bir şey kalmadı ama Hamlet'in 'Ah vah, ben bunu düzeltmek için doğmuşum' diye inlediğini hatırlıyorum. Ya da buna benzer bir şey."

Layla hıçkırarak, "Bundan söz edersen Jonas çok gücenir," dedi. "Ayrıca, söylediklerine bana inandığından daha fazla inanmayacaktır."

Edie ayağa kalkıp yanına oturdu ve kollarını Layla'nın omuzlarına doladı. "Ah, tatlım, o tam bir aptal. O seni seviyor. Sevdiğini biliyorum."

"Hayır, istemiyor. Dün gece onu koridorda yakaladım ve keşke benim gibi bir kaz ile hiç evlenmeseydim dedi. Sanırım başka birini bulmuştur," dedi Layla, sesi yine çatallaşarak. "Bundan eminim, çünkü dışarı çıktı ve eve dönmedi."

Bir süre sonra, Layla ağlamayı neredeyse bıraktığında, Edie, "Biraz bekle, canım. Hemen döneceğim."

Odadan koşarak çıktı ve koridorda hızla ilerledi. Çellosu, pratik yapmak için kullandığı boş yatak odasında dik bir sehpa da duruyordu; onu aldı ve daha yavaş yürüyerek Layla'nın odasına geri götürdü.

Layla koltuğunun köşesine kıvrılmıştı, ara sıra gelen hıçkırıklar hâlâ onu sarsıyordu.

Edie arkası düz bir sandalyeye oturdu ve çelloyu bacaklarının arasına yerleştirebilmek için eteklerini düzeltti. Bu pozisyon yaylı eli için açık ara en iyisiydi ama tabii ki sadece özel olarak kabul edilebilirdi. Ya da Layla'nın önünde, ki bu da hemen hemen aynıydı.

Çellosunun uç kısmının sıkıca yerine oturduğundan emin oldu. ve sonra yayını tellerin üzerine çekti. Dört gündür çalmadıktan sonra bu ses bir nimet gibiydi. Akort etti ve başladı, iki sekizlik nota ve bir yarım nota havada çınılıyordu.

Layla boğuk bir sesle, "Bu benim favorim mi?" diye sordu.

"Evet. *Dona Nobis Pacem.*" *Bize Barış Ver*, Gilead'ın merhemi gibi tellerinden döküldü, her zaman görkemli, her zaman ölçülü, neşe kontrol altında tutuldu.

Belki de zorunlu dinlenme günleriydi, ama parmakları bir kez bile tökezlemedi ve yayı teller üzerinde mükemmel bir açıyla kayd, müzik dinleyicinin kalbini şarkı söylemek için kalibre edildi.

İlahinin sonunda Layla'nın derin bir nefes aldığını duydu. Edie ona gülümsedi, başını tekrar eğdi ve hastalanmadan önce üzerinde çalıştığı Vivaldi'nin *Dört Mevsim'inin* "Kış" konçertosuna daldı.

Parçanın sonuna yaklaştığı ve (dürüst olmak gerekirse) Layla'yı tamamen unuttuğı sırada kapı açıldı. Yukarı baktığında babası kapıda duruyordu.

Karısına bakıyordu. Altın sarısı saçları Leyla'nın yüzünü kaplamıştı ama elinde tuttuğı mendil kendi hikâyesini anlatıyordu.

Edie neredeyse babasına karşı bir sempati duyacaktı. Uzun boylu, geniş omuzlu ve yakışıklıydı ama bunu duymaktan nefret ederdi. Kendisini sıradan bir ölümlüden ziyade bir devlet adamı olarak görmeyi severdi.

Asıl sorun da buydu. Layla söz konusu olduğunda çoğu zaman mantıksız davransa da, mantık onun için her türlü duygudan daha önemliydi. "İyi çaldın," dedi gözlerini Edie'ye çevirerek. "Mükemmel değildi, çünkü son bölüm allegro olarak işaretlenmişti. Çalışmanız yeterince çevik değildi."

Edie Layla'ya baktı ama kocasının sesine verdiği tek tepki daha sıkı kıvrılmak oldu.

"Karımla bir dakika görüşebilir miyim?" diye sordu, sesi olabildiğince düzdü.

yüz ifadesi. O anda gözleri Edie'nin bacaklarına takıldı, biri enstrümanının iki yanında, etekleri dizlerini ancak örtüyordu. "Kızım!"

"Baba." Viyolonselini ileriye doğru hareket ettirdi ve ayağa kalktı, etekleri

yere dökülüyordu. Sonra yayını kolunun altına sıkıştırıp çelloyu aldı ve üvey annesine döndü. "Leyla, sevgilim, ne zaman taşraya çekilmeye ve sonu gelmeyen bir sefahat hayatına başlamaya karar verirsen ben hazır olacağım."

Babası gözlerini kıstı ama kız onun yanından geçip kapıdan çıktı. Kapı. Yarım saat sonra, kahvaltı istedikten ve yedikten sonra -ilki Layla'nın odasında dokunulmadan bırakıldığı için başka bir kahvaltı- Bach'ın çello süitleri üzerinde çalışmaya başladı.

Sinirlilik müzik için iyi değildi. Bunun notaları bozduğuna inanıyordu. Notalar kendi duygularından ziyade Bach'ın parçaya yazdığı duyguları taşıyana kadar üç ya da dört kez baştan başlamak zorunda kalıyordu.

Bir noktada, hizmetçisinin getirdiği öğle yemeğini yiyecek kadar durdu. O sırada Boccherini'nin bir çello sonatı üzerinde çalışıyordu, o kadar zordu ki notaya bakmak için defalarca durması gerekiyordu.

Öğleden sonra saat dörtte sağ kolu ağrıyordu ama derin bir memnuniyet duygusuyla doluydu.

Layla'nın gözyaşlarına rağmen, bu onun en sevdiği türden bir gündü.

Beş

Gowan önündeki sayfalara şaşkınlıkla baktı. Mektup bir kadın için fazla güçlü bir elle yazılmıştı. Büyükannesi ara sıra süslemelerle süslediği narin bir yazıyla yazmıştı. Bu mektupta hiç süs yoktu.

Kadınsı bir yanı yoktu. Aslında . . .

Gözleri kısıldı. Neredeyse bir kadın tarafından yazıldığına inanamayacaktı. Tamamen fazla doğrudan, fazla talepkârdı.

Narin bir çiçekten gelebilecek türden bir mektup değil.
ne de babası onun adına evlenme teklifini kabul ettiğini açıkladığında gözlerini ağırbaşlı bir şekilde yere indiren kadından. Leydi Edith'in yüzünde en ufak bir muhalefet ya da isyan belirtisi yoktu.

Mektubu tekrar eline aldı. Aslında, tam olarak isyankâr değildi. Bu .

. .

Sözleşmeye bağlıydı, olan b u y d u . İfadesini kullandı.
"talep ediyorum" demek istemişti.

Sizden, gerekli sayıda varis (bu sayı aramızda dostane bir şekilde kararlaştırılacaktır) üretene ve zamanı geldiğinde olacağı gibi evlilik ilişkilerini sona erdirene kadar bir metres tutmamanızı veya bu tür eğlenceli faaliyetlerde bulunmamanızı rica ediyorum. Mahrem bir hastalığa yakalanmak konusunda çok isteksizim.

Bu paragrafı zaten dört kez okumuştı ama bir kez daha okudu. Eğlenceli aktiviteler mi? Metres mi? *Evlilik ilişkilerini bitirmek mi?* Belki de öldüğünde. Henüz ilişkiye girmemiş olması, buna hiç ilgi duymadığı anlamına gelmiyordu. Büyük bir ilgisi vardı.

Aslında, denemek için sabırsızlandığı şeylerin bir çetelesini tutuyordu. Karısıyla birlikte. Görünüşe göre onunla bir program dahilinde ve sınırlı bir program dahilinde sevişeceğini düşünüyordu.

Bedenle ilgili uğraşlara çok az ilgi duyduğum için, bu konuda sizi endişelendirecek bir neden vermeyeceğim.

Sesi rahibe gibi geliyordu. Pekâlâ, bu ifadeye o kadar da aldırmıyordu. Onu tensel uğraşlarla ilgilenmeye teşvik edebilirdi. Ya da hayatını çabalayarak geçirebilirdi.

Ancak bir sonraki önerisi çok daha rahatsız ediciydi.

Üç yıl boyunca bir varis üretmek için uğraşmamayı öneriyorum, ancak beş yıl daha iyi olabilir. İkimiz de genciz ve üremede yaş faktörü konusunda endişelenmemize gerek yok. Ben bu yüke hazır değilim. Dürüst olmak gerekirse, hiç zamanım yok.

Uzun süre buna baktı. Çocuk istemiyor muydu? Bütün gün ne halt ediyordu da çocuklara ayıracak vakti yoktu? O

artık çocuk sahibi olmaya hazırdı. Üvey kız kardeşi Susannah beş yaşındaydı ve kardeşleri olsa daha iyi olurdu.

Dahası, mülkü yönetme işi beş yıl içinde hiç de kolay olmayacaktı.

Öte yandan, bir sonraki paragrafı beğendi:

Sorumluluklarınızın çok ve ağır olduğundan eminim; gün boyunca birbirimizi rahatsız etmemeyi kabul etmemizi öneriyorum. Bir eşin muhtaç davranışlarından kaynaklanan önemli bir mutsuzluk olduğunu fark ettim. Bu önerimi bir hakaret olarak algılamayacağınızı umuyorum: birbirimiz hakkında hiçbir bilğimiz olmadığı için, sadece mutlu bir evlilik dileğinin savunucusu olarak konuştuğumu anlayacaksınız.

O da onunla aynı fikirdeydi.

Ama biraz havasızdı. Hayır, birazdan da fazla. Yine de bir şeyler yazmayı düşünseydi -ki asla düşünmezdi, çünkü tüm bunları kağıda dökmenin tedirgin edici bir yanı vardı- o paragrafı kendisi şekillendirebilirdi.

Ya da onun gibi bir şey.

Mektubun son kısmı, dişlerini gösterip sayfaya doğru bir tür deli gibi hırlamak istemesine neden oldu.

Son olarak, kur yapmaktan vazgeçme şeklinizi çok takdir ettiğimi belirtmek isterim. İlk başta şaşırmış olsam da, daha detaylı incelediğimde bu konudaki sağduyunuza saygı duyuyorum. Evlilik konusunda benimle aynı anlayışa sahip olduğunuzu varsayıyorum: evlilik, kişinin soyunun iyiliği ve toplumun genel iyiliği için yapılan bir sözleşmedir. Saygı duyulması ve karşılıklı olarak zevk alınması gereken bir kutlamadır. Evlilik, evlilik dışı ilişkilerin sergilenmesine neden olacak bir ilişki değildir.

aşırı duygusallık. Ben şahsen evdeki çatışmalardan hiç hoşlanmam. Yeminlerimizi etmeden önce kendimizi açıkça ifade ederek her türlü tatsız sahneden kaçınabileceğimize inanıyorum.

Kısacası, onu sevmiyordu, onu sevmeyi hiç umursamıyordu ve evlilik içindeki aşkın çürük olduğunu düşünüyordu.

Hissettiği öfke tamamen yersizdi ve bunun farkındaydı. Kur yapma fikrinden kaçınan, bir salon dolusu erkeğe kapıyı kapatan ve kızın babasına kızını ona vermesi için rüşvet veren oydu.

Ama yine de kendini aşağılanmış hissetti.

Hayır: hakaret değil, öfke. Hakaret, duyguları kolayca zedelenen değersiz insanların hissettiği bir şeydi. Onun duyguları asla zedelenmezdi.

Ve daha bitirmemişti bile:

Bana cevap yazarsanız çok minnettar olurum. Eminim ki sizin de istekleriniz vardır ve bunları dikkate almaya çok istekliyim.

Tavsiyelerini mi alayım?

Büyük bir öfke kabarması göğsünü kapladı. Bir metres tutarak kendi evlilik yeminine leke süreceğini mi düşünmüştü? Onun isteklerini *dikkate* almayı mı planlıyordu?

Ve onun *istekte* bulunacağını mı düşündü? O lanet olası bir düktü. Emir verirdi, istekte bulunmazdı.

Gowan neredeyse hiç öfkelenmezdi. Bir dükün yıkım gücünü elinde tuttuğunun farkında olan bir adamı korkutmak için kaşlarını kaldırmak yeter de artardı bile. Tek bir kelimeyle Gowan herhangi birini hapse attırabilirdi. Yaptığından ya da yapacağından değil. Ama bu gücü elinde tutuyordu.

Öfke ifadesi, gereksiz olduğu kadar beceriksiz de olan kör bir silahtı. Ve öfkesine yenik düştüğü nadir durumlarda, daha sonra pişman olacağı pek çok öfkeli şey söyleme eğiliminde olduğunun da farkındaydı.

Ne yazık ki, şu anda öfke bağırsaklarından kafasına doğru ilerliyordu. Leydi Edith'in mektubu saygısızcaydı: şahsına, unvanına ve evlilik teklifine. Masasına oturdu ve bir parça mektup kâğıdı kaptı. Tüy kalemi kâğıda saplandı ve onu yırttı.

Onu *düşes* yapmayı teklif etmişti. Herhangi bir düşes de değil: Kinross Düşesi. Tüm İskoçya'daki en eski, en saygın unvanlardan biri. Asla bir İngiliz kadın tarafından alınmamıştı. *Asla*.

Belki de bunun bir nedeni vardı.

Yeni bir sayfa açtı.

Leydi Edith:

Belki de içimdeki İskoçyalı-

Hayır. Onun talihsiz milliyeti nedeniyle kendini rahatsız hissetmesini istemiyordu. Bu onun suçu değildi. Soylu bir İngiliz ailesiyle yakınlaşmak kendi fikri olduğuna göre, onun doğumu hakkında da atıp tutmamalıydı.

Derin bir nefes aldı. Espri anlayışını korumak zorundaydı. Nişanlısı bir findık faresinin mizah anlayışına sahip, pratik bir tipe benziyordu ama ona hayattan zevk alıp almadığını hiç sormamıştı. Sadece onun derin yeşil gözlerine bir kez bakmış ve babasına bir prensese layık bir yerleşim sözü vermişti.

Bu bir hata olabilirdi ama artık çok geçti. Görünüşe göre kendini asık suratlı, çocuklardan nefret eden bir bürokratla nişanlamıştı.

Sonra kadının kıvrımlarının ve gözlerinin görüntüsü adamın gözünün önünden geçti.

Zihni ve tüm varlığı alarma geçti. Belki de yatakta oldukları zamanlar dışında birbirlerinden uzak durabilirlerdi.

Bunu aklından geçirerek tüy kalemini tekrar eline aldı.

Leydi Edith:

Mektubunuz için teşekkür ederim. Açık sözlülüğünüzle beni onurlandırdınız; umarım cesurca konuşmamı başlıyorsunuz. Bu evlilikle ilgili beklentilerimi lütfen burada bulabilirsiniz.

- 1. Doksan ya da en azından seksen beş yaşına kadar her gece yatağında kocalık yapmak istiyorum.*
- 2. Bir İskoç için, kadranın müstehcen ibresi her zaman Öğle vakti. Kısacası, günün faaliyetlerini sadece tek bir şey için keserdim.*
- 3. Sen bir sevgili aldığında ben de bir metres alacağım, daha önce değil.*
- 4. Çocuklar Tanrı'nın dilediği gibi olur. Eğer önerdiğiniz şey buysa, özel bölgelerime domuz bağırsağı takmayı düşünmüyorum.*
- 5. Sen deli misin? Merak ediyorum. Nişan kağıtları imzalandı, bu yüzden ifadem bir özgürlük talebi değil. Ancak, bunu gerçek bir merakın ifadesi olarak kabul edebilirsiniz.*

Daha önce hiç bu kadar alaycı bir şey yazmamıştı; bir dükün yakınları dışında kimseye ironik notlar yazmasına gerek yoktu. Ve ne olduysa oldu, pek yakın arkadaşı yoktu.

Aslında, yakında düğününe katılacağı Chatteris Kontu, ona Gowan diye hitap eden birkaç kişiden biriydi. Chatteris'le arkadaş olmalarının en büyük nedeni ikisinin de dikkat çekmekten hoşlanmamasıydı. Yıllar önce, babası hayattayken ve onu yazın ev partilerine sürüklerken, bu partilerde çocuklar yetişkinleri eğlendirmek için gösteriler yapmaya zorlanırlardı, o ve Chatteris Dunsinane Kalesi'ne taşınan ve Macbeth'i korkutan ağaçları oynamışlardı. O zamandan beri, birbirlerini katlanılabilir buldukları konusunda sessizce anlaşmışlardı.

Mektubu tam unvanıyla imzalamış: Craigievar'dan Gowan Stoughton, Kinross Dükü, MacAulay Klanı Şefi.

Sonra neredeyse hiç kullanmadığı balmumunu çıkardı ve mektubu düklük mührüyle mühürledi.

Etkileyiciydi.

Ducal.

Güzel.

Altı

Edie'nin babası ve üvey annesi görünüşe göre aralarını düzeltmişlerdi ama bu sadece yemeklerin buz gibi değil de soğuk olduğu ölçüdeydi.

Layla birkaç gün sonra öğle yemeğinde, "Hâlâ benimle yatmıyor," diye itiraf etti.

Kontun da onlara katılması bekleniyordu ama ortaya çıkmamıştı.

Edie iç çekti. Babasının evlilik çılgınlığını izlemekten hoşlanmıyordu ama zavallı Layla başka kime güvenebilirdi ki? "Aynı sorun mu? Boş zamanlarında Gryphus'la yattığını mı düşünüyor?"

"Gryphus konusunda bana inandığını söylüyor. Ama sizin de fark edeceğiniz gibi, bu gerçek onu evde uyumaya yöneltmiyor."

Tam o sırada Willikins eldivenli elinde küçük gümüş bir tepsiyle içeri girdi. "Oh iyi," dedi Layla. "Sanırım General Rutland'ın revüsüne bir davetiye. Bayan Blossom beni locasına davet edeceğini söyledi."

"Leydi Edith'e bir mektup var," dedi kahya ve mektubu teslim etmek üzere masanın etrafından dolaşmaya başladı. "Bir seyis yarın cevabınız için geri dönecek."

Edie mektubu aldı. Bir düke yakışır şekilde yazılmış bir mektuptu. kalın bir kâğıda yazılmış ve kırmızı balmumuyla mühürlenmişti.

"Bu Kinross'tan mı?" Layla sordu. Çatalını yere bıraktı. "Sanırım nişanlı bir çiftin mektuplaşması kabul edilebilir, ama annem ..."

Edie mektubu yırtıp açarak okurken o konuşmaya devam etti.

Ve sonra bir kez daha okudu. "Yatağını kocan" yeterince açık görünüyordu, her ne kadar adamın büyüklük kuruntuları olsa da. Doksan yaşında mı? Kadın homurdandı. Babasına baktı, o da kırk yaşlarındaydı.

Kinross'un bir metresle ilgili sorusuna verdiği cevap tam da her kadının duymak isteyeceği türdendi. Ama "domuz bağırsağı"? Bu gebe kalmayı nasıl engelleyecekti?

Tekrar tekrar okuduğu beşinci ve son paragraftı. Müstakbel eşinin bir espri anlayışı *vardı*. Onun alaycılığını takdir ediyordu. Aslında, bu ona yaklaşan evliliğiyle ilgili şaşırtıcı derecede farklı bir bakış açısı kazandırmıştı.

"Ne söyleyecekmiş?" Layla sordu. Başını elinin üzerine dayamıştı. "Korkunç bir baş ağrım var ve okuma yeteneğim de yok, o yüzden sadece söyle."

"Doksan yaşına kadar çarşafaların içinde dans edeceğimizi söyleyerek övünüyor."

"O zaman görüldüğü kadar yapışkan olamaz. Aslında, sesi mükemmel geliyor.

Babana hiç benzemiyor."

Edie mektubu katladı ve bir kenara koydu. Bu tam olarak bir aşk ilanı değildi ama müstakbel eşinden gelen ilk mektup olduğu için onu saklamak niyetindeydi. Ve ona cevap vermek. "Evliliğinizdeki anlaşmazlık noktalarını belirlemek ve bundan sonra bunlardan nasıl kaçınabileceğinizi düşünmek için babamla mantıklı bir konuşma yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Layla gözlerini kısarak ona bakacak kadar başını kaldırdı ve sonra tekrar indirdi. "Bunu söylerken sesin en az baban kadar ukala geliyordu."

"Gerçekten mi?" Bu hoş bir düşünce değildi. "Özür dilerim."

"Konuşmak bizim için işe yaramıyor. Biz daha samimi bir düzeyde iletişim kuruyoruz.

Bu da bugünlerde hiç iletişim kurmadığımız anlamına geliyor."

"Bu bağlamda, 'kadranın müstehcen elinin' ne anlama gelebileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Kesinlikle olmaz. Nişanlınızın size kaba bir mektup yazdığını düşünmek babanızı üzecektir. Kinross uygunsuz bir şey ima etmedi, değil mi?"

Edie sıırttı. "Babama Dük'ün söz konusu kadranın her zaman öğle vaktine ayarlanacağına dair söz verdiğini söylememem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Layla tekrar başını kaldırdı. "*Piç* kelimesini mi yazdı? Yazmış mı? Siyah beyaz mı? *Öğlen* kalleşliği mi?"

"Öyle yaptı." Edie mektubu açtı ve tekrar okudu. Giderek daha çok hoşuna gitmeye başlamıştı. Keşke ateşi olmasaydı da dükle tanışmaktan gerçekten zevk alsaydı. Şimdi tamamen iyi olduğuna göre, normalde kesinlikle böyle olmadığı halde sessiz kalarak müstakbel kocasını etkilemiş olabileceğini düşünmek can sıkıcıydı.

O anda kapı açıldı ve babası içeri girdi.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi. "Leydi Gilchrist," dedi bir uşağın kucağına keten bir bez koymasına izin vererek, "kendinizi iyi hissediyor musunuz?"

"Başım ağrıyor," diye yanıtladı Layla. "Jonas, Edie için seçtiğin nişanlın ona oldukça açık saçık bir mektup göndermiş. Sanırım o-"

"Hiç de değil," diye araya girdi Edie. "Kinross Dükü kendisine gönderdiğim bir mektuba tamamen uygun bir yanıt yazdı."

Babası gözlerini kısmıştı. "Majestelerine yazmanız uygunsuzdu. Bilgi almak isteseydiniz, talebinizi iletirdim."

"Evet, ama Jonas *sana kalçalar* ve müstehcen saatler hakkında yazar mıydı?" Layla sordu.

"Ne?"

Gerçekten de babası bu tür sorular sormakta çok iyiydi. "Kinross milliyetiyle ilgili bir noktaya değiniyordu," diye açıkladı Edie. "O

"İskoçya'da kadranın müstehcen ibresi her zaman öğlen vaktini gösterir."

Şaşırtıcı bir şekilde babasının yüzündeki öfke silinmişti. "Shakespeare'den alıntı yapıyor," dedi çatalını kaldırarak. "İtibarsız bir karakter tarafından söylenmiş tatsız bir cümle, ama yine de Shakespeare."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Edie.

"Doğal olarak hayır. Bu tür deyimler nazikçe yetiştirilmiş genç bir hanımefendinin ilgi alanına girmez." Çatalını yere bıraktı. "Sana İskoçlar arasında alışık olduğundan daha şamatalı bir ortamla karşılaşabileceğini söylemeyi düşünüyordum kızım."

"Yani *hıyar* gürültülü bir kelime mi?" Tam olarak bu sıfat değildi Edie buna bağlı kalabilirdi ama söz konusu yatak takımları olduğunda her türlü önemli bilgiden yoksun olduğunun farkındaydı.

"O kelimeyi tekrarlama!" diye bağırdı babası. "Bir daha asla geçmemeli Hanımefendinin dudakları."

Layla başını kaldırdı. Gözlerinde evliliğinin ilk günlerinde olduğu gibi muzip bir ifade vardı. "Bunu duyunca hayal kırıklığına uğrayacaksınız Jonas ama kadınlar düzenli olarak o organı tartışır. Tartışılan organın büyüklüğüne bağlı olarak ona ok ya da iğne diyebilirsiniz. Bir de toplu iğne var: Tabii ki sadece gerçekten talihsiz durumlarda kullanılır. Ama bir mızraktan da bahsedilebilir." Kocasını kızdırıp kızdırmadığını anlamak için saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

Ve öyleydi.

"Bu konuşma affedilemeyecek kadar kaba," dedi Kont, sesi gıcırdıyordu.

"Kılıç, alet, sırık," diye ekledi Layla, daha da neşeli görünüyordu. "Edie artık evli bir kadın olmak Jonas. Ona bir çocuk gibi davranamayız."

Edie sessizce inledi. Aynı duygusal bataklığa geri dönüyorlardı. Babası bir püritenle evlenmeliydi.

Neyse ki nişanlısında yaşam belirtileri vardı. Eğer mızraklarla ilgili bir şaka yapmaya kalkışırsa, onun güleceğini düşünüyordu. Ne yazık ki, özellikle de Shakespeare'den ödünç aldıysa, şakalarını anlamayabilirdi. Pek edebiyat bildiği söylenemezdi. Bunun için zamanı da yoktu.

"Bu alıntı hangi oyundan?" diye sordu.

"*Romeo ve Juliet*," dedi babası.

Belki de Kinross'a cevap vermeden önce oyuna hızlıca bir göz atabilirdi. Doğruyu söylemek gerekirse pek okuyan biri değildi.

"Konuyu değiştirelim. Kendimi gerçekten hasta hissediyorum. Acaba bir hastalık mı kaptım?" Layla sordu. "Belki de sadece küçük bir hastalıktır, beni bir çörek gördüğümde bayıltacak bir şey?"

"Sen-" Kont kendini tuttu.

Babası pişman olacağı bir şey söylemeden önce Edie çevik bir hareketle konuşmayı sürdürdü. "Kinross'la yeniden tanışmak için sabırsızlanıyorum." Babasının Layla'ya bakarken gözlerinde keskin bir özlem gördüğüne yemin edebilirdi. Ama bu nasıl olabilirdi ki? Her zaman karısını eleştiriyor, Layla'nın yapmadan edemediği türden düşüncesiz ve fevri yorumları yüzünden onunla uğraşıyordu.

"Doğal olarak, Dük ile birlikte mutlu olacağınızı umuyorum," dedi babası.

"Ve umarım bebekleriniz olur!" Layla dedi ki. "Bir sürü bebek."

Bu cümlelerin ardından gelen sessizlik öylesine gergindi ki Edie kendini ayağa fırlamış ve mırıldandığı bir özürden başka bir şey söylemeden odadan kaçarken buldu.

Layla ve babası evlendiklerinde birbirlerini kesinlikle sevmişlerdi, ama sonra babası bir zamanlar hayranlık duyduğu nitelikleri eleştirmeye başlamıştı. En kötüsü de etraflarındaki havada asılı duran hayal kırıklığı hissiydi.

Her Şeyden 6nce, o ve Kinross bu t6r durumlardan ka6ınmak zorundaydılar. Bir nebze -belki de biraz fazla- mantıklı bir konuşma gerekiydi.

Yedi

Gowan zamanını Londra'dan gelecek postayı bekleyerek geçirmedi. Bu önemsiz ve ona yakışmayan bir davranış olurdu. Ayrıca, mektubunu en güvendiği seyislerinden biriyle göndermiş ve ona yanıt beklemesini söylemişti. Londra'dan Brighton'a olan yolculuğun kesin uzunluğunu bildiğinden, konuyu daha fazla düşünmeye gerek yoktu.

. . .

Hayatının ilk yirmi iki yılı boyunca o hantal duyguyu, şehveti kolayca kontrol etmişti. Yakınlık için para ödeme fikrini küçümsüyordu ve titizlikle onurun karışımı onu evli kadınların neşeli davetlerini kabul etmekten alıkoymuştu. Dahası, Rosaline'in reşit olmasını beklemesine rağmen o sırada nişanlıydı. Arzu duyduğu kesindi ama bu hiçbir zaman onu ele geçirmemişti.

Bu Leydi Edith'i görmeden önceydi.

Şimdi dizginleri bırakmıştı, şehvetli iştahı vahşi olduğunu kanıtlıyordu. Dolgun uzuvlarının onunkilere dolandığını hayal etmekten zor uyuyordu. Zihni sürekli olarak bir rahibi solgunlaştıracak görüntülere sapıyordu.

Ŗu anda olduğu gibi mantıklı düşünmeyi gerektiren durumlarda bile kendini durduramıyordu. Bardolph'la birlikte New Steine Oteli'nin özel salonunda çalışıyor, bankacıların Pomfrey's Bank'ta yeniden toplanmasını bekliyorlardı; Bardolph icra memurlarından birinin raporunu yüksek sesle okurken o da mektupları okuyor ve imzalıyordu.

Bardolph'un önüne koyduğu her şeyi imzaladı ve karısını Craigievar'daki şatosuna, klan şeflerinin nesiller boyu uyuduğu yere götürdüğünü hayal etti. Atalarının evliliklerini tamamladıkları yatağa.

Edith onun altında yatıyordu, saçları buruşuk, eski bir Çin ipeği gibi yatağın üzerinde savruluyordu. Onu okşamak için eğildi, eli çıplak omzunda, krem gibi teninde gezindi ve sonra onu ele geçirilmiş bir erkek gibi öptü ve gözleri arzuyla ağırlaşarak açıldı. İçindeki her şey kükredi: *Sen benimsin* ve o-

Bardolph'un öksürme sesiyle akıl sağlığının yakın tarafına geri döndü.

Gowan donup kalmıştı, pantolonunun gerginliğinin rahatsız edici bir şekilde farkındaydı.

Hayatında yaşadığı en sert ereksiyonlardan biriyle en üst seviyeye çıktı. Aralarındaki masa için Tanrı'ya şükürler olsun.

Yavaşça uzandı ve imzasını bekleyen mektubu aldı.

"Chatteris düğünü," dedi, sayfaya bakarak, memnuniyetle sesinin gırtlaktan gelse de sabit olduğunu fark etti.

Bardolph başıyla onayladı. "Bir parça geyik eti ve on iki kazdan oluşan hediyeniz malikâneden çoktan gönderildi. Bu not ailenin Fensmore'da kalmaları için yaptığı daveti kabul ediyor. Anladığım kadarıyla konuk listesi o kadar uzun ki, birçoğu yakınlardaki hanlarda konaklayacak."

Gowan kalemini mürekkep hokkasına daldırdı. Bir saniye fazla tuttu ve tüy kaleminden büyük bir damla yuvarlanarak mektubun üzerine sıçradı. Sekreteri ayağının altında kuru bir dalın kırılmasına benzeyen bir ses çıkardı.

"Küçük bir maiyetle seyahat edeceğim: sen, Sandleford ve Hendrich," dedi Gowan, yeniden yazılabilmesi için mektubu geri iterek. "Hendrich'in West Riding'deki tekstil fabrikasıyla ilgili araştırmasını dün gece okumayı bitirdim, bu yüzden tartışacağız. Cambridge'e vardığımızda üçünüz Londra'ya dönebilirsiniz. Sandleford Kraliyet Borsası'na dönebilir ama önce Birmingham'daki cam aydınlatma şirketinin hisselerini satın alma konusundaki fikrini öğrenmek istiyorum."

Bardolph kendi kendine, "Tam bir seyis kadrosu," dedi ve bir not aldı. "Dört yerine üç at arabası, sanırım. Çarşaf ve porselenler yolculuk için sizinle gelmeli, ama Fensmore'da kullanmak için değil tabii ki."

Gowan ayağa kalktı. "Ben bir gezintiye çıkıyorum."

Bardolph hazır kaşlarından birini kaldırdı. "İncelememiz gereken daha on dört mektup var, Majesteleri."

Gowan anlaşmazlıkları umursamazdı; cevap vermeden odadan çıktı. Belki de içindeki İskoçyalı onu ele geçirmişti. Kendini her zamankinden daha güçlü ve canlı hissediyordu ve zihni şefkatli sözcükler ve vahşi imgelerle dolup taşıyordu. Karısını ormana götürmek ve menekşe tarlasında beyaz bir bezin üzerine yatırmak istiyordu. Açık havada onun sesini duymak istiyordu, bir kuşunki gibi zevk dolu bir kadının çığlığını. İstiyordu ki . . .

Artık aklı başında olmak ya da o havasız odada oturup her birini uzun ve sıkıcı imzasıyla onaylamadan önce on dört mektup daha okumak istemiyordu.

Edith'in mizahsız bir fındık faresi olduğunu kendi kendine boşuna söylememişti. Açıkçası, onunla ilgili planlarının çoğuna mizah girmiyordu. Kalbinde güller gibi açan imgeler, her biri mektubun ciddi zekâsına ateşli bir karşıtlık oluşturuyordu.

Onu hediyelere boğmak istiyordu ama aklına gelen hiçbir şey yeterince iyi görünmüyordu. Cenneti altın ve gümüş ışıkla işlenmiş bir kumaşa naksetse, ayaklarının dibine sererdi.

Hayır, onu Truvalı Helen'miş gibi şefkatle üzerine yatıracak ve sonra onunla yavaş yavaş sevişecekti.

Aklını kaçırmıştı.

Hayal gücü, daha bir saat bile görmediği bir kadını betimleyen metaforlarla dolup taşıyordu. Daha sonra, o gece, Edith'in kollarını ona doğru kaldırdığı bir rüyadan uyandı, saçlarının sıvı altın rengi neredeyse beline kadar dökülüyordu.

"Ah, sevgilim," diyordu ona, "saçlarının ilmeklerine dolandım." Bunu yüksek sesle mi söylemişti? Asla böyle embesilce bir şey yapmazdı.

Gerçekten aklını kaçırmıştı.

Nedenini o da biliyordu. Belli ki kendini kadınlardan çok uzun süre uzak tutmuştu ve şimdi bunun sonucunda dengesizleşmişti. Yoksunluk bir erkek için tavsiye edilmezdi. Beynini zayıflatmıştı. Dahası, daha önce performans hakkında iki kez düşünmemiş olmasına rağmen, birdenbire ne yaptığını bilmeyen, aptalca davranan, beceriksizce hareket eden bir görüntüsü vardı.

Lanet olsun.

Sonra mektup geldi.

Majesteleri,

Evlilik dışı cilveleşmelerle ilgili soruma verdiğiniz yanıtı okumaktan mutluluk duydum. Doğa sizi kadınların zevk alması için yaratmış olsa da, söz konusu faaliyetin altmış yıllık değerini kendime ayırmaya niyetli olduğunuzu bilmek memnuniyet verici.

Gowan bu paragrafı üç kez okuduktan sonra bir kahkaha patlattı. Shakespeare'e yaptığı göndermeyi almış ve ona bir tane daha fırlatmıştı.

Hakkımda yanlış bir izlenim edinmiş olmanızdan endişe ederek yazıyorum. İlk balomun olduğu gece çok fazla gülümsedim ... çünkü o gece o kadar hastaydım ki konuşacak halim yoktu.

Bu endişemden üvey annem Leydi Gilchrist'e de bahsettim; kendisi evlenmeden önce çiftlerin birbirlerinin karakterlerini öğrenmelerinin sakıncalı olduğuna inanıyor. Ancak babamla arası pek iyi olmadığından, evlilik mutluluğu konusunda pek de güvenilir bir tavsiye kaynağı olmadığını düşünüyorum.

Eğer Gilchrist karısına şöyle bir bakarak onun nasıl biri olduğunu anlayamasaydı, Gowan dünyada geçirecekleri onca zamanın birbirlerinin karakterlerini daha iyi anlamalarına yardımcı olacağını sanmıyordu. Yine de Edith'in hasta olduğunu duyduğuna üzölmüştü.

Ayrıca deli olmadığım konusunda sizi temin etmek için yazıyorum, ancak bu iddiam şüpheli bir değer taşıyor çünkü ne olursa olsun akıl sağlığım konusunda ısrarcı olacağım. Muhakeme yeteneğim ya da yeteneksizliğim konusunu bir sonraki buluşmamıza, Chatteris'teki düğüne bırakmak zorundayız. Beni akıllı başında bulacaksınız, ama ne yazık ki danslarımız sırasında olduğum kadar hoş bir sessizlik içinde olmayacağım.

Kelimeler o kadar canlıydı ki Gowan onları bir kadının söylediğini duyabiliyordu ama Edith'in sesinin neye benzediğini hatırlayamıyordu. Hasta olmadığı zamanlarda onunla tanışmak için yanıp tutuşuyordu.

Birlikte dans ettiği dingin melek bir an için hayalinde dalgalandı ama onu itti. Kendisini zevki için diken diken eden bir kadınla evli olmayı tercih ederdi. Ne kadar huzurlu olursa olsun, yatıştırılabilir bir fındık faresiyle evli olmaktan bin kat daha iyiydi.

Edith'i müziksiz bir isim olarak bulduğumu da itiraf etmeliyim. Edith yerine Edie'yi tercih ederim.

Sağlığınızın devamı için dua etmek için iyi nedenleri olan müstakbel eşinizden en iyi dileklerle . . altmış beş (yetmiş!) yıllık evlilik mutluluğu beklentilerim göz önüne alındığında,

Edie

Sekiz

Fensmore

Chatteris Kontu'nun Evi Cambridgeshire

Edie normal bir şekilde davranmadığının farkındaydı. Güçlü duygular hissetmeye sadece bir müzik parçasına ya da babasıyla yaptığı bir savaşa tepki olarak alışmıştı. Duygularını sıkı bir şekilde kontrol altında tuttuğu için kendisiyle gurur duyuyordu.

Ama şimdi, gemiye katılmasına bir saatten az bir süre kalmıştı.

Chatteris Kontu, nişanlısı ve misafirleri akşam yemeğinden önce misafir salonundayken, daha iyi bir kelime bulamadığı için aşırı heyecanlıydı. Sanki yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu, sakinleşemeyecek kadar sinirliydi.

Kendini misafir odasının zemininde volta atarken ve Mary'nin ona önerdiği her elbiseyi elinin tersiyle iterken buldu. Edie kıyafetleri hakkında endişelenerek vakit geçirecek türden bir kadın değildi. Ama bu, giysilerin erkeklerin zihninde yarattığı tahribattan habersiz olduğu anlamına gelmiyordu.

Dün Mary, Fensmore ve Chatteris Kontu'nun düğününde geçireceği birkaç gün için bavulunu hazırlarken pek dikkat etmemişti.

dikkatini Boccherini'nin bestesine vermişti. Ama şimdi buradaydı ve Leydi Honoria Smythe-Smith (yakında Chatteris Kontesi olacaktı) ona Kinross Dükü'nün zaten burada olduğunu haber vermişti, ne giyeceği konusunda çok daha farklı hissediyordu.

Dük akşam yemeğinde olacaktı ve onu evlenme teklifinden beri ilk kez görecekti. Bu fikir bile onu yeniden ateşler içinde hissettirdi.

Aklı başında her kadın, nişanlısıyla sadece bir lambası eksik bir bakire gibi giyinmiş olarak karşılaşma fikrinden hoşlanmazdı ve belli ki eteklerinde mütevazı bir fırfır olan beyaz bir elbise bu yanılsamayı doğruluyordu.

Mektuplaşmalarından sonra Kinross'un cesur ve şehvetli biriyle evlenmek istediğinden oldukça emindi. *Hıyar* gibi, Edie'nin zar zor anladığı sözcükleri ağzında geveleyebilen biriyle. Onun gözlerine bakıp arzuyu görmeyi her şeyden çok istiyordu. Hatta şehvet. Eğer Kinross ona bakar ve aleti öğlen kadranında değilse, lirik ama dünyevi bir şekilde ifade etmek gerekirse, aşağılanacaktı.

Onun gözlerini kamaştırmak istiyordu.

Aptalca olan şey, onu tanıyacağından bile emin olmamasıydı. İskoç çapaklı, uzun boylu bir adamla nişanlanmıştı ama yüzünü hiç hatırlayamıyordu.

Yine de *mektubu* -o mektup- ona adamın bir çift gülen gözü olduğuna karar vermesine yetmişti. Ahlaksız gözler ya da hovarda bir ifade değil. Ama arzuluydu.

Ancak Mary paketlediği her elbiseyi teklif ettikten ve Edie her birini dayanılmaz derecede cansız bularak reddettikten sonra kaçınılmaz olana boyun eğdi ve hizmetçisini Layla'yı bulması için gönderdi.

"Benimki yerine senin elbiselerinden birini giyebilir miyim?" Layla kapıda belirttiğinde Edie sordu. "Elbiselerimden nefret ediyorum. Beni yavan bir aptal gibi gösteriyorlar."

"Evlenmemiş genç bir hanımın sadece soluk kumaşlar giymesi gerektiğini gayet iyi biliyorsun." Leyla odanın içinde dolaştı ve pencereyi iterek açtı.

"Sigara içmek yok!" Edie bir sandalyeyi işaret ederek emretti. Layla içini çekti ve oturdu.

"Neredeyse evliyim. Kinross burada ve ben bu kasvetli elbiselerden birini giyemem." Başka türlü nasıl ifade edeceğini bilmiyordu ama adamın gözlerinde arzu görmeseydi, utancından nişanı bozabilirdi. Belki de onun sessizliği yüzünden elini uzatmış olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

"Sevgilim, sen benim yanımda bir söğüt gibisin," diye itiraz etti Layla. "Anlamadığımdan değil, çünkü gerçekten anlıyorum. Senin rengin hiçbir zaman yumuşak tonlarla pohpohlanmadı. Yine de elbiselerimden birini mucizevi bir şekilde yeniden dikecek zamanımız yok."

"Aynı boydayız. Kalça bölgem biraz daha ince olabilir ama göğüslerimiz aynı."

"Göğsüm de kalçalarım gibi modası geçmeyecek kadar büyük."

"İsterseniz göğsünüze demode diyebilirsiniz, ama ben benimkini seviyorum. Ve neredeyse aynı boyutta. Herhangi bir elbise iş görür," diye ısrar etti Edie. "Anlamıyor musun, Layla? Kinross beni hiç gerçekten görmedi, yine de mantıklı bir analize dayanarak bir eş seçmiş olmasını takdir ediyorum. Gerçekten takdir ediyorum. Onaylıyorum."

Layla gözlerini devirdi. "Rasyonel analiz evlilik için saçma bir sebep. Baban bir keresinde bana, annen öldükten sonra bir sonraki kontesi için altı maddelik bir özellik listesi hazırladığını ve benim bunların beşine uyduğumu söylemişti. Bak ne kadar iyi sonuçlandı."

"Altıncısı neydi?"

Layla tekrar ayağa kalktı ve elbise yığınının yanına gitti. "Doğurganlık tabii ki," dedi elbiseleri çevirerek. "Düzinelerce olmasa bile avlularca bebek kont doğurma yeteneği. Bu yeşil olana ne dersiniz? Beyaz olanlar kadar yavan değil."

"Sen ve babam birbirinizi seviyorsunuz," dedi Edie, Layla'nın yeşil elbisesinin yakasını asla olamayacağı kadar şehvetli bir hale getirmeye çalıştığı gerçeğini görmezden gelerek. "Sen sadece-"

"Birbirimiz *gibi*," dedi Layla cümleyi tamamlarken. Hızlı bir hareketle elbisenin boynundaki dantel süslemeyi söktü.

"Buna inanmıyorum. Birbirinizden hoşlandığınıza inanıyorum. Bence sen daha fazla konuşmalısınız. Ama şimdilik senin acıklı evliliğini boş ver. Ben kendi evliliğimin mutlu bir şekilde yürümesini sağlamaya çalışıyorum. Kinross'un benim tatsız bir zambak olduğumu düşünmesini istemiyorum."

"Mektubunu okuduktan sonra böyle düşünmesi pek olası değil," diye gözlemledi Layla. "Tanrıya şükür babanda Shakespeare'den alıntılar kitabı vardı. Sence Kinross seni tüm o oyunları gerçekten okumuş bir mavi çoraplı olarak mı hayal ediyor?"

"Yakında farklı olduğunu anlayacak," dedi Edie. "O elbiseyi mahvediyorsun, Layla!"

Üvey annesi artık beyaz dantellerinden kurtulmuş olan yeşil elbiseyi havaya kaldırdı. "Eğer kollarını omuzlarını açıkta bırakacak şekilde aşağı çekersen, bu çok çekici olabilir."

"Ben 'çekici' olmak istemiyorum. Müstehcen espriler yapan bir kadın olmak istiyorum."

"O kadın bu elbiseye kesinlikle bayılırdı. Belki de babandan kaçıp kendi elbise dükkanımı açmalıyım."

Edie yanına gitti ve elbiseyi aldı. "Bunu giyemem: bak, omuz dikişini yırtmışsın. Bakire bir kuğu rolünü oynamak istemiyorum."

"Sen bir bakiresin," dedi Layla iç çekerek. "Bunu hayatın kaçınılmaz bir aşaması olarak düşün, yaşlanıp dişsiz kalmak ve çorba içmek zorunda olmak gibi. Ne yazık ki erkekler kadınların yeni şarap gibi olduğunu, sadece tıparları açılmadan önce iyi olduklarını düşünüyorlar."

Edie bunu çözmeye çalıştı ama başaramadı.

"Otuzlu yaşlarına gelmiş -ve evli- kadınların hala beyazdan başka bir şey giymemesi de bu yüzden. Bu yanılgıya saplanmış hanımları acınacak halde görüyorum." Beyaz bir elbise ile Layla'nın cıvıl cıvıl ve rengârenk kreasyonları arasındaki mesafeyi ölçen herkes bu küçümsemeyi tahmin edebilir.

"Bekâretimi inkâr etmiyorum," dedi Edie, tuvalet masasının önündeki tabureye dönerek. "Sadece hastayken yaptığım gibi -aslında hayatım boyunca yaptığım gibi- ağırbaşlı, iffetli Leydi Edith'i oynamak istemiyorum."

"Baban bundan hoşlanmayacak."

"Babam o nişan kâğıtlarını imzaladığında benim üzerimdeki yetkisini devretti. Şimdi kocamın baba rolünü oynamaya davet edildiğini düşünmediğinden kesinlikle emin olmam gerekiyor."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Layla. "Babanla aramızdaki yaş farkının beni çocuk olarak görmesine yol açtığını mı düşünüyorsun?"

Edie gözlerini devirdi. "Bu hiç aklına gelmedi mi?"

İçine işlemiş gibiydi. Layla yeşil elbiseyi yatağın üzerine fırlattı. "Tam sana göre bir elbisem var. Mary, lütfen odama dön ve Trotter'dan bordo ipeği sana vermesini iste. Bu bir fedakârlık, sevgilim," dedi Edie'ye dönerek. "Yarın akşam kendim giymeyi düşünüyordum ama sanırım senin daha çok ihtiyacın var."

Pencereye doğru yürüdü.

"Sakın bir cheroot çıkarmaya kalkma," diye emretti Edie.

"Bu ses tonu sana babandan miras kalmış olmalı. Bir kaleyi yönetirken ara sıra emir vermen gerekeceği için bu iyi bir şey."

"Senin üzerinde çalışıyorum. Artık yakınımda sigara içmek yok."

"Onları bırakmaya çalışıyorum," dedi Layla, çerçeveye yaslanarak ve pencereden dışarı bakıyordu. "Baban bundan hoşlanmıyor ve aynı evi paylaşıyoruz.

biz buradayken."

Edie bu alışılmadık yakınlığın nasıl gittiğini sormayı düşündü ama tam o sırada Mary kollarında bir yığın yanardöner ipekle yeniden ortaya çıktı.

"İşte burada!" Layla kapı açıldığında arkasını dönerek bağırdı. "Bu renge Çin gülü deniyor. Gördüğünüz en lezzetli şey değil mi? Zinoberden daha koyu, bordodan daha doygun . . şey, bordoya yakın."

Bir dakika içinde Mary, Edie'yi iç çamaşırına kadar soymuştu.

"Bir kombinezon için tasarlanmış ama korse için değil," diye belirtti Layla.

Mary, Edie'nin başından aşağı bordo renkli ipekten bir şelale bıraktı. Teninde harika bir his uyandırmıştı.

Layla korsajı kendisi düzeltti. "Çok güzel görünüyorsun. Büyüleyici. Yap "Şurada, korsajın hemen altındaki büzgüyü görüyor musun?"

Edie camdan bakmak için döndü. İpek, göğüs dekoltesinin çoğunu ortaya çıkarmak için doğru kıvrımlarla düşüyordu. Her iki omzunda da dar birer kıvrım vardı ve bu kıvrımlar bir kol oluşturmaya zahmet etmeden bir kola işaret ediyordu.

Üstü tatlı bir şekilde açık görünüyordu ve sonra ipek belden pililer ve büzgülerle düşüyordu ve arkada bir fiyonkla bağlanmıştı.

Mary diz çöktü ve Edie'nin ayaklarını Layla'nın yüksek topuklu terliklerinin içine soktu.

Layla, "Ayaklarımızın aynı, kalçalarımızın bu kadar farklı olması hiç adil görünmüyor," dedi.

Edie kendine yandan bakmak için döndü. Bu elbise onu bambaşka bir yöne, Klasik Bakire'den Klasik Layla'ya sürüklemişti. Göğüslerini irileştirmiş ve bacaklarını uzatmıştı. Hiç de fena bir kombinasyon değildi. "Sence bunu beğenecek mi?"

"Her erkek bunu ister," dedi Layla, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Büyüleyicisin. Şimdi, dudak rengine uy. Buraya, tuvalet masana gel."

Layla'nın terliklerinin alışık olmadığı topuklu ayakkabıları Edie'ye bir şeyler yaptı.

Denge. Hastayken yerde sürüklenirdi. Bu gece sürüklenmiyordu; kıpırdanıyordu. Sanki fırtınada demirlemiş bir tekne gibi bir o yana bir bu yana sallanıyormuş gibi görünüyordu.

Bu etki oldukça kadınsıydı, Edie'nin sık sık başardığı bir özellik değildi. Büyük telli bir enstrümanı bacaklarının arasına alıp ondan müzik çıkarmak kesinlikle kadınsı bir davranış değildi. Eğer gerçek bir hanımefendi çello çalmak gibi tuhaf bir şey yapmakta ısrar ederse, bacaklarını yana çevirir, bir kalçasının üzerinde dengede durur ve yanlamasına çalardı.

Edie bunu yapabilirdi ama bunun bir anlamı olduğunu hiç düşünmemişti. Bir kariyeri olabileceğini düşünecek kadar aptal değildi. Bir kontun kızı olarak Edie sadece kendi zevki için oynuyordu, bu da en doğal pozisyonda oturabileceği anlamına geliyordu.

Babasının viyolonsel çalmayı çok sevmesi, onun çocuk boyundaki enstrümanının kendisine miras kalması ve on altıncı yaş gününde ona bir Ruggieri almış olması... bunların hiçbiri onun bir hanımefendi olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

Kendisiyle babası arasında dile getirilmemiş bir pazarlık vardı. Edie ilk çıkışını olabildiğince ertelemişti ama ikisi de babasının seçeceği kişiyle evleneceğini biliyordu. Bu bir sözdü ve Edie sözlü ya da sözsüz verdiği sözleri her zaman tutardı.

Şimdi kıpırdanarak tuvalet masasına doğru ilerledi ve oturdu. Öğleden önce Mary saçlarını uygun bir şekilde bukleler halinde kıvrırmıştı, kendisinininki gibi dağınık olmayan, hanımefendiye yakışır türden.

Layla öne atıldı ve bukleleriyle oynamaya başladı, onları çalışılmış bir düzene soktu.

Layla bir bukleyi daha düzeltirken Edie, "Mary'nin bütün emeğini mahvediyorsun," diye itiraz etti.

"Hayır, seni biraz daha az mükemmel gösteriyorum. Erkekler mükemmellikten korkar. Şimdi biraz dudak pomadı sür."

Kırmızıya boyanmış Edie'nin ağzı iki kat daha büyük görünüyordu, özellikle de poposu dudak. "Bu biraz bayağı görünmüyor mu? Babamın bunu onaylamayacağından oldukça eminim." Rahatsız edici bir şekilde kendisinden farklı görünüyordu. Aslında, ateşli bir azizeden ateşli bir fahişeye dönüşmüş gibi hissediyordu.

"Aynen öyle. Baban biraz kabalığın iyi bir şey olduğunu hiçbir zaman anlamadı."

"Neden?"

"Hâlâ bir koca arıyor olsaydın böyle olmazdı," diye açıkladı Layla. "Ama şimdi Kinross'a seninle evlenmiş olsa da -daha doğrusu seninle evlenecek olsa da- sana asla sahip olamayacağı gerçeğini anlatmalısın."

Edie döndü, Mary'yle göz göze geldi ve başıyla kapıya doğru işaret etti. Kapı arkasından kapanırken Edie, "Layla, hayatım, az önce önerdiğin teknik sen ve babam söz konusu olduğunda oldukça başarısız değil mi?" dedi.

"Ne tekniği?" Layla'nın saçları zümrütlerle süslü, sanatsal bir bukle yuvasına dönüşmüştü. Camın önünde durmuş, bir tutamı dağınık bir zarafetle bir omzunun üzerinden düşmeye ikna ediyordu.

"Bir erkeğin size asla sahip olamayacağını ya da en azından sadakatinize sahip olamayacağını hissetmesini sağlamak. Sanırım evliliğinizde yaşadığınız bazı zorlukların nedeni bu olabilir."

Layla kaşlarını çatı. "Ben babana asla sadakatsizlik etmem. *Beni* tanıdığı için bunu biliyor olmalı."

"Ama eğer ona sürekli olarak, sessizce de olsa, asla ona ait olmayacağınızı söylüyorsanız ... İkinizi izlerken erkeklerin oldukça ilkel olduğunu fark ettim, en azından babam öyle. Size acı ve sahiplenme duyguları birbirine karışmış bir şekilde bakıyor."

"Ama ona Gryphus'la yatmadığıma dair güvence verdim. Bana kayıtsız şartsız inanmalı. Ben onun karısıyım."

"Belki de ona, bu işle ilgilenmediğinize dair güvence vermenize ihtiyacı vardır.
başka bir adamla yatmak."

"Bu ona çok fazla güç vermek olur," dedi Layla hemen. "O zaten bana sahip olduğunu düşünüyor. Dün gece benden cheroots içmeyi bırakmamı istedi!"

Bu Edie'yi şaşırtmamıştı. "Ne dedin sen?"

"Elbette reddettim. Gerçi bugün hiç sigara içmedim." Layla'nın ağzı sarktı. "Evlilik sandığından daha zordur, Edie. Kocanı mutlu etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmazsan kendini delirtirsin."

Edie ona bir öpücük verdi. "İyi bir arkadaşlık içinde olacağımı söylersem beni bağışlar mısınız? Huysuz ebeveynime karşı çok nazıksınız." Eldivenlerini ve taftadan bir şal aldı. "Hadi yemeğe gidelim. Nişanlığımın neye benzediğini çok merak ediyorum."

Dokuz

Gowan salona erkenden girdi ve Smythe-Smith akrabalarından oluşan bir kalabalığa sıkılmamış gibi görünmeye çalışarak konuşmaya devam etti.

Gilchrist'in balosuna katıldığında ve aslında çoğu zaman İngiliz kıyafetleri giymişti: işlemeli bir palto, kolalı bir boyun bezi, ipek pantolonlar. Ama Edie'yle yaptığı o tartışmadan sonra, ona *kendini* olduğu gibi göstermek istemişti, sahte bir İngiliz gibi değil.

MacAulay Klanı Şefi'nin ekosesinden Kinross İskoç eteği giymişti. Doğru hissettiriyordu. Etrafı dizleri örtülü bu şık ve aptal İngilizlerle çevriliyken, çıplak bacakları pantolon engelinden kurtulduğu için kendini iki kat daha güçlü hissediyordu.

Chatteris Kontu Marcus Holroyd onun yanında durakladı. "Kinross, bu bir Sizi burada görmek büyük bir zevk. Nişanlım az önce bana yeni nişanlandığınızı bildirdi."

Gowan başını eğdi. "Evet, Leydi Edith Gilchrist'e."

"En iyi dileklerimi sunarım. Anladığım kadarıyla yetenekli bir müzisyen. Siz de çalışıyor musunuz?"

Gowan, Leydi Edith'in yetenekleri bir yana, ilgi alanları hakkında bile hiçbir fikri olmadığı için biraz utanç duydu. "Sizin gibi bir müzisyen

paha biçilmez nişanlısı?" Gowan bir keresinde bir Smythe-Smith resitali izlemişti ve bir daha asla böyle ahenksiz bir kakofoniyle karşılaşmamayı umuyordu. Eğer karısı o kalibrede bir müzisyen olsaydı, çalmaması için ona yalvarırdı.

"Leydi Edith'i çalarken dinleme zevkine erişmedim," diye cevap verdi Chatteris, nişanlısının müzik yeteneklerini tam olarak desteklediğini kaşlarını oynatarak bile belli etmemişti.

Kapıda bir kıpırtı oldu ve döndüler. Chatteris, "İşte Honoria," dedi. Gowan ona baktı. Adamın gözlerinde sessiz bir özlem ifadesi vardı.

Tuhaf. Aristokraside düğünler genellikle aşk için yapılmazdı. Gowan izlerken Chatteris doğruca Honoria'nın yanına gitti.

Leydi Edith neredeydi, lanet olsun? İskoç eteğini yanlış nedenlerle takdir eden ve altına ne giydiğini merak eden kadınların şehvetli bakışlarını savuşturmaktan bıkmıştı.

Gilchrist Kontu salona girdi ve biraz beceriksiz, sert yürüyüşüyle Gowan'a yaklaştı, sonra başını eğdi. "Majesteleri."

Gowan elini uzatarak, "Akıabamız," diye içtenlikle karşılık verdi. "Bu "Seni görmek güzel Gilchrist."

Kont onu kısaca sıktı. "Bu ayrılıktan sonra kızımı görmekten memnun olacağınızı umuyorum. Düğününüzden önce birbirinizi daha iyi tanımanız iyi olur."

"Aslında, tören için tarihleri konuşmalıyız. Nişanlılığımızın süresini yeniden gözden geçirmek istiyorum."

Gilchrist, "Acele evlilikleri onaylamıyorum," dedi. "Bana kalırsa bir yıllık bir nişanlılık dönemi uygunsuz olmaz."

Gowan, Edie'yle mektuplaşmadan önce buna aldırılmazdı. Ama şimdi . . . "Yetim kalan üvey kız kardeşimden bahsetmiştim," diye hatırlattı Kont'a. "Onu bir yıl boyunca annesiz bırakmak istemezdim."

Leydi Gilchrist de onlara katıldı; Gowan dönüp onu selamladı ve Gilchrist'in karısına gizlice bakışını yakalamak için tam zamanında doğruldu. Utanç vericiydi. Adam mecazi anlamda karısının ayaklarının dibindeydi.

"Leydi Gilchrist," dedi Gowan. "Sizinle tekrar tanışmak bir zevk."

"Kızımızı görmek için sabırsızlanıyor olmalısınız," dedi, bir yanağında beklenmedik bir gamze belirerek. Böyle görüldüğünde -biraz yaramaz-güzelliği, duygusallığı ve zekâsının birleşimi göz kamaştırıcıydı.

Onun elini öptü ve gülümsemesine karşılık verdi.

Sonra Gilchrist'in gözlerinin karardığını fark etti. Bu boş öfkenin tek bir anlama gelebileceğini fark edene kadar irkildi: Gilchrist karısının kendi damadına bile ihanet edeceğine inanıyordu. Gowan onun için üzüldü.

Bu acıma duygusunun bir izi yüzünde belirmiş olmalıydı, çünkü Gilchrist'in gözleri kısıldı ve çenesini kaldırdı. "Leydi Gilchrist," dedi, sesi bir granit parçası kadar sertti, "kızım nerede?"

Leydi Gilchrist onun ses tonuna en ufak bir tepki göstermedi, gerçi Gowan onun ses tonunun aşırı derecede sert olduğunu düşünüyordu, "kızımız" ifadesini kesinlikle tescilli "kızım" olarak değiştirmesi bir yana.

"Edie benimle geldi," dedi, "ama çello çalan o sevimli genç bayan Iris'le tanıştı. Smythe-Smith kızlarından biri."

Dönüp odayı inceledi. "Ah, işte orada."

Genç bayanlar her yerdeydi, beyaz elbiseleri içinde küçük kar yığınları gibi görünüyorlardı. Gowan'ın gözleri birinden diğerine kaydı ve her birini reddetti. Hayır.

... değil ... değil ... Kaşlarını çattı, beyaz elbiseden beyaza tekrar baktı. Elbise.

Leydi Edith'in tatlı yüzünü tanıyacağından emindi. Ne de olsa arka arkaya iki dans boyunca ona bakmıştı. Burnunun eğimini, yeşil gözlerini, elmacık kemiğinin eğimini biliyordu.

"Belki de," dedi Leydi Gilchrist, sesinde duman gibi kıvrılan bir eğlenceyle, "Edie'nin bu tür şeylerden hoşlanmadığı gerçeğini hesaba katmıyorsunuzdur.

"Beyaz elbiseler giymesi gerektiğinde giyer."

Gilchrist, "Kızımın kıyafeti ne olursa olsun müstakbel eşi tarafından tanınmasını umuyorum," dedi, sözleri keskin bir şekilde kesilmişti.

Gowan onu görmezden geldi ve odadaki her bir kadına tek tek bakmaya başladı.

Sadece beyaz giyenler değil. Yanı başında Leydi Gilchrist'in kıkırdaması, alacakaranlıkta bir kuşun uykulu ötüşüne benziyordu.

Sonra onu gördü.

Nişanlısı. . . Gelecekteki karısı.

Edie.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Yüzünün her açısını, gür dudaklarını, saçlarını tanıdı... O saçları kim unutabilirdi ki? Sanki eski Roma sikkeleri kanarya şarabının içinde erimiş, geriye güneş ışığıyla örülmüş koyu altın teller bırakmış gibiydi.

Aynı zamanda, evlenmek için seçtiği kadın da tam olarak o değildi.

Bu kadın son derece şehvetliydi. Vücudu bir erkeğin okşaması için şekillendirilmişti; göğüsleri yumuşak ve dolgundu, kaymaktaşı teni kırmızı ipekle çerçevelenmişti. Biriyle konuşuyor ve gülüyordu... Gülen dudakları elbisesine uyuyordu. Saçları yasemin balının derin parlaklığıyla parlıyordu. Hafif renk değişimleriyle akan bukleler halinde toplanmıştı.

Gilchrist'in bir şeyler söylediğini duydu ama dinlemedi. Kulaklarına kan hücum ediyordu. Onunla ilk tanıştığında Edie'nin gözleri tatlı su havuzları gibiydi. Şimdi ise derin, kahkaha ve zekâ doluydular. Orada sakın bir şey yoktu. Ne kızıl dudaklarında ne de yuvarlak göğüslerinde.

"Onu neden hemen tanıyamadığınızı anlıyorum," diyordu Gilchrist, sesi kısık ve onaylamaz bir tonda. "Bu elbise çok uygunsuz. Bunun sadece sizin etkiniz olduğunu düşünebilirim, Leydi Gilchrist."

"Bu sadece benim etkim değil, aslında benim elbisem," diye yanıtladı karısı. "Nişanlı bir kadın olarak, geleneklere sıkı sıkıya bağlı kalması gerekmiyor."

"Evli olmayan hanımların kıyafetleriyle ilgili."

Gowan eğilerek, "İzninizle," dedi. "Leydi Edith'i selamlayacağım." "Ona Edie deyin," dedi Leydi Gilchrist neşeyle, görünüşe bakılırsa kocasının sert yargılarından etkilenmemişti. "Aile arasında resmi olmamayı tercih eder. üyeler."

Gowan ava çıktığı zamanki gibi gergin ve yoğun bir duyguya kapıldı. Bu, ona o mektubu yazan kadındı. Onunla evlenecekti. Onunla çarşaflarda dans edeceğini yazmıştı.

Gözleri nişanlısına sabitlenmiş bir halde odanın içinde ilerlerken, eteği bacaklarına sürtündü ve ona yürüdükçe sertleşen diğer vücut parçalarını hatırlattı. Daha önce hiç hissetmediği -hissedeceğini hayal bile etmediği- bir tür erotik şaşkınlık hissetti.

Sanki onun bakışlarının farkındaymış gibi döndü ve gözleriyle buluştu.

Nasıl olmuştu da onun iffetli, sessiz ve itaatkâr olduğuna inanmıştı? Gözleri ıslık ıslık, ağzı hareketli ve son derece şehvetliydi. Sanki tamamen yabancı biriyle karşılaşmış gibiydi.

Arzu bedeninde alevlendi. Dudakları hafifçe aralandı ve adam onun da kendisini tanıdığını anladı.

Onun berrak bir su içmek gibi olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi, onunla karşılaşınca

Bakışları, hayat ve tehlikeyle akan bir nehirdi. Onun hayatını değiştirecekti. Onunla ilgili her şeyi değiştirecekti.

İçgüdüsel olarak, Yaylalı erkeklerin her zaman yaptığı gibi karşılık verdi. Her şeyden önce onurlandırdıkları kadının önünde. Odanın hareketsizleştiğinin belli belirsiz farkında olan adam, nişanlısının hemen önünde durdu, tek dizinin üzerine çöktü ve nişanlısının kendisine uzattığı eli tuttu.

"Leydim," dedi, sesi derin ve emindi. Ondan başka kimseyi görmüyordu, onun da sadece kendisini gördüğünü biliyordu. Hızlı ve emin bir çekişle eldiveni sıyırdı. Arkasından bir iç çekiş geldi ama aldırmadı.

Bu bir seyirci performansı değildi; sadece ikisi içindi.

Kadının elini dudaklarına götürdü ve çıplak parmaklarına dikkatlice bir öpücük kondurdu. Bu küstahça, çirkin bir hareketti.

Umurunda değildi.

On

Edie kendini bir oyunun içindeymiş gibi hissediyordu... kendinden daha büyük bir şeyin. Leydi Edith Gilchrist'in *başına* şimdiye kadar dramatik hiçbir şey gelmemiştir. Yaşadığı en büyük heyecan, babasının bir viyolonselciyi evlerine davet etmesi ve onun için çalmasıydı.

Odaya girdiğinde, ailesinin dörtlüsünün etkisinden bir şekilde kurtulmayı başarmış, çelloda oldukça iyi olan Iris Smythe-Smith'i görmekten memnun olmuştu. Sonra kürek kemiklerinde garip bir karıncalanma hissetti ve başını çevirdi. Ve orada, ona doğru yürüyen müstakbel kocası duruyordu.

Sanki gözleri onun görüntüsünü yakalamış ve yalayıp yutmuştu. Kaslı bacakları vardı, güzel bacaklar, odadaki İngilizlerin iki katı büyüklüğünde. Göğsü genişti ve bir omzuna attığı ekose sayesinde omuzları daha da geniş görünüyordu.

Ve yüzü . . .

Kaba yontulmuştu, güzel değildi, güçlü bir çenesi olan bir savaşçı yüzüydü. Ama gözleri çok şaşırtıcıydı. İçlerinde kibar bir duygu yoktu: sadece alev alev yanan bir sahiplenme.

Birdenbire, sanki adam doğrudan kendisine bakıyormuş ve sanki hayatı boyunca bunu ilk kez yapıyormuş gibi hissetti. Sanki onun ruhuna bakmış ve gerçek kadını görmüştü. Kalp atışları boğazında gümbürdedi.

Dük onun önünde diz çöktü. Elini tuttu, eldivenini çıkardı ve parmaklarını öptü.

Edie bir an için başının döndüğünü hissetti. Onun dudaklarına dokunmak bile

şehvetli bir söz. Bu, bir serseri şövalyenin, onu savunmak için dörtlüye kaçmadan önce leydisine verdiği öpücüktü. Bir saray mensubunun kalbinin kraliçesine verdiği öpücük. Kinross onun önünde kendini alçaltmıştı. Yine de, ayaklarının dibinde diz çökerken, kendini sadece hükmetmek için doğmuş bir adam olarak göstermişti.

Sonra ayağa kalktı, onun üzerinde yükseldi. Adamın bir İskoç çamı büyüklüğünde olduğunu nasıl fark etmemişti? Belki de fark etmiştir. Ama tam olarak değil. Adamın her yönden çok büyük olduğunu görmemişti. Ve acımasız.

Bir kadını gördüğünde onunla evlenmeye karar verecek türden bir adama benziyordu. Pratik nedenlerden dolayı da değil.

Bu fikir tamamen şok edici ve keyif vericiydi.

"Leydi Edith," dedi ve kadın o Highlands çapağını hatırladı. Bir aşk şarkısı gibi teninin üzerinde yuvarlandı.

"Bana Edie denmesini tercih ederim," dedi, eldiven giymemiş elini onunkinden çekmeyi unutarak. Ve sonra: "Saçların *kızıl*!"

Sağ kaşı havaya kalktı. "Her zaman öyleydi. Gerçi hiçbir şey çoğu İskoçyalıya kıyasla, leydim."

"Kızıl saçtan hiç hoşlanmam," dedi şaşkınlıkla, çünkü bu saç ... bu saç seviyordu. Derinliklerinde ateş yanan kararmış çelik rengindeydi. Geceleyin yanan bir fırının, bir kömürün kırmızısıydı.

Kahkahası odanın içinde gürledi ve sanki bir işaretle, etraflarındaki insanlar dramının sona erdiğine karar vererek geri döndüler.

"Saçımın kızıl olduğunu bilmiyordun ve ben de senin bir müzisyen."

"Viyolonsel alıyorum," dedi beceriksizce.

"Hangi alet bu?" dedi, alnı kaşlarıyla çatılmıştı. "Ne? Hangi enstrüman? Bilmiyor musun?"

Gözleri onunkileri aradı ve sonra kahkahası onu tekrar sardı. "I Bana öğretecek çok şeyiniz olduğundan şüpheleniyorum, Leydi Edie."

Edie kaşlarını çattı. "Şaka mı yapıyorsun yoksa çellonun ne olduğunu gerçekten bilmiyor musun?"

"Genel olarak müzik hakkında çok az şey biliyorum. Büyükannem anlamsız şeyleri onaylamazdı ve korkarım ki müziğı de bu kategoriye sokardı."

"Müzik anlamsız bir şey değildir!"

"Barınak ve et gibi günlük yaşam için gereksiz olduğunu düşünüyordu."

Edie müstakbel kocasına müziğın kendisi için ekmekten ne kadar ileride olduğunu söyleyip söylememeyi tartıştı. Şu anda söylemesi gereken bir şey gibi görünmüyordu. Bu dükün büyük bir soğukkanlılığı vardı. Gözlerinde derin duyguların parıltılarını görüyordu ama aynı zamanda o kadar düktü ki.

Ve erkek.

Ve o anda, onun müzik hakkında ne düşündüğünü gerçekten umursamadığını fark etti. Onun bordo elbise hakkında ne düşündüğüyle daha çok ilgileniyordu. Kadının bir parçası, adamın hâlâ elini tutmasından memnuniyet duyarak mırıldandı.

Adam ona gülümsedi, bakışları o kadar güçlüydü ki kalbi bir kez daha hızlandı. "Sanırım yemek odasına gitme vakti geldi." Elini kolunun kıvrımına doğru çekti. Kâhyanın yemeğı anons ettiğini bile duymamıştı ama diğerkonuklar yemeğıe geçmek için kendilerini ayarlıyorlardı.

Kinross ona yeni bir nota kâğıdıyla, hiç alınmamış bir partisyonla karşılaşan bir müzisyenin ilgisiyle bakıyordu. O da aynı şeyi hissetti.

Çok garipti.

Dudaklarını kıvrıran gülümseme kalbinden geliyordu. Dük Kinross
-Bir an için onun gözlerinde bir kırılganlık parıltısı yakalamıştı.

Bu arzu ve merak girdabında yalnız değildi.

Alışlagelmiş rütbe kurallarına göre bir alay oluşturan diğer konuklara doğru ilerlediler. Babası ve Layla ön tarafa doğru yerlerini almışlardı; Kinross dük olarak onların önünde ilerledi. Gelin ve damadın, Leydi Honoria Smythe-Smith ve Chatteris Kontu'nun hemen arkasında yerlerini aldılar.

Kinross yakınına eğildi; nefesi kulağına ılık ılık geliyordu. "Siz de gelin ve akrabaları kadar müzikle ilgileniyor musunuz?"

Edie'nin ağzından kahkahalar fışkırdı. "Hayır!"

Kolunun dokunuşu vücudunda bir şok etkisi yarattı. "Daha mı iyi yoksa daha mı kötü?"

Bu onu daha da güldürdü. "Ya daha kötüsünü söyleseydim?"
Kırpiklerinin altından ona baktı, flörtün tadını çıkarıyordu.

Gözlerinde yavaş bir gülümseme belirdi. "Oynamaman için sana rüşvet verebilir miyim?"

"Asla. Çello çalmak dünyada en çok sevdiğim şey." "Gerçekten iyi yaptığım tek şeyin bu olduğunu da bilmelisiniz." diye ekledi.

"Çok iyi dans ediyorsun."

"Bu müzisyen olmanın bir parçası. Tanıştığımız gece çok hastaydım; tahmin ettin mi?"

Başını iki yana salladı. "Sen bana yazana kadar hiçbir fikrim yoktu."

"Yüksek ateşim vardı. Sanki bir yerden bir yere uçuyormuşum gibi hissediyordum."

"Sanırım dansçılar bazen havada süzölmek olarak tanımlanıyor." Gözleri gülerek kırıştı. "Gerçekten de fevkalade zarif olduğunuzu düşünmüştüm."

"Devrileceğimden korkuyordum," diye itiraf etti. Ve sonra: "Sanırım gecenin gerçekten keyif aldığım tek kısmı valsimizdi. Çok iyi vals yapıyorsun."

"Siz de öyle leydim."

Açıkça bir düktü. Bu yüzünün her çizgisinde, her hareketindeki bilinçsiz zarafette, otorite havasında kendini gösteriyordu. Ama aynı zamanda ... Kinross'ta başka bir şey de vardı. Ne olduğunu anlamaya çalışarak başını eğdi ama yemek salonunun kapıları açıldı ve sıra ilerlemeye başladı.

Yemek, solundaki yaşlı bir beyefendiyle, sağındaki Kinross'la ve sonra tekrar solundaki adamla sohbet ederek geçti.

Konuşmadıkları zamanlarda Edie sürekli nişanlısına bakıyordu. Sanki yüzünde duygularını okumak mümkün değilmiş gibi soğukkanlı görünüyordu. Yine de bir kırılganlık sezdiğini düşünüyordu. Bu onu uzun uzun konuşmak ve tekrar ortaya çıkarıp çıkaramayacağını görmek için çıldırtıyordu.

Kinross'un yüzü dinlenirken sertleşmişti. Ama gözleri onunkilerle buluştuğunda, gözlerindeki vahşet kayboldu. Orada ne *olduğunu* bilmiyordu ama kendini yabani ve yeni hissediyordu. Daha önce hiç kimse ona bu şekilde bakmamıştı.

Elbette çello çalan sade Edie'ye tam olarak bakmıyordu. Edie'yi Layla gibi giyinmiş olarak görüyordu.

Dük bacağına oynattı ve kalçası onunkine değdi ve orada kaldı. Kazara olmuş olmalıydı; bir centilmen asla böyle bir şey yapmazdı. Gözleri hınzırca imalı bir şekilde ona baktı ve konuşmasına geri döndü. Bu bir kaza değildi.

Tenin her santimi anında uyandı. Uygunsuz olsa da Edie buna bayılmıştı. Daha önce hiç böyle bir arzu duymamıştı -ya da doğrusunu söylemek gerekirse, Stradivarius yapımı bir çello dışında herhangi bir arzu. Şarap kadehine uzandı ve parmaklarının titrediğini fark etti. Yanaklarında sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordu.

Sonunda bacağına çekti, ona döndü ve "*Romeo ve Juliet'i* hiç okudun mu?" dedi.

Edie başını iki yana salladı. Mektubu aldıktan sonra bir deneme yapmıştı ama oyundan bir şey anlamayı başaramamıştı. Bu kendi suçuydu, çünkü her zaman mürebbiyesine itaat etmemiş ve derslerinden kaçmıştı. O

okumaya vakti olmamıştı. Tek yapmak istediği çello çalmaktı. Bu onu biraz aptal yapmıştı.

Adamın gözlerindeki açlık, kadının sandalyesinde kaymasına neden oldu. "Çok iyi okumam," diye itiraf etti. "Anladığım kadarıyla siz bu konuda benim tam tersimsiniz."

"Beni büyüten büyükannem zevk için okumayı küçümserdi ama Shakespeare'i bir istisna olarak görürdü. Genel olarak konuşmak gerekirse, öğretmenlerim bana çift taraflı muhasebe ve hayvancılık öğretmekle meşguldü ve üniversiteye gidemedim. Yani, inanın bana, düşündüğünüzden çok daha az bilgiliyim."

Güldü. "Bu imkansız. Çello hakkında neredeyse her şeyi bilirim ama başka hiçbir şey hakkında neredeyse hiçbir şey bilmem."

"Düklük ve toprak sahibi olmak hakkında çok şey biliyorum, müzik ya da edebiyat hakkında ise neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ama şunu hatırlıyorum: Romeo baloda Juliet'i ilk gördüğünde, onu o kadar güzel olarak tanımlamıştı ki, meşalelerin parlak yanmasını öğretmişti."

"Benim için böyle düşünmüş olamazsınız. Korkunç derecede hastaydım."

"Hatırladığım kadarıyla bir meşale gibiydin. Dokunuşunun beni yaktığını düşünürdüm." Onun bu keskin zekâsını pek çok kişinin duymasına izin verdiğini düşünemiyordu.

Edie kendini biraz dengesiz hissetmeye başlamıştı. Kirpikleri çok güzeldi: kalın ve düz. Ve gözleri onu büyüleyordu. Bir an dük kibrine bürünüyor, sonra da yüz­süz bir çapkın ona öyle bir şehvet ve arzuyla bakıyordu ki bacaklarından aşağı alevler iniyordu. Bir de o ele avuca sığmaz espri anlayışı vardı ki, kadının şaşkın bir zevkle gülmek istemesine neden oluyordu.

"Juliet Romeo'yu ilk gördüğünde onun hakkında ne düşünüyor?" diye sordu kendini toparlayarak. "Onun da bir meşale gibi yandığını mı düşünüyor?"

Kinross, "Oh, onu yeterince seviyor," dedi. "Muhtemelen o anı onun kadar şok edici buldum."

"Neden olmasın?" Edie sordu. "Romeo ne hissetti?"

Kinross, "Adam sonsuza dek tamamen değişti," dedi. "Baloya başka bir kadına aşık olarak gelir-"

Edie'nin kaşları birbirine çatıldı. "Öyle mi?"

Dük açıkça, "O öyleydi ama ben değildim," dedi.

Edie daha önce hiç bu şekilde gülümsemediğini fark etse bile gülümsemekten kendini alamadı. Bu bir Layla gülümsemesiydi.

"Romeo aşık olduğuna inanır, ama sonra Juliet'i görür."

"Kız meşale gibi bir ateşle yanıyor, o da önceki aşkını unutuyor mu?" Edie gülerek sordu.

"Onun gibi bir şey." Sesinde boğuk bir kahkaha tınladı, O da. Onun pek gülmediğini zaten biliyordu. Dük için hayat ciddiye; bunu içgüdüsel olarak biliyordu. O da en az kendisi kadar azimliye, ama ne yönde ilerlediğinden tam olarak emin değildi.

"şehvete yenik düşüyor. Bir sütunun arkasında onu öpmeyi göze alıyor, bu öpücük onun ölümü anlamına gelebilecekken."

"Bu çok aşırı görünüyor," dedi Edie. Ona bakmaktan kendini alamıyordu, gözlerine, elmacık kemiklerine, burnuna, çenesine baktı. şehvete yenik düşen biri varsa onun da kendisi olduğunun farkındaydı. Ama her nasılsa utanmamıştı bile.

"Onun elini öpme şansı için her şeyi bir kenara atıyor."

"Sadece Juliet'in elini öptüğü için mi öldürülecekti?"

"Aileleri düşmandı. Ama onun eliyle yetinmiyor." Dükün gözlerindeki parıltı, Edie'nin karnında cevap niteliğinde bir ateş yaktı.

"Onu bir sütunun arkasına götürüyor ve dudaklarından öpüyor." Edie yutkundu.

"Ve sonra onu tekrar öper."

"Çok ..." Edie bir kelime bulamadı.

"Bütün akşam onu öpmeye devam edecekti, ama kadın çağrıldı. Onun kim olduğunu bile bilmiyor. Ama onun kendisinin olduğunu biliyor." Dükün

Gözleri ateşli ve sahipleniciydi. "Böylece o gecenin ilerleyen saatlerinde Romeo onun evinin etrafındaki meyve bahçesinin duvarlarından atlar ve balkon penceresini bulmak için yine ölümü göze alır."

"Ah, balkonu duymuştum," dedi Edie, onun sesinin büyüsunü bozmak için kendini zor tutarak. Böyle giderse kendini tüm masanın önünde onu öpmesi için yalvarırken bulacaktı. "Juliet ona evlenme teklif ediyor."

Dük başını salladı. Masanın altında, parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı.

Sıçradı ve yanaklarında bir başka sıcak kan dalgası yükseldi.

"Hayır," dedi Kinross, sanki skandal yaratacak kadar cüretkâr bir şey yapmıyormuş gibi, "bu vurguyu yanlış yere yapmak olur. Herkes Juliet'in, onunla evlenmeyi planlayıp planlamadığını sorduğu için yüz­süz bir fındırdek olduğunu varsayıyor. Ama ikisi de gerçeği biliyordu."

Başparmağı avucunun üzerinde geziniyordu. Edie biraz titrediğini fark etti. "Juliet biliyordu, o da biliyordu," dedi dük, sesi alçak ve emindi. "Romeo o duvardan atladı çünkü Juliet'i öpmeyi yaşamaktan daha çok istiyordu. Onun balkonuna tırmandı; yeminlerini sundu. Bu durumda evlilik formaliteden başka bir şey değildir."

Edie, Layla'nın kahkahalarını ve sofrta takımlarının tıkırtılarını duyabiliyordu. O lanet oyunu okumalıydı. Shakespeare okuyarak saatler geçirmeliydi. Dük, edebiyatı mürebbiyesinin yaptığından çok daha ilginç bir şeymiş gibi anlatıyordu.

"Juliet olmadan hayat yaşamaya değmezdi," diye devam etti dük. "Bu yüzden onun öldüğüne inandığında kendini öldürdü."

"Tepkisi oldukça aşırı oldu," diye idare etti. Nişanlısının onun elini tuttuğunu elbette birileri fark edecekti. Masanın aşağısında Layla, Edie'nin babası olmayan bir adamla çılgınca flört ediyordu.

"Gerçekten de Romeo'nun biraz deli olabileceğini düşünürdüm."

Edie'nin omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Dük öyle görünüyordu ki... Sanki Romeo'nun tamamen akli başında olduğuna karar vermiş gibi görünüyordu. Dikkat edin, o

pek akli başında görünmüyordu. A  görünüyordu.

"Kes şunu," diye fısıldadı. "Böyle davranmamalısn." Elini  ekti.

Ona gülümsedi, bir tür mutlu ve kızgın bakışla. "Ben bir İskoç'um."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Romeo'nun İskoç kanı taşıdığını söyleyenler var."

"İtalyan değil miydi? Bana sıcak kanlı bir İtalyan gibi geldi." Kinross'un gözleri hafifçe kısıldı. "Sen sıcak kanlı İtalyanlar hakkında ne bilirsin ki? İtalyanlar mı?"

"Hiçbir şey," dedi Edie şaşırarak. "Neden?"

"İtalyanlar kıskanç insanlardır." Kadehini kaldırdı ve kırmızı şaraptan bir yudum aldı.

"Ben de öyle duydum," dedi Edie kendi bardağından bir yudum alırken.

Gözlerinde buz gibi bir parıltı vardı. "İtalyanlar İskoçların yanında bir hiçtir." Edie tekrar etraflarına baktı. Masanın etrafında konuşmalar dönüyordu ve hâlâ kimse D k'le birbirlerine dalıp giderek kibar yemek sohbeti kurallarını  iğnediklerini fark etmemişti. Dükün az önce Edie'nin elini tekrar tutup okşamasından bahsetmiyorum bile başparmağıyla.

Zihnini onun parmaklarının fısıldayan dokunuşundan uzaklaştırmayı başardı. "Bir an için edebiyatı bırakalım ve mantıklı bir konuşma yapmayı deneyelim. Karısını sürekli sadakatsizlikle suçlayan kocalardan biri olmaya niyetli olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır." Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Saçma sapan konuşuyorum, değil mi?"

"Belki biraz," diye onayladı Edie.

"Biz Dsko lar inatçı aptallarız," diye itiraf etti, ona göre fazla neşeli bir tavırla.

Yemek arkadaşına doğru eğilmiş, göğsü koluna değen Layla'ya başıyla işaret etti. "Bu tür suçlamalar beni eğlendirmiyor. Belli sebeplerden dolayı."

Kinross'un gözleri onunkileri takip etti. "Benim tahminime göre üvey annenizin sadakatsiz olması pek olası değil. Kocasının dikkatini çekmek için kötü niyetli bir çaba içinde olduğunu tahmin ediyorum."

Edie sevinç gibi bir şey hissetti. O sadece mantıklı değil, aynı zamanda sezgiseldi de. Kendini ona sırtırken buldu. "Kesinlikle."

"Kıskançlık yaşıyor olmam, kıskançlık yapmaya niyetli olduğum anlamına gelmez.

harekete geçin."

"Ah." Gülümsemesini engelleyemiyordu. Ama bu konuda açık olmalıydılar, çünkü hayatını komşusuyla her sohbet ettiğinde ona ters ters bakan bir adamla geçirmeyi reddediyordu. Kimse dikkat etmese de sesini yine alçalttı. "Kocama asla sadakatsizlik etmeyeceğim. . . sana."

Bir erkeğin gözlerinin yanan bir ateş gibi parlayabileceğini hiç fark etmemişti. "Ben de sana."

"Yani ateşli bir İtalyan kalenize gelirse - bu arada gerçekten bir kaleniz var mı?"

"Evet."

"Ve eğer o İtalyan yemek boyunca bana kirpiklerini kırıştırmak isterse-"
Dük kesin bir ifadeyle, "Onu bir sonraki ilçeye atabilirim," dedi.

Edie onu dikkatle inceledi. "Doğal olarak mı böylesiniz? Çünkü büyük bir malikâne işlettiğiniz izlenimine kapılmıştım. Şiddete eğilimli biriyseniz bunu nasıl yapabileceğinizi hayal bile edemiyorum."

"Aslına bakarsanız beş mülküm var. İki ilçede sulh hakimiyim. Akılcı düşünce, sağduyu ve bir sorunun tüm yönlerini dikkatle değerlendirmemle tanındığımı söyleyebilirim."

Edie bir kaşını kaldırdı.

Daha yakına eğildi ve eli onunkini biraz daha sıkı kavradı. "Sanırım bunun tek nedeni henüz sana *sahip olmamam*. Shakespeare'den bahsetmek gibi olmasın ama Juliet bir aşkın malikânesini satın aldığını ama henüz sahip olmadığını söyler.

" Sesi de alçaldı ve Edie yine o tuhaf duyguya kapıldı, sanki onun gözlerinde boğuluyormuş gibi.

Sonra sözleri kafasına dank etti. "Az önce beni *satın aldığını* mı ima ettin?" Ve: "Ah," dedi kadın, adamın elinden kurtulup titreyerek. "Kavrayışın çok güçlü."

"Senin için para ödediğimi ima etmedim, tam tersini söyledim: Juliet, Romeo'yu satın aldığını söylüyor."

"Yani *seni* satın mı aldım?" Edie bu fikri oldukça sevmişti.

"Ama henüz ele geçirmedi." Sesi gırtlaktan ve derinden geliyordu; rollerinin tersine dönmesinden zevk alan, kendi erkekliğine son derece güvenen bir adamın sesiydi. Sesinin erotik sıcaklığı sarhoş edici bir içki gibi kadının kanına karıştı.

"Juliet'i sevdim. Biliyor musun, hep bir köpek yavrusu sahibi olmak istemişimdir ama sanırım bir erkek de işimi görür." Güldü. "Fensmore'daki odamın bir balkonu bile var."

Bunu söylediğinde adamın gözlerindeki ifade yine rengini değiştirdi. "O yüzden söylemedim!"

"Sahiplenilme meselesi iki yönlü işliyor. Juliet de diyor ki satıldı ama henüz tadını çıkaramadık."

"Shakespeare oyunlarının bu kadar ... olduğunu bilmiyordum."

"Ne olmuş yani?" Dük şarabından bir yudum daha aldı. Kadının bileğini okşamasına rağmen her nasılsa sakin, hatta dingin görünmeyi başarıyordu.

"Şehvetli," dedi boğazını temizleyerek.

"Evet, şey," dedi, gülümsemesi genişleyerek. "Doğru koşullar altında, Leydi Edith, her şey erotiktir."

Edie onun kaç sevgilisi olduğunu merak etmeye başladı. Muhtemelen on altı yaşından beri İskoç kızlarının kulaklarına aşk dizeleri fısıldıyordu. Neredeyse sormak için ağzını açacaktı ama sonra bazı soruların cevapsız kalmasının daha iyi olacağını fark etti.

Bu durum onu biraz endişelendirdi. Hiç kimse ona bir mektup yazma zahmetine girmemişti.

Ayet. Konu bu tür şeylere geldiğinde saf bir aptaldı.

"Bana Edie diye çağrılmayı tercih ettiğini söylemiştin," dedi. Kadın başını salladı.

"Bana Gowan diye hitap ederseniz onur duyarım."

Edie tekrar başını salladı ve sonra karşısında oturan genç bayana bir an göz attı. İkisine kıskançlıkla bakıyordu ve Edie onunla göz göze geldiğinde, "Çok şanslısın," diye fısıldadı.

Edie teşekkür ederek gülümsedi ve yan gözle tekrar Gowan'a baktı. Sonunda sağ tarafındaki kadınla konuşmak için dönmüştü.

Teni mum ışığında bal gibi parlıyordu. Saçları arkaya dökülüyordu. Kulağındaki kırmızı dokunuş dudaklarının koyu kiraz rengiyle uyumluydu. Sanki doğru yetiştirilmiş uzun bir savaççı soyundan geliyormuş gibi görünüyordu.

Edie kendini tuhaf hissetmeye başlamıştı. Böyle şeyler *onun başına gelmezdi*. Günlerini uygunsuz bir müzik aleti çalarak ve babasıyla didişerek geçiriyordu. Evet, güzeldi ama pek şehvetli sayılmazdı. Böyle bir adamın, erotik bir güvenle kaynayan bir adamın ona bakacağını hiç düşünmemişti, çünkü flört eden ve baştan çıkarıcı bakışlar atan kızlardan biri değildi. Nasıl yapılacağını bile bilmiyordu.

Dük her kadını -en azından baştan çıkarmaya kararlı olduğu kadınları- bu tür baştan çıkarıcı bir şiirle karşılıyor olabilir miydi? Kaç kadın kendini Juliet'le kıyaslanırken bulmuştu?

Adam konuşmasını bitirene kadar bekledi; kendisi de utanç verici bir şekilde solundaki adamı ihmal ediyordu. "Çoğu zaman böyle görünmüyorum," dedi ona.

Gowan kahkahayı bastı.

"Sanki beni sürekli maskeli baloda görüyormuşsunuz gibi hissediyorum. Önce sessiz, huzurlu ve beyazlar içindeydim-"

"Bir melek gibi," dedi ve sesinde yine o çarpıntı vardı. onu sıcak hissettirdi.

"Ama ben bir melek değilim," demek için kendini zorladı. "Özellikle sessiz bile değilim, yine de çatışmaya karşı derin bir tiksintim var. Ve şimdi,

Bu gece . . ." Elbisesini gösterdi. "Bu da ben değilim."

"Baştan ıkarıcı mı?" diye sordu. "Baştan ıkarıldım."

Edie şimdi Casanova'nın ününü nasıl kazandığını anlıyordu: Bir kadına gözlerinde eriyen bir arzuyla bakma yeteneğine sahip olmalıydı ve tabii ki kadın onun yatağına yığılıyordu.

Kendini toparladı. "Babil Kraliçesi gibi. Gerçekten, ben bundan çok daha sıradan biriyim."

"Ben de sık sık İskoç eteği giymem. Klanımın renklerini giymeyi seviyorum ama rüzgâr insanın bacaklarına çok soğuk gelebiliyor."

Edie buna gülümsedi. "İskoç eteğin sana yakışıyor." Akli başında hiçbir kadın bu adam tarafından giyildiğinde ondan hoşlanmazdı.

"Ve o kırmızı elbise sana yakışıyor."

Aralarında bir anlık gergin bir sessizlik oldu.

Sesini alçalttı. "Kollarını aşağı çekmek istiyorum." Edie dudağını ısırđı, nefesi göğsünde sıkıştı.

"Seni ağzından yalamak istiyorum-"

"Böyle konuşmamalısın!" Edie tısladı. "Ya biri seni duyarsa?"

"Bir skandal olurdu. Belki de evlenmek zorunda kalırız.

Hemen. Bir skandal yaratayım mı leydim?"

Gözleri neşeden daha ateşli, daha sıcak bir şeyle parlıyordu. Gözlerinde gördüğü duygunun vahşiliği karşısında donakaldı. Bu ikisi arasında nasıl olmuştu? Ne *olmuştu*?

İnsanlar gerçekten böyle birkaç dakikalık bir sohbetten sonra aşık olurlar mıydı? Bir adama sadece güzel olduğu ve kilt içinde iyi göründüğü için aşık olabilir *miydi*? Elbette zeki de bir adamdı ve bir de sesi, o gizli kahkahası vardı ve komikti. Ve onu istiyordu. Onu hayal edebileceğinden çok daha fazla istiyordu.

Evet.

Evet, yapabilirdi.

Ev sahibesi ayağa kalktı; yemek bitmişti. Beyler kütüphanede iskele alırken, hanımlar da çay içmek için müzik odasına çekildiler.

Sorusuna cevap vermemişti. Dük elini uzattı ve onu ayağa kaldırdı. "Seninle evlenmek için dört ay daha beklemek istemiyorum," dedi, iki elini birden tutarak ve sanki sorumluluğu bir kenara bırakıp onu oracıkta öpecekmiş gibi bakarak. Bu bir skandal *olurdu*. "Babam sık sık kısa nişanları onaylamadığını söyler."

Edie sesinin on altı yaşındaki aptal bir çocuğunki kadar soluksuz olduğunu görünce dehşete kapıldı.

Adamın yüzündeki ifadeye dalıp gitmiş, sanki damarlarında müzik d o l a ş ı y o r m u ş gibi hissetmişti. "Belki fikrini değiştirmesi için onu ikna edebilirim."

Müzik notalarından oluşan büyük bir kreşendo onun üzerinden aktı ve aralarında dans etti. "Pekâlâ," diye fısıldadı. "Pekâlâ."

Neyi kabul ettiğinden emin değildi: ama adamın yüzünde bir sevinç parıltısı vardı. gözleri, ve bu yeterliydi.

On bir

Gowan diğerk beyefendileri kütüphaneye kadar takip etti, konuşma yeteneğinin olmadığının farkındaydı. Sanki bayılmış ve farklı bir dünyada yeniden uyanmış gibi hissediyordu.

Sanki bir oyunun içinde uyanmış gibiydi.

Belki de o Romeo'ydu. *Belki de* bu ikisinin de ölümüyle sonuçlanacaktı.

En şok edici şey, bunu gerçekten de fazla sarsılmadan düşünebilmesiydi. Eğer Edie ölürse . . .

Aklından ne geçiyordu ki? Daha evlenmemişlerdi bile. Onu neredeyse hiç tanıımıyordu. Edie'nin babası tek başına durmuş şömineye bakıyordu, Gowan da bir bardak Porto şarabı alıp ona katıldı.

"Lord Gilchrist."

Kont aniden, "Kızım için doğru adam olduğunuzdan artık emin değilim," dedi.

"Bunu söylediğinizi duymak beni üzüyor, ama korkarım ikinci bir şey için çok geç. düşünceler. Leydi Edith'le evleneceğim." Kadim düklüğünün gücü ses tonuna yansımıştı.

Ama aristokrat sinirliliğinin -kral kim oluyordu da nişanını sorgulayabiliyordu- ardında daha ilkel bir şey vardı: Edie *onundu* ve

Eski Piktlerin uygulamalarına geri dönmesi, onu İngiltere'den çalması ve atının sırtında İskoçya'ya taşınması gerekseydi ... yapardı.

Kont sertçe ona ve sonra tekrar ateşe baktı. "Demek istediğim de bu."

"Ne?"

"Onun için yanıp tutuşuyorsun, değil mi? Karıma ait o kırmızı elbiseyi giydi ve şimdi aklını tamamen kaybettin."

"Onun gibi bir şey," diye kabul etti Gowan.

"Bu bir felaket," dedi Gilchrist, sesi ağırlaşmıştı. "Bir felaket."

Gowan bu tahmine itiraz etmek için ağzını açtı ama Gilchrist devam etti. "Sizi seçtim çünkü tutkulara yenik düşmeyeceğinizi düşündüm. Kendi deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki, bedenin tutkuları evlilik için bir temel oluşturmaz."

"Ah." Kont tekrar konuşmaya başladığında Gowan hâlâ bu vahşi yoruma nasıl cevap verebileceğini düşünüyordu.

"Kızım gerçek bir müzisyen. Onun için mantıklı bir evlilik istedim. Kocasının onun yeteneğine, *hatta dehasına* saygı duyacağı bir evlilik."

"Dahi mi?" Gowan bardağını şöminenin üzerine koydu.

"Çelloyu bu ülkedeki hiçbir kadının ve çok az erkeğin çalamadığı kadar iyi çalıyor."

Gowan çello çalan bir kadın tanımamıştı -aslında bir erkek de tanımamıştı- ama yüzünde gurur ve öfke karışımı bir ifade olan bir adama bunu söylemekten daha iyisini biliyordu.

"Benden daha iyi çalıyor ve soylular sınıfının dışında doğmuş olsaydım mükemmel bir kariyerim olabileceğini düşünüyorum. Eğer benim kızım olmasaydı, dünyanın en büyük konser salonlarında çalıyor olurdu. Bunu bana kim söyledi biliyor musun?" Gözleri de sesi kadar vahşiydi.

Gowan başını salladı. Nereden bilebilirdi ki? Çellonun ne olduğunu bile zar zor biliyordu.

"Robert Lindley!"

Yüz ifadesi cehaletini ele veriyor olmalıydı. "İngiltere'nin en büyük çellisti," dedi Gilchrist açıkça. "Edith onun için çalardı, tabii ki özel olarak. -Ve bana eğer kadın olmasaydı, kendi oğluna rakip olacağını söyledi. Bence sadece oğluna değil, *ona da* rakip olurdu."

"Müzikten pek anlamam," dedi Gowan boğazını temizleyerek, "ama müstakbel düşesimin böyle bir yeteneğe sahip olduğunu duyduğuma çok sevindim."

Kont ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Yapabileceğim başka bir şey yoktu," dedi, sesi umutsuzdu. "O benim soyumdan gelen tek çocuk. Evlenmek zorundaydı."

Adamın yüzü pişmanlıkla çarpılmıştı. Gowan'ın ne yapacağını sanmıştı ki? Edie'nin çellosunu pencereden mi atacaktı? Ne olduğunu anlayamamıştı. Bir çeşit telli çalgı olduğunu tahmin ediyordu. Bildiği tek şey kemandı.

Gowan'ın canı porto şarabı içmek istemiyordu ve hiç de hoşlanmadığı bir şekilde perişan olan Gilchrist'le daha fazla vakit geçirmek de istemiyordu.

Burada Edie'yle hiçbir ilgisi olmayan, kontla kontes arasındaki asi ilişkiyle ilgili bir alt akım olduğunu düşündü. Aslında Edie'nin ölçülü ve zeki mektuplarına bakılırsa tam da doğru kadınla evleniyordu. Kuşkusuz babasının evliliğine yakından baktığı için mantıklı iletişime değer vermeye başlamıştı.

Selam verdi. "İzninizle Lord Gilchrist, sanırım bahçede biraz yürüyeceğim."

Kont gözlerini ateşten ayırmadan başını salladı.

Gowan kütüphaneden bir yan kapıdan çıkarak dışarıya çıktı ve Fensmore'u yavaş ve dikkatli bir şekilde incelemeye başladı. Chatteris Kontlarının oturduğu yer, zeki ve aptal ataları tarafından eklemeler yapılmış büyük bir tuğla ve taş yığınydı.

Bir saat sonra, iki avluyu, büyük arka bahçeyi, tenis kortunu, çit labirentini ... ve balkonları iyice kavramıştı.

Bunlardan altı tane vardı. İki iç avluya, dördü de büyük çimenliğe bakıyordu. Sarmaşıklara tırmanarak hayatını riske atacak kadar gözü kara olmasa da hepsine erişebiliyordu. Avluya bakanların muhtemelen son yıllarda eklendiğini düşündü; arkadaki dört tanesi çok daha eskiydi ve muhtemelen evin ilk haline ya da kısa bir süre sonrasına aitti. Gerçekten, Juliet'in balkonları.

Ama eski balkonların efendi ve hanımefendiye tahsis edilen yatak odalarına ve en büyük ve en görkemli iki misafir odasına karşılık geldiğine dair parlak bir fikri vardı. Edie'ye bunlardan biri tahsis edilmiş olamazdı, çünkü Leydi Honoria'nın ne akrabası ne de özel bir arkadaşıydı.

Avluya döndü ve mermer korkuluklardan oluşan iki iç balkonu bir kez daha inceledi. Korkulukların bir halatı taşıyabilecek kadar sağlam olduğuna karar verdi.

Sonra zihni meşgul bir halde bahçelere doğru yürüdü. Müstakbel düşesinin şerefini asla lekelemeyecekti. Ama bu, aynı çatı altında uyumaktan ve ona iyi geceler öpücüğü vermemekten memnun olduğu anlamına gelmiyordu. İffetli ve şefkatli bir şekilde, doğal olarak.

Edie'yle arasında olan bu şey çok şaşırtıcıydı. Bir kasırgaya yakalanmış gibiydi. Onu düşünmek bile midesini sıkıştıran çığ bir açlık hissi uyandırıyor. Parmakları eline dokunduğunda, korkmuş bir geyik gibi ürküp kaçan şehvetli, geçici bir dokunuş, içinde bir ateş yakmıştı. Doymak bilmiyordu. Kontrolünden çıkmıştı.

Bahçelerde yarım saat daha dolaştı, akşamın serin havasını vücudunu dinginliğe zorlamak için kullandı. Sonra yeniden beyefendilere katıldı. Chatteris onu yanına çağırdı ve bilardo oynamak için çalışma odasına çekildiler, çocukluk arkadaşı Daniel Smythe Smith de peşlerinden gitti.

Sessizce oynadılar, ta ki Chatteris bir topu başarıyla cebine koyduktan sonra doğruldu ve aniden, "Akşam yemeği sırasında nişanlıyla konuştuğunu gördüm," diyene kadar.

Gowan ona baktı. "Leydi Edith'in yanında oturuyordum. Doğal olarak onunla konuştum."

"Tebrikler," dedi Chatteris. "Leydi Edith gerçekten çok güzel."

Chatteris ıstakasını hizaladı ve uzak köşelerden birinde asılı duran çantaya bir topu daha düzgünce soktu. "Ne zaman evlenmeyi planlıyorsun?"

"Dört ay içinde," diye yanıtladı Gowan. Ama bu fikir artık kabul edilebilir değildi.

"Ya da belki biraz daha erken."

"Sizi izleyen tek kişi ben değildim. Hanımefendinin babası pek memnun görünmüyordu."

Gowan omuz silkti. "Evraklar imzalandı, ancak kont kızının evliliğinin soğukkanlı bir pratiklik meselesi olarak kalmasını tercih eder."

Chatteris bir top daha batırdı. Sonra: "Konuşmanızın duygusuz olduğunu söyleyemeyiz."

Gowan reddedildi için davranmak o onun
EVLİLİK oldu a Madde .

kolaylık; bu Edie'yle aralarında giderek artan duygulara gölge düşürecekti. "Bu akşam erken saatlerde fark ettiğim gibi seninki de sadece pratik." diye karşılık vermekle yetindi.

Chatteris'in gülümsemesi Gowan'ın tam olarak ne demek istediğini anladığını gösterdi. "İkimiz de şanslı adamlarız." Topu sekti ve dönerek durdu. "Sen de öylesin," diye ekledi, kendi evliliği bir hafta kadar sonra gerçekleşecek olan Smythe-Smith'e başını sallayarak.

Gowan bir top dizdi. "Nişanlım bana balkonlu bir odası olduğunu söyledi." Chatteris'e baktı. "Sanırım odası sizin iç avlunuza bakıyor."

Kont kaşlarını çattı. "Bilemiyorum."

"Tanrı aşkına," diye araya girdi Smythe-Smith. "Leydi Edith'in balkonu varsa, iç avluya bakıyor olmalı, çünkü annemle babamın odaları var."

arka bahçelere bakıyor. Bir hata yapıp annemin balkonuna tırmanmak istemezsin Kinross."

Chatteris yakında kayınbiraderi olacak kişiyi görmezden gelerek masaya yaslandı. "Seni hayatım boyunca tanıdığımı inanıyorum, Kinross."

"Sekiz yaşındayken tanıştık." Gowan topu batırdı. "Hatırladığım kadarıyla tam da bu evde bir partide."

"Bu yüzden gözleri bağlı bir çocuğun attığı oka kurban gittiğinizi görmek ayrı bir zevk."

A ş k T a n r ı s ı'nı mı kastetti? Bu mantıksız bir varsayım değildi. "Pot.

Kettle," diye karşılık verdi. "Peki Smythe-Smith balkon konusunda haklı mı?"

"Bu sadece bir düşünce," dedi Chatteris, "ama neden en az direnç gösteren yolu, yani merdivenleri takip etmeyelim?"

Gowan başını kaldırdı, gözlerinde arkadaşının daha önce hiç görmediği vahşi bir yaramazlık olduğunu biliyordu. "Ona sürpriz yapmayı tercih ederim. Akşam yemeğinde oyunlardan bahsediyorduk."

"Oh, tartıştığınız şey *bu muydu*?" Kont kahkahayı bastı. "Şirketin yarısından fazlasının konuşmanın edebi bir yanı olmadığını düşündüğünü garanti edebilirim."

"Kitap gibiydi, sizi temin ederim. *Romeo ve Juliet*." "Ah. Tehlikeli şeyler, balkonlar."

Gowan bir topu daha cebine attı. "Oldukça formdayım."

Smythe-Smith gülererek, "Çocukken oynadığımız araba evindeki eski merdivenin hâlâ orada olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

Gowan, "Elbette bir merdiven o yüksekliğe ulaşamaz," dedi.

"Bu bir ip merdiven," diye açıkladı Smythe-Smith. "Aslına bakarsanız at kılından örülmüş. Bu amaçla yapılmış olabilir."

Chatteris, "Bu öneriyi son derece sakıncalı buluyorum," dedi.

"Saçmalık!" Smythe-Smith arkadaşını dürterek karşılık verdi. "Sen yarına kadar evlenmiş olacaksın ve benim sadece bir hafta kadar beklemem gerekiyor, zavallı Kinross'un ise aylar ya da daha uzun bir süre beklemesi gerekiyor." Tekrar Gowan'a döndü,

Gözleri muziplikle parlıyordu. "Getirmesi için birini göndereceğim. Adamım, hanımefendinin hizmetçisinin hiçbir şeyden haberi olmadan onunla ilgilenecektir."

Gowan son topun icabına baktı, doğruldu, Smythe-Smith'in gözleriyle karşılaştı ve bir kahkaha patlattı. "O merdiveni sen de kullandın!"

"Böyle bir varsayım hakkında yorum yapmam mümkün değil," dedi adam, gözleri dans ediyordu. Döndü. "Hanımlar bir saat kadar dinlenecekler. Bunu benim düğün hediyem olarak kabul edin."

Gowan, Smythe-Smith'in odadan çıkışını ve ardından Kont'un çıkışını izledi. İkisi de çok yakışıklı adamlardı.

Edie'nin geçen yıl ya da ondan önceki yıl sahneye çıkmamış olmasından dolayı ani bir sevinç duydu. Ya onunla sadece Leydi Chatteris olarak tanışmış olsaydı?

Akıl almaz.

Evlendiklerinde, dilerse onu yemek masasında öpebilirdi. Craigievar'da, karısını masanın üzerinde öpebilmek için uşaklara gitmelerini emrettiğinde buna hayır diyecek kimse yoktu.

Sessiz bir iniltiyle bahçelerin sakinleştirici etkisinin tamamen kaybolduğunu fark etti.

On iki

Edie rüya gibi bir halde yatmaya hazırlandı. Yıkandı, geceliğini giydi ve bir örtü örttü, sonra Mary saçındaki tokaları çıkarıp tararken bir tabureye oturdu.

Gowan çok tuhaf bir karışımdı: ciddi ve yoğun, hafiften alaycı bir mizah. Kalbi gerçektir. Ama onun tahminine göre, kimseye neredeyse hiçbir şey anlatmayan karmaşık bir adamdır.

"Şimdi yatağa girmek ister misiniz leydim?" Mary sordu.

"Henüz değil," dedi Edie ona gülümseyerek. "Önce pratik yapmalıyım. Teşekkür ederim; hepsi bu kadar."

Mary uzaklaştıktan sonra Edie çellosunu duvarın yanındaki sehpasından aldı ve köprüyü sıkmaya başladı. Şu anda ne kadar yorgun olsa da en az bir saat çalması gerekiyordu. Yarın, yani düğün günü tamamen kaybolacaktı.

Yıllar önce, çellosu olmadan seyahat etmeyi reddetmeye başladığında, babası kendisinininkinin neredeyse bir kopyası olan, dolgulu ve kadife astarlı özel bir kılıf yaptırmıştı. Artık enstrümanları ayrı bir arabada seyahat ediyordu, koruyucu kılıfları o kadar ağırdı ki, ev ile araç arasında taşımak için iki seyis gerekiyordu.

Vivaldi ile başladı. "Kış" bölümü iyi gitmiyordu. Yarım saat sonra, yayları üzerinde sıkı bir şekilde çalışıyor, tatmin olana kadar iki cümleyi tekrar tekrar çalıyordu.

Bununla birlikte, en baştan tekrar başladı ve sonunda emekli olmasına izin vermeden önce parçayı sonuna kadar çalmaya niyetlendi. Müziğine o kadar konsantre olmuştu ki, balkona açılan Fransız kapısından gelen ani bir rüzgâr notasını karıştırdı ve birkaç sayfayı yere savurdu. Parmakları kaydı ve mırıldandığı bir lanetle baştan başladı.

Artık notaya ihtiyacı yoktu: müzik, yayını germeden yarım nota önce zihninden geçiyordu. Notalar çellosundan su gibi kayıyordu.

Bir esinti sayfaları tekrar karıştırdı ama bu sefer konsantrasyonu bozulmadı. Koridorun kapısı fark ettirmeden açıldığında neredeyse sonuna gelmişti. Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Mary onun antrenman sırasında rahatsız edilmekten ne kadar nefret ettiğini biliyordu.

Ama gelen Mary değildi; çellosunu taşıyan babasıydı. Yüzü çizilmiş, gözleri kararmıştı.

Yayı tellerden kaldırdı ve başıyla ateşin diğer tarafında, pencerenin yanındaki sandalyeyi işaret etti. Adam enstrümanını odanın diğer ucuna taşıırken, kadın da bacaklarını tekrar örtmesi için geceliğini çekti. Sık sık yatmadan önce çaldığı için, tüm gecelikleri çok yüksek bir yırtmaçla yapıldı, bu da bacaklarını serbest bırakırken, düzgün bir şekilde örtülmesini sağladı.

Babası yan çalmanın sınırlarını anlamıştı. Hiçbir ciddi çellist onun kol hareketlerinin kısıtlanmasına tahammül edemezdi.

Şimdi oturdu ve yayını teller üzerinde gezdirerek enstrümanını onunkine göre akort etti.

"Bach'ın İtalyan Konçertosu'nun yeni düzenlemesi?" diye önerdi. Düet yapmak ilişkilerinin kalbiydi. Çok küçük bir kız olduğu zamanlardan beri, onun kreşe yaptığı akşam ziyaretlerine değer verirdi. O vardı

ondan bir gülümseme kazanmak için müzikte çok çalışmaya başladı . . . ama kanına girdikten sonra çalışmaya devam etti.

Kont sevgi gösterilerinde hiç iyi değildi. Ama her akşam hiç aksatmadan kreşe gelir ve ona çalmayı öğretirdi. Artık ona öğretecek bir şey kalmadığı zaman gelmişti ama yine de birlikte çalışıyorlardı.

Bach'ı sessizce onaylayarak başını salladı. Yaylarını aynı anda çektiler, o kadar uzun süredir birlikte çalışıyorlardı ki bilinçli bir düşünce olmadan birbirlerini takip ediyorlardı. Kadının önerdiği parça güçlü ve zengindi, notalar derin ve neredeyse hıçkırarak tellerinden dökülüyordu.

Kontrpuan çaldı, notaları onunkilerin etrafında dans etti, topladı sert bas çizgisini melodiyle harmanlayarak gece yarısına bir tutam güneş ışığı dokuyordu. Babası ona dönük oturuyordu, yüz ifadesi neşe ve şiddetli konsantrasyonun bir karışımıydı.

Yarı yolda rüzgâr tekrar kıpırdadı ve başını kaldırıp baktı. Düzenleme notalarını babasının güçlü yayının üzerine yükseltirken bile yayı neredeyse duracaktı. Babasının tamamen dalmış olması büyük bir şanstı çünkü Gowan, babasının arkasındaki açık Fransız kapısının hemen dışında, balkonda duruyordu.

Kinross Dükü'ne bakarken sol eli otomatik olarak klavye üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Sonra babası yayını kaldırdı ve müzik aniden durdu, notaları olması gerekenin ince versiyonları gibi havaya düşmeye bıraktı. Bir şey mi duymuştu? O da yayını kaldırdı, zorlukla nefes alıyordu.

"*Da capo?*" dedi. Rahatlamıştı, babasının sesinde şüphe yoktu, sadece artık müziğin *içinde olmadığını* kabul ediyordu. Şaşılacak bir şey yoktu: İnsanın nişanlısı, yatak odasının dışında, yerden yirmi metre yükseklikteki küçük bir balkonda İskoç bir hayalet gibi belirdiğinde, böyle bir parça için gereken yoğun konsantrasyonu sürdürmek imkansızdı. Oraya nasıl gelmişti ki?

Eğer babası geri dönerse ...

Kibirli yanı, Gowan'ın onun kıpkırmızı dudak rengiyle içsel benliğinin reklamını yapan duygusal bir kadın olduğuna inanmasını istiyordu. Geceliğini kımıldattı ve sol bacağını açıkta bırakacak şekilde düştü. Babası asla fark etmezdi; hiçbir müzisyen çalarken bir başkasına bakmazdı. Hatta çalarken sık sık gözlerini kapatırdı.

"Evet," diye yanıtladı. "Daha doğrusu *hayır*; onun yerine Vivaldi'nin Sol Majör Konçertosu'ndan Largo'yu çalalım. Daha önce Melchett'in çello düzenlemesi üzerinde çalışıyordum."

"Skor lazım mı?"

"Hayır. Hastalanmadan önceki bir ay içinde üzerinde epey çalıştım. İkinci çelloyu ben çalıyorum, eğer siz birinci çelloyu alırsanız."

Babası başıyla onayladı. "Müzikteki lirizmi unutma, Edie. Geçen sefer parmaklarına çok fazla odaklanmıştın ve müziğin ne anlama geldiğini dinlemiyordun." Sesindeki yorgunluk azalmıştı.

Babasının Gowan'ın balkondaki varlığından habersiz olduğundan emin olan Edie biraz rahatladı ve düke tekrar baktı. Hâlâ orada, sessiz, gökyüzüne doğru uzanıyordu. Ona karşı hissettiği duygu çok tuhaftı.

Gözlerine bakınca, onlarda kesinlikle şeytanın ödünç verdiği bir parıltı gördüm.

. . kalbinde ve bedeninde, çelloyu ilk kez duyduğunda hissettiği kadar büyük bir çekim hissetti.

Babası başını eğdi ve yayını yeniden yerleştirdi. Edie ilk bölümde yayını uzun ve yavaş bir şekilde çekti ve müziğin içine daldı.

Gowan'ın bu tutkusunu anlamasını, bunun sadece bir eğlence olmadığını görmesini istiyordu. Bu yüzden onu zihninden uzaklaştırdı ve yılların deneyiminin ağırlığıyla müziğe geri döndü, yayı şimdi babasının melodisinin üzerinde zarif bir nota telaşı çalıyor, şimdi görkemli bir kontrpuan sağlıyordu.

Müzik yavaşça etraflarında kabarıyor, havayı alıyor ve onu öyle tatlı seslere dönüştürüyordu ki duygular duyulabilir hale geliyordu. Vücudu eğilmesiyle uyum içinde sallanıyordu. Parçanın en zor kısmına yaklaşmışlardı. Edie başını eğdi ve parmaklarının notadan notaya kusursuzca atladığından kesinlikle emin oldu.

Tökezlemedi. Bowlingi hiç bu kadar iyi olmamıştı. Babası ona bakmadı ama bir müzisyenin algısıyla onun bedenine yayılan derin bir sevinç olduğunu biliyordu. Müziği solurken, müziği yaratırken gergin umutsuzluğu artık yoktu. Son ölçüler yavaş nefeslerdi, müzik ve hava birbirine dolanıyordu.

Son nota akşam havasında süzülürken, babası sonunda başını kaldırdı. Edie elbisesini bacağının üzerine düşecek şekilde kıvrırken, gözlerinin arkasındaki balkona kaymasını engelledi.

"Haklıymışsın," dedi ayağa kalkarak. "Parçayı gerçekten de öğrenmişsin." Bu büyük bir övgüydü.

Edie ona gülümsedi. Sık sık anlaşmazlığa düşüyorlardı ama onu çok seviyordu. Ve tüm o sert tavrının altında onun da kendisini sevdiğini biliyordu. "Teşekkür ederim," dedi usulca. "İyi geceler, baba."

Başını eğdi, bir müzisyen diğerine saygı gösteriyordu. "Kızım. İyi geceler."

Enstrümanını topladı, odayı geçti ve başka bir şey söylemeden çıktı.

Edie kapıyı arkasından kapattı ve döndü. Gowan karanlığın içinde erimişti. Onu yıldızlı gökyüzüne karşı siluet halinde görebiliyordu. Ona doğru ilerlemek yerine kapıya yaslandı ve bir fahişe gibi bacağının geceliğinin arasından kaymasına izin verdi. "Majesteleri," dedi. "Gecenin bu saatinde bir ziyaretçim olmasına şaşırdım."

Gowan odaya doğru ilerledi. "Ben de şaşırdım."

"Seni şaşırtan ne?" Olduğu yerde kaldı, onun kendisine gelmesini istiyordu. Müzik Edie'yi coştururdu; bunu her zaman biliyordu. Ama o

damarlarında şarkı söyleyerek daha derin bir sarhoşluk yaratabileceğini hiç fark etmemişti. Bu yeni, daha derin olan, karşısındaki adamı bir enstrüman gibi çalmak istemesine neden oldu. Ya da onun kendisini çalmasına izin vermek... emin değildi. Bu alışık olmadığı türden bir çılgınlıktı ama aynı zamanda her şeyi kapsıyordu.

Vücudundaki kan gibi, ruhundaki müzik gibi. Delilik.

"Baban senin İngiltere'nin en iyi oyuncusuna rakip olduğunu söylüyor."

"O benim babam. Abartır."

"Bu gece duyduklarımdan anladığım kadarıyla, kendisi en büyük oyuncular da." Aralarındaki mesafeyi yarıya indirmişti.

"Bu doğru." Edie'nin damarlarında heyecan verici bir güç duygusu dolaşıyordu. Bir kadının gücünü hissetmekti bu, daha önce hiç öğrenmeye zahmet etmediği bir şeydi. Layla'nın başka erkeklerle flört etmesine şaşmamalıydı.

Gowan kaşlarını çattı. "Sanırım tüm İskoçya'da çello çalan kimse yok."

"Hmmm." Edie'nin umurunda değildi. Babasıyla oynamaktan hoşlanıyordu ama tek başına oynamayı da seviyordu ve bunu saatlerce mutlulukla yapıyordu. "Benim balkonuma nasıl ulaştın?"

"Tırmandım. Juliet'ine Romeo'yu oynamayı ve seni dışarı çağırmayı düşündüm, ama çaldığını duyduğumda, sanki bir peri tepesinden gelen müzikle yukarı çekildim."

"Bir peri tepeciği mi? O da ne?"

"İskoçya'da çimenli bir tepenin altında bulunan periler diyarından zaman zaman müzik sızar." Birkaç adım daha yaklaştı.

Edie ona gülümsedi. Kadın kımıldamadı. "Yani seni iplerimle sihir yapmışım gibi mi cezbettim?"

"Evet."

"Bir Vivaldi konçertosu çalıyorduk."

Bir an sessiz kaldı. "Müzik hakkında bilmediğim çok şey var leydim."

"Anladığım kadarıyla cello diye bir şey duymamışsınız."

"Doğrusu, hiç kadın müzisyen duymadım. Şarkıcılar, evet. Ve kesinlikle bayanlar piyano çalıyor."

Edie başını salladı, bu konuda rahattı. Halka açık performans hiçbir zaman

onun hayali. "Seyirciler için çalmak istemiyorum. Gerçi bu gece bir seyirci olması hoşuma gitti."

"Benim için tekrar çalar mısın?"

"Elbette."

Yine de yaklaştı, nefesi küçük bukleleri karıştıracak kadar yaklaştı. alnından öptü. "Baban odaya girmeden önce geldim."

Gözlerindeki o bakış ... Edie'nin yanaklarını sıcak bir renk kapladı.

"Sen, cello çalarken, hayatımda gördüğüm en erotik şeysin," diye fısıldadı. Sonra ağzı onunkinin üzerine kapandı.

İlk öpücüğü.

Birbirlerini çok az tanımalarına rağmen dudakları onunkilerde tatlıydı, bir şekilde şefkatliydi. Yine de onu herkesten daha iyi tanıması mümkündü.

İlk öpücüğü.

Dudakları bir hanımeli çiçeğinin kalbindeki tatlılık gibiydi. Gowan bir an için onu gerçekten öptüğüne inanamadı. Dudakları bir, iki kez birbirine değdi... dili kızın ağzının içine daldı.

Kadın şaşkın bir sesle dudaklarını onunkilere doğru açtı. Adam daha yakına eğildi, kollarını kapıya dayadı. Dilleri bir an için birbirine karıştı, sonra Gowan onun gözlerini ve yanaklarını öptü, sonra da karşı koyamayarak tekrar ağzına döndü. Gowan'ın kafası, Edie'nin solgun bacaklarının Gowan'inkilerle birlikte büküldüğü, vücudunun yatakta kavis çizdiği, boğazından bir çığlık koptuğu görüntülerle dolana kadar öpüştüler.

Hayır.

Kollarını boynuna dolamış ve onu hararetle öpüyor olsa da, dili onunki kadar cesur ve şehvetli olsa da, müstakbel gelininin onurunu zedelemeyecekti.

İnce parmaklarının saçlarında oynaması, dokunuşunun küçük karıncalanma hatırlatıcılarını bırakması önemli değildi.

Kalbinin onunki kadar sert çarpması önemli değildi. Bunu hissedebiliyordu.

Tıpkı göğsünde yumuşak ve titrek duran göğüslerini hissedebildiği gibi.

Başını başka yöne çevirdi, kendi nefesinin sert bir şekilde geldiğini duydu.

Göğüs. Bir şeyler mırıldandı ve dudakları adamın çenesinde gezindi. Dudaklarının kulağına değdiğini hissetti; ağzından bir inilti kaçtı.

"Bunu yapamayız," diye fısıldadı alnını kapının serin tahtasına dayayarak. "Yapmamalıyız."

"Gowan," diye nefes aldı ve Tanrı yardımcısı olsun, elleri boynundan kayd.

ve göğsünden aşağı.

"Edie. Senin şerefini lekelemeyeceğim. Gelinim benim. Düşesim."

Gözleri hafifçe buğulanmış, ağzı öpücüklerle dolmuştu. Ama başını eğdi, o müthiş zekâsı neredeyse duyulabilir bir şekilde yerine oturdu. "Ne kadar onurlusun."

Birbirlerine baktılar. O, hayat bulmuş bir soneydi ama bunların hiçbir önemi yoktu.

Daha önce hiç vermediği öpücükle birlikte yüzünde orantısız bir gülümseme vardı.

Kalbini sıkıştıran ve boğazını düğümleyen şey de buydu. "Merdivenden geri dönmeliyim," dedi kısık sesle.

Gülümsemesi güçlendi. "Sizinle evlendiğim için kendimi çok mutlu hissediyorum, Dük."

"Bunu duyduğuma çok sevindim, genç kız. Bu şartlar altında." Yardım edemedi

Ona dokunuyor, elini boynuna doluyor ve ağzını tekrar kendi ağzına götürüyordu.

"Bunun soylular arasında alışlagelmiş bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi bir süre sonra küçük bir solukla.

Gowan başını salladı. Onları gibi alevler içinde patlayan bir çift aklına getiremiyordu. Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Emin olmalıyız," dedi, kelimeler bir yemin gibi homurdanarak, "boşa çıkan *hızlı parlak şeyler olmadığımızdan*."

Edie'nin elleri onunkilerin üzerine geldi. "Sanki bir mürebbiye tutup onu da yanımda İskoçya'ya götürmeliymişim gibi hissediyorum. Yine Shakespeare miydi o?"

Başını salladı.

"Şiirden hiçbir zaman o kadar hoşlanmadım," dedi ve yüzünü çevirerek adamın avucunu öptü. "Yine de fikrimi değiştirebilirsin."

"Şiirden hoşlanırım."

"Baştan çıkarıcı hünerlerinizle oldukça şişmiş olduğunuzu her kadın söyleyebilir."

Bunun üzerine bir adım geriye düştü ve bir kahkaha patlattı. "Şişmek mi? *Şişlik mi?*"

Edie'nin zaten kızarmış olan yanakları daha da al al oldu. "Ne demek istediğimi biliyorsun!" dedi. "Sen her şeyi biliyorsun ama ben bilmiyorum."

Dürüst olmalı mı?

Ellerini kalçalarının üzerine koydu; tatlı kalçaları vardı, mükemmel kalçalar. Bu hareket, geceliğini aynı derecede mükemmel göğüslerinin üzerinden gergin bir şekilde çekti. Bakışları o kadar içten ve dolaysızdı ki gerçeği itiraf etti. "Ben de bilmiyorum Edie."

"Evlilikten bahsetmiyorum," dedi hemen, yanakları kızarmıştı. daha da parlak kırmızı.

"Ne o zaman?" diye sordu. Gerçekten çok eğleniyordu.

"Yatak kısmı!" diye bağırdı. "O kısım. Sen biliyorsun ama ben bilmiyorum." Gözleri kısıldı. "Yine de bana gülersen, belki evlenmeden önce önümüzdeki birkaç ay içinde biraz deneyim kazanabilir miyim diye bakarım."

Onu bir anda kapıya yasladı, ellerinden birini başının üzerinde tuttu, vücudunun sıcaklığını kendi vücudunda hissetti. "Kesinlikle olmaz."

Gözlerinde kahkahalar parladı ve kirpiklerini kasıtlı olarak ona doğru kırıştırdı. "Eminim düğün gecenizde yatağınızda benim gibi cahil bir ahmak olmadığı için minnettar olursunuz."

"Hayır." Başını eğdi ve onu derin ve şiddetli bir şekilde içine çekti.

Adam dudaklarını tekrar ondan çektiğinde, kadın hırçın bir sesle, "Sende bütün o aşk şiirleri, Shakespeare'in dizeleri ve diğerleri var. Bende bunların hiçbirisi yok, Gowan. Hayatımı kurtarmak için bir oyun bile okuyamam. Denedim ama bir şey anlayamadım."

"Umurumda değil. Sana şiiri sevmeyi öğretmeme izin ver." O eğri izledi parmağıyla alt dudağını okşadı. "Sen benimsin, Edie."

"Asıl mesele bu değil," dedi sesi karararak. "Ben Ve sen de ..."

"Senin kadar dokunulmamış," dedi, kalın kirpiklerin gözlerini çerçevelemesinden büyülenerek.

Kaşları çatıldı.

"Bakire," dedi homurdanarak, çünkü ne de olsa bir erkeğin bakire olmaması gerekiyordu. Asla.

Ellerini bıraktı ve onu kollarının arasına aldı. Rahat bir ağırlıktı, yumuşak bir kadın ağırlığıydı ve bacaklarından aşağıya doğru bir alev gönderdi. Ama onu yatağa devirmektense sandalyeye doğru yürümeyi tercih etti.

"*Sen mi?*" Şaşırmıştı.

"Evet." Oturdu ve kadının poposunun kucağına yerleşmesinden zevk aldı. "Gençliğimden beri nişanlıydım, bu yüzden düşes olma beklentisi ya da hayali olan bir kadınla yatamazdım. Bu eylem için para ödemek hoş olmazdı; hem nişanlının hem de kendimin onurunu kırmış olurum."

Edie bir fare gibi hareketsiz duruyordu; adam kolunu Edie'nin sırtına daha sıkı doladı. Kızın gözleri geniş ve şaşkın bir şekilde onunkileri aradı.

"Bu yüzden 'mahrem nitelikte bir hastalığım' olmadığından oldukça eminim," dedi ona.

"Ah, mektubum." Kendi sözlerini tanıdı. "Hayır, sanırım tanımıyorsunuz."

Ona sert ve uzun bir öpücük daha verdi. Aralarında yeni bir vahşilikle ayrıldılar, hepsi havada görülebiliyordu. Ve şimdi aralarında parıldayan bir olasılık gibi birbirlerinin gözleriyle buluştular.

"Birlikte," diye fısıldadı, hayretle. "Beklediğim bir şey değildi. Her zaman bir kadının evliliğine böyle bir şey getirdiğini düşünürdüm, ama bir erkek ..."

Gowan, "İlk önce bir oda hizmetçisi ya da barmaid ile yatmış olması gerekiyor," dedi. "Bu hem kendimi hem de yanımda çalışan bir kadını küçük düşürmek olur."

Edie'nin ağzından boğuk bir kahkaha kaçtı. "Siz prensip sahibi bir adamsınız, Majesteleri."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

On üç

Kahkaha, Edie'nin kalbindeki sızlayan, kıvrılan bir *ihitiyaçla* savaşıyordu. Eğilip onu öpmeden Gowan'a daha fazla bakamazdı. Gözlerini kapadı ve yanağını onun omzuna dayadı. "Prensip sahibi olmak çok iyi bir şey," dedi, sözcükler yumuşak ve alçak sesle geliyordu. "Sana metresler hakkında yazdığımda gülmüş olmalısın, hastalıkları bir kenara bırak."

"Gülmedim. Adil bir soruydu. Metresi olan çok adam var karısına ek olarak. Ama her zaman çocuklarımı taşımak isteyecek bir eş bulacağımı umdum ve evlenmeye niyetim olmayan bir kadının kucağına altın dökerek o eşin onurunu nasıl kırabilirdim?"

Edie döndü ve Gowan'ın boynunu öptü. O boyun güçlü bir sütundu. "Sen karmaşık bir adamsın."

"Bunlar karmaşık şeyler değil. Eski bir İskoç deyişi vardır, 'bugününüz geleceğinizdir' diye. Geleceği lekelememeyi seçiyorum. Ayrıca, babam ..." Sözüünü yarıda kesti.

"Metresleri var mıydı?" Edie sordu. "Birçok."

Çenesinin altına, nabzının attığı yere bir öpücük daha bıraktı. "Babamın bir metresi olduğunu sanıyordum ama artık o kadar emin değilim. Layla bundan korkuyor."

neden gece eve gelmediğini."

"Bundan şüpheliyim," dedi Gowan. "Bunu yapması onu utandırır ve baban da kendini utandıracak bir adam değil."

Edie onun göremediğini bilerek gülümsedi. Babası biraz sertti ama Hem Gowan hem de o, bir kadının yanında bulduğu için şanslı olduğu türden adamlardı. "Anneniz babanızın ilişkilerini biliyor muydu?"

"Evet, öyle." İskoç kökeninin çapağı daha da belirginleşti. "Ama davranışları onunkine uyuyordu. Şikâyet etmeye hakkı yoktu."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Edie ve yüzünü görebilmek için koluna yaslandı. "İnsanın ailesi hakkında bunu öğrenmesi zor bir şey olmalı."

"Annem çapkınlıklarıyla ünlüydü, ben de bunu küçük bir çocukken öğrendim." Sesinde kasvetli bir kabulleniş vardı. "Baban sana Susannah adında bir üvey kız kardeşim olduğunu biliyor muydunuz?"

"Gerçekten mi? Hayır, bundan bahsetmedi. İskoçya'da mı yaşıyor?" "Benimle yaşıyor ve beş yaşında, ya da biz öyle sanıyoruz."

"Ne?" Edie dik oturdu. "Seninle birlikte yaşayan bir üvey kız kardeşin var."

ve beş, 'sence' mi?"

"Annem ben sekiz yaşındayken bizi terk etti ve birkaç ay önce bir çocuk bırakarak öldü. Muhtemelen babam öldükten sonra yeniden evlendi, ancak benim bundan haberim yoktu. Kız kardeşimin vaftiz kaydını henüz bulamadık."

"Aman Tanrım." Edie onun kucağından fırladı ve yüzünü ona dönmeden önce odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Kız kardeşinize bir anne sağlamak için mi evlendiğinizi anlıyorum? Çocuklarla ilgili hiçbir deneyimim olmadığını söylemeliyim."

Elbette ayağa kalkmıştı. "Ben de öyle. Ama üç bakıcı ve bir dadı tuttum."

"Özür dilerim; sizi ayağa kaldırmak istememiştim." Geri geldi ve oturdu onun karşısına oturdu. "Beş yaşındaki bir çocuğun ne kadar büyük olduğunu bile bilmiyorum."

Yetişkin dişleri var mı? Konuşabiliyor mu? Ne diyorum ben? Tabii ki konuşuyor!"

"Ah, Susannah konuşuyor," dedi Gowan duygulanarak. "Her zaman. Ve dişleri de var; Craigievar'a geldiği ilk gün beni ısırmişti. Bu yüzden ona yaklaşırken dikkatli olmanı tavsiye ederim." Tekrar oturdu ve onun elini tutmak için uzandı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Edie. Hiç farkına varmadan, adamın tek parmağıyla avucunun üzerinde bir desen çizmesini izledi. Zihni allak bullak olmuştu. Sadece evlenip İskoçya'ya taşınmakla kalmıyor, belli ki yetim bir çocuğu da yanına alıyordu. Gerçekten de babası bu ayrıntıdan bahsetmiş olabilirdi.

"Çocuk sahibi olma isteğinizi ancak bir yıl sonra dile getirdiğinizi hatırlıyorum.

birkaç yıl. Mektubumda Susannah'dan bahsetmeyi ihmal etmekle lafı dolandırmıyordum; itiraf etmeliyim ki İskoçya'da olmadığım için onu gerçekten unutmuştum."

Hiç de suçlu görünmüyordu.

"Onu yetiştirmeye yardım eden aile üyeleriniz var mı?" Edie umutla sordu. "Belki bir teyze?" Bir gecede beş yaşındaki bir çocuğa anne olması mümkün değildi. Daha önce beş yaşında bir çocuk *gördüğünden* bile emin değildi.

"Ne yazık ki hayır. Bazı teyzelerim var ama henüz Susannah'yla tanışmadılar. Onlar babamın kız kardeşleri," diye açıkladı. "Orkney Adaları'nda yaşıyorlar."

"Kalede yalnız mı?"

"Sadece onun bakımına adanmış dört kişi de dâhil olmak üzere, yüz on üç hizmetkârımız var."

Kendi annesi de o daha çocukken ölmüştü ve bu yüzden Edie yüz hizmetçinin bile kaybedilen bir ebeveynin yerini dolduramayacağını farkındaydı. "Belki de bu tür şeyler hakkında kitaplar vardır," diye mırıldandı. "Zavallı çocuk çok mu kederli? Anneniz nasıl öldü, sorabilir miyim?"

"Tavsiye edilenden daha fazla viski içtikten sonra bir gölde boğuldu." Bir duraksama oldu ve sonra ekledi, "Babam yıllar önce iki şişe viski içtikten sonra öldü. Bir iddia üzerine, anlarsınız ya."

Edie kendisine öğretilen standart sempati ifadelerini sıralamaya başladı; hiçbirisi yeterli görünmüyordu.

"Yine de, babam kötü niyetli bahsinde zafer kazanmış olarak öldü. Şüphesiz onun için bir teselli olacaktır. Aileden gelen bir duyarlılığı miras almış olma ihtimalimden endişe ediyorsanız diye söylüyorum, alkollü içki içmiyorum." Gowan bu gerçekleri, sanki havadaki bir değişiklikten başka bir şey anlatmıyormuş gibi, son derece sakın bir tonda dile getirdi.

"Peki Susannah'nın babası... senin üvey baban?"

"Annem kendini dul olarak tanımlıyordu, ancak ev halkından hiç kimse geçen yıl Edinburgh'a taşınmadan önceki hayatı hakkında pek bir şey bilmiyordu. Harçlığını korumak için evlendiğini benden gizlemiş olabilir. Ya da Susannah gayrimeşru olabilir. Bunu öğrenmeleri için Bow Street Runners'ı tuttum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Size lekeli bir isim sunduğumu iddia edenler var."

"Saçmalama." Edie kaşlarını çatarak ona baktı. "Ailenin aptallığı sana yansımıyor."

"Çok cömertsiniz." Tereddüt etti ve sonra, "Susannah'nın oldukça kontrol edilemez görüldüğünü de eklemeliyim. Isırdığı tek kişi ben değilim: Anladığım kadarıyla bakıcılar da kendilerini tehlikede görüyorlar."

Harika. Edie, bırakın zor bir çocuğa bakmayı, bir çocuğa bakma fikrinden bile tedirgin olmuştu. "Kapınıza gelmeden önce sizin varlığınıza haberi var mıydı? Nasıl biri?"

"Küçük. Aslında çelimsiz. Bence bu kadar genç biri için oldukça konuşkan, gerçi mürebbiyesi bana kız çocuklarının genellikle böyle olduğunu söyledi. Ve hayır, bir ailesi olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyor."

"Sana benziyor mu?"

"Saçları çok daha parlak bir kızıl. Bunun dışında bir şey söyleyemem. Henüz onunla fazla vakit geçirmedi."

"Annesini kaybettikten sonra yabancı bir erkek kardeşle tanıştığı için perişan durumda olmalı."

"Onun mutsuz olması için bir neden yok. Benim izlenimime göre annemiz hakkında çok az şey biliyordu."

Edie, Kinross Dükü'nün, bir insanın acı kadar güçlü bir duyguya kapılmasına izin verilebilecek çok az koşul olduğunu düşündüğü hissine kapılmıştı. "Susannah annesine yakın olmasa bile, ona tanıdık gelen herkesi kaybetti," diye belirtti.

"Her gün önemli tüm olaylar hakkında eksiksiz bir rapor alıyorum ve Geçen haftaki ısırma olayından bu yana kreşten bahsedilmedi, bu yüzden mutlu olduğundan eminim."

Edie tekrar sandalyesinden fırladı. Tüm o karıncalanma farkındalığı Daha önce hissettiği Gowan bir sinir fırtınası tarafından yutulmuştu. Şöminenin yanına gitti ve kucağında bebek İsa'yı tutan küçük, güzel bir porselen Madonna'yı aldı, kısa bir süre kurcaladıktan sonra yerine koydu. Muhtemelen Meryem oğlunu nasıl yetiştireceğini gayet iyi biliyordu. Oysa Edie bu düşünce karşısında dehşete kapılmıştı. Babası Gowan'la evleneceğini açıkladığında neden çocuktan söz etmemişti? Bir protesto başlatabilirdi.

İttifakın onu bir düşes yapacağı düşünüldüğünde, babası onun endişelerine en ufak bir ilgi göstermezdi.

"Eğer buradaysanız nasıl oluyor da günlük raporlar alabiliyorsunuz? Susannah İskoçya'da mı?" diye sordu Gowan'a.

"Bir seyis her sabah şatodan tam bir raporla ayrılır." O da ayağa kalkmış ve şöminenin diğer ucunda duruyordu. "Büyük bir mülkü yönetmenin sürekli bir iletişim akışıyla çok daha kolay olduğunu görüyorum. Daha uzak mülklerim her iki ya da üç günde bir kaleye mesaj gönderiyor."

"Bunun için çok sayıda hizmetçi gerekiyor olmalı," dedi, bu fikir karşısında dehşete düşmüştü. "Ve arabalar ve atlar."

Omuz silkti. "Çok fazla var."

Sonra, bir anda, gözlerine gergin bir arzu geri geldi ve vücudunun yeniden karıncalanarak farkına varmasını sağladı. Ona doğru bir adım attı. "Kız kardeşim için endişelenme," dedi. "Eğer onu sevmezsen, ona bakacak başka birini bulurum."

"Kesinlikle olmaz!" Edie haykırdı. "Ben sadece çocuklara alışık değilim. Ama idare edebilirim." Gowan'ın gülümsemesi tamamen baştan çıkarıcıydı ve kız kardeşiyle ilgili güvencesiyle hiçbir ilgisi yoktu. "Bu son derece riskli," dedi birdenbire, gecenin bir yarısı yabancı bir evde, yatak odasında yalnız olduklarını hatırlayarak. "Gitmelisiniz. Bir skandal yaratarak Honoria'nın düğününü mahvetmek istemem."

"Evet, yapmalıyım." Derin sesi tenini kadife gibi okşadı. Kadın ürperdi ve kafasının içinde bir müzik teli duydu. Ve adam hareket etmedi.

"Eğer yakalanırsanız, bu korkunç bir kargaşaya neden olur," dedi ve ekledi, "Oldukça irisiniz. Geniş, yani. Geniş."

"Her gün gölde yüzüyorum."

Görünüşe göre yüzmek ona tekrar dokunmayı arzuladığı göğsünü vermişti. Selam verdi ve sonra balkona doğru yürümeye başladı. Kadın sanki bir ip tarafından çekiliyormuş gibi onu takip etti.

"Oyunum hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, tam da Gowan bir elini korkuluğa dayamış ve köşedeki korkuluğa bağlanmış ip merdivenden aşağı sallanmak üzereyken.

Yüzü gölgeler içindeydi; altındaki avlu sadece ay ışığıyla aydınlanıyordu. "Senin bir dahi olduğunu sanıyordum," dedi. "Tıpkı babanın dediği gibi. Susannah'ya çello öğretecek misin?"

"Evet," dedi ve ilk kez, tıpkı babasının ona öğrettiği gibi, elbette çocuğa da öğreteceğini fark etti.

"O halde Susannah'nın ve kendi çocuklarımızın isterlerse seyirci önünde oynamalarını mümkün kılmalıyız." Aşağı inmeye başladı.

Kadın hâlâ bu cümleyi sindirmeye çalışırken adamın başı mermer korkuluğun altında kayboldu. Eğildi ve merdiven inmek kadar kolaymış gibi görünen tırmanışını izledi.

Yere düştükten sonra başını geriye attı ve ona baktı. Onu görünce kalbi küt küt atmaya başladı. Ama aynı zamanda ayak parmaklarını kıvrandıran bir utanç duygusu da yaşıyordu. Belki de daha soğukkanlı olmalıydı. Ya az önce aralarında geçenlerden sonra onun bir ahlaksız olduğunu düşündüyse?

"Belki de haklısın," diye seslendi usulca, gözlerini yere dikerek. "Bizler 'çabuk parlayan şeyleriz' ... çok aceleci, çok ani, çok tedbirsiziz."

"Yarın sana hiç tanışmamışsın gibi kur yapabilirim, ama korkarım salondaki herkes nasıl hissettiğimi zaten biliyor. Ve ilan zaten gazetelerde."

Edie, "Böyle şeyler benim gibi insanların başına gelmez," dedi.

"Sesin müzik gibi," dedi Gowan, gözlerini ona dikerek. "Saat kaçta kalkıyorsun?"

"Neden sordunuz?"

"Senden daha fazlasını istiyorum, sadece düğün sırasında sıralara bakarken değil."

Adam bunu kesin bir dille söyledi ama kadının kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Saat dokuzda

Günaydın. İyi geceler," diye seslendi.

"İyi geceler," dedi, kızın duyamayacağı kadar alçak sesle. Ama bir şekilde yine de duydu.

Soğuk mermeri kavrayarak durdu ve Gowan'ın avludan geçip revağın altında kayboluşunu izledi.

Ve sonra biraz daha durdu, zihninde çellosuyla yaptığından daha derin ve tatlı bir müziğin yuvarlandığını duydu.

On dört

No. 20 Curzon Caddesi, Londra
Gilchrist Kontu'nun Şehir evi

"NiŐanlınız," dedi kont buz gibi bir hassasiyetle, "baŐlangıĥta beş aylık bir niŐanlılıĥı kabul etmişti, ama Şimdi bu süreyi kısaltmak istiyor. Sanırım size de bahsettiĥim gibi, yakın zamanda yetim bir kız kardeşin, ĥok kĥk bir ĥocuĥun vasiliĥini üstlendi. Anladıĥım kadarıyla bu süre zarfında kız kardeŐinin annesiz kalacaĥından endişe ediyor, ancak size evlenme teklif ederken bu endişesini dile getirmemiŐti."

Gilchrist'ler dĥnden hemen sonra Londra'ya dönmüş, Gowan da bankacılarla konuşmak iĥin Brighton'a gitmişti. Edie gizliden gizliye bankacılar konferansının sonuĥlanacaĥı günü sayıyordu. Yarın, diye düşündü, hatta bu gece.

"Kabul etmekten memnuniyet duyarım," dedi ses tonunu uysal bir itaatle Şekillendirerek. İsteyeceĥi son Şey, babasının Susannah'dan bahsetmeyi tamamen ihmal ettiĥi gerĥeĥine işaret ederek onu haklı bir öfke nöbetine teşvik etmekte.

"Bundan hoşlanmadım," dedi aniden. Döndü ve bardağını masanın üzerine koydu.

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Dük, sandığım gibi biri değilmiş."

"Bu doğru değil," diye itiraz etti Edie. "Gowan tam olarak-"

"*Gowan*? Ona kendi ismiyle mi hitap ediyorsun? Bu çok çirkin."

Babasının ağzı ince bir çizgi halinde düzleşti.

Ona karşılık vermek istedi ama bu sadece davasına zarar verecekti. "Öyle demek istemedim," diye teklif etti.

Babası, "Beni Parlamento'da bekliyorlar," dedi. Selam verdi ve gitti.

O gece akşam yemeği için eve gelmedi. "Biliyor musun," dedi Edie masada, "bence babama fazla nazık davranıyorsun, Layla. Kocan dışarıda gezip tozarken, canı ne isterse onu yaparken sen evde oturuyorsun."

"Ne yapmamı isterdin? Gryphus'la flört etmemi mi? O adamdan hoşlanmıyorum bile. O çok genç."

"Tabii ki hayır." Edie çatalını yere bıraktı. "Ama neden senin hayatın bu kadar mutsuz mu? Sana flört et demiyorum, Layla. Sadece belki de babam eve dönmediğinde bu kadar hüzünlü olmamak için bir rutin oluşturman gerektiğini söylüyorum."

Layla şüpheli görünüyordu.

"Bu yıla kadar çıkış yapmadığım için sana bir mazeret verdiğimi biliyorum ama bugünlerde evde kalman için hiçbir neden yok. Yine de evden nadiren çıkıyorsun."

"Bir eşin yapması gereken budur."

"Ama kocasının evde ona eşlik etmesi gerekiyor. Balolarda ve oyunlarda ona eşlik etmesi gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Babam nadiren burada olur ve olduğu zaman da o kadar soğuktur ki yanında bir buzu bile soğutabilirsiniz. Babam Kinross'un teklifini kabul etmeseydi bu gece nereye gidiyor olurduk? Başka bir deyişle, hâlâ bir koca arıyor olsaydım?"

"Almack's, sanırım," dedi Layla. "Bugün Çarşamba gecesi ve ilk çıkışınızdan sonra size bir fiş gönderilmiş."

"Doğru," dedi Edie. "Bu gece oraya gideceğiz."

"Ama neden? Baban nerede olduğumu bilmeyecek, umurunda da olmayacak. Ya bütün gece eve gelmezse, dün gece gelmediği gibi? Lordlar Kamarası'ndaki odasında uyuduğunu iddia ediyor." Sonuncusunu açık bir inanç eksikliğiyle söyledi.

"O zaman dans ederek güzel vakit geçirmiş olursunuz, ki bu da önemli. Ben çello çalarak canınızı sıkarken sizin oturup parmaklarınızı oynatmanız için hiçbir neden yok." Edie ayağa kalktı. "Mary'den beni dans için giydirmesini isteyeceğim."

"Pekala."

Edie onu işaret etti. "Siz, Bayan Üvey Anne, bu gece mutlu olacaksınız." "Sanırım." Layla istekli ama aciz görünüyordu, gülümsemesi titrekti.

"Willikins'e dışarı çıkmadan önce şampanya istediğimizi söyle. İkimiz de göbek atacağız ve sonra bize elini uzatan herkesle dans edeceğiz. Bunu dedikoducular babama söylesin!"

Edie bir süre sonra merdivenlerden inerken genç kızlıkla baştan çıkarıcılık arasında bir yerde duruyordu. Gowan'dan Londra'ya döndüğüne dair hiçbir haber almamıştı ama elbette insan sadece bir erkeği memnun etmek için giyinmezdi.

Gerçi onun yaptığı da buydu.

Mary saçını düzleştirmek için saç maşasını kullanmış ve sonra saçının büyük bir kısmını omuzlarının üzerinde tutmayı başarmıştı.

Layla'nın nefesi kesildi. "Oh, Edie, sevgilim, son derece lezzetli görünüyorsun!" Kendine baktı. "Sen çok zayıfsın ve ben şişmanlıyorum."

"Şişman değilsin. Çok güzel kıvrımların var, Layla. Burada bir fark var. Ve ben de ince değilim."

"Bana kıyasla zayıfsın, muhtemelen ikinci çayı içmediğin için. Bu kıvrımların her biri çöreklerden yapılmış. Senin

şampanya bekliyor." Layla bir kadehi ona doğru salladı. "Belki de babanın hoşuna gitmeyecek kadar çok kıvrımım vardır."

"Layla, sevgilim, şimdiden bosky mi oldun?" Edie, başıyla selam verip giden Willikins'ten bir bardak aldı.

"Sanırım biraz çakırkeyifim. Bu benim yeni zayıflama rejimim; öğleden sonra üçten sonra sadece üzüm yemeye karar verdim. Artık çay yok. Bu benim çöküşüm."

"Saçmalık!"

"Eğer bu rejimde kalmayı başarabilirsem, babanı Winifred'den geri kazanabilirim."

"Winifred mi? Kim o?" Edie üvey annesinin karşısına oturdu ve şampanyasından bir yudum aldı. Sonra Layla'ya bir kez daha baktıktan sonra düzgün bir yudum aldı. İşin havasına girse iyi olacaktı. "Babamın metresinin adını öğrendiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, ama ona Winifred adını verdim. Her zaman nefret ettiğim bir isim, bu yüzden işimi kolaylaştırıyor."

"Neyi kolaylaştırır?"

"Ondan nefret ediyorum tabii ki," dedi Layla. "Pek de mutlu olmayan evimi mahvettiği için. Ayrıca çok fazla çörek yemiş olmamın sorumlusu olarak da onu görüyorum. *Ve* kocamın gece kalkmasının tek nedeninin lazımlığı kullanmak olduğu gerçeğinden de."

"Ha," dedi Edie, bu şakanın tam olarak hakkını vererek ve daha fazlasını değil.

"İhtiyacım olan şey ilham. Winifred'i küçülmek için bir teşvik olarak kullanacağım. Eminim o ince, sylph gibi ve son derece muhteşemdir."

"Tek kelimeyle harikasin," dedi Edie, Layla'nın içkisinin yarısını içmesini izlerken.

bir bardak şampanya.

"Daha da önemlisi," dedi Layla, dramatik bir şekilde duraklayarak, "sana evlilik yatağının sırlarını anlatmanın zamanı geldi."

"Onları tanıyorum," diye aceleyle teminat verdi Edie.

"Hayır, hayır, temel şeyler değil. Size anlatmak üzere olduğum şey anneden kızı geçen sırlar." Layla durakladı ve sonra kaşlarını çattı. "Sen

petit mort'u biliyor musun?"

Edie bildiğinden oldukça emindi, o yüzden başını salladı.

Layla biraz kızgın bir ifadeyle, "Bizim de bunu ifade edecek bir kelimemiz yok," dedi. "Sanki bir kadına zevk verebilecek tek kişiler Fransızlarmış gibi Fransızcaya başvurmak zorundayız. Sana anlatabilirim-" Kendini tuttu. "Söz konusu olan baban olduğu için ayrıntıları duymak hoşuna gitmeyecektir."

"Hayır," dedi Edie. "Yapmazdım."

"Unutulmaması gereken en önemli şey, bir erkeğin sizden onun için yapmanızı istediği her şeye karşılık verebileceğiniz ve vermeniz gerektiğidir."

Edie kaşlarını çatı. Cinsel ilişkiden anladığı ilkel bir düzeydeydi ama herhangi bir karşılıklılık hayal edemiyordu.

"Hayır, o değil," dedi Layla ellerini sallayarak. "Gördüğün zaman anlayacaksın. Yani, senden bunu yapman istendiğinde. Sadece benim sözüme güvenin."

"Pekala."

"Bunu pek olası görmediğimi söylemeliyim ama Kinross aletini sadece birkaç dakika kullanabilirse ya da hiç kullanamazsa ona yardım edebilirim. Bunun için iksirler var! O yüzden bana söyle sevgilim, ben de doğru ilacı bulayım. Hatta sana postayla bir tane bile gönderebilirim."

"Teşekkür ederim," dedi Edie, kadınların iksirin etkilerinden kocalarını haberdar edip etmediklerini ya da iksiri gizlice uygulayıp uygulamadıklarını merak ederek.

"Ve işte büyük sır, gerçi böyle bir sırta ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim."

şey." Layla'nın gözleri yaşlarla doldu. "Ama ben yaptım."

Edie kendini şaşkın hissetmeye başlamıştı. "Bunun bekaretle bir ilgisi var mı?" "O mu? Oh hayır. Bu hiç de acıtmadı. O kocakarı masallarının masallar sizi korkutur. Birkaç damla kan olabilir, bu da İskoçyalınızı mutlu edecektir. Erkekler bakir bir tarlayı sürdüklerini düşünerek saçma bir şekilde gurur duyuyorlar."

"Tarla mı?"

"Sen tarlasın sevgilim, saban da onda, eğer beni anlıyorsan. Belki de çapa daha iyi bir karşılaştırma olurdu. Hayır, asıl sır, kocanızı zevk almadığınız halde zevk aldığınıza inandırmakla ilgili."

"Ah canım," dedi Edie. Babasının evliliği hakkında bir şeyler duydukça daha da yıkılmış gibi görünüyordu.

Layla'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Her şey bebek sahibi olmaya dönmekten önce hiç sorun yaşamamıştık. Bu çok üzücü." Burnunu çekti. "Ama bu senin başına gelmeyecek. İskoçya'da hazır ve seni bekleyen bir çocuğun olduğu için seni ne kadar kıskandığımı söylemiş miydim?"

Edie sessizliğini korudu. Layla'ya bütün gün uyanık yattığını söyleyemiyordu.

Küçük Susannah'nın onu sevmeyeceğinden endişelenmeden önceki gece.

"Bazı kadınlar bu konularda asla endişelenmek zorunda kalmaz, çünkü kocaları onların zevk alıp almadıklarını umursamaz. Ama iyi kocalar umursar. Ve öyle zamanlar olur ki, eğer ilişkiyi sonlandırmazsanız, siz çılgınlık atmak isteyene kadar denemeye devam eder. Erkeklerin anlamadığı şey, bir kadının erkeğin hissetmesini isteyebileceği her şeyi hissedemeyecek kadar yorgun ya da mutsuz olabileceğidir. Anlıyor musun, Edie?"

"Aşağı yukarı."

"Bu durumda tek bir çaresi var: Rolünü oynamak." "Pardon?"

"Rol yapar," dedi Layla. "Gösteri yapar. Rol yapar."

"Neyi gerçekleştiriyor?"

"*Le petit mort*."

"Oh."

"Takip etmiyorsun, değil mi?" "Pek sayılmaz."

"Sevişmek gürültülü bir iştir," dedi Layla.

"Öyle mi?" Edie hâlâ kafası karışık olsa da giderek daha fazla büyüleniyordu.

Bu şekilde hayal etmemiştii.

Layla artık boş olan bardağını yere bıraktı ve başını geriye eğdi. Dudaklarından boğuk, şehvetli bir inilti döküldü. Ellerini saçlarının arasına soktu ve başını öne arkaya savurdu. "Evet, *evet*, aynen böyle, *daha*, daha!"

Kapı açıldı ve Willikins Layla'nın omzunun arkasında belirdi. "Ahhh, işte böyle, *mon cher*, daha sert, daha sert! Sen . . . sen çok . . . çok . . ." Başını tekrar savurdu ve sesi yükseldi. "Beni çıldırtıyorsun. Beni delirtiyorsun. Kendimden geçtim. *Geliyorum!*"

Willikins olduğu yerde donup kalmıştı.

Layla doğruldu, saçlarını düzeltti ve "Willikins, ikimiz de kadehlerimizi yeniden doldurmalıyız," dedi.

"Susadığınızı tahmin edebiliyorum," dedi Edie çılgınca

kıkırdayarak. "Mutlu bir evliliğin sırrı budur."

Edie yargılamaktan kaçındı; Layla için işe yarıyor gibi görünmüyordu. Bu arada Willikins, gözle görülür bir şok belirtisi göstermeden şampanya dökmeye başladı. Babasının ona ödediği her kuruşa değerdi.

Layla bardağının içindekilerin yarısını tek seferde bitirdi.

Flüt bardaklarıydı ama yine de ... Bu onun üçüncü müydü? "Gitme vakti," dedi Edie kendi bardağını yere bırakarak. "Almack's bekliyor."

"Almack'ın yeri," dedi Layla, sesini hafifçe yumuşatarak, "zina yapan bir kadının kocasının metresini gözetleyebileceği bir yer değildir. Sana kendimi yeniden yaratmaya karar verdiğimi söylemiş miydin? Layla olmaktan bıktım. Çok yorucu bir isim. Hecelemesi imkansız."

"Adının Edith olmadığına şükret. Ve zina *yapmadığın için*."

"Yaşlanıyorum, ki bu daha kötü."

"Başpiskoposun göreceli kötülükler konusundaki değerlendirmenize katılacağını sanmıyorum."

"Erken yaşlanma," dedi Layla iç çekerek. "Benim gibi kadınların başına gelen bu. Dünyanın Winifred'leri yaşlanırken biz oturup yaşıyoruz."

Kocalarımızı çalmak. Eğer bana Joséphine deselerdi, her şey farklı olurdu. Bir Joséphine ile evli olan hiçbir erkek aldatmazdı."

"Gerçekten de arabayı çağırmalıyız."

"Sanırım Fransızca konuşmaya başlayacağım," dedi Layla, Edie'nin kadehini alıp kalan şampanyasını atarken Almack'ın sorusunu duymazdan gelerek. "Bu iyi bir pratik olacak. Emekli olmak yerine Fransa'ya taşınabilirim."

"*Hayat böyledir,*" dedi Edie. "Tek bildiğim bu, bu yüzden konuşmalarımız kısa sürecek."

"Hayatım, herkes kendini zorlarsa Fransızca konuşabilir. İşte güzel bir deyim: *Évacuez les lieux!*"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bölgeyi boşaltın!" Layla kolunu sallayarak bağırdı. "Kalabalık bir yerde ne zaman bu çılgılığı atmanız gerekeceğini asla bilemezsiniz. Mürebbiyem bana her türlü yararlı deymi öğretti. *Êtes-vous enceinte?* Bunun o kadar da faydalı olmadığı ortaya çıktı. Hayır, hamile değilim." Uzandı ve zili çaldı. "Gitmeden önce biraz daha şampanyaya ihtiyacım var."

"Şimdi Almack'ın yerine gitmeliyiz," diye tekrarladı Edie. "Bir dakika bile geç kalırsan kapıları kilitleyip seni dışarıda tutmuyorlar mı?"

"Biliyorsun, baban bu kadar inatçı olmasaydı şimdiye kadar hamile olabilirdim," dedi Layla, onu görmezden gelmeye devam ederek. "Tavşanların neden bu kadar çok yavru tavşanı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Edie üvey annesini ayağa kaldırdı. Sarhoş olsun olmasın, Layla bir erkeğin yemeyi umabileceği en güzel kremalı pasta gibi nefisti. Gök mavisi elbisesinin bedeni dünyada ciddi bir ipekböceği kıtlığı olduğunu gösteriyor gibiydi ama Layla'nın böylesine tutumlu bir kumaş kullanımı için kesinlikle göğüsleri vardı. "Bu elbise sana çok yakışmış."

"Midemi tutmayı unutmamalıyım," dedi Layla, Edie'nin boş bardağı hâlâ bir elinde, kapıya doğru ilerlerken. "Ah, i ş t e buradasın,

Willikins. Neden bana bir bardak daha doldurmuyorsun, ben de bir pelerin düşünürken içerim."

Edie bardağı ondan aldı ve bir uşağı uzattı. "Arabamız lütfen, Willikins. Almack'inki bekliyor."

"Araba da öyle Leydi Edith," diye cevap verdi uşak, eğilerek. Uşak'a döndü ve Layla'nın pelerini eline aldı. "Leydim, izin verirsiniz."

Willikins pelerini omuzlarına atarken Layla, "Şu tavşanlar, yavru tavşanları olanlar, ne yapacaklarını bilirler," dedi. "Ayrıca, Edie, fikrimi değiştirdim. Almack'ın yerine gitmiyoruz. Orada hiç şampanya yok. Onun yerine Leydi Chuttle'a gideceğiz."

"Leydi Chuttle kim?"

"Uzaktan bir tanıdık. Normalde onun bir balosunu biraz bayağı bulup reddederdim ama *bu elime geçmeden* önceydi." Retikülünden buruşuk bir not çıkardı. "Babana bir not göndererek bize Almack'lara kadar eşlik etmesini rica ettim. Bu onun cevabı."

Edie onu düzleştirdi. Sadece iki satır uzunluğundaki notta, daha önce aldığı bir daveti kabul ettiği için Almack'ın evinde onlara katılamamaktan duyduğu üzüntü dile getiriliyordu. "Onun yerine Leydi Chuttle'ın balosuna katılmayı planladığını nereden biliyorsun?"

"Bana söylenmesine gerek yoktu. Onun durumundaki bir adamın o etkinliği ziyaret edeceğinin farkındaydım, bu yüzden sadece cevap verdim ve onunla orada buluşacağımızı bildirdim."

"Ya tamamen farklı bir randevusu varsa?"

"Başka nereye gidiyor olabilir ki?" Layla kâhya ve iki uşağın varlığına aldırmandan sordu. "Winifred'e eşlik edecek, şüphesiz. Babanı görürsem ona tavşanlardan bahsedebilirim. Konuşmanın arasına bir kelime serpiştireyim, bakalım aklına bir şey gelecek mi?"

Edie kâhyanın vurdumduymaz yüzüne baktı. "Pekâlâ. Lütfen arabacıya Leydi Chuttle'a gittiğimizi haber verin, Willikins."

O da öyle yaptı ve bir dakika sonra yola koyuldular. Ne yazık ki hanımefendinin evi arabayla sadece on beş dakika uzaklıktaydı, bu da Layla'nın oraya vardıklarında sarhoşluğunun biraz daha az olduğu anlamına geliyordu. Büyük bir kasaba evinin önünde arabadan indiklerinde, "Onun kim olduğunu hemen anlayacağım," dedi tatlı bir sesle.

"Baloya fahişelerin de katılacağını mı ima ediyorsunuz?" Edie, Chuttle'ın balosuyla Almack'ın evini ziyaret etmekten çok daha fazla ilgilendiğini hissederek sordu.

"Kuşkusuz," dedi Layla. "İşte bu yüzden baban burada olacak. Dediğim gibi, Winifred'i tanıyacağım. Jonas'ın ne tür kadınları sevdiğini bilirim. Eminim size koşa koşa gelip ne yerlerse yesinler kilo alamadıklarını söyleyen kadınlardan biridir. Bir keresinde bana düz bir karnım olduğunu söylemişti. O zamanlar düz bir karnım vardı."

"Layla," dedi Edie. "Winifred'den sıkıldım ve onunla tanışmadım bile. Güzel damadı takip edin ve bu soğuktan kurtulalım."

"Ben bir markizin kızıyım!" Layla duyurdu.

"Doğru," dedi Edie cesaretle. "Winifred muhtemelen bir lahana tarlasından çıkmıştır. Ve bahse girerim ön tarafta herhangi bir kıvrım elde etmek için korsesini doldurması gerekiyordur."

Layla pelerinini omuzlarının arkasına atarak, "Böyle üzücü taktiklere başvurmama gerek yok," dedi ve böylece oldukça görkemli göğüslerini ortaya çıkardı.

"Winifred'in güzel görünmek için korsesinin içine lahana koyması gerekirdi.

Senin gibi bir şey," dedi Edie. "İki lahana, her iki taraf için birer tane." Layla sertçe başını salladı ve hızla eve girdi.

Edie'nin görebildiği kadarıyla, giriş yolunda fahişelerin varlığına işaret ediyordu. Kâhya, tam da kâhyaların yaptığı gibi selam verdi, pelerinlerini duvar dibinde uzanan uşaklara verdi, sonra da onları koridordan geçirerek balo salonuna götürdü ve orada anons etti.

"Oh, bakın," diye sevinçle bağırdı Layla, merdivenlerden aşağı daldı ve bunu yaparken uşağı yana devirdi. "İşte Betsy!"

"Betsy kim?" Edie merdivenlerden inerken sordu, tökezlerse Layla'yı yakalamak için hazırlandı.

"Annemin sevgili bir arkadaşı. Leydi Runcible, şimdi o olmalı. Sanırım geçen yaz dul kaldı, zavallı kadın. Bu onun üçüncü, hayır, dördüncü kocası olacaktı."

"Tam bir trajedi. Ya da belki de *zafer* daha iyi bir kelime."

Layla kalabalığın içine daldı ve Edie'yi arkasından çekti. "Bu onun suçu değil. Bir ya da iki yıl sonra dökülüyorlar. Ama tüm bunlar olurken saçlarını sarı tutmayı başardı ve kabul etmelisiniz ki *bu* gerçek bir zafer."

Bir saniye sonra, saçlarında gerçekten de muzaffer bir dokunuş olan bir kadınla sohbete daldı: görünüşe göre Leydi Runcible için zaman durmuştu. Edie kibarca gülümsedi ve gözleriyle babasını aradı. Babasının Layla'yı baloya kadar takip etmeye karşı koyamayacağından emindi.

Derin bir ses duydu ve biri dirseğine dokundu. Döndüğünde Lord Beckwith'in yanında durduğunu gördü. "Leydi Edith." Lord Beckwith elbisesine baktı -soluk pembe ama göğsünü gizleyecek herhangi bir süsleme yoktu- ve yüzü hayranlıkla canlandı. "Sizinle burada tanışmak ne büyük bir zevk."

Edie reverans yaptı. "Lord Beckwith, sizi gördüğüme çok sevindim."

"*Tam tersine,*" diyordu Layla yakınlarda. "Çok uzun zamandır toplumdan uzak kaldım. Yeni bir sayfa açmaya karar verdim. *Geliyorum, sevgilim, geliyorum!*"

Lord Beckwith eğildi, Edie'nin elini tutup öptü ve öpmesi gerektiği halde bırakmadı. "Umarım bu uygunsuz bir davranış değildir ama hızlıca nişanlanmanıza ne kadar üzülüğümü söylerken birçok beyefendinin duygularını ifade ettiğimi biliyorum."

Layla, "Leydi Edith aylarca evlenmeyecek," dedi. aniden ve sohbete katılarak.

Beckwith tekrar eğildi. "Leydi Gilchrist. Sizi görmek büyük bir zevk."

"Canlarım, biraz içecek bir şeyler bulalım mı?" Layla sordu. "İtiraf etmeliyim ki, o yorucu araba yolculuğundan sonra, içmek için canlandırıcı bir şeyler hoşuma giderdi." Birkaç dakika sonra küçük bir masaya oturmuşlardı, şampanya ve Önlerinde küçük *bonnes bouches* tabakları.

"Ye," dedi Edie Layla'ya, küçük keklerden oluşan bir tabağı ona yaklaştırarak. "Sabaha kafan berbat olacak."

"*Tam tersine*," dedi Layla gümüşü bir sesle. "Şampanyamı her zaman idare edebildim. Sanırım kanımda baloncuklarla doğmuşum."

Dul Runcible yanında iki adam getirmişti; Edie, beşinci kocasının tehlikeli rolü için aday olduklarını tahmin ediyordu. Layla onlardan biriyle, Lord Grell ile çılgınca flört etmeye başladı. Edie içini çekti ve Beckwith'e döndü. "Sanırım bu akşam babamı görmediniz?"

"Evet, o burada Leydi Edith. Anladığım kadarıyla ayrı ayrı gelmişsiniz?"

Layla duymuş olmalıydı; kaskatı kesildi ve avına daha da yaklaştı.

"Leydi Edith, bu dansı bana lütfeder misiniz?" Beckwith sordu.

Tam evet diyecekti ki babasının onlara doğru geldiğini gördü.

"Baba!" diye bağırdı, ayağa fırladı ve reverans yaptı. "İşte buradasın!"

Layla derin bir nefes aldı, bardağını öyle bir güçle kaldırdı ki Edie bardağın kırılmamasına şaşırdı ve bardağını boşalttı.

"Kızım," dedi babası, durdu. "Leydi Gilchrist. Leydi Runcible. Lord Beckwith. Lord Grell."

Leydi Runcible'ın takipçilerinden ikincisi selamlanamadan eriyip gitmişti; akkor halinde öfkeli bir adamın gelişi bir sohbele bunu yapabiliirdi. Babası gece kıyafeti giymiş bir barbar gibi görünüyordu: ceketi erik kadifesi idi ve boynundaki kumaş kusursuz bir şekilde bağlanmıştı ama gözlerinde delilikten daha fazlası vardı.

Edie onun bakışlarını takip etti ve Layla'nın Lord Grell'e yakın durduğunu gördü; o kadar aptaldı ki telaşlanmış gibi görünmeyi akıl edemedi.

Babasıyla bir ömür boyu çatışmış olsa bile, Edie onun yüzündeki ifadeden endişe duyuyordu. Lord Beckwith ona özür dileyen bir gülümseme verdi ve kalabalığın arasına karıştı.

Layla, Kont'u ilk kez görüyormuş gibi yaparak, "Aman Tanrım, işte kocam," diye bağırdı. Sanki sandalyesinden düşecekmiş gibi yana doğru eğildi ama Edie onun Winifred'in yakınlarda bir yerde durup durmadığını görmek için başını eğdiğini biliyordu.

Kont  fkeden kuduruyordu; Edie, Winifred diye birinin varlığından gerçekten şüpheliydi.

Leydi Runcible da ayağa kalktı ve Lord Grell'i kendisiyle birlikte çekerek büyük olasılıkla hayatını kurtardı.

Edie babasının Layla'yı ayağa kaldırıp arabalarını çağırmasını bekledi ama onun yerine Beckwith'in bir dakika öncesine kadar oturduğu sandalyeye çöktü. Edie de tekrar yerine oturdu ve     birkaç dakika boyunca küçük masanın etrafında gergin bir sessizlik içinde oturdular.

Sonunda Edie sessizliği bozdu. " kinizi yalnız bırakayım mı? Odada dolaşabilir ya da Lord Beckwith ile dans edebilirim."

"Neden yapasın ki?" Layla dedi ki. "Sizin yokluğunuzda anlamlı bir konuşma yapacak değiliz. Lord Hazretleri muhtemelen beni biraz önce burada olan o zavallı adamla çirkin bir şeyler yapmakla suçlayacak. Sanki Betsy onunla evlenmeye karar verdiğine göre bir şansım varmış gibi."

"Benim böyle bir şeyim yok-"

Layla kocasının sözünü kest . "Winifred nerede?" Başını kaldırdı ve bir uşakla göz göze geldi.

Kont kaşlarını çatarak, "Winifred kim?" diye sordu.

Layla uşağa ikisi kendisi için olmak üzere dört kadeh şampanya istediğini açıklamakla meşguldü, bu yüzden Edie cevap vermeyi üstlendi. "Hanımınız, baba."

"Bana böyle küstahça bir şey söylemeye nasıl cüret edersin? Üvey annene kim yalan söylüyor? Winifred diye birini tanımıyorum bile!"

"Öyle mi?" Layla konuşmaya geri döndü. "Zayıf, çok zayıf, içi sebze dolu bir korsesi var, batamayacak kadar hafif: bu tipleri bilirsin. Onu Serpentine'e atsan yüzeye çıkar ve kilo alabilen kadınları ne kadar kıskandığını mırıldanır durur."

Kont açıkça kaybolmuştu.

"Sakın deneme," diye öğüt verdi Edie ona. Uşak şampanyayla geldi ve Layla kapmadan önce kendi şampanyasını korudu.

"Winifred," dedi Layla biraz hüzünle, "seni senden çalan kadın. benden, Jonas. Eskiden seni memnun ederdim, biliyorsun. Tam olarak tavşan gibi değildik ama *hayat böyledir*." Omuz silkti ve bir yudumda yarım bardak şampanya içti.

"Ne zamandır böyle?" Edie'nin babasının yüzündeki ifade yarı barbarlıktan dörtte üç barbarlığa doğru kayıyordu.

"Ah, yaklaşık iki yıl," dedi Edie düşünerek. "Evlilik uyumunun aşamalarına bakacak olursak, ikinizin de on üzerinden sekizinci aşamada olduğunuzu söyleyebilirim -on, tam bir umutsuzluk çukuru."

"Benimle bu şekilde konuşmaya hakkın yok kızım!" diye tersledi.

Edie gözlerini babasının gözlerindeki öfke ve ıstırap karışımından kaçırды . . . Gowan'ın kontun arkasında durduğunu görmek için.

On beş

Kinross Dükü, gümüş düğmeli koyu mavi kadife bir ceket giymişti. Bir adım geri çekildi ve bir prensi onurlandıracak bir selam verdi. "Leydi Edith." Doğruldu. "Leydi ve Lord Gilchrist." Tekrar eğildi.

Edie ayağa kalktı, deli gibi gülümsediğinin farkındaydı. "Majesteleri, anladığım kadarıyla Brighton'daki işinizi düşündüğünüzden daha erken bitirmişsiniz."

Kadının elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Bankacıları köpürttüm. Beni arkalarında gördüklerine sevindiler."

"Seni karşımda gördüğüme
sevindim." Gülümsemesi yeterli
bir yanıttı.

"İyi akşamlar," diye bağırdı Layla, sesi artık hafif bir tizliğe sahip olduğundan daha müzikal çıkıyordu. "Tam zamanında döndünüz, Majesteleri. Lord Gilchrist'in nişanınızı geçersiz kılmayı düşündüğüne inanıyorum. Bugünlerde oldukça kararsız."

Gowan'ın birdenbire nasıl saf bir tehdit saçtığını görmek şaşırtıcıydı, Kaslarını bile oynatmadan. Kont'a dönerek, "Leydi Gilchrist'in yanıldığını sanıyorum," dedi.

Edie'nin babası ayağa kalkmıştı. "Karım abartıyor. Size de açıkladığım gibi Majesteleri, evliliğinizin mutluluğu konusunda şüphelerim var ama bu tür endişeler bir sözleşmeyi bozmak için gerekçe olamaz."

"Geleceğimize daha iyimser bakarak yanımda özel bir ruhsat getirdim," dedi Gowan, Edie'nin elini tutup kolunun içine çekerek. "Lordum Canterbury Başpiskoposu bu konuda çok nazık davrandı."

Kont kaşlarını çatarak, "Aceleyle evlenmek mi?" dedi. "Kızımın itibarına gölge düşürmek mi?"

Gowan, Edie'ye baktı. "Bir İskoç olarak İngiliz kibar toplumunun inceliklerini anlamıyorum. Bu o kadar korkunç olur mu?"

"Evet, öyle olurdu," diye yanıtladı Edie. "Bir süreliğine dışlanırsınız ama İskoçya'ya kaçıp Gretna Green'de evlenmemiz kadar değil."

Gözlerindeki gülümseme ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Böylece onun dile getirilmemiş sorusuna cevap verdi: "Skandaldan korkmuyorum."

Layla hafif bir yalpalamayla ayağa kalktı. "Yedi günlük bir mucizeden fazlası olmayacak. Dükler dük olacak. Ne büyüleyici bir fikir!" Döndü. "Betsy, *ma chère*, nereye gittin? Sevgili üvey kızım yarın sabah evleniyor. Gerçek aşkın dalgası onu bir dükün kollarına sürüklüyor!"

Leydi Runcible yakındaki bir masadan fırladı, gerçekten güçlü bir duygunun etkisi altında yüz boyası çatlayacak bir kadın için mümkün olduğu kadar meraklı görünüyordu. "Ne kadar büyüleyici," diye bağırdı. "*Morning Post*'taki duyuruyu gördüm ama olayın bu kadar çabuk gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim."

"Gerçek aşk inkâr edilemez," dedi Layla. "Bunu sen de biliyorsun Betsy, üzücü deneyimlerine bakılırsa. Hayat geçicidir ve insan goncaları toplamalıdır - yoksa gökkuşağı mıydı? Her halükarda, çok geç olmadan bu işe girişmek gerekir."

Kont soğukkanlılıkla, "Majestelerinin İskoçya'da ilgilenmesi gereken çok önemli işleri var," dedi. "Bu nedenle, acil bir düğün tarihi talep etti."

"Kesinlikle," dedi Gowan, Leydi Runcible'a gülümseyerek. "Güzel gelinimi Craigievar'daki şatoma getirmek için sabırsızlanıyorum." Edie'yi kendisine biraz daha yaklaştırdı.

Leydi Runcible, "İkinize birlikte çok mutlu bir yaşam dilerken herkes adına konuştuğuma eminim," dedi.

"Aşk tüm engelleri ortadan kaldırır," diye söze girdi Layla, sesi biraz düzensiz çıkıyordu.

Tekrar oturdu.

Leydi Runcible onlara dişlek bir gülümsemeyle baktı ve şüphesiz Kinross Dükü'nün Gilchrist Kontu'nun kızıyla evlenmek üzere skandal yaratacak bir aceleyle yola çıktığını herkese haber vermek üzere oradan uzaklaştı.

"Eğer yarın evleneceksem," dedi Edie, bu sözleri ne kadar sakın söylediğine şaşırarak, "sanırım şimdi eve gitmek istiyorum."

"Yarın evlenmeyeceksin," dedi babası acımasızca. "Bu özel ruhsat fikrini kabul etsem bile, tören ölçülü ve ihtiyatlı bir şekilde gerçekleşecek."

Gowan kendinden oldukça memnun görünerek eğildi. "Bu düzenlemeleri görüşmek üzere yarın öğleden sonra sizi ziyaret etmekten memnuniyet duyacağım, lordum."

"O halde burada kalmayı tercih ederim," dedi Layla saçındaki inci işlemeli bandı düzelterek. "Daha dans bile etmedim ve *doğal olarak* . . ." Bu düşüncenin asıl amacını anlamamış gibiydi, bu yüzden sadece "Bu kadar erken bir saatte eve dönmeyi reddediyorum" diye ekledi.

Edie'nin yapmak istediği son şey babası ve üvey annesinin yanında kalmaktı. Gowan'a yalvaran bir bakış fırlattı.

Gowan, "Nişanlıma evinize kadar eşlik etmekten mutluluk duyarım," dedi.

Earl. "Sadece en onurlu niyetlere sahip olduğumdan emin olabilirsiniz."

Edie'nin babasının çenesi sıkılmıştı ama konuşmayı başardı. "Kızıma eşlik ederseniz çok minnettar olurum, Majesteleri. Karım ve ben zamanı gelince döneceğiz."

Layla büyük bir vakarla, "Winifred de arabadaysa olmaz," dedi. "Benim standartlarım var."

Edie'nin babası masaya oturdu, yüzünde şaşkın bir öfke ifadesi vardı. yüzüne baktı. "Lütfen beni bu Winifred'in kimliği konusunda aydınlatma nezaketini gösterir misiniz?"

"Tavşanlar hakkında konuşana kadar olmaz," dedi Layla, çenesi olduğu gibi sert bir şekilde kocasınınkini. Boş bardağı itti ve ikinci bardağın sapını özenle tuttu.

"Tavşanlar mı?"

"İyi akşamlar Layla, baba," diye seslendi Edie, cevap beklemeden Gowan'ı sürükleyerek uzaklaştırdı. "O sahne için özür dilerim," dedi güvenli bir mesafeye geldiklerinde. "Sanırım evlilikleri kaynama noktasına geldi."

Gowan, "Bu tür aşırı duygusallıktan kaçınabileceğimize inanıyorum," dedi.

Edie güldü. "Sana yazdığım ilk mektuptan alıntı yapıyorsun!"

"Başka kelimelerle ifade ediyorum," dedi Gowan. "Korkarım ki sözlerinizi tam olarak hatırlamıyorum."

"İkimizi bu tür bir karmaşanın içinde hayal edemiyorum."

Gowan, Edie'yi kapıya doğru yönlendirmeye başladı, kalabalık bir dükün önünde köpekbalığının önündeki minnoşlar gibi dağılıyordu. "Sinirli misin?" diye sordu ona. "Kaba olmak istemem ama baban biraz sinirli görünüyordu."

Edie, "Hayatımın büyük bir bölümünü uzlaştırmacı rolü oynayarak geçirdim," dedi. "Ben de öfke nöbetlerine kapılmaya başlasaydım ev halkı ayakta kalamazdı. Peki ya siz?"

"Ne yazık ki biraz sinirliyimdir." Girişe ulaştıklarında arabası için bir uşak gönderdi. "Aslında, baban ve ben daha çok

düşündüğümünden daha fazla ortak noktamız var." Bu fıkirden pek de memnun görünmüyordu. "Ama çok sakın görünüyorsun!" Edie haykırdı.

"Aslında, ben biraz

İlk başta düklük sakinliğini bir kenara bırakamayacağından endişelendim."

"Bence daha endişe verici olan şey, öfkenizi kontrol etmekte hiç özgür bırakılmamış olmanız."

Edie güldü. "Layla'ya senin kafana vuracağımı söyledim. çellomla birlikte."

Gowan ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Aklımı kaybediyorum ve aslında kastetmediğim şeyler söylüyorum. Bunu kabul etmem yirmi iki yılımı aldı ama asabi bir ahmak olabiliyorum."

"Sanırım sizi bir tutku içinde görmeyi tercih ederim."

"Yapacaksın." Sesi kadife bir öpücük gibi tenini okşadı.

"Öyle demek istemedim!"

"Kendimi kaybettiğimde deli gibi bağırırım."

Edie bir tedirginlik hissetti. "Bu kulağa pek hoş gelmiyor."

"Öyle değil. Ev halkımı bana katlanmaları için eğitmek zorunda kaldım. Öfkeyle konuştuğumda bana asla itaat etmiyorlar."

"Böyle bir itaatsizlik tam olarak ne anlama geliyor?"

Gowan yüzünü buruşturdu. "Çok nadiren insanları evimden atıyorum. Sonra da pişman oluyorum. Ama sizi temin ederim ki unvanımı devraldığımdan beri bu sadece üç ya da dört kez oldu."

"Kapının önüne atılmayı beklemeli miyim?" Edie bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. Babasının sinirli olduğu kesindi ama hiç kimseyi evlatlıktan reddetmekle ya da kovmakla tehdit etmemiştir. Sadece birkaç öfkeli cümle kurmuş ve evden çıkıp gitmişti.

Kâhya elinde pelerinle göründü. Gowan pelerini ondan aldı ve kızın omuzlarına kendisi geçirdi. "Asla. Yine de gelinime göz diken bir adamı sürgün etmeyeceğime söz veremem."

Edie ona baktı, gözleriyle buluştuğunda belirgin bir kadın heyecanı hissetti. Yine de... her ne kadar erkeğin derin sahipleniciliği hoş hissettirse de

gerçekte öyle olmazdı. "Lütfen babama dönüşme... onun ne kadar kıskanç olduğunu gördün. Gerçi ailemin en kötü halini gördüğünü de eklemeliyim. Çoğu zaman ikimiz de ayık ve akli başındayız."

Gowan, "O zaman ailemin aksine," dedi.

Edie, "Bana sarhoşluktan bahsettin, peki ya delilikten?" diye sormadan önce arabanın sessiz lüksünde karşılıklı oturmalarını bekledi.

Yine o gülümseme parıltısı vardı. "Hafif bir şekli var. Her biri köpeğine takıntılı üç teyzem var. Köpeklerin doğum günleri, mücevherli tasmaları ve benden daha fazla montları var."

"Daha fazla *palto* mu?"

"Kış için kadife; yaz için yağlı keten. Görünüşe göre kendi kürkleri İskoç rüzgarlarına dayanmakta yetersiz kalıyor. Evlerine periyodik olarak başka hayvanlar da katılıyor. Teyzelerim - Sarah, Letty ve Doris hanımlar - eğer kişi kendini bu işe adarsa, her hayvanın bir köpek gibi eğitilebileceğine inanıyorlar."

"Herhangi bir hayvan mı? Ne öğrenmeleri bekleniyor? Bir tavşan havlaması için eğitilebilir mi?"

Gowan, "Bir köpek havlamak için eğitilmez," diye belirtiyor. "Eğitim ile Hayvanlarla ilgili olarak, verilen bir isme cevap verme, mesaneyi kontrol etme, herhangi bir dışkıyı seçilen bir alana (misafir odası halısı *değil*) hapsetme ve genel olarak komutlara cevap verme yeteneği olarak özetlenebilir."

"Sanırım bir kediyi eğitebilirsin," dedi Edie, kuşkulu olmasına rağmen. Daha önce hiçbir hayvanla yakın teması olmamıştı. "Gerçi anladığım kadarıyla kolay tepki vermiyorlar."

Gowan başını salladı. "Kediler uzak geçmişte kaldı. Teyzelerim birkaç kuş türü, bir tarla faresi, bir kirpi, üç sincap ve bütün bir tavşan ailesiyle ilerledi. Şu anda domuzlarla çalışıyorlar. Domuz yavruları aslında."

"Domuz yavrularını mı eğitiyorlar?"

"Onları 'evcilleştirdiklerinin' bilinmesini tercih ediyorlar." Ses tonu o kadar kuruydu ki Edie kıkırdamaya başladı. "Onları en son ziyaret ettiğimde, domuz yavrusu isimlerini öğrenmişlerdi - bu arada, Petal, Cherry ve Marigold. şimdiye kadar, üçüzlerin muhtemelen anne olduklarını varsaymak zorundayım. Ya da pastırma." Uzun bacaklarını uzattı ve çizmeleri Edie'nin terliklerine değdi. Bu kısacık dokunuş bile Edie'nin ürpermesine neden olmuştu ki bu çok saçmaydı. *Saçma*.

"Kendi adıma," dedi kendini toparlayarak, "kişisel hijyenin isimlerden çok daha önemli olduğunu düşünüyorum."

"Üç domuz yavrusu da mükemmel bir ilerleme kaydediyordu," dedi Gowan ciddiyetle. "Akşam yemeğinde önümde geçit töreni yaptılar, oldukça pembe görünüyorlardı, temizlenmiş ve uyumlu kurdelelerle süslenmişlerdi. Söylendiğine göre birkaç üzücü olay yaşanmış ama tahmin edebileceğinizden çok daha az."

"Onlarla tanışmaktan büyük mutluluk duyacağım," dedi Edie aynı ciddiyetle. Ve sonra tekrar güldü. "Biliyor musun, at dışında hiçbir hayvana yakın olmadım. Nasıl binileceğini biliyorum."

Gowan elini umursamazca salladı. "Atlar evcilleştirme tarihinin karanlık çağlarında kaldı."

"Teyzelerinizin aklına bu fikir nereden geldi?"

"Letty bu fikri bir kız olarak ortaya attı ve üçü de meydan okumayı kabul etti." Ayağı tekrar Edie'ninkine dokundu. Ama yüzü değişmemişti. Belki de hareketi kasıtsızdı? Bu onun ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu.

"Ama onlara başarılı olacaklarını düşündüren nedir?"

Buna şaşırmış görünüyordu. "Neden olmasın ki? Eğer bir domuzu evcilleştirebilecek biri varsa, ben paramı özellikle Sarah Teyze'ye yatırırdım. Geçen yıl elinden bir sincap yemişti."

Onun bu kesinliği Edie'yi gülümsetti. Soylular sınıfının bir üyesi olduğunu bilerek büyümüştü ve bu nedenle mavi kan ve geri kalan her şey üzerinde hak iddia ediyordu. Ama gerçek şuydu ki babası sadece müzikle ilgileniyordu, o da öyle. Bu gerçek, üst sınıf terbiyesinin etkisini azaltmıştı. Gowan'da,

ve muhtemelen teyzeleri, hiçbir seyreltme olmamıştı. Yüzlerce yıllık kendine güven duygusu, tıpkı müzik notalarında olduğu gibi ona da aynı titizlikle işlenmişti.

Kaşlarını kaldırarak teyzelerinin bir domuzu eğitebileceğini, eğer bir domuz eğitilecekse ve muhtemelen eğitilmeyecekse bile eğitebileceğini söyledi. "Bu bilimsel bir deney gibi bir şey, anlıyorsunuzdur. Merak benim ailemde var. Son birkaç nesildir çoğumuz şu ya da bu araştırmaya kafayı takmış durumdayız. Babamın ölümü bile bir noktayı kanıtlamak için yapılan talihsiz bir girişime bağlanabilir."

"Ya sen?" Edie sordu.

Gowan omuz silkti. "Buğdayla biraz ilgileniyorum. Şu anda yeni bir çeşit yetiştiriyorum."

Buğday yetiştirmek domuz yavrularını eğitmekten kesinlikle daha faydalıydı, bu yüzden Eddie cesaret verici bir ses çıkardı ve teyzelerinin kazlarla şanslarının yaver gidip gitmediğini soracaktı -küçüklüğünde neşesiz ve saldırgan bir kaz görmüştü- ama araba durmuştu. Ailesinin Curzon Sokağı'ndaki evine varmışlardı. Bir tekerlek şakırtısı yanlarından geçip sertçe geri çekildiğinde elindeki retikülü arıyordu.

Edie arabanın kendi tarafındaki penceresine doğru kayd ve perdeyi açtı. Babasının arabası da az önce yanaşmıştı. Giyimli bir seyis aşağı indi ve kapıyı açtı. "Ailem geldi."

Gowan pencereye doğru ilerledi ve en az onun kadar ilgiyle dışarı baktı. "Herhalde baban üvey anneni sarhoşken dans etmenin iyi bir fikir olmadığı konusunda ikna etmeyi başarmıştır."

"Neden dışarı çıkmıyorlar?" Edie bir süre sonra şöyle dedi.

"Kesin bir şey söyleyemem ama babanızın kontesi uyandırmaya çalıştığını tahmin ediyorum. İçkinin onu duyarsız değilse bile uykulu hale getirdiğini sanıyorum." Sesinde Edie'nin hoşuna gitmeyen ısırgan bir ton vardı.

Layla'yı savunmak için ağzını açtı ama o anda babası karısını kucağında taşıyarak arabadan çıktı. Ön kapıya doğru yürürken arkasında gök mavisi ipek dalgalanıyordu, Layla'nın başı omzunda yatıyordu.

"Haklısın, uyuyakalmış olmalı," dedi Edie onun yerine. "İnsanın şampanyadan daha sert bir şey içmesi gerektiğini düşünürdüm."

"Sadece içkinin kalitesi değil, miktarı da önemli. Ne kadar içti?"

"Belki altı bardak? Ama bugün pek bir şey yemedi."

"Neredeyse bir şişenin tamamı," diye belirtti Gowan. "Kafayı bulmuş."

Kont ön basamağa yaklaşırken, Layla aniden uzandı ve kocasının başını ağzına doğru çekti. Kesinlikle uyanıktı. Edie perdeyi indirdi ve arkasına yaslandı. "Tanrım," dedi. "Bunu görmemeyi tercih ederdim. Yine de artık Layla'nın duyarsız olmadığını biliyoruz."

"İçkisini kesinlikle tutabiliyor."

Edie kaşlarını çatarak, "Böyle söylemene gerek yok," dedi. "Layla sarhoş değil."

"Tecrübelerime göre, sarhoşlar, aile üyelerinin inanmasını istedikleri kadar şişeye yabancı değiller."

"Bu kesinlikle senin ailen için de geçerli olabilir," dedi Edie. "Ailelerimiz arasında çirkin bir ayrım yapmakta ısrar etmekten nefret etsem de, Layla'yı neredeyse her saat görüyorum, çünkü onu çalışmamı bölmemesi için ikna edemedim. Bu gece onu ilk kez şaşkın gördüm."

Gowan'ın gözleri sempatikleşmişti. "En şiddetli reddedişler bile babamı çalışmalarımı yarıda kesmekten alıkoyamazdı."

"*Gowan*. Demek istediğim bu değildi."

Birkaç saniye sonra, "Oh?" dedi. Dükün muhalefete alışık olmadığı anlaşılıyordu. Eh, öğrenebileceğini varsaymak gerekirdi.

"Alaycı tavrınız bende sempati uyandırorsa da," diye devam etti Edie, "ne demek istediğimi anlamamanızı isterim. Üvey annem aşırı içki içmez. Akşam yemeklerinde şarap bile içmiyoruz: sadece babam eve geliyorsa, ki o da bugünlerde nadiren oluyor."

Gowan başını sallayarak, "Anlıyorum," dedi. Tekrar pencereden dışarı baktı. "Hâlâ öpüşüyorlar. Baban o yaştaki bir adam için oldukça tutkulu."

"O kadar da yaşlı değil," dedi Edie, çakırkeyif üvey annesini savunmak yerine huysuz babasını savunmaya geçerek. "Daha kırkını yeni geçti. İskoç erkeklerinin kırk yaşından sonra da uzun yıllar aktif kalabildikleriyle övünen sizdiniz."

"Adamın İskoçlardan esintiler taşıdığını düşünmüştüm."

Gowan'ın gülümsemesinin bir anlık görüntüsünün bile onu rahatsız edici derecede yumuşak ve erimiş hissettirmesi saçmaydı ama gerçek buydu. "Belki de espri anlayışını kaybetmişsindir diye düşünmüştüm," diye gözlemledi.

"Özür dilerim. Korkarım ki ailem bana aşırı alkol düşkünlüğüne karşı hiç de anlayışlı olmayan bir tutum bıraktı."

"Bu oldukça anlaşılabilir bir durum," dedi Edie. "Bana ailemin ne zaman çünkü ben de gelmeliyim. Eğer Layla iyi geceler demek için odama bakarsa ve ben orada olmazsam histerik bir durum ortaya çıkacak."

Gowan tekrar dışarı baktı. "Eve girdiler."

"Bu durumda, ben çekilmeliyim. Nişanlı olalım ya da olmayalım, yanımızda bir refakatçi olmadan sabit bir arabada oturmamalıyız."

"Bu hiç adil görünmüyor," dedi Gowan, gözlerinde hınzır bir ışık parlayarak. "Seni Hyde Park'ta tek başına bırakabilirim."

"Karanlıkta olmaz. Gerçekten içeri girmeliyim." Ama cümle oldukça boğuk bir tonda çıkmıştı.

"Sana iyi geceler öpücüğü verene kadar olmaz," diye fısıldadı, ellerini tuttu ve

onu arabanın kendi tarafına çekti. "Benim neredeyse karım."

Edie onun gözlerini görebilmek için başını eğdi. Uykulu ve sahiplenici bir hal almışlardı.

Başı yaklaştı ve bir an için nefesini tuttu, öpücüğün ilk öpücükleri kadar sarhoş edici olup olmayacağını merak etti ... ve sonra artık merak etmedi. Adamın dili ağzının içine kaydı ve kadın düşünmeyi tamamen bıraktı.

Bazı şeyleri yaşarken düşünmeye çalışmaması gerektiğini öğreniyordu; onları sadece hissetmeliydi. Bu yüzden kendini onun saçlarının ne kadar kalın ve yumuşak olduğunu hissetmeye bıraktı ve sonra elleri boynundan omuzlarına ve daha aşağıya doğru indiğinde, sırtının kaslarla nasıl kordonlu olduğunu hissetti.

O zamana kadar öpücük daha da ısrarlı hale geldi ve kendini ona yapışmış, zorlukla nefes alırken buldu, vücudu bilmediği ama içgüdüsel olarak damarlarında hissettiği bir ritimle heyecanlanıyordu.

"Edie," dedi Gowan boğuk bir iniltiyle öpüşmelerini keserek. "Daha önce durmalıyız-"

"Durma," dedi Edie, adamın ağzını tekrar kendi ağzına çekerek. "Kimse nerede olduğumuzu bilmiyor."

O da durmadı ve ikisinden biri bir daha konuştuğunda Gowan, Edie'nin göğsünü avuçladı, bu o kadar harika bir histi ki Edie anlamsız bir şeyler söyledi. Cevap olarak alçak sesle güldü ve başparmağını göğüs ucuna sürttü.

Bu his Edie'nin haykırmasına ve adamın eline doğru bastırmasına neden oldu. Pelerini bir şekilde kaybolmuştu ve adam ona dokunduğunda kumaş katmanlarının arasından bile ellerindeki ısıyı ve gücü hissedebiliyordu. Her dokunuş vahşi bir duygu dalgası yaratıyordu.

Adam büyülenmiş gibiydi, kızın göğüslerinin ellerinden taşmasını dikkatle izliyordu.

"Oldukça büyükler," diye fısıldadı Edie, Layla'nın nasıl göğsünü modaya uygun olmayan şekilde geniş olarak nitelendirdi.

Adam ona baktı, gözlerindeki kısa süreli parıltı kadının ona doğru kıvrılıp daha fazla okşaması için yalvarmasına neden oldu. Daha sert okşamalar.

"Mükemmeller," dedi. Sesinin tınısı, çellosunun en derin notaları gibi tenine sürtündü. "Sana sarılmayı hayal ettim, Edie."

"Öyle mi?"

"Seninle tanıştığım gecedan beri. Ama hiçbir rüya gerçeğe benzemez."

Elleriyle öyle zevkli bir şey yapıyordu ki Edie koltuğa geri gömülmekten başka bir şey yapamadı. Adam da onu takip etti ve sonra boynunu öpmeye başladı, Edie üzerinde bir erkek bedeninin ağırlığını hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu düşünürken o da göğüslerini okşuyordu. Ve elbisesinin ve kombinezonunun engeli olmadan ona dokunmasının ne kadar güzel olacağını.

Bir dirseğinin üzerinde dursa bile çok ağır olacağını düşünebilirdi. Ama öyle değildi. Vücudu tüm bu kas ve ısı hissini sevdi; bacaklarıyla bir beşik oluşturmak istemesine neden oldu. Bu o kadar çirkin bir fikirdi ki kendini şok etti.

Boynunun dibine ulaşmıştı, ama öpmek yerine ona küçük bir yalama verdi, bu o kadar iyi hissettirdi ki, oldukça istemsiz bir şekilde inledi ve sırtını biraz eğdi. Bu, adamın vücudunun onun üzerine daha sıkı yerleşmesini sağladı.

Şimdi göğüslerinin eğimini öpüyordu ve sonra kalçasını bacaklarının arasına indirip bastırdı. Kadın adamın omuzlarını o kadar sert kavradı ki tırnaklarının küçük izler bırakacağından emindi.

Gowan Edie'nin duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı ve sonra elbisesini sertçe çekti; korsajı aşağı kayd ve dudakları göğüs uçlarına yapıştı. Edie kelimenin tam anlamıyla böyle bir duyguyu hiç hayal etmemişti. Küçük bir çığlık atarak tekrar yükseldi.

Gowan öylesine ezici bir tensel saldırıyla ısıyor, yalıyor ve öpüyordu ki Edie düşünmeyi tamamen bıraktı ve sadece hissetmesine izin verdi. Kendini Guy Fawkes Günü'nde çocukların havaya uçurduğu teneke kaplardan biri gibi hissediyordu. Parlak, korkutucu ve muhteşem bir şeye dönüşmeye hazırdı, keşke Adamın bacağına doğru itti, vücuduna yayılan ve onu nefessiz bırakan ateşli bir yanma hissetti.

Ama tam o anda, ıranın alev aldığını hissettiğinde Gowan durdu. Ağzının sıcaklığının yerini istenmeyen bir serinlik almıştı. Aşağı baktı. Loş ışıkta gğsleri solgundu ama meme uçları koyu pembeye dönmüş ve daha fazla dikkat çekmek için yalvarırcasına ne çıkmıştı.

Bakışları onunkileri takip etti ama yüzünde yine o ifade vardı ya da belki de hiç yoktu.

Bu bir sorundu, diye düşündü Edie sersemlemiş bir halde. Adam onu öptüğünde eriyen karanlığın içine düşmüştü ve dürüst olmak gerekirse evli olup olmamaları umurunda bile değildi. Bu vagon koltuğunda sevişmek istiyordu. Ya da yerde. Ya da adamın onu koymak istediği herhangi bir yerde.

Öte yandan, rahatsız edici bir miktarda Açıklık.

"Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?" dedi bir an sonra, adam onu karşı koltuğa yatırıp pelerinini yerleştirdikten ve küçük bir kızmış gibi bağlamaya başladıktan sonra.

"Ben sakın değilim," dedi kısaca. Sesi onu daha iyi hissettirdi, çünkü sesinde çiğ bir tını vardı.

"Her yerim yanıyor," diye fısıldadı onun alnını öperken. Adam mükemmel bir fiyonk bağlamaya konsantre olmuşken ulaşabildiği tek yer orasıydı. "Sanki uyuyamayacakmışım gibi hissediyorum. Hissediyorum ..."

"Uyuyamayacağımı biliyorum." Parmakları durdu ve onun gözleriyle buluştu. "Hayatımı böylesine şehvetli bir kadınla paylaşacağımı hiç hayal etmemiştim."

"Ben şehvetli değilim," diye fısıldadı Edie. "Oldukça sıradan biriyim, gerçekten."

"Sen sıradan biri değilsin," dedi, yüzünü kavradı ve ona sert, hızlı bir öpücük verdi. Neredeyse ne olduğunu anlayamadan kapıyı açıp onu kaldırıma indirdi.

"Gowan!" diye itiraz etti. Sesini alçalttı, damatların arabadan atladığını ve kapının iki yanında hazır olda beklediklerini fark etti. "Sence de önemli bir noktaya değinmiyor muyum?"

Aldığınız özel ruhsat? Yeminlerimizi önceden tahmin ettiğimiz şüphesiyle itibarımız zedelenecekse, bunu yapalım bari!"

Gowan onun elini koluna sıkıştırdı ve patikadan yukarı, açık kapının ışığında duran Willikins'e doğru yürümeye başladı. "Demek istediğinizi anlıyorum ama anlamalısınız: Ben şerefimi itibarımdan üstün tutarım." Willikins yine düğ sesine bürünmüştü; kızın tahminine göre, etrafta dikilen tüm cüppeli adamlara cevap veriyordu.

Edie yürüyüş yolunun yarısına geldiklerinde durdu ve damatlarla Willikin'lerin duyamayacağını umuyordu. "Gowan," diye tısladı.

Kapı aralığından gelen titrek ışıktaki ayırt etmek zor olsa da, ona bir tür sakini hoşgörüsüyle baktı. Bunu o kadar sinir bozucu bulmuştu ki adamın kolunu sıktı. "Oldukça yapışkan bir tavır sergiliyorsunuz, Dük."

"Yapışkan mı?" Gözlerinde alaycı bir mizah parıltısı geri döndü. "Bana unvanımla hitap etmek de yapışkanlıktır."

Kendini sıcak, erimiş ve acil hissediyordu ve Gowan'ın Pazar vaazından sonra bir papaz kadar sakini görüldüğünü görmek son derece can sıkıcıydı. Bu yüzden ayak parmaklarının ucuna geldi ve onun alt dudağını yaladı.

"Bana ne yapıyorsun, Edie?" Bu cümle göğsünün derinliklerinde bir yerden homurdanarak çıktı ve Edie'nin içini tatmin duygusuyla doldurdu. Belki de bir şeyleri örtbas etme konusunda ondan daha iyiydi.

"Senin de benim kadar uyumakta zorlanacağından emin olmak istiyorum." Sonra uzandı, adamın başını aşağı çekti ve onu öptü. Bu dördüncü öpüşmeleri değildi, hatta on dördüncü öpüşmeleri bile değildi, ama *ona* verdiği ilk öpücüktü.

Bu fark edişte onu daha da erittiğini hissettiren bir şey vardı. Ama tatmin edici coşku belirtileri göstermesine rağmen, Gowan onu kollarına alıp arabaya geri dönmedi ve arabacıya onları bir yerdeki yatak odasına götürmesi için bağırmadı.

Aslında, bir süre sonra ağzını çekti, kollarını boynundan ayırdı ve hırladı, "Seni şimdi kapıya götürüyorum, *Edith*."

Uzun süredir acı çeken Willikins'e ulaştıklarında Edie nefesini geri almayı başarmıştı. Yüzü ifadesizdi ve nedense bu onu daha da sinirli hissettiriyordu. Hayatını yaşayan heykeller tarafından izlenerek mi geçirecekti?

Bu yüzden Gowan'a veda ederken reverans yaptı ama göz göze gelmeyi reddetti. Tam merdivenleri çıkmak için dönmüştü ki, Gowan'ın öfkeli bir ses çıkardığını duydu ve onu döndürerek alçak sesle ve sertçe, "Dükler müstakbel eşlerinin bekaretini arabada bozmazlar, Edie," dedi.

Yan tarafa baktı, ama Willikins sezgisel kavrayışını göstermişti. Kâhyanın daha hassas görevlerini yerine getirdi ve evin girintilerinde kayboldu.

"Sorun o değil," dedi. "Tüm ifadenizi kaybetme şekliniz. Bir Bir an seni öpüyorum, bir an sonra kendimi bir tahta parçasının tüm duygularını sergileyen bir adam tarafından kenara itilirken buluyorum. Bir an beni güldürüyorsun, sonra da yaramaz bir çocukla konuşan bir öğretmenin ifadesine bürünüyorsun. Bunu sinir bozucu buluyorum. Hem de *aşırı* derecede." diye ekledi, adamın duygularını küçümseme ihtimaline karşı.

Gowan, "Bir erkek ne yaparsa odur," dedi. "Eğer nişanlığımın bekaretini bozarsam, ben kendim değil, başka bir varlık olurum, şehvete öylesine kapılmış bir insan olurum ki, uygarlığı yöneten kuralları unuttur."

Edie birden kendini tartışamayacak kadar yorgun hissetti. "Evet, muhtemelen haklısın," dedi. Bir kez daha reverans yapmayı düşündü ama muhtemelen yanlış anlaşılacaktı. Bu yüzden onun yanağını okşadı çünkü ne de olsa yanlış yola sapmış olsa da çok değerli bir adamdı. Sonra da odasına doğru yol aldı.

On altı

Gowan arabasına döndü, bindi ve kendi evine giden kısa yol boyunca kollarını kavuşturarak oturdu.

Eve vardığında uşağına başıyla selam verdi, paltosunu çıkardı ve yatak odasına gitti. Bu sırada çaresiz bir duygusallık içini parçalıyor, Edie'nin tatlı göğüslerini, onu öptüğünde nefesinin boğazında düğümlenişini gözünün önüne getiriyordu.

Adamı odaya girdi ve Ekselansları soyunurken, âdet olduğu üzere uşağın ev harcamalarıyla ilgili raporunu gözden geçirmek isteyip istemediğini sordu. Gowan banyo yapılmasını emretti ve adamı dışarı attı; yumuşama belirtisi göstermeyen bir ereksiyonu sergilemek istemiyordu.

Muhtemelen hiç olmayacaktı. Sunakta tahrik olacaktı. Peki bunu ne takip edecekti? O zaman ne yapacaktı?

Düşesini bir arabaya atıp vahşi bir hayvan gibi hayvan, koltuğun üzerinde? Aklına Edie'nin buna itiraz etmeyeceği geldi. Aslında, bir şekilde aklına gelen her şeyden zevk alacak bir kadın bulacak kadar şanslı olmasının mümkün olduğunu düşündü.

Ve çok şey bulabilirdi. Bu sadece onun hayal gücü değildi; Kinross'un ataları da müstehcen hayallere sahiptiler ve kütüphaneyi buna uygun şekilde doldurmuşlardı. İşin tuhafı, Edie'yi öpüp onun küçük çığlığını duyduktan sonra bütün o kitaplardaki resimler ona bayağı gelmişti. Nefes nefese kaldığında boynunun o nefis kıvrımını görmüştü.

Onu Craigievar'a götürmeyi ve orada evlenmeyi diledi, böylece onu doğrudan kendi kilisesinden kendi yatak odasına götürebilecekti. Ama hayır, Edie İskoçya'ya kaçmalarının silinmez bir skandala yol açacağını söyledi. Açıkçası, Londra'da aceleyle evlenmekle Gretna Green'de aceleyle evlenmek arasında gerçek bir fark göremiyordu. Ne de olsa birkaç poundu olan herkes özel bir ruhsat alabilirdi, oysa İskoçya'ya gitmek, posta atlarının, hanların ve kaçınılmaz olarak kırılan dingillerin değişimi göz önüne alındığında pahalıya mal oluyordu.

Bu neden daha büyük bir skandala neden olsun ki?

Yatak odasının etrafına hoşnutsuzlukla baktı. Evlilik yatağı yerine araba koltuğunu reddettiğine göre, Londra'da düğün gecelerine yakışır bir konaklama yeri bulmalıydı; bu olmazdı. Ev Londra'nın en iyi bölgesindeydi, kontun konağından sadece üç ya da dört sokak ötedeydi. Ama evi satın aldıktan sonra mobilyaları değiştirme zahmetine katlanmamıştı ve önceki sahibinin Mısır süslemelerine karşı gerçek bir çılgınlığı vardı.

Her gece çakal kafalarından oluşan bir frizin altında uyurdu. Çakalları sevmediğinden değil, tam olarak. British Museum'da gördüğü kadarıyla Mısır çakallarının uzun ağızları ve asil bir ifadeleri vardı. Bu çakallar daha çok beagle cinsi köpeklere benziyordu. Yine de, gelinini nefes nefese köpeklerle çevrili bir yatağa getirmek istemiyordu.

Nerot'un Oteli olmalı. Zili çaldı ve adamı Trundle tatmin edici bir aceleyle yeniden ortaya çıkıttı.

"Bardolph'a, Nerot'u ziyaret etmesini ve en iyisini kiralamasını istediğimi söyle.
süit."

Trundle eğildi. "Ne kadar süre için, Majesteleri?" Gowan bu konuyu düşünürken, Trundle sıcak su taşıyan uşakları banyo odasına götürdü.

Gilchrist Kontu, Gowan yarın düğün yapmayı teklif etse pancara benzerdi. Ama öte yandan, daha fazla bekleyemezdi.

Trundle yeniden ortaya çıktığında, "Yarından itibaren ikinci bir emre kadar," dedi. "En iyi süit şu anda doluysa, onları çıkarmak için otele iki katı ödeme yapın."

Dükalığın on yıllardır gördüğü en tutumlu dük olduğunu kimse bilemezdi.

"Şimdi soyunmak ister misiniz, Majesteleri?"

"Hayır."

"Su sıcakken banyo yapabilmen için mi?" Trundle'ın sesi biraz çaresiz geliyordu.

"Hayır. Gidebilirsiniz. Mesajı Bardolph'a ilet. Ben kendim soyunacağım."

Trundle kaşlarını çattı ve ağzını açtı.

Gowan kaşlarını kaldırdı ve adam kendini kapıdan dışarı attı.

Banyoya girdi ve aklını başına toplamadan önce bir süre buharı tüten küvete baktı. Edie'nin ağzını hayal etmek dikkatini dağıtıyordu. Dikkat dağıtmaktan da öte. Orada delilik yatıyordu.

Çırılçıplak soyundu, döndü ve camda kendini gördü.

Edie'nin hoşuna gider miydi?

Yirmi yaşına geldiğinde boyu artık uzamıyordu. Bunun yerine, son iki yılda sadece daha genişlemişti. Muhtemelen ağır fiziksel çalışmanın sonucu olarak bacakları kocaman olmuştu. Craigievar'da ikamet ettiği zamanlarda saat beşte kalkıp çalışma odasına gider, öğleden sonra da tarlalara gidip çiftçilerle birlikte çalışırdı.

Bir İngiliz asilzadesi bunu yapamazdı, ama klan üyeleri ondan yapabildiğinde yardım etmesini beklerdi. Ona bir tırpan verirler ve bir sırayı gösterirlerdi.

Onlara meyhanede içki ısmarladığında olduğundan çok daha az şaşkınlıkla. İster tomruk taşısınlar ister arpa demeti yapsınlar, onlarla birlikte çalışıyordu.

Yıllarca yüzmenin yanı sıra fiziksel çalışma da göğsünü genişletmiş, çoğu İngiliz beyefendisinin kıvrak vücuduna hiç benzemeyen bir hale getirmişti. Yumuşak ve savunmasız oldukları konusunda kendini kandırmıyordu, çünkü öyle olmadıklarını biliyordu. Londra'da Centilmen Jackson'ın salonuna gitmiş ve onların hesaplanmış bir vahşilikle birbirleriyle boks yaptıklarını görmüştü. Ama İngiliz fiziği kaslı olmaya meyilliydi.

İskoç olanları kabarmıştı.

Geniş gövdesinin altında

...

Ortalamadan daha iriydi; bunu deneysel olarak, kaçınılmaz gözlemlerden biliyordu. Tarlalarda geçen zor bir günün ardından adamları çırılçıplak soyunur ve o da aralarında olmak üzere acı soğuktaki göle atarlardı. On sekiz yaşında bile atalarının ona bir kaleden daha fazlasını miras bıraktığını görebiliyordu. Ya Edie vücudunun o kısmını beğenmezse?

Aşağı uzandı ve taşaklarını avuçladı. Vücuduna iyice yaklaşmışlardı ve o akşam Edie'yi gördüğü andan beri öyleydiler. Kendini barut fıçısı gibi, aşırı gergin ve patlayıcı hissetmek pek de hoş değildi.

Bir elini aletin etrafına sararken camdan izlerken, sanki Edie yanındaymış ve onu okşayan narin, uzun parmaklarıymış gibi çift görüşlü olarak gördü.

Mükemmel bir kadın gibi görünüyordu ama sol elinin parmak uçları saatlerce çalmaktan nasır tutmuştu. Hâlâ bir müzisyenle evlendiği fikrini kafasında oturtmaya çalışıyordu. Onu babasıyla düet yaparken izlemek bir keşif olmuştu. Vücudu müzikle birlikte rüzgârda savrulan bir söğüt gibi eğiliyor, yüzü neşeyle canlanıyordu.

Onun da kendisiyle birlikte bunu hissetmesini istiyordu. Ve müzikal elleriyle onu okşamasını istiyordu.

Bu düşünce, Edie'nin ayaklarının dibinde diz çökmüş, altın sarısı saçları bir omzunun üzerinden dökülmüş, dudakları açılırkenki görüntüsüne yol açtı.

Boğazından boğuk bir ses çıktı ve eli sıkıştı.

Birkaç dakika sonra kendini küvetin içine bıraktı. Su bir okşama gibi geldi ve vücudunun yeniden sertleşmesine neden oldu. Yine de, kontrolünü kaybetme hızı beynine sızıyordu ve bu hiç de mutlu bir şekilde değildi. Bu kabul edilemezdi.

Ateşe atılmış konyak gibi parlayamazdı: Edie'ye karşı bir sorumluluğu vardı. Bu, evliliklerinin tamamlanmasıyla ilgili bir sorumluluktan daha fazlasıydı. Bir çiftin birlikte geçirdikleri ilk gecenin, gelecek yıllar boyunca evlilik ilişkilerinin gidişatını belirlediğini hissediyordu.

Düklüğü erken yaşta devraldığından, her yeni eylemi planlamayı ve prova etmeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Bir haneyi yönetmekle görevlendirilen genç bir çocuk, eğer yalnız olduğu birkaç yerden biriye, banyo odasının mahremiyetinde söylenmesi gerekenleri pratik edebilir.

Başka bir gün, yerel kürsünün kontrolünü geri alırken yapacağı konuşmanın provasını yapabilir. Ve bankanın yönetim kuruluna katılırken. Zamanla, herhangi bir eylemin çeşitli olası sonuçlarını düşünme konusunda o kadar iyi hale gelebilir ki nadiren hata yapar - çünkü akla gelebilecek tüm zayıflıkları önceden düşünmüştür.

Evlilik ve yakınlık sadece başka bir meydan okumaydı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığı için kontrolünü kaybedip on dört yaşındaki toy bir çocuk gibi davranma tehlikesi vardı. Bu kabul edilemezdi ama fazla endişelenmiyordu. Edie'den uzaklaşmaktan hiç hoşlanmamıştı, o tatlı göğüslerini tekrar korse içine soktuğunda daha da az hoşlanmıştı ama kontrolünü kaybetme tehlikesiyle hiç karşılaşmamıştı.

Önemli olan, Edie'nin ilk deneyiminden zevk almasını sağlamak için yapılması gerekenlerin zihinsel bir listesini yapmaktır, özellikle de kadınların hissettiği acı göz önüne alındığında. Bu, planlayamayacağı tek olasılıktı, çünkü tüm hesaplara göre acı miktarı kadından kadına değişiyordu.

kadınlara. Bazıları keskin bir sızı, bazıları ise daha üzücü bir şey hissediyordu. Anladığı kadarıyla birçok kadın hiç acı hissetmiyordu.

Edie'nin de bunlardan biri olacağına dair umutları vardı ama her halükârda, gecenin geri kalanında onun kendinden geçmesinden değilse bile zevk almasından sorumluydu. Kız bariz bir şekilde tepki veriyordu, bu yüzden soğukluk konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Dügün geceleri için adım adım bir plan yapması uzun sürmedi. Dükün kütüphanesinde bulunan resimli ciltler sayesinde aklına hemen resimler geldi.

Edie'nin nefesinin nasıl kesildiğini ve onu her emişinde nasıl küçük bir çığlık attığını hatırlayınca zihni bulanıklaştı. Onun sıcak derinliklerine gömülmeyi, gözlerinin coşkuyla açıldığını görmeyi, onu kaygan ve sıkı bir şekilde etrafında hissetmeyi düşündü.

Gowan kafasını küvetin arkasına çarptı. Kahretsin, ama bundan bıkmıştı. Evlendikten sonra bir daha asla kendine dokunmak istemiyordu. Asla.

Ona sadece Edie dokunacaktı. Onun elleri . . .

Vücudu.

On yedi

Edie rüyasında Gowan'la dans ettiğini görüyordu. Bir balo salonunda gittikçe genişleyen daireler çizerek, birlikte mükemmel adımlarla ilerliyorlardı. Ve sonra bir dönüşün ortasında durdu, başını kendi başına çekti ve onu öptü.

Ve mutlu hissederek uyandı. Kahvaltıda uyuyakaldığı ortaya çıktı, bu yüzden öğle yemeği vakti gelene kadar birkaç saat çalıştı. Alt kata indiğinde Layla'yı yemek odasında otururken buldu, oldukça kötü görünüyordu ama uzun zamandır olmadığı kadar neşeliydi.

"Sevgilim!" diye bağırdı. "Bana katıl. Jonas birazdan burada olur." "Ayrıntı istemiyorum," dedi Edie masanın etrafında dönerek.

"Sanki ben böyle görgüsüz bir şey yapacaktım gibi," diye karşılık verdi Layla, elini sallayarak.

Sonra da boğuk bir iniltiyle elini alnının üzerine bıraktı. "Berbat bir başım var, sevgilim. Tahmin bile edemezsin. Baban ve ben ayaktaydık-"

"Umarım mantıklı bir konuşma yapabildiğinizdir?"

Layla kıkırdadı. "Ben olsam hatırlamazdım. Hiç sanmıyorum. Tavşanlar, hayatım.

Tavşanlar!"

Edie'nin düşüncesine göre gece boyunca tavşanlık yapmak iyi bir başlangıç olsa da evlilikteki bir yarayı iyileştirmek için yeterli bir yol

değildi.

"Şanslısın ki," diye devam etti Layla, "başım ikiye ayrılacakmış gibi hissetsem bile bir düğün planlayabilirim. Alışverişe gitmekten bahsetmiyorum bile: yeni küçük kızınız için bazı hediyeler almalıyız. Yani, teknik olarak üvey görümcen ya da onun gibi bir şey."

Edie dudaklarını ısırdı.

Layla'nın gözleri yumuşadı. "O zavallı küçük hurda için harika bir anne olacaksın, Edie. Göreceksin. Onu gördüğün an kalbin eriyecek." Layla'nın kalbi herhangi bir çocuğu gördüğünde erirdi: her gezinti aracının önünde durup miyavlar ve hayran hayran bakardı. Ama Edie geri çekilme eğilimindeydi. Çocuklar çok küçüktü ve çok kırılgan görünüyorlardı ve onlarla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

ya da ne söyleyeceğini.

"Bu öğleden sonra Egbert's Emporium'a bir ziyarette bulunacağız," diye devam etti Layla. "Elbette bir oyuncak bebeğe ihtiyacı olacak. Belki oyuncak bir çiftlik bahçesine ve İngiltere'nin şu yeni parçalara ayrılmış haritalarından birine de."

"İskoçya haritası daha uygun olurdu," diye araya girdi Edie.

"İngiltere, İskoçya, her neyse. Birkaç gün önce çok sevimli bir bebek gördüm. Üç bonesi vardı. Bilseydim alırdım ama baban bana Susannah'dan bahsetmemişti."

Edie, Kont'un karısına neden söylemediği konusunda iyi bir fikre sahipti. Küçük Susannah'nın yetim kalacağı fikri bile Layla'nın gözlerini yaşartmıştı ve babası belli ki zor bir konuşma yerine sessizliği seçmişti. Masanın öbür ucuna uzandı ve üvey annesinin elini sıktı. "Ziyarete geleceksin, değil mi? Lütfen?"

"Tabii ki! Bir çocuğun hayal edebileceği en hoşgörülü teyze olacağım. Sizi şimdiden uyarıyorum, onu kurdeleler, terlikler ve her türlü süsle donatmak niyetindeyim. Aramızda kalsın, annesini kaybettiği gerçeğini telafi edeceğiz. "

O anda kapı açıldı ve Edie'nin babası içeri girdi. Karısının aksine her zamanki gibi bakımlı görünüyordu. Edie'nin hayal etmekte en çok zorlandığı şey

Babası pek de kusursuz giyinmemiřti ama elbette bu imajın peřine dūřmeyi pek de umursamıyordu.

Oturduktan ve ilk yemek servis edildikten sonra, "Dūęün tōreninle ilgili bir sonuca vardım, Edith," diye açıkladı.

Edie başını salladı. Dōrt ay daha beklemeyi reddetmeye karar vermişti.

"Dūk, özel lisansı satın alarak beni zorlamayı umuyor. Bu gerçeği kabul etmek, benim anlayışsız olduğum anlamına gelmez. Ayrıca, dōrt ay beklesek de beklemesek de sōylentiler zarar verecek. Leydi Runcible'ın Kinross'un talebinden haberdar olması büyük talihsizlik." Karısına onaylamayan bir bakış fırlattı ve Edie'ye haklı olduğunu sōyledi: tavşanlık sihirli bir şekilde evliliğin bozulmasını tedavi etmiyordu.

Neyse ki Layla başını koluna dayamıştı ve onun sessiz azarlamasını görmedi.

"Evlilięin çok yakın bir gelecekte gerçekleşmesine izin vermeye karar verdim," dedi. "Dūęün partisi doğal olarak küçük olacak. Ayinleri Rochester Piskoposu'nun yapmasını isteyeceğim; kendisiyle aynı okuldaydık."

Edie yüzünde bilinçli bir irade olmaksızın büyüyen bir gülümseme buldu.

"Ancak Dūk'ün birkaç ay Londra'da sizinle birlikte kalması ya da İskoçya'ya gidip gelmesi gerekiyorsa, bunu siz şehirde kalırken yapması konusunda ısrar edeceğim. Kimsenin aklında, evliliğin uygun bir davranış ihlali nedeniyle hızlı bir şekilde gerçekleştirilmesi gerekip gerekmediği konusunda bir soru işareti kalmamasını sağlamak niyetindeyim."

"Ama ya Edie bir hafta içinde kendini *enceinte* bulursa?" Layla başını kaldırarak sordu. "O zaman burada kalması ya da İskoçya'ya gitmesi fark etmez."

"Yapmayacağım," dedi Edie aceleyle. "Bunun asla olmayacağına eminim." "Annenin başına gelmişti," dedi babası affedilmez bir şekilde.

Layla'nın çenesi takdire şayan bir şekilde yukarıda kaldı. "Kinross Dükü kesinlikle oldukça erkeksi görünüyor."

"Londra'da nerede kalacağımızı bilmiyorum!" Edie geveledi, yemek masasının etrafındaki gerginliğe karşılık olarak kalbi hızla çarpıyordu. O gittikten sonra onlara ne olacaktı? Babasının evliliğinin büyük bölümünde aileyi barıştırma rolünü oynamıştı.

"Dükün buradan kısa bir mesafede büyük bir kasaba evi var," dedi babası, sesi her zamanki gibi ölçülü ve soğuktu. "Kocanın mal varlığını öğrenmen gerekecek, Edith. İskoçya'da bir kalesi ve ona eşlik eden arazileri var, ayrıca kır evinden biraz uzakta iki arazisi daha var, bunlardan biri Highlands'de klanının merkezi. Shropshire'da bir evi ve burada yukarıda bahsi geçen şehir evi var. Ve," diye ekledi titizlikle, "İtalya kıyılarında küçük bir adadan söz ediliyordu."

"Bu çok romantik," diye haykırdı Layla. "Lütfen beni davet edeceğinizi söyleyin.

beni adanıza götür, Edie." Az önceki kısır tartışmanın ardından kocasının soğukkanlılığına yetişememişti. Sesi biraz titriyordu.

"Elbette," diye bağırdı Edie. "Eğer adada bir ev varsa, bize katılmanızı çok isteriz."

Tüm bu mülkler hakkında biraz tuhaf hissetti. Görünüşe göre bir hükümdarla evleniyordu. Kocasının varlıklı olması hoşuna gitmemiş değildi ama çok da sevinmemişti. Babasının malikânesini ve çeşitli evlerini idare etmenin getirdiği sorumluluklar yüzünden yıprandığını görmüştü.

Bu sorumluluklar olmasaydı Kont dünyanın en ünlü müzisyenlerinden biri olabilirdi. Bu düşünceyle babası için üzüldüğünü hissetti. Kadınların halka açık yerlerde sahne alma şansı olmadığını bilerek büyümüştü ama babası için bir noktada bir seçenek ortaya çıkmış olmalıydı.

Sonra adamın güçlü çenesine bakınca, gerçekte yüzleşti: aslında hiçbir zaman bir seçim o l m a m ı ş t ı . Kont sorumluluklarına asla sırtını dönmeydi. Gowan'ın cinsiyetinden dolayı kapana kısıldığı gibi, o da doğuştan kapana kısılmıştı. Eğer Gowan'a kendi sorumlulukları miras kalmamış olsaydı, muhtemelen hayatını buğday yetiştirerek geçirecekti. Bu fikir, dünya çapında bir müzisyen olmakla aynı güce sahip değildi. Belli bir pastoral cazibesi var.

"Bu öğleden sonra törenle ilgili kararımı Dük'e bildireceğim," dedi babası şimdi.

"Senin için bir gelinlik tasarlayacak kadar vaktimiz olmayacağına göre, benimkini giyebilirsin," diye araya girdi Layla. "Ben onu giydiğimden beri moda pek değişmedi. Orasından burasından bir iki dikiş attırırız ve sana tam oturur."

"Ah, Layla, bu çok cömert bir teklif." Edie üvey annesinin elini tekrar tuttu ve her şeyin farklı olmasını tüm kalbiyle diledi. Layla elbiseyi kendi kızı için saklıyordu ama anlaşılan bu hayalinden vazgeçmişti.

Edie ergenlik çağındaki çekiciliğinin pençesindeyken bile yeni üvey annesinin gelinliğine hayran kalmıştı. Her tarafı iğne ucu kadar pullarla işlenmiş ipekten yapılmıştı, böylece su gibi akıyor, ışığı yakalıyor ve giyene inanılmaz derecede ruhani bir hava veriyordu. Layla koridordan aşağı süzölmüş, Edie'nin babasına gülümsüyordu. Bu anı şimdi dayanılmaz derecede dokunaklıydı.

Kont, "Edith annesinin gelinliğini giyecek," diyerek teklifi bir kenara itti.

Layla irkildi.

Edie kaşlarını çatarak ona baktı. "Annemin bir elbise bıraktığını bilmiyordum."

"Gelinliği ve mücevherleri düğününüzde size verilecek." "Anlıyorum." Masanın altından Layla'nın elini sıktı.

Üvey annesinin gözleri tehlikeli bir şekilde parlamaya başlamıştı. Ayağa kalktı ve basitçe, "Dün gece bu yemeğin tadını çıkaramayacak kadar çok şampanya içtiğime inanıyorum," dedi.

Edie ve babası tam bir sessizlik içinde yemeklerini bitirdiler. Karısıyla konuşmak için yukarı çıkıp çıkmayacağını görmek için bekledi ama onun yerine pelerinini çağırarak koridora çıktı. Bir dakika sonra ön kapı açıldı ve adam gitmişti.

Böylece Edie merdivenlerden yukarı koştu ve Layla'yı hizmetçilerle ve üç açık sandıkla çevrili buldu.

"Berwick-upon-Tweed'deki ailemi ziyaret etmek için gidiyorum." Yüzü parşömen rengindeydi ama ağlamıyordu. "Babamın gut hastalığı Londra'ya gitmemi engellediği için, onun yerine onlara gitmem gerekiyor."

Edie bir sandalyeye çöktü.

"Üzgün olduğum tek şey düğününüzü kaçırmış olmak," diye devam etti Layla. "Ama bildiğim kadarıyla, annenin gelinliğinin huzurunda hoş karşılanmazdım."

"Oh, Layla, hayır!" Edie ağladı.

Üvey annesinin gözleri akmayan yaşlarla dolup taşıyordu. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Ama bir kilisede, bir düğün sırasında babanın yanında durma ve bana karşı kayıtsızlıktan başka bir şey yapmıyormuş gibi davranma fikri Bunu yapamam."

"Anlıyorum," dedi Edie ona sarılmak için ayağa kalkarak. "Gerçekten anlıyorum."

"Ailemin kır evi İskoçya sınırına yakın, Londra'ya dönmeden önce -eğer dönersem- seni ziyaret edeceğim." Sertçe yutkundu.

Edie onu kendine çekti, kalbi sızlıyordu. Babasının karısını mutlaka eve geri getireceğini söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı. Kontun zahmet etmemesi oldukça muhtemel görünüyordu.

"Önemli olan senin, sevgilim, o muhteşem İskoç'unla mutlu olacak olman," dedi Layla, yanağına bir öpücük kondurarak.

Babası o akşam yemek masasında belirlediğinde kayıtsız bir tavırla İskoçya sınırındaki bu küçük kasabada yapacak bir şey olmadığını söyledi. "Karım kendini eğlendirecek hiçbir şey bulamayacak ve eminim ki hemen geri dönecektir. Zamanımı ve enerjimi onu takip ederek harcamak için bir neden göremiyorum."

"Keşke ona karşı daha nazik olabilsen," diye yalvardı Edie. "Sana tapıyor." "Ne dediğinin farkında değilsin!" diye tersledi babası.

"Onu sevdiğinizi biliyorum ama yine de ona gerçek bir cariyeymiş gibi davranıyorsunuz. Sanki bu kadar yüksek bir ahlaki tonla *davranmanız*, herkesin siz geçerken eğilmesi gerektiği anlamına geliyormuş gibi. Onu sevdiğini biliyorum.

."

Analizinin geri kalanını beklemeden ayağa kalktı ve odadan çıktı. Edie iç çekti. Babasının kabalığı, görgü kurallarını dindarlığın yanında, hatta belki de üstünde tuttuğu düşünülürse, aşırı tedirginlik belirtisiydi.

Layla'nın boğuk kahkahaları ve çirkin yorumlarını haykıran gür sesi olmadan ev garip bir şekilde sessizdi.

Ertesi gün öğle yemeğinde Kont'un yüzü her zamankinden daha çekingendi. Edie'nin hatırladığı kadarıyla ilk kez düet yapmak isteyip istemediğini sorduğunda başını salladı. Onu ikna edemeyeceğini anlayınca Edie odasına çekildi ve saatlerce çaldı ama müziğin sesi de kalbi gibi boş çıkıyordu.

Gowan öğleden sonra ortaya çıktı ve uyulacağını varsayan dükal bir ton kullanarak hemen bir tören yapılmasını önerdi. Babası daha önce yapacağı gibi kılını kıpırdatmadı. Sonra Gowan, sırf dedikoducuları tatmin etmek için Londra'da kalmanın saçma olduğunu ve saçma sapan söylentilere inanmak isteyen herkesin cehenneme gidebileceğini ekledi. Kont bu konuda da tartışmadı. Dükün talep ettiği her şeye boyun eğdi.

Günlerce, Edie'nin düğün sabahına kadar bu tahta ifadeyi korumayı başardı. Edie merdivenlerden Layla'nın gelinliğini giyerek indi çünkü annesinin gelinliği güveler tarafından şerit şerit yenmişti.

Edie gösteriştten hoşlanmazdı ama Layla'nın elbisesinin onu gururlandırdığını görebiliyordu. Minik pullar ışığı yakalıyor ve onu sanki elmaslardan yapılmış bir elbise giyiormuş gibi gösteriyordu. Küçük kolları ve vücuda oturan, derin kesimli korsajı göğüslerini şekillendiriyor ve kalçalarının etrafında zarif kıvrımlara dönüşüyordu. Saçlarını tıpkı Layla'nın yaptığı gibi mücevherlerle süslemişti ama Layla'nın incileri yerine annesinin opallerini takmıştı.

Ancak o zaman babasının taştan cephesi çatladı: irkildi ve yüzünde acıya benzer bir şey parladı, ama eğildi ve o ölçülü tonuyla, "Kızım, son derece iyi görünüyorsun," dedi.

Westminster Abbey'e girdiklerinde bile babası Layla'nın yanında olmamasından dolayı hiçbir pişmanlık belirtisi göstermedi.

Edie ise umutsuzca Layla'nın orada olmasını diliyordu. Dahası, babasını yankılanan bir evde dört çellodan başka bir şey olmadan yalnız bırakma fikrinden nefret ediyordu, onları çalmaktan ne kadar teselli bulursa bulsun.

Layla'nın yokluğunu göz önünde bulundurarak herhangi bir resepsiyondan kaçınmaya karar vermişlerdi, bu yüzden kısa törenden sonra kontun evine döndüler ve üçünün de kontesten bahsetmekten dikkatle kaçındığı şaşırtıcı derecede samimi bir öğle yemeğini paylaştılar.

Bunun yerine, Gowan ve Lord Gilchrist, Edie'ye göre, çok iyi vakit geçirdiler.

İngiliz vergi sistemini, özellikle de bazı şaşırtıcı derecede anlayışsız politikacıların kişisel gelir vergisini yeniden yürürlüğe koyma çabalarını kınayarak -bu şekilde masadaki iki asilzade gibi masum insanları haklı kazançlarından mahrum bırakacaktı. Edie kendini babasından kocasına bakarken buldu ve gerçekten de çok büyük bir servete sahip olduklarını fark etti.

ortak. Bu tuhaf bir düşünceydi ve daha fazla düşünmek için bir kenara sakladı.

Öğleden sonra geç saatlerde, son derece şık yeni bir elbise giydikten ve tüm sandıkları ve eşyaları dükün adamları tarafından götürüldükten sonra, vedalaşma zamanı geldi. Gowan arabanın yanında bekliyordu, yanında o kadar çok damat vardı ki kraliyet ailesinin bir üyesi gibi görünüyordu.

Babasının ellerini tuttu ve bir kez daha denedi, "Lütfen onu geri getir."

Adam başını salladı ama bu öylesine kesik bir hareketti ki, kadın bunun itaat edip etmeyeceğini değil, sadece onu duyduğunu gösterdiğini biliyordu.

Daha fazlasını yapamazdı. Böylece Edie arabaya bindi. O artık Leydi Edith değildi. Artık Gilchrist'lerin evindeki uzlaştırıcı değildi. Artık evlenmemiş bir kız değildi.

Kinross Düşesi'ydi ve karşısında oturan da *kocasıydı*.

Ve kocası . . .

Gowan tamamen sakin ve esrarengiz görünüyordu ama kadın gerçeği biliyordu: Düğün töreni onu da en az kendisi kadar etkilemişti.

"Onu seveceğine, teselli edeceğine, hastalıkta ve sağlıkta onurlandıracağına ve koruyacağına" söz verdiğinde, gözlerindeki ifadeden yanaklarına renk geldiğini hissetmişti. Nefesi ciğerlerinde sıkışmış ve sanki kendisini ayakta tutan tek şey onlarmış gibi onun ellerine yapışmıştı.

Evlilik yeminlerinin bu kadar anlamlı olabileceğini hiç hayal etmemişti. Ne de

Dünyada kendisi için mükemmel olan tek erkeği bulacak kadar şanslı olacağına inanıyordu.

Ve sonra, "seni sadece ona saklayacağına söz verdiğinde

"Gowan'ın gözleri, hayatı boyunca sadece birkaç kez gördüğü bir sevinçle parlamıştı.

Şimdi, gerçek incilerle süslenmiş kadife bir pelerin içinde onun karşısında oturuyordu. Bir süre sonra pelerinin omuzlarından aşağı kaymasına izin verdi, böylece göğüsleri saçlarındaki opaller gibi parlıyordu.

Gowan'ın gözlerinde alev alev yanıyordu; oturduğu yerde kaymasına ve omuzlarını dikleştirmesine neden olan şiddetli bir ilgi, sadece göğsünü daha da belirginleştirmeye yaradı. "Onlara sahipsin," demişti Layla ona. "Göster onları."

Edie, Layla'nın göğüslerini herkesin içinde sergileme eğiliminin evliliğine iyi mi yoksa kötü mü geldiği konusunda karar vermekten kaçınıyordu. Ama Layla'nın eğilimleri -ve Layla'nın göğüsleri- bir yana, Gowan'ın onun göğüslerinden hoşlandığının farkındaydı.

Birbirlerine söylenmesi gereken tüm sözleri söylemişlerdi.

Gecenin geri kalanı?

Tek kelime yok.

On sekiz

Nerot's Hotel

Londra

"Daha önce hiç otele girmemiştim," dedi Edie içeri girdiklerinde, büyük bir merakla etrafına bakınarak. "Neden senin evinde kalmadığımızı hâlâ anlamış değilim, Gowan."

"Şehirdeki evim düşesim için uygun değil," diye cevap verdi. Edie'yi çakallarla dolu bir odaya getirme fikri bile onu rahatsız ediyordu. Öte yandan Nerot'nunki uygun düzeyde lüks bir mahremiyet sunuyordu. Eğer düğün gecelerini onun şatosunda geçiremeyeceklerse, Nerot'nunki bundan sonraki en iyi şeydi.

Gowan'ın kâhyası Bay Bindle giriş holünden onlara doğru geldi, yanında da kısa boylu, saçları dikkat çekici derecede dolgun, patlamış bir karahindiba görüntüsü veren bir adam vardı. Bu çiçek gibi adamın, müessesenin müdürü Bay Parnell olduğu anlaşıldı.

Gowan adamla vakit geçirmek için zorlayıcı bir neden görmüyordu. Bindle her ayrıntıyla ilgilenmişti, ama kontrollü bir nezaketle dinledi.

Parnell, Bindle, aşçısı ve özel hizmetlileri de dahil olmak üzere maiyetini barındırmak için yapılan çeşitli düzenlemeler hakkında gevezelik etti.

Evet, altı uşak ve seyis, aşçısı, uşağı ve diğer çeşitli hizmetkârlarını getirmişti -bunların sandıkları ve Edie'nin çellosunu taşıyan arabadan bahsetmeye bile gerek yoktu- ama maiyeti onun yardımı olmadan da barındırılabilirdi.

Bindle'a baktı, o da bir eliyle Parnell'in kolunu tuttu ve onu hızlı adımlarla önlerine çekti. Mermer merdivenlerden çıktılar ve kısa bir koridorun sonunda uzun, gösterişli bir şekilde yaldızlanmış çift kapıya vardılar.

"Ne kadar güzel," diye haykırdı Edie.

Bay Parnell alnını sildi. "Kraliyet Süiti. Kapılar Fransa'dan getirildi, eskiden Paris'teki Le Palais-Royale'de asılıydı, Majesteleri." Anahtarı kilidin içinde çevirdi ve süitin büyük salonuna girdiler. Bindle, Dük'ün aşçısı tarafından hazırlanmakta olan yemeğin beş dakika içinde getirileceğini duyurdu.

Edie odanın içinde gezinerek eşyaları inceledi. Omzunun üzerinden Gowan'a baktı ve Gowan onun bakışlarını yıldırım çarpmış gibi hissetti. Gowan'ın yemeği reddetmesini bekliyordu; bunu bakışlarındaki ışıltılı yaramazlıktan anlayabiliyordu.

Ama yemeği atlamak planının bir parçası değildi. İsteyeceği son şey onun besinsizlikten zayıf düşmesiydi. Bindle'a başıyla onay verdi ve onu Parnell'la birlikte odadan dışarı gönderdi. Sonra Edie'ye doğru ilerledi ve onun yüksek pencerelerin önünde altın ışıktan bir sütun gibi durmasının tadını çıkardı. Elbisesi bir erkeği saçma sapan bir tutarsızlığa sürüklemek için tasarlanmıştı. Edie'nin etrafına sarılmış bir kumaş parçasını andırıyordu. Sanki bir erkek uzanıp şurasından ya da burasından bir iğne koparacak ve karşısında nefis, çıplak bir kadın duracaktı.

Kapı tekrar açıldı ve Edie'nin hizmetçisi Mary telaşla içeri girdi, onu uşağı Trundle izledi.

Gowan omzunun üzerinden baktı. "Açıkça çağrılmadığınız sürece bu süite giremezsiniz."

Mary o kadar alçak bir reverans yaptı ki neredeyse dengesini kaybedecekti. O ve Trundle kaçtı.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Edie sordu.

"Hizmetkârlarım bana mahremiyet tanımaya alışık değil," dedi ve parmağını uzatıp kaşının çizgisini çizerek, "çünkü daha önce hiç talep etmedim. Yeni yöntemler öğrenmeleri gerekecek."

"Hiç mahremiyet talep etmediniz

mi?" "Banyoda tabii ki."

"Hizmetçiler gel ve git olarak onlar Lütfen?" Onun ses
oldu hafifçe

İnanmıyorum.

"Sadece odaya girmek için bir sebepleri varsa, doğal olarak."

"Neredeyse her zaman yalnızım. Ve Layla dışında kimse odama haber vermeden giremez."

"Oyun oynarken, babanızın size katıldığı akşam, odanıza girenin o olduğunu anlayana kadar öldürmeye uygun görünüyordunuz."

"Sorun *kim* olduğu değil, bir enstrüman taşımasıydı. Çalarken sözümün kesilmesine ya da hazır olmadan durmamın istenmesine tahammül edemem."

"Adamlarıma haber vereceğim. Sizi rahatsız etmeyeceklerdir." Yer değiştirerek tam karşısında durdu ve parmağını yanağından aşağı, çenesinin altından geçirerek geriye doğru eğdi. "Çok güzelsin, Edie. Hayran kaldım."

"Neden öyle olman gerektiğini bilmiyorum," dedi o sevimli ve pratik üslubuyla. "Sana baktığımda hissettiğim şey huşu değil."

Ve gerçekten de onun gözlerinde huşu gibi bir şey görmedi; daha ziyade yaramazlık ve şehvet karışımı bir şey gördü. Bu durum zihnini bulanıklaştırdı ve neredeyse kudurmuş bir kurt gibi ona saldıracaktı ama kendini planını hatırlamaya zorladı.

Bunun yerine başını eğdi ve onu nazikçe öptü. Bir beyefendinin karısını öptüğü gibi, hürmetle.

Edie kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü. Bu hürmeti umursamıyor gibiydi çünkü dudakları açgözlüydü ve tamamen farklı türde bir öpücük talep ediyordu. Dilini dudaklarının arasına sokuşundaki hafif gariplik Gowan'ın kasıklarında yavaş yavaş yanmaya başladı.

Sonra o kadar derinden öpüşüyorlardı ki, adam ancak kadının boyun bezini çekiştirdiğini fark ederek kendine geldi. Elini kaldırdı ve onun elini sabitledi. "Akşam yemeğimiz birazdan gelecek." Aslında çoktan gelmemiş olmasına şaşırmişti. Bindle beş dakika demişti ve Gowan genellikle saatlerini Bindle'in hesaplarına göre ayarlayabiliyordu.

"Kimin umurunda?" Edie fısıldadı. Öne doğru eğildi ve adamın boynuna bir öpücük kondurdu. O kadar güçlü bir arzu nabzı hissetti ki neredeyse insansız kalacaktı.

O da yapabileceği tek şeyi yaptı ve geri çekildi. Kadının elleri çekilince, boynundaki kumaş yere düştü.

"Ah canım," dedi başını sallayarak. "Şimdi sırası değil yapış yapış ol, Gowan."

Kapı bir kez daha açıldı ve Bindle her zamanki sessiz etkinliğiyle içeri daldı, onu şarap kâhyası Bay Rillings ve yüklü bir masa taşıyan dört uşak izledi. Uşak masayı odanın ortasına yerleştirdi, baş ve ayak taraflarına da sandalyeler koydu.

Gowan karısını daha önce tanışmadığı hizmetkârlarla tanıştırdı. Edie'nin tavırları, kendi soyundan gelen genç bir hanıma yakışır şekilde mükemmeldi. Herkese karşı saygılı ve nazikti, Bay Bindle'a biraz daha sıcak davrandı.

Gümüş tabaklarla dolu masadaki yerlerini aldılar, çatal bıçak takımı ve düklük mührüyle boyanmış porselen takımlar. Bay Rillings yemek için şarap seçimlerini açıklarken Edie sessizce tabağına baktı.

Sonra Bindle sözü devraldı ve aşağıdaki lezzetleri anlatmaya başladı gümüş kubbeler. Gowan dalgın bir şekilde, hizmetkârlarının Craigievar'daki akşam yemeğini bir otelin yabancı ortamında bile mükemmel bir şekilde yeniden ürettiklerini fark etti.

Kâhyası biraz uzun soluklu biriydi; bu yeni bir şey değildi. Ama Bardolph gibi o da Bindle'ı miras olarak almıştı ve onu daha kısa ve öz konuşması için eğitmenin zahmete degeceğini hiç düşünmemişti.

Ama şimdi, okumanın bir yerinde - tam *da Bindle boeuf en daube'ü* tarif etmeye başlamışken - *Edie* elini kaldırdı. O da durdu.

"Bay Bindle," dedi nazikçe, "Sanırım ben daha çok bu akşam keşfedildi."

Uşak ona bakakaldı. Sözünün kesilmesine alışık bir adam değildi. Dükün ev halkı gelgitler kadar düzenli bir ritimle hareket ediyordu: her şey beklenen zamanda, tam olarak doğru süre boyunca.

Edie ona gülümsedi ve sonunda adam gitme vaktinin geldiğini anladı. Uşaklarını ve Rillings'i topladı ve odadan çıktılar.

Gowan kadehini kaldırıp ona sırtarak, "Bu ustacaydı," dedi. Artık kendi dünyasındaki tek gücün kendisi olmayacağını fark etmek iyi hissettiriyordu. O da orada olacaktı. Onun yanında.

"Yemeğin hazırlanışı ve içeriğiyle sizin ilgilendiğinizden daha az ilgileniyorum. Bu iyi bir et yahnisi gibi görünüyor ve kokuyor, bilmem gereken tek şey de bu."

"Bindle menüyü açıklarken asla dikkatle dinlemem." "O zaman neden size bu kadar uzun bir açıklama yapıyor?" "Her zaman böyle olmuştur."

Kaşları birbirine çarptı. "Bu mantıklı bir açıklama gibi görünmüyor, Gowan."

"Sanırım bu onu mutlu ediyor," diye gözlemledi.

Çatalını ağzına götürmek üzereyken durdu. Yeşil gözleri, adamın kasıklarına yeni bir sıcaklık gönderen bir tavırla onu inceledi.

Sonra çatalı dudaklarına götürdü ve adam umutsuzca çatalı fırlatmak istedi.

masayı kenara çekecek ve tabak çanağın gürültüsü tüm Londra'yı rahatsız ederse lanetlenecekti. Onu yatağa taşıyacak ve-

Derin bir nefes aldı.

İnsan kontrolünü kaybedip karısına tecavüz edemezdi. Bu kişinin onuruna yakışmazdı.

Edie yutkunarak, "Kâhyanın zevkini düşünmen çok düşünceli bir davranış, Gowan," dedi. Dudakları parlıyordu ve Gowan başını geriye atıp ulumak istedi. Bu lanet yemeği istemiyordu.

Bunun yerine şarabını yudumladı ve Rillings'in anlattığı gibi, sadece dağlarda yetişen üzümlerden yapılan, olgun bir tatlılığa sahip, rengi altın renginde olan şarabın rengine dikkatini vermeye çalıştı.

Ve başarısız oldu.

Edie iki lokma daha yerken adam kirpiklerinin altından onun dudaklarını izledi ve listesini gözden geçirdi.

"Teyzeleriniz düğünümüzü kaçırdığı için üzgünüm. Üzülürler mi sence?"

"Bundan çok şüpheliyim. Sizinle tanışmaktan mutlu olacaklar, ama bir düğün için heyecanlanmanın bilimsel mizaca ihanet olduğunu düşünecektir. Örneğin Susannah'yla tanışmak için henüz Craigievar'a gitmediler. Bu o anki eğitim programını kesintiye uğratır."

"Ne kadar yemeliyim?" diye sordu bir lokma daha yutarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Anladığım kadarıyla önümüzdeki yorucu egzersiz için kendimi güçlendirmem gerektiğine karar vermişsiniz. Siz kendinizinkine dokunmadığınıza göre, yemeğe ihtiyacı olan ben olmalıyım."

"Sen benim karımsın," dedi biraz özür dileyerek. "Giyinik olmanı ve iyi beslenmeni sağlamaktan ben sorumluyum." Bunu söylerken bile, kendisine olduğu kadar ona da aptalca gelip gelmediğini merak etti.

Ama öyle olsa bile Edie bunu görmezden gelme inceliğini göstermişti. Selam verişinden yürüyüşüne kadar her hareketine içkin olan zarafetle ayağa kalktı. Belki de her şeyi sadece kendisinin duyabileceği bir ritimle yapıyordu. Kendine geldi

ayaklarını uzattı ve masadan yatak odasının kapısına doğru yürürken onu açlıkla izledi.

Orada öylece durmuş, donakalmış, kadının kalçalarının cömertçe kabarışını seyrediyordu. Kadın ona baktı ve gülümsedi.
"Gowan."

Bir anda onun yanındaydı. Onun gelini bir cadıydı. Gülümsemesi yeterliydi ve onu takip edeceğini biliyordu. Eğer ona gözlerindeki o açlıkla bakarsa muhtemelen her zaman bakardı.

Sonra onu kollarının arasına aldı, derin ve şiddetli bir şekilde içiyordu, onun nihayet kendisine ait olduğunu biliyordu. Karısı. Sevgilisi. Onun Edie'si.

Ellerini kızın sırtında gezdirdi ve onu kendi bedenine doğru çekti. Artık bunu yapabilirlerdi, vücutlarını yapboz parçaları gibi birbirine uydurabilirlerdi. Birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyorlardı, adamın sertliği kadının yumuşaklığıyla sarılmıştı.

"Şimdi, Gowan," diye fısıldadı.

Onu kucağına aldı ve yatak odasına taşıdı. Nerot -her kimse o- küçük bir tahıl ambarı büyüklüğünde bir yatak kurmuştu. Genişliği kadar uzunluğu da vardı ve gümüş iplik ve incilerle işlenmiş soluk pembe ipekle kaplıydı.

Bir düşes için yapılmış bir yataktı.

Örtüyü geri çekti ve Edie'yi çarşafın üzerine yatırdı. Edie ona gülümsedi, görkemli saçları bir yana savrulmuştu. "Karım," diye fısıldadı Gowan, bir öpücüğü alnına, diğerini burnuna, bir diğerini dudaklarına bırakarak. "Çok zarıfsın. Gelinliğinizi çıkarabilir miyim?"

Edie yana doğru dönerek ona sonsuz gibi görünen küçük bir çizgi gösterdi.

düğmeler sırtından aşağı akıyor.

Bu yüzden düğmelere odaklandı ve düğmelerin tatlı bir şekilde yuvarlatılmış bir poponun hemen üzerinde bittiği gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı.

Son düğme, altındaki korseyi ortaya çıkarmak için teslim oldu. Edie hiçbir şey söylemeden onun korseyi çözmesini izledi. Korsenin altında bir

O kadar şeffaf bir kumaştan yapılmıştı ki, altında göğüs uçlarının gölgesini görebiliyordu.

"Kıyafetlerini çıkaracak mısın?" diye sordu. Kendisi giyinirken Edie'nin soyunma fikrinden utanmış olabileceğini düşünerek bir adım geri çekildi. "Evet ama utanmana gerek yok Edie."

"Utanmıyorum," dedi ona gülümseyerek.

Ona inanmıştı. Edie'nin açık sözlü tavrında, söylediği her şeye güvenilebileceğini düşünmesini sağlayan bir şey vardı.

"Bu sizin klanınızın renkleri mi?" diye sordu.

"Evet." Eğildi, ayakkabılarının bağcıklarını çözdü ve yana fırlattı. "Bir philabeg ya da Gal dilinde *feileadh beag* giyiyorum." Hortumunu çıkardı ve sporranının kemerini çözdü.

Edie büyülenmiş gibiydi. "Bu küçük paket ne için?"

"Birkaç bozuk para." İskoç eteği hızla çözülmek için yapılmıştı ama Gowan birden Edie'nin onu, her santimini incelediğini fark etti. Gördüklerinin hoşuna gittiğini, boks salonlarında gördüklerine benzer bir İngiliz erkeğine özlem duymadığını hissetti.

Paltosunu çıkardı ve gömleğini normalde olduğundan daha yavaş bir şekilde yukarı çekti, bunun aptalca olduğunu düşünerek sırtmasını bastırdı. Gömleği başının üzerinden geçirip yana fırlatırken kol kasları esnedi. Ama kızın da her şeyi görebileceğini düşündü. Edie onun vücudundan rahatsız olduysa bile gözlerinde o bakış olmayacaktı.

Arzulu bir bakış. Onu canlı canlı yiyen açlıkla aynı türden bir açlık.

Doğru. Planına dönme zamanı. Her bir noktayı aklında tuttuğundan emin oldu.

Edie yatakta onu taklit ederek kombinezonunu başının üzerine çekti. O da ne düşündüğünü unuttu. Göğüslerinin cömert kabarıklığı havada yükseldi, kollarının zarif kavisiyle çerçevelendi ve sonra aşağıya baktı

ve neredeyse küçük bir altın rengi saç üçgenini gizleyen iç uyluklarının kıvrımını gördü.

Bu görüntü onu kontrol edemeyeceği karanlık bir yere çekmekle tehdit ediyordu. Yenik düşmeyi reddetti. Bunun yerine, ona yatakta katıldı, doğru pozisyona getirene kadar vücudunu nazikçe ayarladı ve onunla sevişmeye başladı.

Önce onu, dudakları dolgunlaşıp koyulaşana ve boğazının gerisinden küçük açlık sesleri çıkarana kadar öptü. Ancak o zaman elinin köprücük kemiğinin altına kaymasına izin verdi. Beyninin bir yarısı onun gerçekten muhteşem göğüslerinin ağırlığıyla övünürken, diğer yarısı onun dokunuşu altında nasıl kıvrandığını, kollarının boynunda nasıl sıkıldığını ve nefesinin nasıl sığlaşıp hızlandığını katalogladı. Ona küçük bir ısırık verdi, sadece küçük bir ısırık. Bu onun çığlık atmasına neden oldu ve adam listesindeki maddelerden birini işaretledi.

Duydum, öğrendim ve anladım.

Bir süre sonra elini vücudundan aşağı kaydırды, iç uyluklarının etrafında kıvrıldı -Tanrım, ama onu uçuruma sürükleyen şeyin bu olabileceğini düşündü, bacaklarının yumuşak kıvrımı. Yüzünü oraya gömmek ve her yerinde ısırık izleri bırakmak, sonra da birkaç santim daha yukarı kaydırıp oynamak istiyordu.

Ama hayır. Aklını elindeki görevde tutması gerekiyordu. Bu yüzden ellerini

Uyluklarından yukarı çıktı ve tam kalbine dokundu. Hayal ettiğinden çok daha pembeydi: daha güzel, daha yumuşak, daha ıslak, yivli bir çiçek. Ve her yeri titriyordu, elleri adamın omuzlarında kayıyor, ulaşabildiği her yeri okşuyordu.

Bunu düşünmesine izin veremezdi, bu yüzden de okşamalarından gelen sinyaller.

Islak ve hazır hissediyordu, ama bir parmağını yavaşça içine kaydırduğunda o kadar küçüktü ki donup kaldı.

"Gowan!" Bir sisin içinden onun sesini duydu. Zihni karmakarışık, bunun nasıl mümkün olabileceğini hayal etmeye çalışıyordu.

İkisi arasında, adam o boyuttayken ve kadın ...

Muhtemelen İngiliz kadınları orada daha küçüktü, tıpkı İngiliz erkeklerinin pazularının daha küçük olması gibi.

Lanet olsun.

On dokuz

Edie sanki aynı anda hem bu deneyimi yaşıyor hem de gözlemliyormuş gibi hissediyordu. İkisi yatağa uzanmışlardı ama onun diğer versiyonu onları yukarıdan izliyordu.

Bir şölen gibi yayılmıştı, bacaklarından aşağı yayılan küçük erotik titreşimlerden titriyordu. Mantıklı yanı, bacaklarının dolgun görünmemesi için muhtemelen yan dönmesi gerektiğini düşünüyordu. Genel olarak bacaklarını severdi ama kalçaları

Gowan başını eğdi ve dilini çıkarıp çok nazık bir şekilde kızın *orasını ısırdı ve kız ne düşüneceğini şaşırdı*. Bir saniye sonra içgüdüleri başlangıçtaki hafif korku hissini bastırdı ve tıpkı Layla'nın salonda gösterdiği gibi tekrar tekrar "*Lütfen*," diye bağırdığını duydu.

Gowan onu yalamaya başladığında, vücudu kafasının içinde dolaşan tuhaf düşünceleri görmezden geldi. Mantıklı kısmı biraz yalnız hissetti, ki bu aptalcaydı, çünkü Gowan onu öpüyordu, bu erotik, samimi şekilde

Adam durup tekrar üzerine çıktığında bacakları tuhaf bir şekilde ısınmaya başlamıştı. "Sanırım hazırsın, Edie."

Kaşlarını çattı. Bu kelime kendisini kabarmış bir somun ekmek gibi hissetmesine neden oldu ve anında sıcak bulanıklığı yok etti ama başını salladı ve onu kendine çekti çünkü hâlâ yalnız hissediyordu.

"Seni çok istiyorum," dedi, dudaklarına bir öpücük kondururken sesi kısılmıştı. "Ama seni inciteceğimden korkuyorum."

Buna gülümsedi. Şimdi yüzü onunkine yakın olduğu için kendini daha iyi hissediyordu. "I çok fazla acıtmadığı söylendi. Layla bu söylentilere kocakarı masalları diyordu."

Aşağı uzandı ve kendini onun vücudunun girişine koydu. Edie biraz şaşkınlıkla baktı. Devasa görünüyordu, dev bir pembe mantar sapı gibi, ki bu çok romantik bir benzetme olmasa da doğruydı. İlk birkaç saniye iyi hissettirdi. Tuhaf ama güzel. Gowan durdu ve şöyle dedi, "Nasıl oldu?"

O kadar *samimiydi* ki Edie buna zorlukla dayanabildi. Yüzü onunkinin yanındaydı, hatırlayabildiği herhangi bir insanınkinden daha yakındı. Vücudunun onunkinin tam üstünde olması ve şimdi bir parçasının onun *içinde olmasıyla* birlikte Edie'nin içini ürpertiordu. Onu kendinden uzaklaştırmak ve aynı zamanda daha da yaklaştırmak istiyordu.

"İyi hissettiriyor," dedi nefesi adamın yüzüne çarparak.

"Devam edebilir miyim?"

Edie başıyla onayladı. Gowan kalçalarını esnetti ve o andan itibaren her şey hiç de iyi gitmedi. İstemsizce derin bir nefes çekti ve tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi.

"Seni incitiyor muyum?" Sesi bir oktav alçalmıştı.

"Biraz," diye başardı. Biraz mı? Bu bir *ıstıraptı*.

"Durayım mı, Edie? Yarın tekrar deneyebiliriz."

Edie birkaç dakika önce hissettiği tüm mutlu duygusallığı kaybetmişti. Vücudu paramparça olmuştu. Ama istediği son şey ertesi gün bunu tekrar denemek zorunda kalmaktı. Sadece bu beklenti bile onu öldürebilirdi. "Bunu yapmak zorundasın," dedi sesi titreyerek. "Bitir şu işi. Lütfen."

Dudaklarına bir öpücük bıraktı, tatlı, şefkatli bir dokunuş.

Ve sonra itti, bir dakika ya da bir saat sürmüş gibi görünen derin, sarsıcı bir hareket. Zihni acıdan, baskıdan ve ikiye bölünmüş olma hissinden ürperdi.

Sanki kadın bir şişe, adam da bir mantarmış gibi Edie'nin içine sıkışmıştı. Edie artık bu deneyimin tamamen dışındaydı. Aklından bir küfür seli geçti, onu bir daha gördüğünde Layla'ya söyleyeceği şeyler. Bu acı bir kocakarı masalından başka bir şey değil miydi? Lanet olsun.

"İşin bitti mi?" diye fısıldadı, adam hâlâ hareket etmediğinde. Adamın nefesi kulağına sertçe geliyordu.

"Hayır."

"Senin de canını acıtıyor mu?"

"Hayır, hayal edebileceğimden daha iyi hissettiriyor." Dışarı çekti ve sonra tekrar içeri itti. Bu his korkunçtu.

Ve tekrar.

Bunu dört kez, beş kez, altı kez yaptı. Sanki bir metronom gibiydi, çıtalari sayıyordu.

"Bu ne kadar sürecektir?" diye nefes nefese kaldı. Yedi, sekiz . . .

Gowan, sesi gergin ama sakiri bir şekilde, "Bana ihtiyacın olduğu sürece gidebilirim," dedi. "Merak etme tatlım, düzelecek. Her an bir zevk dalgası hissetmeye başlayacaksın."

O yapmadı. Beyni ona Gowan'ın itişlerinin ritmine uygun bir cenaze ağıtının açılış akorlarını sundu. Dokuz, on, on bir... on dört, on beş. Gözleri yaşlarla doldu.

"Affedersiniz," diye fısıldadı, "şimdi bitirebilerseniz gerçekten minnettar olurum."

Bir an durakladı. "Sen gelene kadar ben gelmiyorum." Sesi İnatçı ve İskoç.

"Belki bir dahaki sefere, Gowan.

Lütfen." "Çok acıttığı için özür dilerim."

"Bu sadece ilk sefer." Bir tür içgüdü onu harekete geçirdi ve adamın daha da derinlerine girmesi için ona doğru eğildi. "Yap şunu, Gowan. Daha hızlı git."

Geri çekildi ve sonra tekrar tekrar itti. On altı, on yedi ... yirmi ... yirmi yedi, yirmi sekiz. Acıyor, acıyor, acıyordu ve artık acımayacağı bir zamanı hayal bile edemiyordu.

"Gowan!" diye bağırdı, gideceği yere ulaşamazsa yarın denemek zorunda kalacaklarını bildirmek üzereydi.

"Ah, Edie," diye inledi ve sonra onun içinde nabzının attığını hissetti.

Aslında bunun verdiği rahatlamayla nefesi kesildi; neredeyse bitmiş olmalıydı. Ama bitmemişti.

Yirmi dokuz.

Otuz.

Otuz bir.

Sonunda vücudu çöktü ve her tarafı titreyerek onun üzerine yığıldı. Edie onun omzunu sıvazladı ve terden sıırıslılam olduğunu fark etti ki bu hiç de hoş değildi. Çarşafın bir köşesini alıp omzunu kuruladı ve sonra tekrar okşadı.

Sonra, merhametle, ellerinin üzerinde durdu ve geri çekildi.

Bu bile o kadar canını yakmıştı ki, gözyaşlarının boğazına düğümlendiğini hissetti. Gowan yatağın kenarına yuvarlandığında, aşağı bakmaya korkarak bir an donup kaldı.

Her yerde kan olmalı. Yatağın içine işlemiş olmalı. Evde olsalardı, hizmetçiler kanı temizler ve akşama kadar yeni bir yatak gelirdi. Ama bir oteldeydiler ve bunu nasıl açıklayacaktı? Tüm kalbiyle evde olmayı diledi.

Onda bir sorun olmalıydı, çünkü Layla acıtmayacağını söylemişti. Ya da onda bir sorun vardı. Ya da her ikisinde. Bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Bir doktora bu kadar mahrem bir şeyi anlatmayı hayal bile edemiyordu.

Sonra Gowan başını kaldırdı, gözleri hâlâ zevkten sersemlemişti ve, "Edie, korkunç acı verdi mi?" diye sordu.

Yutkundu ve o anda onu hayal kırıklığına uğratmaya dayanamayacağını anladı. Ve böylece ilk yalanını söyledi, çünkü "*Evet*" demek isterken "Hayır" demişti. Ve adam şefkatle, "Bu gece bir daha yapmayacağız," dediğinde, "Tamam," dedi, "Bir *daha asla* yapmayacağız," demek istemişti.

Onun o kocaman parçasına baktı ve ağzından bir gözlem kaçırdı. "Sonrasında yumuşayacağını ve küçüleceğini sanıyordum."

O da yere baktı. "İstersen bütün gece seni tatmin edebileceğime inanıyorum, Edie."

Kadının beti benzi atmış olmalı, çünkü adam teklif etmedi.

Ve korktuğu kadar çok kan olmadığını keşfettikten sonra bile - Layla'nın tarif ettiğinden çok daha fazla olmasına rağmen - ona ciddi bir iç hasara maruz kalmış olabileceğini söylemeyi kendine yediremedi.

Bunun yerine, Gowan'ın onu yıkamasına izin verdi ve o da yıkadı.

Sonunda uykuya daldığında, kolunu belinden çekti ve yüzünü diğer tarafa döndü. Sonra mümkün olan en küçük topun içine kıvrıldı ve uyanmasın diye çok sessiz bir şekilde ağladı.

Ve yapmadı.

Yirmi

Edie uyandığında Gowan'ı uyurken bırakarak yataktan fırladı ve süitlerine bitişik olan saray gibi banyo odasına kaçtı. Kendini çok daha iyi hissediyordu. Her şey bitmişti. Evet, korkunçtu ama artık her şey farklı olacaktı. Bir sonraki karşılaşmalarını dört gözle beklediğinden değil ama bekâret meselesinin aradan çıkmasıyla işlerin düzeleceği açıktı.

Yine de yatak odasına dönüp bu hipotezi test etmeye hiç niyeti yoktu ve Gowan kapıyı çalıp bir süre Londra'da mı kalmak istediğini yoksa Craigievar'a mı gitmek istediğini sorduğunda şatoyu seçti.

"Ne de olsa Susannah bizi bekliyor," dedi başını pencereden dışarı uzatarak.

Kapı.

Yüz ifadesinden Gowan'ın kız kardeşiyle ilgili her şeyi unuttuğu anlaşılıyordu ama yine de başını salladı. "Odalarımızı ayırtması için önden bir seyis göndereceğim. Swan'da öğle yemeği yemek için Stevenage'a zamanında varmak istiyorsak hemen yola çıkmalıyız."

Bir adım öne çıktı. Gerçekten de çok güzel gözleri vardı. "Günaydın karıcığım," diye fısıldadı ona doğru yükselerek.

Edie kapı aralığında durdu ve adamın böyle bir şey düşünmesi ihtimaline karşı pozisyonunun yatağa dönmeyi hoş karşılamayacağını gösterdiğini hissetti. Adam onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve öyle tatlı öptü ki Edie kendini büyülenmiş hissetti. "Keşke ..." dedi, adam uzaklaştığında ona bakarak.

Parmağını kızın yanağında gezdirdi. "Keşke ne?"

Ama *sesini* çıkaramıyordu, *öpüşmekle çocuk olunmazdı*, bu yüzden parmak uçlarında yükselip ona cevap olarak küçük bir vuruş yaptı ve sonra banyo odasına geri çekildi.

Sadece bir saat sonra yola çıkmışlardı. Gowan'ın adamı Bay Bardolph, görkemli bir şekilde döşenmiş düklük arabasında onlara katılıp hızlıca iyi günler dilediğinde Edie oldukça şaşırmıştı. İstese onu davet etmezdi ama kaba görünmeden bunu yapabileceği an geçti.

Bu kesinlikle yer meselesi değildi. Dört servis arabası çoktan yola çıkmış olsa da, onlarınkini takip edecek arabada bir avukat, iki emlak müdürü ve hizmetçisi vardı. Biraz açıklama yaptıktan sonra adamların sırayla Gowan'a danışmanlık yapacağını anladı. Üçüncü bir vagon, Gowan'ın özel hizmetkârı Trundle'in gözetimi altında çellosunu getiriyordu.

Belki de Gowan'la arabada konuşabileceklerini umuyordu. Hatta belki de dün gece gerçekten nasıl hissettiğini anlatabileceğini bile düşünmüştü. Uykusuz geçen bir gecenin ardından kendini daha az korkmuş hissediyordu ama yine de bu konuda konuşmak istiyordu.

Belli ki Bardolph'un önünde bu konuyu açamazdı. "Bu Bir Yıldız Odası gibi," dedi Gowan'a, o da arabaya girerken, güne dair umutlarını bir kenara iterek. "Sanki küçük bir prensliğin hükümdarıymışsınız gibi."

Bardolph boğazını temizledi ve sonra, neredeyse araba daha ilk köşeyi dönmeden önce, üç ya da dört defteri açıp

sadece kışın filizlenen özel bir buğday türünü anlatıp duruyordu.

Dahası, Gowan düğünün ertesi sabahı yapılan bu iş tamamen normalmiş gibi davrandı ve köşesinde oturup Bardolph'un ekilen ve hasat edilen buğday dönümlerini saymasını dinledi.

"Bu şeyleri gerçekten listelemek zorunda mısınız?" Edie yaklaşık bir saat sonra sordu. Londra artık arkalarında kalmıştı ve Gowan ile Bardolph tereyağı ve süt sepetlerine geçmişlerdi. Ya da domuz yağı. Onun gibi bir şey.

Bardolph durakladı. Burnunun bir katedraldeki uçan bir payandaya benzediğini fark etmekten kendini alamadı.

"Evet, öyle," diye yanıtladı Gowan. "Araziye girenle çıkan arasındaki dengeyi görebileceğimiz bir sistem kurmadan önce çeşitli arazilerde çok fazla israf vardı."

"Hırsızlığı kontrol etmeye mi çalışıyorsun?"

"Bu amaçlardan biri. Ancak daha da önemlisi, belirli bir tekniğin bir alanda başarılı olup olmadığını tespit ederek, bunu farklı yerlere taşıyıp taşımama konusunda bilinçli bir karar verebiliriz."

Edie başını salladı ve tekrar sessizliğe gömüldü. Sayılar kulağının dibinde uçuşuyor, Bardolph fısıltılı parmaklarıyla sayfaları birbiri ardına çeviriyordu. Faktörün sesinden nefret etmeye başlamıştı. Kaba ve kuruydu ve dişlerini asla göremeyeceği kadar sıkı bir ağızdan çıkıyordu.

Bir arazideki yılanbalığı tuzaklarını saymaya ve bunları başka bir arazideki yılanbalığı tuzaklarıyla karşılaştırmaya başladığında, kadın yine araya girdi.

"Gowan, öğle yemeği için duracak mıyız?"

Bardolph'u dinliyor, aynı anda başka bir defteri inceliyor olsa da ara sıra bir direktif ya da komut veriyordu. "Elbette. Tam bir buçuk saat içinde ilk durağımız olan Stevenage'da oluruz. Öğle yemeği için dörtte üç saat ayıracağız."

Bardolph, "Ekselansları Londra'dan o kadar sık geliyor ki," diye detaylandırdı, "tüm yolculuk için tam olarak zamanlanmış bir güzergah tasarladık."

"*Zamanlanmış* bir güzergah mı?" Edie tekrarladı.

Bardolph bir fındıkkıran gibi başını salladı. "Eski Kuzey Yolu yerine Büyük Kuzey Yolu'nu kullanıyoruz, çünkü bu yol daha iyi durumda ve orada daha az araba kaza yapıyor. Majesteleri herhangi bir nedenle alıkonulmaktan hoşlanmaz. Düzenli olarak gittiğimiz hanlar atlarımızı ahıra koyuyor, bu yüzden taze hayvanlara geçeceğiz."

"Sıkıldığım için özür dilerim," dedi Gowan, sesinde sinirlerini bozan bir baba şefkatiyle. "Çok mu sıkıldınız?"

"Yılanbalığı tuzaklarının anlatılmasından sıkıldınız mı? Ben sıkılmadım," dedi. "Devam et. Yani bir malikâne yılanbalığı tuzaklarını gece kuruyordu. Zamanlamanın yılanbalığı hasadı üzerinde herhangi bir etkisi oldu mu, eğer bu kelimeyi kullanabilirsek?"

Bardolph onun sesindeki alaycılığı fark etmemiş gibi görünerek kaldığı yerden devam etti. Edie pencereden dışarı, geçip giden tarlalara baktı çünkü yol arkadaşlarıyla yüz yüze geldiğinde Bardolph'un dudaklarının açılmadan kelimeleri şekillendirmesini izlemekten kendini alamıyordu.

Stevenage'daki Swan'a vardıklarında, kendilerine eşlik edilerek Özel salonda sıcak bir yemek onları bekliyordu. Kırk dakika kadar sonra, tam Edie onlara eşlik eden uşakları kovarak Gowan'ı şok edip etmeyeceğini düşünürken, Bardolph tekrar odaya girdi. Bir dakika sonra tabaklar masadan kaldırıldı.

"O alabalıkla işim bitmemişti," dedi Edie ama artık çok geçti; tabaklar güzel bir senkronize hareketle kaldırılmış ve gitmişti. Bir çay servisi getiriliyordu.

Gowan endişeli görünüyordu. "Bardolph, görünüşe göre siparişin uçurum."

Edie bir parça meyve seçerek, "Boş ver," dedi.

Gowan, "Gelecekte, herhangi bir şey kaldırılmadan önce Majestelerine danışılacaktır," dedi.

Edie bunu söylemeye gerek olmadığını düşünebilirdi ama görünüşe göre bir monarşi hayatıyla tanışıyordu. Sadece bir kralın olduğu ve eşinin olmadığı bir yer. Bardolph'un başıyla selam vermesi bunu yeterince açıklıyordu, tıpkı üç dakika sonra programa uymak için arabalara dönmeleri gerektiğini söylemesi gibi.

İyi bir adama benzeyen Gowan'ın avukatı Jelves'le birlikte binmeye gönüllü olmayı düşündü ama onun da arabalarında onlara katılacağı ortaya çıktı.

Böylece üç adam öğleden sonraki yolculuğun geri kalanında kendi aralarında konuşurken Edie köşesine çekildi. Geceyi geçirecekleri Eaton Socon'daki durağa vardıklarında Edie kendini yumruk yemiş gibi hissetti, mahrem yerleri hem uyuşmuş *hem de* ağrıyordu ki bu da büyük bir başarıydı.

Gowan onu George and Dragon'a götürmek için koluna girdi ama Gowan onu durdurdu. "Şuna bir bak," diye nefes alarak çatıyı işaret etti.

Güneş batıyordu ve ışınları ufuktan bakır teller gibi yayılarak kiremitleri koyu bir dut rengine boyuyordu.

"Yağmur belirtisi yok," diye belirtti Gowan.

Tekrar denedi. "Güneşin çatıyı nasıl da güzel bir renge dönüştürdüğünü ve kırlangıçların ışığın içinden sanki ..."

"Sanki ne?" diye sordu.

"Sanki Mozart dinliyorlarmış gibi. Sanki ışınlar müzik notalarıymış gibi. Bir aşağı bir yukarı süzülüşleri yüzünden Mozart olmalı-" Kolunu sıkıca kavradı. "İşte! Şunu gördün mü? Dans ediyor."

Yukarı baktı. Gowan kırlangıçlara bakmak yerine ona gülümsüyordu. Gözleri karanlık ve açtı. "Haklısın," dedi, belli ki öyle demek istememişti. "Kırlangıçlar dans ediyor." Parmağını kızın üzerine koydu.

Edie, adam ona her baktığında hissettiği o tuhaf ürpertiye hissetti, sanki çok lezzetliymiş gibi. Sanki düğünde söz verdiği gibi onu tepeden tırnağa yalamak istiyormuş gibi.

Edie, solmakta olan bakır rengi güneşin altında dururken, kocasına benzeyen bir adam tarafından yalanmanın iyi bir şey olacağını düşündü.

Tam bunu yüksek sesle söyleyecekti ki Bardolph bir adım öne çıkarak boğazında tırmalama sesi. Evde hizmetçilerle her zaman Layla ilgilenirdi ve Edie'nin üvey annesinin personel hakkındaki şikâyetlerini dinlemekten başka pek bir rolü yoktu. Yıllarca dinlemesine rağmen Layla'nın bu durumda ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Eğer Bardolph'un arabada ve hayatlarında bulunmasına itiraz ettiyse -Gowan'ın onu kolayca devre dışı bırakması muhtemel görünüyordu. Bir şekilde Gowan'ın hizmetkârları arasına katılmış olsa da, hizmetkârların kendisine ait olduğunu hissetmiyordu. Aslında, Bardolph'un kendisinden daha üst rütbeli olduğuna dair huzursuz bir his vardı içinde.

Gowan, Bardolph'un en iyi odaların dükün ketenleriyle nasıl donatıldığını anlatmasını dinlerken (çünkü dük kendi porselenlerinin yanı sıra kendi ketenleriyle de seyahat ediyordu) o da George and Dragon'un avlusunda durmuş gün batımına bakıyordu.

Gowan geri dönüp ona hana kadar eşlik etmesi için kolunu uzattığında, kırlangıçlar çatının altından süzülüp ok gibi tarlalara doğru uçmuş, batan güneşe doğru yol almışlardı.

Nerot's Otel'deki Kral Dairesi'nin aksine burada ayrı odaları vardı; muhtemelen ikisi için yeterince büyük bir süit yoktu. Sıcak bir banyodan sonra kendini yeniden insan gibi hisseden Edie, özel yemek odasına indi. İçini bir endişe kaplamadan edemiyordu. Ya bu gece hâlâ acı çekiyorsa? Belki de Gowan yatağına gelmeden önce ona korkularını anlatmalıydı.

Oturur oturmaz, Gowan'ın uşağı, Edie'ye tam olarak şu şeye benzeyen bir şey hakkında bitmez tükenmez bir sorgulamaya başladı

Bay Bindle'ın çok daha süslü bir ismi olmasına rağmen jambonlu turta. Bindle sözlerini bitirdiğinde, Rillings sözü devraldı ve yemek sırasında servis edilecek ilk şarabı tarif etti.

Arkasındaki duvarın dibinde duran uşakların Edie'nin kadehini doldurmaktan başka yapacakları pek bir şey yok gibiydi, bu yüzden Edie iki yudum aldıktan sonra içlerinden biri öne atılıyordu. Bu o kadar rahatsız ediciydi ki ikinci yemek servis edildiğinde ve Rillings ciddiyetle bir şişe Tokay şarabı açtığında Edie reddetti.

"Biraz su tercih ederim," dedi.

Rillings kaşlarını çatı. "Böyle bir kurumdaki suyun sağlıklı olması muhtemeldir, Majesteleri."

Edie içini çekti ve bir kadeh şarabı kabul etti. Sevdiğinden daha tatlıydı.

"Tokay şarabı Macaristan kökenlidir," diyordu Rillings. "Koyu lal rengi Tokaji üzümünden gelir ve ..."

Sonunda Macar şarabının tüm tarihini anlattığında Edie kadehini iterek odadan çıktı. "Gowan, neden içtiğimiz şarabın kökenini bilmek zorundayız? Bu üzümlerin çürüklerle dolu olduğunu bilmemeyi tercih ederim."

Gowan, "*İstilanın tam olarak* doğru kelime olduğunu sanmıyorum" dedi. "Bu üzümlerin dışında oluşan küf, 'asil çürüklük' olarak adlandırılır. "

"Soylu ya da soysuz olması umurumda değil. Bu konuda bir konferans dinlemektense sadece şarap içmeyi tercih ederim."

"Anlıyorum," dedi Gowan. "Rillings'ten raporunu şu adrese teslim etmesini isteyeceğim başka bir zaman."

"Başka bir rapor. Zaten günde kaç tane rapor dinliyorsunuz? Neden bu?"

"Bu şarabın bir düzine şişesi için otuz pound ödedik. Eğer böyle bir harcama yapacaksam, tam olarak ne aldığımı bilmek isterim."

Bu evlilik işi rahatsız ediciydi. Kendi hayatını gözlemlemeyi bir türlü bırakamıyordu. Bir yandan yeni kocasıyla masada oturuyor, diğer yandan Leydi Edith Gilchrist'i izliyordu.

Kinross Düşesi, Kinross Dükü'yle yemek yerken dört uşak odanın içinde dolaşarak onların dile getirilmemiş isteklerini yerine getirmeye çalışıyordu. Bindle sağa sola hareket ederek yeni yemekler getiriyordu. Düşes bir dilim bademli kek ve bir iki lokma syllabub kabul etti. Bu yemeği bir başka şarap ve nefis bir mürver çiçeği köpüğü izledi.

"Lütfen hancıya selamlarımı iletin," dedi Bindle'a. "Bu mus çok lezzetli."

"Ekselanslarının aşçısına memnuniyetinizi bildireceğim," diyen Bindle odadan çıkarken bir kez daha eğildi.

Edie bir kaşını kaldırdı.

Gowan, "Şefim benimle birlikte seyahat eder,"

diye açıkladı. "Bu biraz ... şey ... aşırı değil mi?"

"Bu uygulamayı üç yıl önce, yanlış hazırlanmış bir yemek yüzünden hepimiz beş gün boyunca -bir damat ölüm noktasına gelecek kadar- hastalandıktan sonra başlattım. O noktada, maiyete bir kişi daha eklemenin ek masrafa degeceğine karar verdim."

Edie başını salladı ve düklük armasını taşıyan tabağına baktı. "Bu yüzden mi kendi porselenlerinizle seyahat ediyorsunuz?"

"Kesinlikle. Söz konusu bilim olduğunda ama mutfağın ve bulaşıkların durumu da mutlaka bu hastalıklar arasında yer alır."

Görünüşe göre her insan için mantıklı ve tartışılmaz bir neden vardı. her uygulama ve gelenek için. Dükün bu kadar çok seyise ihtiyacı vardı çünkü bir adam her gün İskoçya'ya gidiyor, yerine başka bir adam geliyordu. Emlak müdürleri gelip gidiyordu; avukatı her an gerekebilirdi; Bardolph'a her an ihtiyaç *duyuluyordu*.

"Bu kadar çok insanla çevrili olmaya alışık değilim," diye gözlemledi. Ne demek istediğini, bundan hoşlanmadığını söylemeyi çok istiyordu.

-Ama bunu yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu.

Gowan doğanın bir gücü gibiydi. Vücudu sarmal bir enerjiden oluşmuş gibiydi; altı adamı sürekli hareket halinde tutarak iş yapmasına şaşmamalı. Zihni aynı anda birçok yöne doğru patlıyordu. Bütün bunlar ona mantıklı geliyordu. Hastalık nedeniyle beş gün ya da herhangi bir gün kaybetme riskini ortadan kaldırmak için bir aşçı taşımak mantıklıydı.

Sorun her şeyin programlanmış olmasıydı - yaklaşma da dahil. Adamın kocaman vücudunun bir yay gibi gerilmiş olduğunu ve onu istediğini gayet iyi biliyordu. Arazi, buğday ve yılanbalığı tuzaklarından bahsederken bütün gün böyleydi. Gözleri onunkilerle her buluştuğunda bir özlem, bir vahşilik görüyordu. Ama mahremiyet, öyle görünüyordu ki, akşam yemeğinden sonra yatak odasıyla sınırlıydı.

"Korkarım ki nadiren yalnız kalıyorum," dedi şimdi, onun düşüncelerini tahmin ederek. "Elbette kendi programınızı kendiniz ayarlayabilirsiniz, ancak kalabalık bir ev yönetmek çello çalışmak için daha az zamanınız olduğu anlamına gelebilir."

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona sertçe baktı ama şaka yapmıyordu. Yüzünde bir özür ifadesi vardı, sanki müziğin onun hayatındaki önemini kavramaya başlamıştı ... ama belli ki henüz anlamamıştı.

Edie hizmetçiler ve yemek gibi şeylerle hiç uğraşmazdı; Mary'den önce uşaklara sürekli aşık olan ve onu hayal kırıklığına uğrattıklarında hıçkırıklara boğulan bir leydi hizmetçisi vardı. Onun yerini doldurmak zahmetli olurdu. Mendillerini ödünç vermeye ve son romantik sancıları dinlerken kendi saçlarını taramaya alışmıştı. Gowan her anı korurdu; o sadece pratik yaptığı zamanları korurdu.

"Her sabah üç saat çello çalarım," dedi ona. "Öğle saatlerine kadar çalışmak benim alışkanlığım. Bazen öğleden sonra da çalışıyorum ama yay kolum yoruluyor ve dinlenmeye ihtiyaç duyuyor. Gördüğünüz gibi, emekli olmadan önce de sık sık çalışıyorum."

Çatalını yere bıraktı. "Bu durumda, bu işi yürütmek için yardıma ihtiyacınız olacak.
ev."

"Şimdi sizin için kim yapıyor?"

"Hizmetçim, Bayan Grisle."

"Eminim mükemmel bir iş çıkarıyordur." Edie'nin genel alışkanlığı insanların iyi yaptıkları şeyleri yapmalarına izin vermek ve bunu yaptıktan sonra onları övmektir. Gowan'la birbirlerine hiç benzemediklerini şimdiden görebiliyordu. O hükmediyordu

-kelimenin tam oturduğu yer- muazzam bir mülk, görünüşe göre önemsiz ayrıntıları bile aklında tutuyor. "Hiç bir şey unutmaz mısın, Gowan?"

"Geçen gün annemin yüzünü unuttuğum aklıma geldi." Bu konuda üzgün görünmüyordu.

"Bir gerçeği ya da rakamı kastetmiştim."

"Ayrıntıları kataloglayan bir beyne sahip olduğum için yeterince şanslıyım, bu yüzden çok az şey gözümünden kaçıyor."

İnsanların çit direğinden yükselen bir serçe kalabalığı gibi etrafında dönüp durmasına şaşmamalı. "Neden üniversiteye gitmedin?"

"Yapamadım çünkü babam ben on dört yaşındayken öldü." Omuz silkti. "Bir yandan viski içip bir yandan da hizmetçilere takla attırmak ona pek zaman bırakmadı, bu yüzden işleri arapsaçına döndü. Evdeki çiftliğin toparlanması dört yıl sürdü ve diğerlerinden bazıları ancak son iki yılda kâra geçebildi." Gowan'ın yüzü o kadar ifadesizdi ki Edie ürperdi.

Akşamın erken saatlerinde sis renginde, gümüş ipliklerle süslenmiş koyu gri bir palto giymişti. Düğmeleri gümüş pullu püsküllü kurbağacıklarla işaretlenmişti. Gowan etini her zamanki ekonomik zarafetiyle keserken mum ışığı saçlarına parlaklık veriyor ve dükalılık gümüşünün üzerinde parlıyordu.

Medeniyetin, yüksek bir cilaya sahip kültürün kişileştirilmiş haliydi.

Aynı zamanda, temel ve derin bir şekilde tamamen medeniyetsizdi.

Ve hâlâ gençti. Yirmi iki yaşında böyle olsaydı, kırkına geldiğinde İskoçya'yı yönetiyor olurdu. Ya da kalıtsal monarşi engel olmasaydı tüm Britanya Adaları'nı. Büyüleyici ama kontrollü bir gücü vardı. Erkekler onu her yerde takip ederdi. Kadınlar da tabii ki.

Edie şarabını yudumlarken bunu düşündü. Sanki bir kaplanla evlenmiş gibiydi. Bir kaplanın pençelerini kılıfında tutması, onlara ulaşamayacağı anlamına gelmez. Müziği uygarlığın özü olarak gören, son derece mantıklı bir genç kadın olarak yetiştirildiğini fark etmek biraz utanç vericiydi; kocasına yapışan vahşilik dokunuşu her yanını sarmıştı.

Önceki gecenin ıstırabından sonra bile, bacaklarının arasında eriyen bir yumuşaklık hissetmek için ona bakması yeterliydi. Yine de, birbirlerini neredeyse hiç tanımayan iki insanın, muhtemelen yapacakları diğer şeyleri bir kenara bırakın, aynı yatakta uyumalarının beklenmesinin çok garip olduğunu düşündü. Tekrar.

"Neredeyse yabancı biriyle evlenip kendini onunla yemek yerken bulmak sence de tuhaf değil mi?" diye sordu.

Yorucu bir gün olmuştu, bu yüzden bir dirseğini masanın üzerine koydu. Lanet olsun!" dedi ve çok belli etmeden Gowan'a bakabilmek için başını kaldırdı. Kocasını muhteşem bir adamdı.

"Bunda tuhaf bir şey görmüyorum," dedi. "Her şeyi bildiğimi hissediyorum
senin hakkında önemli."

Onun hakkında her şeyi birkaç dakika içinde özetlediğini düşünmek hoşuna gitmiyordu ama adil olmak gerekirse "Bana aileden bahsettin," dedi yavaşça. "Ve beni çello çalarken gördün, yani belki de birbirimiz hakkındaki en önemli şeyi biliyoruz."

Gowan'ın gerçekten vahşi bir kaş çatışı vardı. Doğrusu babasınıninkine yakın bir vahşilikteydi. "Ailem beni tanımlamıyor," dedi.

Belki de onun bu soğukkanlı ses tonundan azarlanmış hissedeceğini düşünmüştü ama o boks ringlerinde büyümüştü. Layla gibi ağırlığını ortaya koymaması gözünün korktuğu anlamına gelmiyordu. "O zaman seni tanımlayan nedir? Unvanınız mı sizce?"

"Hayır."

"Peki, o zaman?"

"Hiçbir insan tek bir niteliğiyle tanımlanmaz." Dürüst olmak gerekirse, öfkesini babasından çok daha iyi kontrol ediyordu. "Bir müzisyen olabilirsin, ama bu senin toplamın değil."

Edie öyle olduğunu düşünüyordu ama onun sığığını zamanı geldiğinde keşfedebilirdi. "Peki aileniz ve unvanınız dışında sizi tanımlayan özellikleriniz neler?" diye sordu doğrulurken.

"Bu, hizmetkârların önünde yapılacak uygun bir konuşma değil," dedi, yapışkan bir an yaşayarak.

Bir kaşını kaldırdı. "Gowan, sen her öğünü etrafındaki Hizmetçiler. Yemek yerken hiç ilginç bir sohbet yapamayacak mıyız?"

Şimdi gerçekten kızgın görünüyordu, bu da ilginçti. Edie ona gülümsedi çünkü bir kaplanı yemlemek oldukça eğlenceliydi. Kocasından gerçekten hoşlanıyordu. Aslında çok dikkat etmezse, Layla'nın sefaletini evlilik uyumuna benzetecek bir duygu karmaşasına düşebileceğinin utanç verici bir şekilde farkındaydı.

Sorusuna cevap vermemiştii, bu yüzden belki de azarlanmayı kabul edeceğini düşünmüştü. Ama öyle olmadı. "Ne zaman konuşacağız?" diye tekrarlardı. "Sen çalışmadığın zaman, masadayız. Ya da yataktayız."

Dudakları birbirine sıkıca bastırılmıştı. Huysuz babasıyla birlikte yaşadığı yıllar boyunca, onun bir noktayı kabul etmesi için genellikle bir ya da iki güne ihtiyacı olduğunu fark etmişti; muhtemelen Gowan için de aynısı geçerliydi. Ona parlak bir gülümseme verdi. "Bu arada, belki bana yılanbalıkları hakkında daha fazla şey anlatabilirsin."

Gowan'ın ağzının köşesi kıvrıldı. "Uşaklarla uğraşmak ya da yılanbalıklarını tartışmak gibi bir seçeneğim olduğunu mu anlamalıyım?"

"Domenico Gabrielli'nin viyolonsel melodik olanaklarını vurgulamak için yazdığı büyüleyici prelüdlere üzerine uzun uzun konuşabilirim."

Alaycı gülümsemesi derinleşti ve Edie muhtemelen amacına ulaştığını düşündü. "Gabrielli'yi yarına saklayabiliriz." Sandalyesini çekmek için bir adım öne çıkan uşağı baktı.

Gowan ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak ona doğru yürüdü. "Çok yorulmuş olmalısın."

Aslında çok yorgundu ama ne dün ne de bugün çalmamıştı ve parmakları seğirmeye başlamıştı. "Pratik yapmalıyım," diye açıkladı. Elini kolunun altına koydu ve vücuduna bir sıcaklık yayıldı. Aslında bunun gücüyle biraz başı dönmüş gibi hissetti.

"Bir saat çalışacak mısın?" diye sordu odadan çıkarken. Kadının uzuvlarını zayıflatan şehvetli sıcaklığın yüzünde hiçbir yankısı yoktu.

"İki saat," dedi ona, sırf kocasının öpücüklerinden çok hoşlandığı için enstrümanını ihmal etmediğinden emin olması gerektiğine karar vererek.

Koridorda gezinen Bardolph'a başıyla işaret etti. "Görünüşe göre maden şirketini satın alma planlarını gözden geçirmek için zamanımız olacak. Oturma odasında size katılacağım; Jelves de orada olmalı."

Merdivenleri çıkarlarken Edie, Bardolph'un oturma odasında kaybolduğunu ve baş başa kalabilecekleri bir anları olduğunu fark etti. "Bu gece benim odama gelir misin?" diye fısıldadı.

"Evet."

Bacaklarındaki zevkli sıcaklık onun ifadesiyle tavan yaptı. Onun kara gözlerinin ardındaki kaplanı görebiliyordu. Hâlâ biraz korkuyor olsa da umudu kabarmıştı.

Onun aklından geçenleri okumuştı. "Artık bakire değilsin," dedi Gowan, ellerini tutup dudaklarına götürerek. "Bu gece her şey farklı olacak."

Sesinde bir vaat vardı ve bu onu heyecanlandırdı. Elbette haklı olmalıydı. Onun gözleriyle her karşılaştığında içindeki tuhaf, boş hissin daha da keskinleştiğini hissetti.

"Bana öyle bakma," diye hırladı. "Kahretsin, çello çalmak istiyorsun, Edie."

Suratını buruşturdu, adamın gözlerinin alt dudağına yapışmasından bir tür kadınsı zevk alıyordu. "Pratik yapmak istiyorum ama ..." Bir adım daha yaklaştı ve adam ellerini bırakıp onu vücuduna doğru çekti. Edie burnunu onun ceketinin içine gömdü. "Kokuna bayılıyorum." Belki de pratik yapmak için şafakta kalkacaktı. Çellosu bekleyebilirdi.

Gowan onun çenesini kaldırdı ve dudaklarını dudaklarına değdirerek yıldız tozu gibi bir ateş izi bıraktı. "Kır çiçekleri gibi kokuyorsun."

Ama adam geri adım attı ve kızın, adamın elini tutup onu odasına çekecek kadar cesareti yoktu. Bunun yerine kapıdan içeri süzüldü, çellosunu aldı ve eteklerini kalçalarına kadar çekerek oturdu.

Çalmaya başladığında, duyguları müziğin içine kaydı ve Vivaldi'nin mevsimlerini farklı bir şekilde anladı. "İlkbahar" vardı. Duyguların filizlenmesi. Ama "Yaz"? Tüm o neşeli notalar yayının altında vahşî bir doğurganlığa dönüştü. Sadece iki saatten fazla zaman geçtiğini ve tamamen bitkin düştüğünü fark ettiğinde durdu.

Zili çaldıktan sonra Mary gelip giysilerini çıkarmasına yardım etti ve iyi niyetle özürlerini kabul etti. "Bu program çok saçma," dedi hizmetçi ona. "Tamamen saçma! Bay Bardolph bana göre ordudaki bir general gibi. İyi ki leydinizin hizmetçisiyim ve sizi giydirmem gerekecek leydim. Aksi takdirde sabahın üçünde kalkmış, dördünde de arabalara binmiş olurdum."

"Bu korkunç!" Edie haykırdı. "Hiç uyumadın mı?"

"Hayır, sorun bu değil. Dük hazretleri oldukça adil davranıyor. Seyahat için daha fazla ücret alıyorsunuz ve çoğu insan Dük'ün arabaları hana varmadan önce öğleden sonra uyuyor."

"Yine de o kadar erken kalkmaktan nefret ediyorum."

"Bana oda hizmetçiliğı yaptığım zamanları hatırlatıyor," dedi Mary, Edie'nin başına bir gecelik geçirip ona bir diş fırçası uzatarak. "Eskiden

sabahın köründe kalkıp ızgaraları temizlemeye başladım. Alt kat hizmetçiliğine terfi ettiğimde o kadar minnettardım ki tahmin edemezsiniz."

"Bu gece bu kadar geç yattığın için çok üzgünüm," dedi Edie yatağa atlayarak. "Yarın akşam çalışmaya başlamadan önce geceliğimi giyeceğim, böylece sen de yatağına gidebilirsin."

Mary kapıdan döndü. "Hepimiz Dük'le birbirinize çok yakıştığınızı söylüyoruz," diye açıkladı.

"Gerçekten mi?" Edie irkilmişti. Kişisel olarak kocasıyla pek ortak yönleri olduğunu düşünmüyordu. Aslında kocasının yılanbalıklarıyla, kendisinin de çitalarla ilgili olmasından biraz endişeleniyordu ve aralarında pek bir örtüşme yoktu.

"İkiniz de çok güzel terbiye almışsınız," dedi Mary. "Yıllardır Ekselansları için çalışanlar, onun her zaman adil olduğunu ve hiç kimseyi aptal yerine koymadığını söyledikleri için bu saçma programa aldırış bile etmiyorlar. Gerçi o bir tür dahi, ya da öyle diyorlar." Gözlerini kocaman açtı.

"İşte aramızdaki büyük fark burada yatıyor," dedi Edie. "Ama teşekkür ederim Mary. Umarım haklısındır."

Yatakta uzanıp bir erkeği beklemek oldukça tuhaftı. Vücudunun genellikle dikkat etmediği kısımlarının karıncalanmasına neden oluyordu.

Bir gece önce Gowan onun kulağına poposunu çok beğendiğini fısıldamıştı. Daha önce poposu hakkında hiç düşünmediği halde, birinin ona poposunun ne kadar güzel olduğunu söylemesi çok hoştu. Hiç tanımadığı bir akrabasından miras almak gibi bir şeydi.

Şimdi, karanlıkta yatıp beklerken, vücudu her yerinden uyanmaya başladı.

Çünkü adamın iri ellerinin kalçalarının üzerinde ve poposunun eğiminde nasıl kaydığını düşünmeden edemiyordu. Ve onun göğsünü emişini, sonra da gerçekten ısırışını. Meme uçları geceliğinin üzerinde belirmişti.

Hâlâ gelmemişti ama Edie'nin hayal gücü ona şunları sunmaya devam ediyordu

önceki gecenin görüntüleri. Gowan onu şiddetle öpmüştü.

Duyabildiği tek şey onun kalbinin ya da belki de kendi kalbinin gümbürtüsüydü. Yani görebiliyordu... nasıl olduğunu gerçekten görebiliyordu...

Birkaç dakika sonra, aşağısının eskisi kadar ağrıyıp ağrımadığını kontrol etmeye karar verdi.

O değildi.

Bu şaşırtıcıydı. Sonra, hiç düşünmeden, onun yaptığı gibi kendine dokunmaya başladı. Özel bölgeleri parmaklarının altında yumuşak ve karmaşık bir his uyandırıyor, okşayışları kalçalarından aşağıya doğru küçük ısı dalgaları gönderiyordu. On dokuz yıl boyunca günde bir kez hızlıca yıkadığı bölge farklı hissettiriyordu.

Tam olarak onun değil, ama tamamen onun.

Kapalı gözlerinin güvenli karanlığının ardında, Gowan'ın giysilerini çıkarışını ve eteğini yavaşça çözüşünü yeniden yaşadı. Gowan gömleğini bir kenara attığında ve karnındaki ve altındaki tüm gergin kasları gördüğünde hissettiği o ısıltılı, sıcak duyguyu.

Ve her zaman parmağının darbesi, neredeyse orada zonklamaya kadar uzuvlarında ısı toplanmasına neden oluyordu.

Sanki karanlık odada güvenli bir kozanın içindeydi.

Kapaklar.

Sonra kapı açıldı.

Yirmi bir

Kapı açıldığında Edie donakaldı ve içgüdüsel olarak dizlerini birbirine kenetledi. Gowan kapının girişinde durmuş, omzunun üzerinden düşen ışıkla gözden uzakta kalan biriyle konuşuyordu.

Yatakta doğrulup oturdu. "Gowan."

"Evet?" Döndü ve bir an için sıcaklık yeniden titreşti, çünkü çok güzeldi. Bir tutam saç alnına düşmüştü ve elmacık kemikleri ona bir İspanyol fatihi görünümü veriyordu.

"Uyuyorum ya da daha doğrusu uyuyordum."

Adamın kaşları birbirine çarptı ve kadın onun başka bir kuralı formüle ettiğini görebiliyordu. *Karımı uyandırma.*

"Odama girmenizin bir sakıncası yok, ama bu işi bitirmenizi tercih ederim.

bunu yapmadan önce konuşmanız."

Her zamanki kararlılığıyla başını salladı. O konuşmasını bitirmek için koridora çıkarken Edie tekrar yorganın altına girdi. Yine o huzursuz, yanma hissi vardı, önceki gecedен daha kötüydü.

Gowan tekrar içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Sizi uyandırdığım için gerçekten özür dilerim."

"O değil... kiminle konuşuyordun?"

"Bardolph. O istedi-"

"Yani Bardolph kendi odanız yerine benim odama geldiğinizi biliyor mu?"

"Evet."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Edie. Gowan sabahlığını bir sandalyenin üzerine fırlattı ve bu hareketle Edie'nin bir sonraki cümlesi buharlaştı. Çıplaktı, uzun kaslı bacakları kara bal gibi parlıyordu.

Bir kolunu omuzlarının iki yanına dayayarak ona doğru yaklaştı. "Evet, karıcığım?"

"Hizmetçilerin ne yaptığımızı bilmeleri gerektiğini sanmıyorum," dedi, sesinin ne kadar zayıf çıktığını fark edince telaşlandı.

"Her şeyi bilmeyecekler." Kızın alınına bir öpücük kondurdu. "Seni çaresiz kalana kadar öpmeye niyetli olduğumu bilmiyorlar." Burnuna bir öpücük. "Vücudunda nefes kalmayana kadar seninle sevişmek istediğimi bilmiyorlar." Dudaklarına bir öpücük, söz veren ama yerine getirilmeyen bir öpücük. "Bardolph bütün öğleden sonra onu dinlediğimi sanıyor."

"Öyleydin," dedi, biraz nefessiz kaldığını hissederek. "Ben de dinledim, en azından bir kısmını."

Başını iki yana salladı.

"Hayır mı?"

"Bütün gün seni düşündüm. Dün gecenin acı verici olduğunu biliyorum ama bunu telafi etmek niyetindeyim."

Edie ona gülümsedi. "Banyo yaptın mı?" diye sordu ellerini onun omuzlarında gezdirerek. Adam çıplaktı ve badem sabunu kokuyordu, kadın ise giyinikti. Bunda oldukça baştan çıkarıcı bir şey vardı.

"Elbette," dedi, kendini yatağa bıraktı ama ağırlığını onun bedeninden uzak tuttu.

Edie onun daha önce erkek teri ve deri gibi kokan kokusundan oldukça hoşlanmıştı. "Benim için fark etmez," diye mırıldandı.

"Leydime asla yıkanmadan gelmem." Pekala, bu her şeyi çözdü.

Edie, Gowan'ın omurgasının alt kısmının da diğer yerleri gibi kaslı olduğunu keşfetti. "Benim kığım çok yumuşak," dedi ona, "ama seninki değil."

"Ben kaslı bir yiğidim." Yan yattı, eli kızın göğüslerinden birinin etrafında kıvrıldı.

"Eğer sen bir hayvansan, ben neyim?" Edie eğlenerek sordu.

"Mükemmel."

Öpüşmeleri bir girdap gibiydi: Edie'nin başını döndürdü, ta ki ona sarılana kadar, nefesi acil küçük pantolonlarla geliyordu. Bir yanı dillerinin sürekli birbirine değmesinden dolayı kendini bilinçli hissediyordu ama bir yanı da bundan zevk alıyordu. Adamın bir eli hâlâ kızın göğsündeydi ve onu öyle bir okşuyordu ki -aynı anda hem sert hem de nazık- kız küçük çığlıklara boğuluyordu. Utanç verici çığlıklar.

Sonra Gowan geri çekildi ve boynundan aşağıya doğru öptü. Yatağın içinde daha da alçaldı ve ağzı göğüs ucundaydı, ince çimenlerin arasından onu emiyordu. Edie'nin parmakları onun omuzlarına gömüldü ve hıçkırarak ağladı çünkü bu çok iyi hissettiriyordu. Hatta onu üzerine çekmeye çalıştı, böylece ağırlığı onun üzerinde olacaktı, böylece onun o kısmına sürünecekti, böylece dizleri onu kucaklayabilecekti ...

Zihninde tutarsız bir fırtına vardı. Gowan diğer göğsüne doğru ilerlerken Edie kısa bir an için kendine geldi. Geceliğinin ıslak olduğunu fark etmek çok tuhaftı. Ne kadar temiz olursa olsun ağzına pamuk *kaçmasını* istemezdi.

"Geceliğimi çıkarmamı ister misiniz?" diye sordu.

Başına doğru eğildi ve neredeyse yüksek sesle inleyecek kadar derin bir sıcaklık nabızı daha hissetti.

Gowan ona baktı, gözleri bir karga tüyü kadar karanlıktı. Bir an için Daha sonra kadın soyunmuş, elbisesi yatağın kenarına atılmıştı ve yan yana yatıyorlardı.

Edie'nin yanaklarına sıcaklık hücum etti. Bir gece önce çıplak kalmışlardı, bu yüzden adamın çıplak bedeninin onunkinin yanında olması bu kadar garip hissettirmemeliydi. Yine de öyleydi. Ve sonra onu tekrar öpmeye başladı.

"Ben gerçekten ..." diye başladı, onun gözlerindeki parıltı hoşuna gitmişti. Ama ne demek istediğinden emin değildi. Onu seviyor muydu? Ondan *hoşlandığını* söylemek bir hakaret miydi? Ondan hoşlanıyordu. Onun kendisini hiç düşünmediğini düşünmeye başlamıştı ki bu bir sorundu. Ama bu, sıcak kakaonun çok koyu olduğunu söylemek gibi bir şeydi: o baştan aşağı iyiydi.

"Seni istiyorum," diye nefes aldı.

Gowan'ın gözleri alev gibi parladı ve sonra onu sırt üstü yatırdı, ellerini vücudunda gezdirdi, kalın kirpiklerinin arkasını göremeyecek kadar dikkatle onu inceledi.

"İyi görünüyor muyum?" diye fısıldadı.

"Çok sevdiğin o çelloya benzediğini düşünüyordum. Buradaki ve buradaki kıvrımları görüyor musun?" Elleri göğsünün eğimlerini, belinin içe doğru kıvrımını, kalçalarının cömert kabarıklığını şekillendirdi.

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Edie, vücudundan her zaman olduğundan daha memnun hissederek.

"Sen o çelloyla sevişiyorsun," dedi, "ama ben seninle sevişiyorum."

Adamın parmakları bacaklarının arasına girdiğinde hâlâ gülümsüyordu ve kendine dokunduğundan beri daha da ıslandığını ve şiştiğini fark etti. Adam ona dokunduğunda farklı hissetmişti. Parmakları yumuşak, çekingen ve ikna ediciydi. Ama adamın onu okşayışında hiçbir çekingenlik yoktu. Dokunuşu bir talep gibiydi, acı vermenin sınırındaydı, sanki haşlanmak üzereydi.

Edie onun eline karşı kıvrıldı, vücudu bir aleve dönüştü. "Bu çok iyi hissettiriyor," diye soluk soluğa kaldı ve sonra uzuvlarını sıvıya çeviren dönme hissini kovalayarak tekrar yükseldi.

"Bu daha da iyi hissettirecek," dedi Gowan, sesi kalındı. Kendini onun üzerine bıraktı.

Olmadı.

Gowan sonuna kadar içeri ittiğinde Edie şoktan kaskatı kesilmişti. Şeytan gibi acıyordu. Belki dünkünden de kötüydü, çünkü içi çiğ gibi hissediyordu, sanki

Ne olduğunu bilmiyordu. Yüzünü onun omzuna gömdü ve adam geri çekilirken derin bir nefes aldı ve sonra tekrar içeri girdiğinde bir inilti

"İşte bu, Edie," dedi alçak sesle ve sertçe. "Bırak gelsin."

Zevkten nefesinin kesildiğini fark ettiğinde artık çok geçti. Adam onun üzerine kapanmış, tekrar tekrar içine giriyordu.

"Bunu yapabilirsin, Edie," diye fısıldadı. "Bütün gece dayanabilirim. farkı."

Edie bunun bir yarışma olduğunu fark etmemişti, gerçi bu doğru kelime değildi çünkü yarışacak kimse yoktu. Yine de bir zevk patlaması yaşaması gerekiyordu, *küçük mort*. Ve bunun gerçekleşmesi, hanın kulaklarının dibine yıkılması kadar olasıydı.

Yine de Edie denemeye karar verdi. Gowan'ı hayal kırıklığına uğratma fikrinden nefret ediyordu. Dizlerini bükmeyi denedi. Sırtını kamburlaştırmayı denedi. Biraz aşağı kayarsa baskının biraz azalacağını anladı ama işin gerçeği kocası içine sığmıyordu.

Vücudu daha önce hissettiği o tatlı sıcaklığın tüm nabzını kaybetmişti. Aslında gözyaşlarının sınırındaydı ve bu hiç iyi değildi. Gowan'ın nefesi giderek sertleşiyordu. Koluna bir damla ter düştü ve irkildi.

Adam kadının göğsünü okşuyordu ve arada bir onu tekrar öpüyordu ama kadının hissettiği tek şey onu uzaklaştırmak için duyduğu çılgınca bir ihtiyaçtı. Acıyı ve korkunç boğulma hissini durduracak herhangi bir şey. Adam daha hızlı hareket ettiğinde, dudaklarından bir çığlık kaçtı. "İşte bu," diye nefes aldı Gowan, ona öyle bir öpücük kondurdu ki, sanki ilk kelimesini söyleyen bir aptalı tebrik ediyormuş gibi hissetti.

Bunu daha fazla yapamazdı. Aslında, bir dakika daha değil.

Eğer bu bir yarışsa, kaybetmeye razıydı. Kazanan Gowan olabilirdi. Onu *hemen* içinden çıkarması gerekiyordu. Gözlerinde, onu tatmin edene kadar bütün gece devam edeceğini vaat eden bir vahşet vardı.

Edie ölmeyi tercih ederdi.

Layla katılmalarının gürültülü ve yüksek sesli olacağını söyledi, ki çığlık atmaya başlamayı planlamadığı sürece onun açısından kesinlikle öyle değildi.

"Ah!" diye bağırdı, ama kelimesi doğru çıkmadı. Sesi, yerde kırık bir çiçek vazosu bulan bir başhemşire gibi dehşete kapılmıştı.

Doğru tonu tutturamamıştı. "Ohhh," dedi, biraz daha yüksek sesle. O vardı

Hayatında hiç bu kadar gülünç hissetmemişti. Gowan yüzünü eğmiş ve onun boynunu öpüyordu, bu yüzden ona inanıp inanmadığını anlayamadı. Eli hâlâ göğsünün etrafında kıvrılmıştı. Başparmağı meme ucuna sürtünüyordu, bu iyi hissettirmeliydi ama hiçbir şey iyi hissettirmiyordu.

Kalbi, o olmasa bile *onun* zevk aldığını kanıtlayacak şekilde çarpıyordu. Bu onu biraz daha iyi hissettirdi. Ona karşı kamburunu çıkardı, çünkü bu baskıyı azaltıyor ve daha az acıtıyor gibiydi. Sonra tıpkı Layla'nın yaptığı gibi boynunu geriye attı ve bıraktı.

Kesinlikle oyunculuk yeteneği olmadığını söyledirdi. Ama görünüşe göre yeterince iyiymiş.

Gowan şükran dolu bir lanete benzeyen bir şeyler mırıldandı, derin bir nefes aldı ve daha da hızlı gitmeye başladı. Yüzyıl gibi gelen bir sürenin ardından, Gowan'ın vücudunda sarsıntılar hissetti. Dudaklarından bir inilti ve ardından tutarsız kelimeler döküldü.

Bu kısmı sevdi.

Böylesine kendini kontrol eden, güçlü bir adamın kollarında paramparça olması harikaydı. Kollarını bıraktığında yüzü buruşmuş, yüzündeki medeniyetin her zerresi silinmişti. Dünyada bunu gören tek kadın oydu.

Diğerleri sadece dükü görürken, o kendini onun bedeninde kaybetmiş ilkel bir adamı gördü. Aslında adam hâlâ oradaydı, onun içindeydi. Onun yüzünü düşünmek, iç organlarının aniden onun etrafında kenetlenmesine neden oldu.

Acı o an için yok oldu ve lezzetli bir dolgunluk hissetti.

Gowan ön kollarının üzerinde duruyordu. "Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor Edie. Bana bir dakika ver," diye nefes nefese kaldı.

Sözleri kafasına dank edince Edie paniğe kapıldı. İç organları yeterince hırpalanmıştı. Adamı hafifçe itti ve adam yana doğru yuvarlandı. Elbette, aleti hâlâ hazırды.

Kendine dikkatle baktığında, artık kanaması yok gibiydi ki bu bir mucize olmalıydı.

Gowan uzandı ve onu terli bedenine doğru çekti. "Senin için iyi olup olmadığını sormama gerek yok. Çok sıkı ve ateşlisin ..."

"Hâlâ biraz acıyor," diye fısıldadı.

Onu o kadar nazıkçe yıkadı ki neredeyse yeniden ağlamaya başlayacaktı.

Yalan söylemekten nefret ederdi. Ve hiç gerçekleşmemiş olan *küçük ölüm* büyük bir yalandı. Ama bu sadece bir zaman meselesiydi, dedi kendi kendine. Yarın başka bir gündü. Daha iyi olacaktı. Gowan onu soğuk suyla hafifçe okşuyor, ona yine o huzursuz, seğirten hissi veriyordu.

"Bu kadar yeter," dedi, kalçalarının onun dokunuşu altında hareket etmesini cesaret olarak algılaması ihtimaline karşı doğrulup oturdu.

Ona bir öpücük verdi. "Burada uyusam senin için sorun olur mu?"

Yanaklarında aptalca bir kızarıklığın yükseldiğini hissedebiliyordu.

"Olur."

Ertesi sabah küskün hissetmemek çok zordu. Gowan'ın gözleri parlıyordu.

Ona gecenin en çılgın hayallerinden bile daha iyi geçtiğini söylediğinde.

Edie ona yalan söylediği gerçeğinden nefret ediyordu. Nefret ediyordu.

Derin bir nefes aldı, tam itiraf edecekti ki kapıda bir çizik duyuldu. Gowan, "Girin," diye seslendi ve Mary telaşla içeri girdi, onu dehşet içinde Gowan'ın uşağı takip etti. Peşlerinde de kahvaltı tepsileri taşıyan hizmetçiler vardı.

Fırsat kaçırmıştı. Trundle Gowan'ın yemeklerini hazırlarken o da tostunu kemirdi.

Mary de Edie'nin tuvaletini hazırlamaya başladı. Gowan

Yemeğini bitirdikten sonra yataktan kalktı ve giyinirken padok çitleriyle ilgili bir tür rapor dinleyebileceği odasına gitti.

Edie kendi kendine, evliliğin taviz vermeyi gerektirdiğini söylemişti.

Keşke yalan söylemeseydi... Bunu her düşündüğünde midesi sıkışıyordu. Ama itiraf ederse, onun aciz olduğunu düşünebilirdi. Bir de o korkunç kelime vardı, *frijit*. Bir kadını buzthane gibi gösterirdi. Ya öyleyse? Ya Layla'nın tarif ettiği tüm o gürültüyü asla elde edemezse?

Normalde çok gürültücü bir insan değildi.

Ama şimdi gerçeği söylerse, Gowan onu ağrıları için doktora götürür müydü? Kimseye söylemeyi düşünemiyordu. Layla'ya söyleyebilirdi, tabii hâlâ Londra'da olsalardı.

Her şey karmakarışıkı.

Yirmi iki

Vagonda, bir önceki günden aşağı yukarı farksız, bitmek bilmeyen bir sabah daha geçti. Edie bütün sabah vagonun kendi köşesinde oturmuş, Gowan'ın bir icra memuruyla yaptığı sıkıcı konuşmayı duymazdan gelmişti. Kesinlikle katkıda bulunacak bir şeyi yoktu. Bunun yerine bir gece önce olanları düşündü. Ya da daha doğrusu, ne *olmadığını*.

Petit Mort'ta bir kez daha başarısız olduğu için değil; bunun kendisi için pek mümkün olmadığına inanmaya başlamıştı. Ama bunu ele alış biçimi yüzünden kendini çok kötü hissediyordu. Kocasına yalan söylemek. Dissembling

-

Kendini kesti. Bu düpedüz yanlıştı ve bunu biliyordu. Ve -Gowan'a baktı- ondan *hoşlanmaya* başlamıştı. Bu bir kadının kocasına karşı hissetmesi gereken iyi bir şeydi. Evlilik yatağı hakkında hissettiği tiksinti? Bu iyi bir şey *değildi*.

Ona gerçeği söylemek zorundaydı.

Araba öğle yemeği için durduktan sonra (servis yapıldı ve dörtnala gidilerek yenildi), elini Gowan'ın koluna koydu. "Gowan'la konuşmak istiyorum.

Sen." Bunu Bardolph ve bir uşanın önünde söyledi, çünkü hizmetkârların önünde konuşmasaydı, hiç konuşmayacaktı.

"Elbette." Gowan ona yemek odasından çıkarken eşlik etmek üzereydi ama beklenti içinde durakladı.

"Arabada," diye açıkladı.

"Evet, bu daha etkili olur." Gitmek için döndü ve yanındakilere başıyla takip etmelerini işaret ederek, Edie'ye göre cinsiyetinin ayırt edici özelliği olan nüanslara karşı sağırlığını gösterdi. Kadın yerinden kıpırdamadı.

"*Yalnız*, Gowan." Eğer kocası bunu kabul etmeden önce Bardolph'a danışmış olsaydı, ...

Ne yapacağından emin değildi ama çok şiddetli olacaktı.

Dük ona baktı, bir kaşını hafifçe kaldırdı, sonra Bardolph'a baktı, o da hızlı bir selam verip uzaklaştı. Ancak o zaman kendisi ile Bardolph arasında şekillenmekte olan savaşta bir çatışma kazandığını fark etti.

Ama faktör inatçı değilse hiçbir şey değildi. Gowan'ı maiyetine öğleden sonraki işlerle ilgili talimat vermesi için bıraktı ve arabaya doğru ilerledi. Ama arabaya bindiğinde, kocasının incelemesi için koltuğun üzerine üç defter konduğunu fark etti. Kafasını kapıdan içeri uzattı ve bir uşak dikkat kesildi.

"Bunlar başka bir vagonda seyahat edecek," dedi ve onları kollarına bıraktı.

"Majesteleri dedi ki ..." diye mırıldandı çocuk.

Yani savaş sadece kendisi ile Bardolph arasında değildi; daha geniş bir kapsamı vardı. "*Majesteleri* az önce size aksini bildirdi," dedi ona.

Sonra beklemek için arabanın içine yerleşti.

Birkaç dakika sonra Gowan, öğleden sonraki yolculuğu sırasında incelemeyi planladığı defterleri alıp uzaklaşan bir uşanın yanından geçti. Aslında sinirlenmesi gerekirdi. Arabada oturarak kaybettiği zamana üzülüyordu.

Ama gerçek şu ki, sadece beklenti içindeydi.

Elbette, Edie'yi ilk gördüğü andan itibaren onun düzenli hayatına bir tehdit oluşturduğunu biliyordu. İnsan bir kadına duyduğu ilkel şehvete yenik düşüp bir ay geçmeden onunla evlenemez ve en azından başlangıçta rutinlerinin bozulacağını anlayamazdı. Edie'yle geçirdiği zaman malikâneye karşı yükümlülüklerinden sayılamazdı. Ama te yandan, şimdi kendini şımartırsa, belki de günün her dakikasında onu istemekten vazgeecekti. Zamanla, diye düşündü, vücudunun ona olan ihtiyaını akşamlara indirgeyebilirdi. Ya da en azından gün içinde bir kez.

Bir dakika bile inanmadı. Lanet olsun.

Sorumlulukları vardı. İnsanlar ona bağlıydı. Bütün mülkler. Bankacılık sistemi.

Tüm bunları önemsemediğini hayal meyal hatırlıyordu. Ama şu anda sadece Edie'yi düşünmek bile vücudundaki arzunun çılgınca bir şiddetle alevlendiğini hissetmek için yeterliydi. Ona bir kez baktığında Bardolph'u kovmak ve defterleri ateşe atmak istiyordu.

Tekrar lanet okudu. Eğer kendini kontrol edemezse, günlerinin onun yatağında, onun bedeninde kendini kaybederek geçtiğini keşfedecekti. Ona aşık olarak. Ona taparak. Babasının yaptığı gibi onu kandırırsa ölene kadar iebilirdi.

Bu düşünce onu sakinleştirdi. şehvet bedensel bir dürtüden başka bir şey değildi. Hayatta bir yeri vardı ve o alanda tutulması gerekiyordu. Arabanın kapısını çarpıp Edie'yi altına çekmek yerine -hizmetkârların canı cehenneme- kendini karşı koltuğa yerleşmeye zorladı ve Edie'ye ölçülü, centilmence bir gülümseme verdi, arabacının hazır olduklarını anlaması için uzanıp tavana hafifçe vurdu.

Başlığının siperliğinin altından gülümsemesi ağırbaşlı ve son derece sevimliydi. Aynen böyle, cinsel arzu bir dalga halinde kabardı ve onu boğulmaya sürükledi. İş pekâlâ bekleyebilirdi. Ağzını açtı, sonra

neredeyse "*Çıplak*" diye ağzından kaçırdığı için dehşete kapılarak kapattı. *Çıplak olmana ihtiyacım var.*

Bir düşese arabada böyle bir şey söylenmezdi. Talebini dizginledi ama arkasındaki duygu dışarı sızdı: "Bir gün, sabah seni sevmek isterim."

Gözlerinde anlam veremediği bir duygu parladı. Cevap vermeden çenesinin altındaki kurdeleleri çözdü. Adam onu izlerken kadın başlığını çıkardı ve yanındaki koltuğa bıraktı. Onun aklından geçenleri okumuş ve soyunmak istemiş olabilir miydi? Araba posta yolunun üzerindeydi, bu yüzden kimse kapıyı açamazdı.

Şehvet dolu görüntüler kafasını doldurdu ama kadın öne doğru eğilip ince eldivenli parmağıyla dizine dokununca buharlaştı.

"Bardolph," dedi sesini saçma bir şekilde erkeksi bir hırıltıya alçaltarak, "yarın sabah yedi on beşten yedi kırk beşe kadar karımı becermek niyetindeyim, bu yüzden bu olayı hesaba katmak için yola çıkışımızı erteleme nezaketini göster." Sonra da ona muzip bir sırıtışla baktı.

Gowan o kadar şaşırmıştı ki kahkahalara boğuldu.

"Tanrı'ya şükür," dedi Edie eldivenlerini çıkarıp şapkasının yanına koyarak. "Mizah anlayışını tamamen kaybettiğinden korkmaya başlamıştım."

Kaşlarını çattı.

"Sende bir tane olduğunu biliyorum," dedi hınzır bir sırıtışla. "Beyninin tümüyle o yılanbalığı tuzaklarını yönetmek gibi takdire şayan bir göreve adanmış olduğunu iddia etmek için artık çok geç."

"Yılanbalıklarını asla unutamayacağım, değil mi?" Gowan bacaklarını terliklerinin iki yanına düşecek şekilde uzatarak sordu. Kararını vermişti. Yolculuklarının bir noktasında şımarık karısıyla birlikte olacaktı. Öğleden sonrayı öyle ayarlamıştı ki, Gowan'ın konsantre olması gereken bir işi yoktu.

Çok iyi: ona konsantre olacaktı.

"Bunu sen kendin istedin," dedi Edie keyifli bir kıkırdamayla. "Seksen yaşında bile seni şüpheli haberlerden uzaklaştırıp mizah gösterileri yapmanı sağlayacağımı tahmin ediyorum."

"Mizah anlayışı mı?" diye tekrarladı tembelce. "Bir espri anlayışım olduğundan emin misin?"

Başını salladı. "Eminim. Her ne kadar alaycı, komik tarafın kaybolursa da Buğday ve yılan balıklarından bahsederken kendimi hayattan zevk almayan bir adama bakarken buluyorum."

Adam karşı çıkmaya başladı ama kadın sözünü bitirmemişti. "Bu tam olarak doğru değil.

İşinizi severek yapıyorsunuz, değil mi?"

Çalışmak mı? Yanağının narin kıvrımından, dudaklarının derin gülüşünden, kirpiklerinin kıvrılışından hoşlanıyordu. Onu inceleme şeklinden bile.

Edie öne doğru eğildi ve dizini hafifçe dürttü. "Gowan, beni dinliyor musun?"

"Zevk almasaydım neden çalışayım ki?"

"Çünkü sorumluluklarınız var," dedi hemen. "Babam çello çalmayı tercih ederdi ama yine de pratik yapmak için birkaç dakikadan fazlasını bulamıyor."

"Yapmayı tercih ettiğim tek bir şey var," dedi, kelimeleri vücudu sertleşmiş ve ağrıyan bir adamın kontrollü aciliyetiyle şekillendirerek.

"Gowan! Kastettiğim *bu değildi*."

Zihnini tekrar konuya sürükledi. "Sıkıcı bir piç olduğumu ve bir hanımefendinin yanında bulunmaya uygun olmadığımı kastettin. Sanırım," dedi özür dileyerek, "ben böyle biri olabilirim, Edie. Seni temin ederim ki Bardolph ve ben karşılıklı nükte yapmayız."

"Bardolph bir *sopa*," dedi küçük burnunu havaya kaldırarak. "Ve siz, sevgili düküm, bu konuda kendinize dikkat etmelisiniz, çünkü siz de bazı sopa eğilimleri gösteriyorsunuz."

"Ben bir sopa değilim." Bir ısıruk kakhaha attı. "Yine de, daha az sağlam ve daha çok sopa gibi olsaydım daha iyi olurduk."

Edie'nin cevap gülümsemesi biraz sallantılıydı. Derin bir nefes aldı. "Hâlâ biraz acıyor, Gowan."

Tüm eğlencesi tükenmişti. ne doğru eğildi ve onun ellerini tuttu. "Biliyorum. Çok zgnm ama *her şey* daha iyiye gidiyor, değil mi?" Başını salladı.

"Bu eylemden zevk alıyor olman benim için çok önemli." Ona sırttı. "Deneyimsizliğim yeterince utanç vericiydi, ama seni bu konuda hayal kırıklığına uğratsaydım, erkeklik iddiamdan tamamen vazgeçmek zorunda kalırdım."

Edie kaşlarını çattı. "Bu çok saçma."

zerinden gülünç bir rahatlama dalgası geçti. "Dün gece geldiğin zamankinden daha mutlu hissetmemiştim." Ellerini ağzına götürdü ve avuç ilerini öptü, önce birini, sonra diğerini. "Keşke ilk birkaç dakika bu kadar acı verici olmasaydı." Tatlı gelini hâlâ o kadar utangatı ki gözlerini birbirine dolanmış parmaklarından ayırmıyordu. "Bana bakar mısınız?" diye ikna etti. "Bu konular hakkında konuşmalız, Edie. Bir karı kocanın aralarında hiçbir sır olmamalı."

"Biliyorum," dedi. "Bu yüzden ben ..." Ama sesi kesildi.

Kadın o kadar mutsuz görünüyordu ki Gowan buna dayanamadı. Yarı ayağa kalktı, yastıklı tavandan kaçınmak için başını eğdi, şapkasını kenara itti ve yanına oturdu. "Shakespeare, dik duran bir hıyarın vicdanı olmadığı konusunda çok doğru bir noktaya değiniyor."

İlk başta anlamadı. "Ayakta duran ne?" diye sordu. Sözcükler daha ağzından çıkmamıştı ki, adam yanaklarının şeftali kızarması gibi soluk bir renk almasını büyülenmiş bir halde izledi. "Gowan!" Küçük, patlayıcı bir kakhaha attı. "*Ayakta* dikilen bir hıyar mı?"

"Dşenden çok daha iyi," diye belirtti. "Ama benim yapmaya çalıştığım şey vicdanım olduğunu söyleyebilirim, her ne kadar diğer parçalarım

Sen. Edie, *mo chridh*, eğer sevişmek çok acı veriyorsa, bana söylemen yeterli. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yanaklarının rengi koyulaştı, mevsimin ilk eriği kadar güzelleşti. "Tabii ki biliyorum," dedi. "*Mo chridh* ne anlama geliyor?"

"Kalbim." Onu kolayca kucağına aldı ve kolunun kıvrımına çekerek kucağına oturttu. "Çok güzelsin," dedi ona. "Hayatımda gördüğüm en güzel kızsın."

"Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum." Dürüstlüğü onu her zaman ürkütmüştü, başkalarının sakladığı ya da yetersiz dozlarda söylediği şeyleri bu kadar kolay söylemesi.

Kolları kalkıp boynuna dolandı ve adam garip bir yalpalama hissine kapıldı, sanki araba -ya da dünya- devrilmişti. Ona o gizli gülümsemesini verdi, o gizli öpücüğünü. "Fensmore'da başımı kaldırıp bana doğru geldiğini gördüğümde, odadaki en yakışıklı adamın sen olduğunu düşünmüştüm. Ve şimdi," dedi ona muzip bir gülümsemeyle, "kızıl saçları bile seviyorum. *Eğer* seninse."

Gowan nasıl göründüğünü hiçbir zaman umursamamıştı; unvanının fiziksel özellikleriyle ilgisi olmayan bir hayranlık uyandırdığının farkındaydı. Ama Edie'nin gözlerindeki bakış ona bir gurur şoku yaşattı.

Adamın görünüşünü beğenmişti. Edie unvanları pek önemseyen bir kadın değildi. Ne de paraya.

Başını onun omzuna yasladı. "Yine de senin için endişeleniyorum, Gowan. Babamın çok fazla ciddi olma eğilimi var. Bence bir insanda neşe duygusu yoksa hayat çok zor olabilir."

Biraz üşüdüğünü hissetti. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Tabii ki yaparsınız! Shakespeare'in oyunlarını bile benim gibi başından sonuna kadar okumayı hiç becerememiş birine komik gösterebiliyorsun. Ben sadece hayatınızın yüzlerce günlük raporun altında boğulmasından endişe ediyorum."

"Bundan şüpheliyim. Bir k e r e senin yanında kendimi kaybediyorum," dedi.

elmacık kemiği boyunca bir parmağını gezdirerek itiraf etti. "Umursamayı bıraktım

iş hakkında. Bardolph defterleri arabaya getirmemi önerdi çünkü onları tam olarak özümseyemediğimi biliyor."

Dik oturdu, kaşları birbirine yaklaştı. "Bay Bardolph kendini bana sevdirmeye çalışmıyor."

"Onu kafana takma. Daha da önemlisi, kendimi sana sevdireyim mi?" Gowan bu aptalca sözlerin kendi ağzından çıktığına inanmakta güçlük çekiyordu. Onunla ilgili bir şey bağımsızlığını, erkekliğini erozyona uğratiyordu.

"Bence öyle olabilirsin," dedi Edie.

Yine de gözlerine bir endişe gölgesi yapışmıştı. "Merak etme," dedi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Bu evlilik işini halledeceğiz. Ne yazık ki ikimizin de iyi bir örneği yok. Annemle babam hiç tanışmamış olsalardı çok daha iyi durumda olurlardı."

"Babam ve Layla için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Birbirlerini gerçekten seviyorlar. Sadece babam nasıl olduğunu unuttu ..." Sözünü yarıda kesti ve tekrar başladı. "En başta aşık olduğu her şey için Layla'yı takdir etmeyi bıraktı. Sanki onun *kendisi gibi olmasını* istiyor. Ve korkarım doğası gereği oldukça katı biri."

Gowan başını salladı.

"Gerçekte öyle olmadığı halde, oldukça huysuz bir şekilde davranmasına neden oluyor."

"İngiltere Merkez Bankası'ndaki aptallarla uğraşırken olduğu gibi, gerçekten can sıkıcı durumlarda öfkesini koruduğunu gördüm."

"Ama onun şakalarına gülmüyor."

"Şakalarına her zaman güleceğime söz veriyorum," diye fısıldadı Gowan.

"Keşke anlatacak bir şeyler bilseydim," dedi Edie iç çekerek. "Senin sevdiğin türden kelime oyunlarını, hıyarlarla ve müstehcen saatlerle ilgili olanları sadece geçici ve uzaktan tanıyorum." Başını onun omzuna yasladı.

"Tanımları vermekten mutluluk duyarım," dedi sesi boğuklaşarak.

Ama o dinlemiyordu. "Geç saatlere kadar ayakta kalıp öğle yemeğinde şarap içmeye alışık değilim," dedi, hanımefendi bir tavırla esneyerek.

"Acaba

Biraz içme suyu bulamaz mısın, Gowan? Öğle vakti şarap beni çok uykulu hissettiriyor."

"Elbette," diye yanıtladı. Durakladı ve kahvaltı hariç her öğünde şarap içme alışkanlığını nasıl edindiğini düşündü. Her zaman kendini sınıyor, bir ayyaşa dönüşüp ailesinin izinden gitmediğinden emin olmak için kontrol ediyordu.

Bu daha önce başka biriyle paylaştığı bir korku değildi ama birbirimizden sır saklamama ruhuyla Edie'ye söylemeye karar verdi . . . ve sonra onun uykuya daldığını fark etti.

Ona baktı, onu baştan çıkarmak için yaptığı tüm planlar suya düşmüştü. Kız ona doğru kıvrılmıştı ve son derece huzurlu görünüyordu. İlk tepkisi bir kızgınlık nabzıydı. Ama bu adil değildi; bencilceydi. Ne de olsa onun uykusuzluğundan kendisi sorumluydu.

Keşke defterleri olsaydı.

Ama o yoktu. Yapacak hiçbir şeyi yoktu.

Bu tam olarak doğru değildi. Yanında az miktarda kâğıt ve kalem vardı. Onu arabanın kenarına yaslayıp işe koyulabilirdi.

Kesinlikle olmaz. Uyanacaktı. Şaşırtıcı bir koruyuculuk duygusu hissetti. Edie bitkin bir haldeydi, gözlerinin altında soluk mavi halkalar vardı, bunun en azından bir kısmı gecenin bir yarısı onunla sevişmiş olmasından kaynaklanıyordu.

Onu bir cam vazo gibi dikkatle tutarak arabanın köşesine geçti ve sonra arkasına yaslandı, tatlı, güzel kokulu karısını kollarında tutuyor ve tıpkı ilk tanıştıkları baloda yaptığı gibi kirpiklerini ve dudaklarını tekrar tekrar inceliyordu.

Artık her şey farklıydı, çünkü o onun karısıydı. Onunla ilk sevişen oydu ve son sevişen de o olacaktı. Hayatının her gününe o tutkulu, zeki gözlerle ve onu yapışkan olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu konusunda uyarmasına neden olan sert dürüstlikle uyanacaktı.

Dudaklarının kenarlarında beliren gülümseme ne alaycı ne de hüzünlüydü. Edie'nin buna ne diyeceğini biliyordu: neşeli bir gülümseme. Kolları minnettarlıkla ona sarıldı.

Araba yolda sallanarak ilerlerken evliliği düşündü. Hiç kestirmezdi. Şekerlemeler zaman kaybıydı.

Yirmi üç

Akşam çökmeye başlayıp da araba posta yolundan arnavut kaldırımli bir sokağa doğru sarsıldığında Edie uyandı ve kendini uyuyan Gowan'ın kollarında buldu. Araba bir köşeyi dönerek bir hanın avlusuna girdi. Gowan'ın kolları Edie'nin etrafında sıkılaştı ama Edie onu öpene kadar uyanmadı.

Kaşlarını çatarak uyandı ve kız daha bir şey söyleyemeden hiç uyumadığını açıkladı.

Edie dilini tuttu. Babası da benzer inançlara sahipti: Asla öfkesine yenik *düşmediğinden emindi*.

Palden'deki The Queen's Arms'ın konukseverliğine alışılmıştı.

Hizmetçilerle birlikte gelen soylular. Hancı onları özel bir salona götürdü, Gowan burada dalgın dalgın Edie'yi öptü ve sonra oturup o sabah İskoçya'dan son raporlarla gelen damadı dinledi.

Raporlar!

Edie bu kelimenin sesinden nefret etmeye başlamıştı.

Arabada geçirdiği uzun saatler yüzünden yorgundu ve iki gündür enstrümanını çalmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Üzüntüsünden gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu fark etti. Gözyaşları içinde

bahanesiyle odasına döndü ve sıcak bir banyo sipariş etti. Mary, Edie banyodan fırlayıp çılgılık atmak isteyene kadar odanın içinde koşuşturup durdu -Bardolph merdiven altlarını pek sevmezdi-.

Ne yazık ki, sıcak suda ıslanmak bile pek rahat değildi, bu yüzden zevk almak bir yana, başka bir sevişme nöbetine dayanmayı hayal etmek bile zordu. İçini bir panik ateşi kapladı. Her şeyi itiraf etmeyi başaramamıştı; adam ona zevk almasının kendisini ne kadar mutlu ettiğini söyledikten sonra cesaretini kaybetmişti. Şimdi başarısız olacağı başka bir geceyle karşı karşıyaydı. Yalan söylemek zorunda kalacağı başka bir gece.

"Mary," dedi, sesi odada beklediğinden daha yüksek çıkmıştı. "Bir parça yazı kâğıdı ve kalem istiyorum, lütfen."

"Bay Bardolph sizin kullanımınız için bir seyahat *sekreteri* temin etti, Majesteleri," dedi Mary, faktörün adını telaffuz ederken sesi buzla gölgelenmişti. Edie banyodan çıktığında Mary köşedeki masanın üzerinde duran, içinde bir mektup yazarının isteyebileceği her şeyin bulunduğu deri kutuyu açtı.

Sevgili Layla, diye yazdı Edie, sonra durakladı. Elbette Layla'nın hâlâ Berwick-upon-Tweed'deki ailesinin yanında olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de babası karısını getirmişti? İç çekerek onun yüzünü hatırladı ve bir damadın Layla'yı ailesinin evinde çok az zorlukla bulmasının daha muhtemel olduğuna karar verdi.

Üvey annesini kaleyi ziyaret etmeye davet etmek istiyordu; Berwick-upon- Tweed İskoçya sınırındaydı, bu yüzden çok uzun bir yolculuk olamazdı. Ama ricasını ne kadar acil yapmalıydı? Neler olduğunu ayrıntılarıyla anlatamazdı.

Sonunda kısa tutmuş: *Lütfen beni ziyaret edin, diye yazdı. Lütfen, Layla. Bana öğrettiğin sırrı hatırlıyor musun? Sana ihtiyacım var. Sevgiler, Edie.*

Bir süre sonra, o ve Gowan hanın özel salonunda otururken Bindle, Rillings ve dört uşak eşliğinde yemek odasına geçen Edie mektubu getirdi. "Üvey annem ailesiyle birlikte Berwick-upon- Tweed'de kalıyor, ben de onu İskoçya'da bizi ziyaret etmeye davet etmek için yazdım."

Gowan üvey annesinin de onlara katılacağı fikrinden en ufak bir rahatsızlık duymadı. Neden katılsın ki? Uyanık olduğu her saati Bardolph, Jelves ve maiyetinin geri kalanıyla geçiriyordu. Arabada mahremiyet talep etmediği sürece, evlilik etkileşimi yemek zamanları ve geceleri yatak odasına yapılan ziyaretlerle sınırlıydı.

Gowan şimdi, "Berwick-upon-Tweed'e bir seyis göndereceğiz," dedi. "Eğer hemen yola çıkarsa, üvey annenizin arabamıza katılmaya karar vermesi mümkün."

"Şimdi birini gönderemeyiz, Gowan; gece vakti!"

Gowan, "Üvey annenize davetinizi değerlendirmesi için mümkün olan tüm zamanı vermeliyiz," dedi. Parmağını kaldırdı ve bir uşak odadan koşarak çıktı ve Bardolph'la birlikte geri döndü; Bardolph, bu saatte mektup göndermesinin olağanüstü düşüncesizlik olduğunu söze dökmeden ima etmeyi başarmıştı. Edie onun bıyıklarına baktı ve Gowan'a karşı gelme dürtüsünü bastırdı. Kocasına çok sık yol verilmişti; bu çok açıktı. Ama aynı şeyi Bardolph için de söyleyebilirdi.

en ufak bir memnuniyet.

Adamın elinde mektupla odadan çıkışını, yenilenmiş bir umutla izledi. Eğer *petit mort'un* sırrını çözemezse, Layla yardım edebilirdi. Bunun bir hilesi olmalı.

Gowan uşağını yatağına gönderdikten sonra bornozunu giyip koridoru geçerek Edie'nin odasına gitti. Ama durakladı, eli kapının üzerindeydi. Şimdiden o kadar tahrik olmuştu ki sanki teninden bir sıcaklık yükseliyormuş gibi hissediyordu.

Ona bu şekilde, bir hayvan gibi gidemezdi. Şehvetten çılgına dönmüştü, onu düşünmek bile onu sarhoş ediyordu. Banyoya çekildi ve elini kendi etrafına kapattı. Birkaç dakika sonra bornozunu geri çekti. Nefesi hâlâ göğsünde sıkıştıyordu; hâlâ açtı ama daha kontrollüydü.

Kapıyı arkasından kapattığında Edie'yi uyurken buldu, yüzü kollarına gömülmüş, buruşuk saçları yastıkların üzerine dökülmüştü. Oda, ağır perdelerin arasından sızıp karısının saçlarının üzerinde oynaşan ve sanki tüm canlılığı silinip gitmiş gibi onları soluk altın rengine çeviren ince bir ay ışığı huzmesi dışında karanlıktı. Cüppesini silkti, yorganın altına girdi ve bir kolunu karısına doladı.

Bir saniye sonra boğuk bir sesle, "Gowan?" diye sordu.

"Bütün öğleden sonra uyudun," diye fısıldadı, yanağına bir öpücük kondurarak. "Şimdi uyan ve oyna."

Esnedi ve sırt üstü dönerek elbisesini gür göğüslerine doğru çekti. İstemsizce dudaklarından bir inilti koptu.

"Çok güzelsin, Edie." Onu öpmek için başını eğdi ama Edie kıpırdanarak uzaklaştı.

"Geceliğimin içinden değil," dedi, sesi çok daha uyanık geliyordu. "Son gece göğüslerimin üzerinde nemli lekelerle uyumak oldukça tatsızdı." Bu biraz soğuk olsa da adil.

Edie elbisesini başının üzerine çekti. Ay ışığının bir huzmesi Bir göğsü, belinin kıvrımına kadar.

Arzu bedenini delip geçti ve nefes alışını zorlaştırdı. Çırpınarak sesinin düzgün olduğundan emin oldu. "Şimdi seni öpebilir miyim?" diye fısıldadı, şefkatle onu sırtına doğru yönlendirerek.

"Göğüslerime mi?"

Sesi çok mantıklı geliyordu. Bu biraz moral bozucuydu. "Evet, işte," dedi elini tatlı bir göğsün etrafında kıvrıyarak.

"Evet, yapabilirsiniz," dedi.

Duygularını kaybetmiş gibi hissediyordu, sanki dünya tek bir kremsi göğse, belindeki ateşe, onu emdiğinde Edie'nin nefesinin kesilmesine indirgenmişti.

Bir göğsünden diğerine geçerken, "Hoşuna gitti," diye mırıldandı. Kızın hoşuna gittiğini anlayabiliyordu. Onun vücudunu öğreniyordu. Onun okşamaları altında yumuşuyordu.

Onu öpmeden duramıyor, elleri vücudunda geziniyordu. Her dokunuş sarhoş ediciydi.

Dilediği tek şey . . .

"Edie," o dedi, ve sonra temizlendi onun Boğaz. Onun ses utanç verici bir şekilde gırtlaktan geliyordu.

"Evet?"

Sesinin kendi sesine daha çok benzemesini tercih ederdi ki bu aptalcaydı. "Sen-" Durdu. Nazıkçe yetiştirilmiş bir hanımefendinin kendisine dokunmasını talep edemezdi. Belki birbirlerini daha iyi tanıdıklarında. Dün gece göğsünü ve sırtını okşamıştı ve ellerinin vücudunun geri kalanında dolaşmasını arzuluyordu. Ama bunu istemekte tereddüt ediyordu. Ya onun çok kaslı olduğunu düşünürse? Çok iri yarı? Bir işçiye çok fazla benzediğini?

Alnında boncuk boncuk terler birikti ama onu bunaltmamaya kararlı bir şekilde göğüslerini öpmeye devam etti. "Bu iyi hissettiriyor mu?" diye fısıldadı, dişlerini en nazik ısırmaklarla kapatarak.

Edie titredi ve dudaklarından küçük bir soluk koptu. Neredeyse onun cevabını duyamayacaktı: *Evet'i sadece* bir sestен ibaretti.

Arzusu öylesine alev alev yanıyordu ki, sanki onun içinde olmadığı her an bir fedakârlıklmış gibi, zincirlerinden boşanmış gibi hissediyordu. Az önce kendini tatmin etmiş olması önemli değildi. Bacaklarını aralamak ve vücudu onunkinden uzaklaşana ve boğazında o büyüleyici düğümlenmeyi hissedene kadar onu yalamak istiyordu ve sonra kendini ona o kadar sert ve hızlı gömecekti ki taşaklarını ona karşı hissedebilecekti.

Durmak, kendini toparlamak, genç gelini henüz yeni olan, düşünen, mantıklı bir adam olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Bu işte hâlâ yeniydi.

Yavaşça, yavaşça, bacaklarını ayırana kadar vücudunu öptü. Şehvet içinde boğuluyor olabilirdi... ama yine de beyninin mantıklı kısmı hâlâ çalışıyordu ve gözlemler sunuyordu. Hepsi de cesaret verici değildi.

İlk öpüştüklerinde, Chuttle balosundan sonra ailesinin evinin önündeki arabada, Edie de onun kadar ateşliydi, elleri vücudunda uçuşuyordu. Şimdi ise öyle değildi. Bir an nefesi kesiliyor ve vücudunda küçük bir titreme oluyordu ama sonra birdenbire kıpırdamadan duruyordu. Ona dokunmadı, gerçekten dokunmadı. Kollarını ya da göğsünü okşuyor ya da parmaklarını saçlarında dolaştırıyordu.

Bir süre onu öperken kendini kaybetti ama sonra onun hazır olduğunu anladı. Kız şişmiş ve yumuşacıktı ve onu her yaladığında küçük bir inleme sesi çıkarıyor ve elleri saçlarını sıkıyordu.

Güzel gözleri sımsıkı kapalıydı ama adam üzerine geldiğinde gözlerini açtı. Bir an için zevkten bulanıklaştılar ve sonra içlerine başka bir şey girdi.

"Edie!" dedi şaşkınlıkla. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," dedi küçük bir nefesle.

Adam ona bir saniye daha baktı ama kadın sırtını dikleştirdi ve adama süründü. "Şimdi sevişmeliyiz, Gowan. Yarın erken kalkmak zorundayız."

Kadının dokunuşu adamın zihnini, mantıklı düşünmenin mümkün olmadığı, için için yanan bir yere sürükledi.

"Çok acırsa bana söyle," dedi ona ve o da başını salladı.

Onunla, Edie'siyle birleşmek, hayal edebileceği en mükemmel duyuydu. Neden insanlar sadece bunu yapmıyordu -gece gündüz sevişmek? Çok fazla acıtmayacağını umarak olabildiğince yavaş ilerledi. Sonunda oturduğunda, kollarını boynuna doladı ve yüzünü omzuna gömdü.

"Nasıl hissediyorsun, Edie?" diye sordu. Kulağına öpücükler kondurarak onu ikna etti. "İyi hissettiriyor mu?"

"Sorun yok," diye
fısıldadı. Adam dondu
kaldı.

"Hayır, daha iyi," dedi, neredeyse şaşırmış gibi bir sesle. "O kadar acı verici değil."

İçini bir rahatlama kapladı. Şimdi sadece kontrolü elinde tutması gerekiyordu. Otuz, kırk dakika sürmüştü ama bu şekilde devam ederse kadın ona yetişecek ve zevkini alacaktı. İçinin derinliklerinden gelen bir duygu kabarması, karısına hissettiği coşkunun aynısını yaşatacağına dair bir kararlılık geldi ve kendini onun üzerine bırakıp hareket etmeye başladı.

Edie gözlerini sımsıkı kapatarak arkasına yaslandı ve bir süre sadece aç bedenini kontrol altında tutmaya konsantre oldu. Sonunda, "Edie, nasıl bir his?" diye sordu.

Gözleri birden açılarak onu şaşırttı. Arzudan bulanık değil, ciddi ve odaklanmışlardı. Gowan ani bir sızı hissetti, onun şakacı olmasını dilemek gibi saçma bir istek. Bu adil değildi. Onun Edie'si doğası gereği ciddiydi. Böyle bir düşünceye sahip olmak bile vefasızlıktı.

"Her şey yolunda," dedi. Onun altında kıpırdandı ve bu küçük hareket adamın kasıklarında ateş gibi dalgalandı. "Öyle hissediyorsun ki... şey, beni dolu hissettiriyorsun."

Dolu mu? Dolu iyi bir şey olamaz. Dolu kulağa pazar yemeğinden sonraki bir karın gibi geliyordu. "Bu hoş bir his mi?" diye sordu.

Kadın dizlerini büktü ve adam vücudunu saran bu his karşısında ürperdi.

"Sen de gelmelisin," diye fısıldadı.

"Sensiz olmaz," dedi. "Bunu senin için daha iyi hissettirecek şey nedir?" Edie onun gözlerine tam bir panik duygusuyla baktı. İç organları yanıyordu -bir gün önceki kadar kötü değildi ama hiç hoş değildi. Ve daha da kötüsü, kendini korkunç derecede yetersiz hissediyordu.

Çaresiz.

Dünyada iri yarı bir adamın üstünde olmasını ve onun bir parçasının içinde olmasını son derece rahatsız edici bulan tek kadın o muydu? Bir ya da iki kez

bir zevk titreşimi hissetti. Ama sonra Gowan pozisyonunu değiştiriyor ya da onun yeniden düşünmeye başlamasına neden olacak bir şey söylüyordu.

Kendinden nefret ederek ve her şeyin bitmesini arzulayarak onun altında uzandı.

Gowan, Edie'nin ne düşündüğünü bilmeyi dileyerek gözlerini tekrar sıkıca kapatmasını izledi. Arzusunu, sonunda ikisini de gitmeleri gereken yere götürecek uzun, yavaş vuruşlara yönlendirdi. Ona bakarken, şaşırtıcı bir korumacılık dalgasına kapıldı, o kadar vahşıydı ki neredeyse tamamen duracaktı.

Onun mutlu olmasını hayatında dilediğı her şeyden daha çok istiyordu. Fanteziler onun gerçekliğine hiç benzemiyordu: fiziksel güzelliğı bir şeydi, ama ciddiyeti, düşünceli nezaketi, alaycı mizah anlayışı başka bir şeydi.

"Edie," dedi kalbinden geçenleri söyleyerek. "Benim için gel," diye emretti onu öperek. "Benim için gel, *mo chrìdh*."

Ve geldi, Tanrı'ya şükür. Onun sesinin tınısını, aldığı zevk kadar derin bir şükranla duydu. Ve sonra kendini kaybetmiş, sevinçten, delici sıcaklıktan, iliklerine kadar işleyen hazzın bedenini doldurmasından şoke olmuştu.

Edie'ye göre gecenin sonu her zaman kaçınılmazdı.

Diğer gecelerden tek farkı, Gowan'ın onunla aynı zevki hissetmediğini anlamaya başlamış olabileceğini düşünmesiydi. Yüzünde, diğer zamanlarda onun bedeninden aldığı vahşı hazza benzemeyen bir konsantrasyon vardı.

Bu düşünce kalbinin sıkışmasına neden oldu.

Yolculuklarının üçüncü günü geldi ve geçti. O gece konaklayacakları hana yerleştiklerinde Mary kıkırdarak Edie'ye, Majesteleri'nin hizmetçilere düğ ve düşesin akşam yemeğini kendi odasında yiyeceğini söylediğini anlattı.

O zamana kadar Edie yorgunluktan gevşemişti. O sabah Gowan özür dileyerek ona bir öğleden sonra daha uyuyamayacağını söylemişti. Bu yüzden o ve Bardolph günü Gowan'ın satın alabileceği şirketler hakkında okuyarak geçirirken, araba Berwick-upon- Tweed'e giden yollarda sarsıla sarsıla ilerliyordu. Mary, kocasıyla samimi bir akşam yemeği yiyebilmesi için ona gece kıyafetlerini giydirmek için ortaya çıktığında ancak bir saat çalışmıştı.

Yan kapıya gitti ve Gowan'ı banyodan çıkmış saçları hâlâ nemli halde buldu. Karmakarışık sorunları düşünüldüğünde aptalcaydı ama yalnız kaldıkları anda içinde bir şeyler hafıfledi. Gowan'ın özünde var olan vahşilik ona bir akor gibi şarkı söylüyor, kemiklerinin derinliklerinde yankılanıyordu. Kollarını ona dolaması yeterliydi ve kadın kendini güvende hissetti. Sanki doğru yerdeymiş gibi.

Çözülemez sorunları olabileceği düşünüldüğünde bu hiç mantıklı değildi. Layla bir kadının yataktaki zorlukları için herhangi bir iksirden bahsetmemişti, sadece bir erkeğinki için bahsetmişti.

Yarım saat sonra yatakta yan yana uzanmışlardı. Gowan'ın sabahlığı omuzlarından geriye doğru itilmişti ve Edie'nin parmakları göğsünün düzlemlerinde ve hatta cüretkâr bir şekilde kaslı karnında dolaşıyordu. Hiçbir şey duymamış olmasına rağmen Gowan aniden başını kaldırdı ve "Gel," diye havladı.

Kapı açıldı ve iki uşak içeri girdi.

Edie, geceliği hâlâ bacaklarını örtüyor olsa da yorganı üzerine çekti. Baş uşak, gözlerini yataktan ayırmadan yan masadaki dük porselenlerini yerleştirmeye başladı. Salona birkaç kez gidip geldi ve elinde gümüş tabaklarla geri döndü. Sonunda işini bitirdiğinde şaraplarını doldurdu, eğildi ve kapıya doğru geri çekildi, gözleri hâlâ kraliyet ailesindelermiş gibi alçaktı.

"Peters, değil mi?" diye sordu.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Peterkin, Majesteleri."

"Şişeyi burada bırakabilirsin, Peterkin. Yemeğimizi getirdiğiniz için teşekkür ederiz."

Çenesini eğdi. "İhtiyacınız olduğunda koridorda beklemekten ve bardaklarınızı doldurmaktan memnuniyet duyarım, Majesteleri."

Edie bundan daha korkunç bir şey hayal edemiyordu. "Kendimize hizmet edeceğiz," dedi ona.

Ama daha sonra, yemeklerini yediklerinde, Gowan Peterkin'i ve başka bir uşağı tabakları kaldırmaları için çağırdı, o sırada geceliği üst baldırlarına dolanmış olmasına rağmen hâlâ yorganın altındaydı. Öpüşüyorlardı ve Gowan elini onun bacağında gezdirdi. Bu his onda aynı anda hem uzaklaşma hem de yaklaşma isteği uyandırdı.

Ama tabaklar gittiğinde, sevişmelerinin uzun sürmeyeceğini biliyordu ve bu düşünceden sonra rahatlayamadı. Yine de, kesinlikle daha kolay olmaya başlamıştı. Adam içeri girdiğinde yüksek sesle solumadı; sadece irkildi. Ama rahatlayamıyordu.

Gowan'ın bütün gece devam edebilecek gibi görünmesi durumu daha da kötüleştiriyordu. "Ne kadar acıyor?" diye sordu bir süre sonra, sertleşmiş kollarına dayanarak ve ona bakarak.

"Hiç de değil," dedi, omzunu silerek onu okşayabildi. "Ağrı bir süre sonra geçer."

Ona gülümsediğinde bu kadar mutlu hissetmek sinir bozucuydu. Ama gülümsüyordu, çünkü düşündüğü için gülümsüyordu.

Olduğunu sandığı şey olmuyordu, hepsi bu.

Kendi odasına dönmek için bacaklarını yataktan sarkıttığında Gowan'ın yüzünde gergin, neredeyse öfkeli bir ifade vardı ama o başını eğmekle yetindi. Açıklayamıyordu.

Açıklanacak *bir* şey yoktu.

Yirmi dört

Ertesi sabah geceliğinde kan vardı ve Edie paniğe kapıldı. Bir an için içinde bir şeyin yırtılıp açıldığını düşündü.

Mary arkasından yaklaşarak, "Dersleriniz başladı," dedi. "Dük fena halde hayal kırıklığına uğrayacak," diye ekledi gülerek.

Edie de biraz güldü. Zayıfça ama rahatlayarak güldü.

Kahvaltıda Gowan'a, bir kadının şikâyeti nedeniyle yatak odasını şimdilik ziyaret edemeyeceğini bildirdi. Bunu söylemek iyi hissettirdi. İşe yaramayan alıştırma seanslarının anısından güç alarak hemen başka bir açıklamaya girişti. "Öğleden sonra pratik yapmak için iki saatlik bir mola istiyorum."

Gowan ona sanki Philadelphia'ya göç etme niyetini yeni açıklamış gibi baktı. "Bildiğin gibi rotamız belli ve sıkı bir programa bağlı, Edie."

"Pratik yapmalıyım ve akşam yemeğinden sonra oynayamayacak kadar yorgunum. Bir gün daha burada kalabiliriz," diye teklifte bulundu.

"Bu gece Partridge Inn'deki tüm odaları tutuyoruz. Ve erken saatlerde Koçlar bir saat önce ayrıldı."

"Çellomu geri aldım. Gowan, pratik yapmalıyım. Burada yapabilirim ya da öğle vakti ara verebiliriz."

Gowan'ın ağzı gerildi ama onu şaşırtacak şekilde itiraz etmedi. Bunun yerine, yolculuklarında bir gün kaybetmenin daha iyi olacağına karar verdi, bu yüzden öğle yemeğine kadar ve sonra akşam yemeğine kadar tekrar oynadı. Bu süre boyunca hizmetçiler salona girip çıkmaya devam etti, Tanrı bilir hangi işlerle uğraşıyorlardı, ta ki onları toplayana kadar -on sekizini de- ve bir daha oyununu bölen olursa işine son verileceğini ilan edene kadar. Gözlerini Bardolph'un üzerinde gezdirmekten zevk alıyordu.

Bardolph'un Gowan'ın ayrılmaz bir parçası olduğunu bilecek kadar çok şey görmüştü.

ama ne kadar aciz olursa olsun onu tehdit etmek, Layla'nın ihtiyaç duyduğunu söylediği omurgayı geliştiriyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

"Yarınki antrenmanınızla ilgili ne yapacağız?" Gowan sordu
Akşam yemeği.

"Gün ışığında iki saatinizi ayırabilerseniz çok minnettar olurum," dedi ona. "Çello vagonda oldukça gürültülü olacak ve raporlarınızı duymanızı zorlaştıracaktır." Bu boş bir tehditti çünkü elbette hareket halindeki bir araçta asla uygun dengeyi sağlayamazdı. Ama onun telli çalgılar hakkında hiçbir şey bilmediği gerçeğine güveniyordu.

"Bir saat önce yola çıkıp bir saat sonra varacağız," dedi Gowan. Gowan'ın engellere bu şekilde yaklaştığını fark etmeye başlamıştı. Onları değerlendiriyor, üstesinden geliyor ve yoluna devam ediyordu. Günlük emlak raporları bir sorun yaratır ve Gowan sinirlenmeden engelin etrafından bir yol inşa ederdi.

Bardolph, Gowan'ın soğukkanlılığını paylaşmıyordu. Belli ki arka dişleri sıkılmıştı, bu yüzden onu kızdırmak için ona neşeli bir gülümseme verdi. "Neredeyse yaz ortası. Bir tarlada çalışmamın sakıncası olmaz," dedi

ona. "Bundan daha iyisini yapabiliriz," dedi Gowan. "Pickleberry'de
duracağız,"

Bardolph'a dedi ki. "İnanıyorum ki, majesteleri

Tüccar Terziler Salonu. Mevcut olduğundan emin olmak için önden birini gönderin ve hayırsever çabalarına uygun miktarda bağışta bulunun."

O öğleden sonra araba küçük bir kasaba meydanında durdu. Gowan ona büyükçe bir salona kadar eşlik etti ve rahatsız edilmemesi için kapının önüne bir uşak yerleştirdi.

Edie sağlam bir amaç duygusuyla tellerinin üzerine eğildi. Boccherini üzerinde iki saat sıkı çalışırsa, arabada kendini bu kadar huzursuz hissetmeyecekti. Notayı da yanında getirmeye karar vermişti; tıpkı bir defter gibi birkaç kez üzerinden geçecekti.

Bir saat kadar sonra Gowan salona geri döndü. Başını kaldırdı ve onu gördü, ama parmakları gürleyen bir nota çağılayanını çevik bir şekilde takip ediyordu, bu yüzden notaya geri baktı.

Yarım saat sonra hâlâ oradaydı, kollarını bankın arkasına atmış, tavana bakıyordu. Son notayı bir duraksamaya çekti. Gowan çenesini yavaşça aşağı indirdi. "Bitirdin mi?"

Hayal mi görüyordu, yoksa sesi pişmanlık dolu muydu?

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Bana ayrılan iki saatin her saniyesini değerlendireceğim." Ama Boccherini'den bıkmıştı. Onun yerine yayını kaldırdı ve *Dona Nobis Pacem*'in açılış notalarına başladı.

Son nota bittiğinde parçaya yeniden başladı. Üçüncü ve dördüncü bölümleri kalabalıklaştırmıştı. Kalbinde huzura ihtiyacı vardı.

Ama eğilmesi gerçeği biliyordu ve tekrar hızlanmaya başladı. O şu anda içinde hiç huzur yoktu. Gowan hâlâ üzerlerindeki kirlilere bakıyordu ve tek görebildiği çenesinin güçlü çizgisiydi.

Genelde kendini müziğe kaptırırdı. Ama bu sefer müziğin ona eşlik etmesine izin verdi: boynunun güçlü sütunu, geniş omuzları ve saçlarındaki kızıl parıltı. Onun olağanüstü parlaklığı. Onun ayrılmaz bir parçası olan keskinlik. Sesini yükseltmeden bir imparatorluğu yönetme şekli. Hayatını onun müzik tutkusu etrafında şekillendirmesi.

Şanslıydı. Çok şanslıydı, tek bir şey dışında.

Gözleri, bankın üzerine yayılmış olan adamın bacaklarına kaydı. Adam müziğe kendini kaptırmışken onu süzmek kötü hissettiriyordu. Parça bittiğinde, onu uyandırmamayı umarak doğrudan bir Telemann sonatına geçti. Adamın gözleri kapalıydı, belki de uyukluyordu.

İlk defa, kendini, bir kadınla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederken buldu.

onu yalamak. Dilinin onun düz karnının üzerinde, hatta belki daha da aşağısında izler bıraktığını hayal edebiliyordu.

Son ölçülere geldiğinde gözlerini açtı ve sonra ayağa kalktı, Geriliyordu. Sanki müzikle birlikte içinden ateş parçaları geçiyormuş gibi hissediyordu. Keşke her zaman böyle olabilselerdi: yalnız, Bardolph'suz ve raporsuz.

Yayını yavaşça tellerden kaldırdı.

Yirmi beş

Bir hafta sonra, Gowan aklını kaybettiğinden oldukça emindi.

Edie günlerini vagonun bir köşesine sıkışmış bir şekilde geçirdi. Bir noktada, onun seyahat yöntemini artık anladığını şaşkın bir ses tonuyla ifade etti.

"Normalde babam dışarıda at sürerken ben arabada oturup Leyla ile gülüşürdüm. Ama bir enstrüman olmadan bile bu konuda şaşırtıcı adımlar attım." Sonra başını tekrar notaların üzerine eğdi ve babam elindeki sayfaları pencereden dışarı fırlatmamak için mücadele etmek zorunda kaldı.

O konsantre olabilirdi ama o değildi. Ona bakmaktan kendini alamıyordu. Saatler, günler ve kilometreler boyunca, onun narin küçük burnundan alt dudağının tam ortasındaki minik çukura kadar her şeyi incelemişti. Notada zor bir bölüme geldiğinde, alt dudağını beyaz dişleriyle endişelendiriyordu.

Dudağını ısırarak istedi. Kendini onun önünde dizlerinin üzerine atmak ve eteklerini yukarı itmek istedi. Onu koltuğa itmek ve ...

Eğer işler farklı olsaydı, Gowan Edie'yi arabanın koltuğuna yatırır ve her santimini öpmek.

Kendini sırt üstü yere atar ve onu üzerine kaldırırdı. . . . Karısının bu duyguyu paylaşmadığını çok iyi bildiği halde, günü arzudan çılgına dönmüş bir halde geçirmek hiç de hoş değildi.

Zavallı Edie ona uyum sağlamakta çok zorlanmıştı. Bunu biliyordu ama yine de bu onu şehvetine yenik düşmekten alıkoymuyordu. Gözlerini her kapadığında onun uzun, solgun bacaklarını ve göğüslerinin lüks dolgunluğunu görüyordu. Arabanın bir köşesinde oturmuş, elindeki kalemi çiğniyor, sonra da ondan habersiz not defterine ani işaretler yapıyordu ve adam açlığının şiddeti yüzünden zorlukla nefes alabiliyordu.

Sevişmenin ona zarar verdiğini bilmek kendini bir zalim gibi hissetmesine neden oluyordu. İkinci, üçüncü, dördüncü seferlerde, adam içeri girdiğinde vücudu kaskatı kesilmiş ve dudaklarından kanını donduran bir inilti dökülmüştü.

Ama yine de onun sıcaklığına dalmak için yanıp tutuşuyordu. Eğilmiş boynuna bir bakışıyla şehvet kasıklarını yaktı. Yine de onun orgazmları, vücudunun alev alışı ve sahip olduğu her şeyi ona verirken titremesiyle karşılaştırıldığında önemsiz, ince işlerdi.

O . . .

Edie onun için bir gizemdi ve çoğu erkeğin bütün kadınların gizemli olduğunu düşündüğünü çok iyi bilmesinin de bir faydası yoktu. Aylık kursları gelmeden önce bile, bir gün kızın eteklerini toplayıp onu baştan çıkarabileceği ve at arabasının tekerleklerinin itişip kakışmasına eşlik edebileceğine dair kurduğu fantezileri bir kenara bırakmaya başlamıştı bile.

Edie bunu umursamazdı. Sevişirlerken onun altında kıpırdamadan duruyordu. Dışarıdaki koridordan gelen ayak sesleriyle donup kalmıştı; Edie'nin gün ışığında, bir arabanın içinde okşanmayı hoş karşılayacağını düşünemiyordu.

Ama bu ona Chuttle balosundan sonra ona dokunduğunda kadının nasıl titrediğini hatırlattı. Kız onun espri anlayışını kaybettiğini düşünüyor gibiydi ama o da kızın bir şeyler kaybettiğini söyleyebilirdi.

Belki de evliliğin doğası buydu. Birbirinizin mizah anlayışı ve duyarlılığıyla büyülenmiş olarak başladınız ... ve sonra gerçek hayat araya girdi. Ama içindeki her şey bu düşünceyi kabullenmeye karşı çıkıyordu. İlk tanıştığı şehvetli Edie, sevişmeye ilgisiz bir kadın bırakarak ortadan kaybolmuş olamazdı.

Dersleri sırasında sevişmek onu zerre kadar rahatsız etmezdi ama kadın çok titizdi. Onu çarşafı kurulumasından nefret ediyordu, sanki bir atı ovuyormuş gibi.

Bu, aralarındaki yakınlığın ne kadar başarısız olduğunu vurguluyordu.

Başarısızlık.

Sadece kendi kendine bile olsa bunu kabul etmek daha iyi hissettirdi. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Umduğu gibi değildi... şairlerin anlattığı gibi değildi. Zevkin derinliklerinde bile, sanki kız ona bir iyilik yapıyormuş gibi hissediyordu. Hatta onun üzerinde titrerken müzik hakkında düşündüğünden bile şüpheleniyordu.

En kötüsü de Edie'nin gerçekten kendisine ait olmadığını hissetmesiydi. Gülüyor, konuşuyor ve yüzüğünü takıyordu ama Edie'ye kendini kabul ettirmeyi başaramamıştı. Dersleri bittiğinde işler değişmek zorunda kalacaktı.

Yine de, onu hazır olmadığı bir yakınlaşmaya ikna etmeye çalışması işleri daha da kötüleştirecekti. Bu kadın şikâyetlerinin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir hafta daha sürer miydi? Birkaç gün mü?

Üç gün sonra Berwick-upon-Tweed'e vardıklarında Leydi Gilchrist arabalarına katıldı ve hatta onu, kendi kayınvalidesini kıskandığını hissetti çünkü Edie onu görmekten göz kamaştırıcı bir mutluluk duyuyordu. Üvey annesiyle birlikte öğleden sonra boyunca, Craigievar'dan arabayla sadece iki saat uzaklıktaki Bumble and Berry'de geceyi geçirmek için mola verene kadar el ele tutuşarak oturdular. Edie'yi karanlıkta şato ve sakinleriyle tanıştırmak istemediği için Bardolph'u ve maiyetinin çoğunu önden gönderdi ama üçü ve özel hizmetkârları dinlenmek için durdu.

Akşam yemeğinden sonra hanın koridorunda birbirlerine güler yüzle iyi geceler dilediler ve ayrı odalara çekildiler. Ama Gowan uyanıktı ve evliliğini düşünüyordu.

Ertesi sabah karısının odasına girdi ve yatağa oturdu. Edie yeni uyanmıştı, saçları dağınıktı ve gözleri ağır ağır kapanıyordu. Vücuduna dolan şehveti bastırdı ve onu her daim ereksiyon halinde bırakarak, "Kursların bitti mi Edie?" diye sordu.

Muhteşem göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde gerindi ve başını salladı. Kelimeler ağzından döküldü. "Ne zaman bitirdiler?"

Edie ona yalan söylemedi. Onun gözlerinin içine bakmış ve dört gün önce bittiğini söylemişti. Yine de ona bundan bahsetmemişti. Ona bir kez bile dokunmamış ya da herhangi bir şekilde haber vermemişti.

Yüzüne yansıyan bir mide bulantısı hissetmiş olmalıydı çünkü Edie, "Sana haber vermeli miydim, Gowan? Yatağıma gelmek istiyorsan sorman gerekirdi diye düşünmüştüm. Ya da sadece gelirdin."

Gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

Gülümsemeyi başardı ve kahvaltı için ayrıldı.

Bir süre sonra Leydi Gilchrist alt katta belirdi; İskoçya'nın ovalarına tesadüfen düşmüş gösterişli bir Fransız kadınına benziyordu. Çekici bonesi bir kulağının üzerine doğru eğilmişti; etekleri biraz kısaydı ve kurdeleleri ayak bileklerine kadar çaprazlama uzanan terliklerini ortaya çıkarıyordu.

Hepsi hanın avlusunda ayrılmaya hazır olduklarında, arabanın yanında gideceğini açıkladı. Edie'nin gözlerinde parlayan rahatlama, bir başka mide bulantısı dalgasına yol açtı. Karısını ve üvey annesini arabaya bindirdi ve sanki Fury'ler arkasındaymış gibi atına atladı. Kafasının içindeki acı ve alaycı sesi dinleyememek için rüzgârın kulaklarında çığlık atmasına ihtiyacı vardı.

Anne ve babasını aşağılık ahlakları yüzünden hep kınamıştı ama şimdi onları daha iyi anladığını sanıyordu: Muhtemelen kendilerini bir evliliğin ortasında yalnız bulmuşlardı.

Hiçbir yer daha soğuk ya da daha yalnız değildi.

Ne kadar kızgın olsa da Edie'ye dokunmayı, onu öpmeyi, onunla sevişmeyi arzuluyordu. Bir şans verilse, bir şahinin doğancıyı takip ettiği gibi, sanki bacağında bir ip varmış gibi onu takip ederdi. Ama yine de onu istemiyordu. Bu apaçık ortadaydı.

Eğer bir şahin olsaydı, onu gökyüzüne fırlatır ve ona geri döndü. Bunu fark etmek Gowan'ın kalbinin göğsünde küt küt atmasına neden oldu. Atının yanlarının köpükten bembeyaz olduğunu fark etmedi bile. Sonunda yavaşlayarak yürümeye başladı ama zihninin bir noktadan diğerine savrulmasına engel olamadı.

Edie ona değer veriyordu. Son on gün boyunca Şatonun kanalizasyonundan teyzelerinin domuz yavrularına, imparatorluğun durumundan sterlinin geleceğine kadar her şey hakkında konuşurdu. Müzik notalarını çalışırken bile, Bardolph'un onun fikrini sormak için araya girdiğini, onu konuşmanın içine çektiğini, kömürün geleceği ya da yeni yüksek fırınların ekonomik etkileri hakkında düşünceleri olup olmadığını görmek için Bardolph'u beklettiğini fark etti.

Yemekte oturduklarında, onun pek anlamadığı müzik hakkında konuşurken bile zaman akıp gidiyordu. Ama onun heyecanını ve Boccherini'nin "lanet olası" bestesini anlatırken ince ellerinin havada yaptığı hareketleri görmeyi seviyordu ve sonra küfrettiği için o kadar suçlu görünüyordu ki gülmekten kendini alamıyordu.

Yine de onu önemsemek ve onunla sevişmek istemek iki farklı şey gibi görünüyordu. Atı sakinleştikten sonra Gowan onu tekrar mahmuzladı, arabayla kendisi arasındaki mesafeyi genişletti ve akılsız, şehvetli ihtiyacı ile karısı arasında bir boşluk yarattı. Kendini karanlık bir gecede uluyan vahşi bir hayvan gibi hissediyordu.

Sanki Edie ona vücudunu hiç reddetmemişti. Etmemişti. Hatta bundan zevk bile alıyordu... Edie onun bundan zevk aldığını düşünüyordu -hayır, biliyordu-. En azından bazı kısımlarından. Ama sonunda kendini kalpsiz bir piç gibi hissetti. Ne kadar çok olursa olsun

Kendisine karısının onunla yatmaktan zevk aldığını söylediği zamanlarda buna inanmıyordu. Bir parçası kendi karısını götürürken kendini tecavüzcü gibi hissediyordu. İşin gerçeği buydu.

Atını olması gerekenden daha fazla zorluyordu ama gerçeklerden kaçamazdı. Edie'yle her seviştiğinde bir tür çiğ açıklık hissediyordu, sanki Edie'nin en ufak bir dokunuşu onu savunmasız hale getiriyordu. Bunda sihirli bir dokunuş vardı.

Yine de aynı şeyi hissetmiyordu.

Aslında Edie'nin sadece çello çalarken böyle bir keyif duyduğunu hissediyordu. Fırsat buldukça onu dinlemek için Bardolph'tan kaçıyor. Üzerinde çalıştığı birkaç melodiyi tanımayı bile öğrenmişti. Gerçi *melodi* kelimesini pek onaylamazdı. Ona göre bunlar "melodi" değildi; arpejler, barcarolle ve benzerleriydi. Sözler sadece onun bildiği gizli formüller gibiydi.

İşte o zaman yatağında ve kollarında istediği tutkulu, parlak kadını gördü. Edie oynarken gözleri yumuşuyor ve odaklanmıyor, dudakları aralanıyor ve vücudu sallanıyordu. Bu manzara özlemle içini parçalıyordu. Onun o kendinden geçmiş halini görmek karanlık bir canavarı uyandırıyor ve onu yatakta daha fazla çaba göstermeye itiyordu.

Kollarında kıvranana kadar onu en özel yerlerinden öpmüştü. Onun her kıvrımını okşamış, kulaklarına sevgi sözcükleri fısıldamıştı. Onu ele geçirilmiş bir erkek gibi öpmüştü, ki öyleydi. Hiçbirinin önemi yok gibiydi.

Aralarında bir duvar vardı, bir ayrılık. Sadece içine bakması yeterliydi. Gözleri, yataklarında hissettiği erotik heyecanın, elinde o lanet yayla hissettiklerinin yanında hiçbir şey olduğunu biliyordu.

Müzik onun gerçek aşkıydı.

Arazisine yaklaştığında atını tekrar yürüyüşe çıkarmıştı. Ormanda bir ıslık sesi duydu ve ıslıkla karşılık verdi; nöbetçilerinden biri onu fark etmişti.

Bir an sonra adam şapkasını çıkararak bir meşe ağacının gölgesinden dışarı çıktı.

"Maclellan," dedi Gowan. Gülümsemek istedi ama bunu tam olarak başaramadı.

Adam yanına çöktü ve Gowan'ın yokluğunda olanları kısa ve öz bir şekilde anlattı. Tahıl ambarlarının yakınında bir yaban domuzu saldırmış, ertesi gün bir avcı grubu onu vurmuştu. Karkas kesilmişti ve eti gelecek kış domuz yahnisi yapılmak üzere kurutuluyordu. Nöbetçilerden biri mazgallardan düşüp omzunu kırmıştı ama iyileşiyordu.

Bu, Gowan'ın günlük raporlarından zaten öğrenmediği bir şey değildi, ama insanın bir raporu bizzat dinleyerek daha çok şey öğrendiğini fark etmişti. Sakar nöbetçiye sordu.

Maclellan, "Delikanlı silah kullanmayı pek beceremiyor," diye rapor verdi. "Bu konuda endişelerim var. Babası mükemmel nişan alırdı ama bu çocuk alamıyor. Sanırım babasını memnun etmek için nöbet tutuyor ama kalbi bu işte değil. Bir gün o silahı yanlış yöne doğrultup kendi ayağını vurmasından ya da daha kötüsünden korkuyorum. Gitmesine izin vermeyi düşünüyorum ama babası onun gittiğini görünce çok üzülecek."

"Onu bir de ahırda deneyelim," dedi Gowan. "Belki hayvanlarla arası iyidir. Onu bir yerlerde kullanabiliriz."

Bir dönemeci döndüler ve önlerinde Craigievar Kalesi uzanıyordu. MacAulay Klanı'nın asırlık kalesi. Öğle güneşi antik duvarların, mazgalların ve davul kulelerinin üzerinde altın renginde parlıyordu. Nöbetçiler onları gördü. Bir trompet sesi duydu. Yolda ilerlerken, MacAulay sancağı -kızıl bir ejderha kılıç tutuyordu- kalenin üzerinde yavaşça yükseldi.

Kinross Dükü evine geri dönmüştü.

Gowan atını çekti. Ejderhanın dudağı öfkeyle kıvrılırken, bayrağın açılmasını izlerken kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Burası *onun* yeri.

Usta. Burada her şey iyi olacak.

Yatağını sevmesi için karısına kur
yapabilirdi. Tabii ki yapabilirdi.

Sadece daha çok çabalaması gerekiyordu.

Yirmi altı

Damat arabanın kapısını kapatır kapatmaz Layla atladı. "Senin o lezzetli kocana neler oluyor böyle?" diye bağırdı. "İşte buradayım, Sör Galahad'ın kendisi gibi kurtarmaya geldim. Bana *her şeyi* anlat."

Edie gözyaşlarına boğuldu.

Layla ona sarıldı ama Edie gözyaşlarını çok uzun süre tutmuştu. Bir süre sonra Layla, "Hayatım, bu benim son mendilim, eğer kombinezonumdan bir şey koparmamı istemiyorsan hüngür hüngür ağlamayı bırakmalısın. Acımasızca dürüst olacağım ve kombinezonumun Alençon danteli ile süslendiğini itiraf edeceğim, bu yüzden onu mendillere dönüştürmemeyi tercih ederim."

Edie derin bir nefes almakta zorlanarak, "Alacağım," dedi.

"Bana en kötüsünü anlat," dedi Layla, onu bir kez daha sıkarak. Sesi kısılmıştı. "Bir tür sapıklığı olduğu ortaya çıktı mı? Seni yatağa mı bağladı ya da o tür bir şey mi yaptı ... daha da *kötüsü*? Seni hemen götüreceğim ve onu bir daha asla görmeyeceksin. Dük senin kapıdan çıktığının farkına varmadan baban evliliği feshedecek."

Edie kendini kontrol altına alarak, "Tüketilmiş bir şey," dedi. "Ve ben evliliğimi feshetmek istemiyorum."

"Elbette benim de denemek istediğim bazı sapkınlıklar var," dedi Layla cesaretle. "Neden bu kadar katı olalım ki? Eğer iki kişi kendini şımartmak istiyorsa ve bu konuda tam bir mutabakat içindeyse, neden olmasın? Babanla konuşmayı hiç denemedim-"

"Gowan sapık değil!"

"Oh, yani daha sıradan bir sorun mu?" Layla oldukça rahatlamış görünüyordu. "Dur tahmin edeyim. O bir beş saniyelik mucize. Yanımda bir ya da iki iksir getirmeliydim. O iri yarı adamlar, onlar-"

"Tam tersi," diye araya girdi Edie hıçkırarak.

"Tam tersi mi?" Layla kaşlarını çatı. "Lütfen bana çoğu kadının sadece hayalini kurduğu bir durumdan şikayetçi olmadığını söyle."

"Bende bir sorun var," diye bağırdı Edie, en karanlık korkuları ortaya dökülmüştü. "Çok acıyor."

"Muhtemelen bu kocanızın iyi donanımlı olduğu anlamına geliyor. Bakalım.

. . onu bir havuca mı, bir iliğe mi yoksa bir kabağa mı benzetirsiniz? Umarım çalı fasulyesinden bahsetmiyoruzdur."

"Ama bana acının bir kocakarı masalı olduğunu söylemiştin." Son bir hıçkırık

kaçtı. "Nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Kendimi çok aptal ve *başarısız* hissediyorum. tüm işlerde."

Layla onun dizini okşadı. "Sevgilim, şanssız bir matador gibi şişlenmiş gibi hissetme riskin olduğunu söylemem mümkün değildi."

"Yardıma olurdu!" Edie ağladı. "Bunca zamandır bende bir sorun olduğundan korkuyordum."

"Sende bir sorun *var*. Sen bir kıkırdaksın. Bu başarısızlık da neyin nesi? Bunda başarısızlık falan yok. Kuzenim Marge düğün gecesinden sonra yatak odasının kapısını kilitledi ve kocasının bir ay boyunca içeri girmesine izin vermedi. Ve o zaman bile bundan zevk almadı."

"Kuzenin ve kocasıyla tanıştım," diye gözlemledi Edie. "Belki de zevk almamasının birden fazla nedeni olabilir."

"Çok doğru. Adamın dudakları mersin balığı gibi. Çok itici. Sence bu arabanın pencereleri açık mıdır?"

"Hayır ve burada sigara içmemelisin. Koku kadifeden asla çıkmaz."

"Biraz abartılı, sence de öyle değil mi?" Layla koltuğu dürttü. "Bakır rengi kadifeye karşı olduğumdan değil. Bence bu harika bir pelisse olurdu. Ama biraz şarap döktüğünü düşünsene!"

"Gowan arabada şarap içmez," dedi Edie, kendini daha da umutsuz hissederek. "Sürekli çalışıyor."

"Çalışıyor mu? Ne işe yarıyor?" Layla el çantasından küçük bir alet çıkarmış, pencereyi kurcalıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Temiz hava cildinize iyi gelir," dedi Layla omzunun üzerinden. "İskoç kır çiçeklerinin ve derin ormanın parfümü. Lekelerin olsun istemezsin, değil mi? O bakire feryatların yüzünden zaten lekeliisin."

"Artık bakire değilim," diye itiraz etti Edie, sadece birine söylediği için kendini daha iyi hissediyordu. "Acının geçeceğini düşünüyor musun?"

"Hiç şüphe yok. Eğer öyle olmasaydı, insan ırkı uzun zaman önce yok olurdu. Birkaç haftadan fazla süren bir sorun yaşayan birini hiç duymadım. Ve inanın bana, evli kadınlar bu tür şeyleri saatlerce tartışır."

Pencere yerinden fırladı ve arabanın arkasından uzaklaştı. "Ben bir çarpma sesi bile duymadım, ya sen?" Layla sordu.

Pencereden keskin bir gübre kokusu geliyordu. "Bunların kokusu İskoç kır çiçekleri hayret verici," dedi Edie, pelisesini etrafına sararak ve Layla'nın چراğını yakmak için bir çıra kutusu açmasını izleyerek.

"Ah, bu daha iyi," dedi Layla bir saniye sonra. "Güzel bir bardak şampanya harika olurdu, ama öğleden önce. İnsan standartlarını korumalı. Ee sevgilim, ne kadar korkunç?"

Edie ürperdi.

"Tanrım, bu *çok* kötü. Şu fazladan minderlerden birini bana at; kendimizi rahat ettirebiliriz."

Arabanın koltukları o kadar dolguluydu ki, koltuk bir yatak kadar yumuşaktı. Edie kendini bir köşeye yasladı, bacaklarını koltuğa uzattı ve bileklerini çaprazladı. Terliklerini o pelüş kadifenin üzerine koymak oldukça yaramaz hissettiriyordu.

Üvey annesi de aynısını karşı koltukta yaptı. "Yani pozitif acı çekiyorsun, ama daha iyiye gidiyor. İşte en önemli soru: Gowan'ı her gece azarlıyor musun, böylece senin hassas kadınlık organlarına yaklaşmasına izin verdiğin için ne kadar şanslı olduğunu anlamasını sağlıyor musun?"

"Hayır." Bu kelime Edie'nin tüm ıssızlığıyla arabanın içine düştü. hissettim.

"Sevgilim, gerçekten neşelenmelisin. Bu dünyanın sonu değil ve başlangıçta uyumsuz olan ilk genç çift de siz değilsiniz." Layla kendini biraz yukarı itti ve kırık pencerenin olduğu yöne doğru biraz duman üfledi. "Neden kocanı muhteşem ölçüleri yüzünden azarlamıyorsun? Tüm bu sefaletten bir ya da iki elmas çıkarabilirsin."

"Her şey çok utanç vericiydi. Geçip gideceğini düşünmüştüm." "Sakın bana onun hiçbir fikri olmadığını söyleme." Layla daha da dik oturdu. "Bu

Notunda 'sırrım' derken bunu mu kastediyordun? Sır *bunun* için değildir!"

Edie iç çekti. Sırrı bile doğru kullanmamıştı.

"Bu *seni* biraz rahatlatmak için, onu değil. Eğer sana vuruyor ve canın yanıyorsa, Cadılar Bayramı arifesinde kedi gibi miyavlamalısın, bundan zevk aldığını düşünmesini sağlayarak onu şaşırtmamalısın. Her şeyi yanlış yapıyorsun, Edie."

"Bence tahmin etmiş olabilir ama bunu söyleyemeyecek kadar kibar."

"Erkekler yatak odasında asla kibar olmazlar." Layla külleri döşemenin üzerine serpiştiren bir hareket yaptı. "Asıl sen çok kibar davranıyorsun.

Kıbarca. O yüzden hepsini toparlayalım. Eskisi kadar acıtmıyor. Siz ikiniz düzenli olarak devam ediyor musunuz?"

Edie başını salladı. "Kurslarım on gün önce başladığından beri hayır."

"Ne olmuş yani? Buna cevap verme. Küçükken sana bebeklerin nasıl yapıldığını anlattığım zamanki kadar dehşete düşmüş görünüyorsun."

"Bana bunların pekmezli içyağı pudingi yemekten geldiğini söylemiştin!"

"Size doğruyu söyleyemezdım, değil mi? Evliliğimin ilk günlerinde bile babanın ayık tarafta olduğunu anlamıştım. Sen bilmek istedin ve ben de sana onun aldırmayacağı bir şey söylemek zorunda kaldım. Suet pudingi çok şişmanlatır. Sana yetişkin hayatı hakkında yararlı bir ipucu veriyordum."

"Önemli değil," dedi Edie, terliklerinin burunlarına bakarak. "Evliliğimi berbat ettim. Hayatımın geri kalanını sahte iniltiiler çıkararak geçirmek istemiyorum. Bunu yapamam. Bu konuda iyi bile değilim. Kendime inanamıyorum."

"Bana en başta söylediğın şeye geri dönelim." Layla çerağını pencereden dışarı fırlattı.

"Layla! Ya yangın çıkarırsan?"

"Onu söndürdüm." Layla yerdeki koyu renkli bir izi işaret etti. Sonra daha yakından baktı. "Sakın bana Yüce Efendimiz'in buraya halı koyduğunu söylemeyin."

"Öyle."

Layla tekrar köşesine yığıldı. "Dük o kadar uzun süre devam ediyor ki, sen de irkiliyorsun."

"O çok büyük."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Bir şey söyleyebilirdim ama söylemeyeceğim," dedi Layla iç çekerek. "Bu nezaketsizlik olur."

"Bu sizi ne zaman engelledi?"

"Yaşlanıyorum. Dinle hayatım, önemli olan ilk baştakinden daha az acı veriyor olması."

"Devam ettikçe acısı azalıyor gibi görünüyor. Ama tek sorun bu değil, Layla." Edie kendi kendine söyletti. "Şu küçük *ölüm mü?* Açıkçası bana olmuyor. Olacağını da hiç sanmıyorum."

"Aşağıda kendini iyi hissediyor musun?"

"Bazen, ama sonra bunu düşünür düşünmez akıp gidiyor."

"İnanın bana, neden bahsettiğinizi biliyorum," dedi Layla iç çekerek. "Bebekler hakkında çok fazla düşünmeye başlamadan önceki akılsız günlerimi -ya da gecelerimi demeliyim- hatırlıyorum. Senin o beyinlerin mutlu bir yatak odasının düşmanıdır."

"Ne yapacağım ben? Gowan'a söyleyemem; yapamam."

"Neden söyleyemezsin?"

"O hiçbir şeyde başarısız olmaz. Bu sorunu çözmek zorundayım, çünkü başarısızlık benim."

"Ortada bir başarısızlık yok," dedi Layla kararlılıkla. "Sakın suçlamaya kalkma

Evlilikte kötü bir emsaldir. Eksik olan şey romantizm. Bir yatak odası havası. Bir şişe şampanya."

"Bunu denedi," dedi Edie, gözleri yeniden dolmuştu. "Akşam yemeğini ve şampanya ikram etti. Ama yemeği getirmek için bir uşak vardı. Sonra, tam rahatlamaya başlamıştım ki, uşak başka bir adamla birlikte tabakları kaldırmak için tekrar içeri girdi. Sanki Bardolph sürekli koridorda geziniyormuş gibi hissediyorum. Gowan geceyi benim odamda geçirdiğinde de uşağı sabah doğruca odama girdi. *Bundan nefret ediyorum!*"

Layla, "Sanki Hyde Park'ın ortasında samimi olmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor," diye teklif etti. "Biliyor musun sevgilim, seni tanıdığım bunca yıl boyunca müzik dışında başka bir şey hakkında bu kadar tutkulu olduğunu hiç duymamıştım."

"Gowan asla yalnız değildir," diye devam etti Edie. "Ben de artık asla yalnız değilim. Ben alıştırma yaparken sözümü kesmeye devam etmezlerse maiyetindeki herkesi kovmakla tehdit etmek zorunda kaldım. *Ben pratik yaparken, Layla!*"

"Sadece kocanızı yalnız bırakmanız gerekiyor."

"Bu imkansız. Geçen gün düşünüyordum da, onun hayatı bana bir parça ekmeği dereye atıp bir sürü küçük minnoşun gelip onu kemirmeye başlamasını izlemeye benziyor. İnsanlar her saat onun etrafından gelip geçiyor."

Layla, "Minnoşların sürü halinde dolaştığını sanmıyorum," diye yorum yaptı.

"Kimin umurunda?" Edie talep etti. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Yani onun evinde değişiklikler yapmanız gerekiyor. Bu uşakları yatak odanızdan uzak tutmak kadar kolay değil ama kesinlikle yapılabilir. Sadece müdahale etmeniz gerekecek."

"Ortaya çıkan her sorunu, kendisine sunulduğu anda hallediyor," dedi Edie üzüntüyle. "Kimseye ihtiyacı yok. O her yönden mükemmel, Layla. Ondan nefret edebilirim."

"Ama sen onu seviyorsun," dedi Layla sakince. "Bir tane daha içmemin sakıncası var mı?"

"Evet, *umurumda!*" Edie söyledi.

Layla ayaklarına uzandı.

Edie doğrulup oturdu. "Ciddiyim! O şeylerden nefret ediyorum. Senin yanındayken giysilerimi kokutmalarından nefret ediyorum. *Seni* kokutmalarından nefret ediyorum. Nefesini kokutmalarından nefret ediyorum."

Layla'nın ağzı açık kaldı.

Edie'nin içinden olayı yumuşatmak için bir şeyler söylemek geldi ama buna izin vermedi. "Özür dilemeyeceğim."

"P e k â l â , " dedi üvey annesi temkinli bir sesle. "Başka bir şey var mı Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır." Sonra ekledi, "Şu anda aklıma gelmiyor."

"*Nefesim* mi?" Layla kaşlarını çatarak elindeki şekerleme kutusuna baktı. "Bundan hoşlanmadım."

"Yapmamalısın," diye tersledi Edie.

"Tamam." Kutu pencereden uçup gitti. Yola düştüğünde hafif bir gümbürtü duyular.

"Neyse ki ikinci araba biraz arkamızda," dedi Edie. "Atlardan birinin beynini dağıtabilirdin."

"Eğer birinin beynini yıkayacak olsaydım, o Bardolph'un beynini yıkardım," dedi Layla tekrar uzanarak. "Bana bakış şeklini beğenmedim, sanki genç prensin erdemini çalmaya gelmiş yaşlı bir cadıymışım gibi."

"Benim hakkımda ne düşündüğünü görene kadar bekle. Gerçekten bırakacak mısın, Layla? Öylece?"

"Sigaraya babanı kızdırmak için başladım. Artık aynı çatı altında yaşamadığımıza göre neden devam edeyim ki? Ama sefil evliliğim hakkında konuşmak istemiyorum. Kocana romantik olmayı öğretmelisin."

"Sanırım ondan bana çiçek vermesini isteyebilirim," dedi Edie kuşkuyla. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Dük Hazretlerinin diz çökmüş, kurdelelerle bağlanmış bir demet menekşeyi size uzattığını hayal edin. Nasıl hissedersiniz?"

"Biraz hasta. Menekşeler çok korkutucu."

"Çok telaşlısın," dedi Layla azarlayarak. "Baban bana bir tabuttan kopardığı bir demet papatyayı verseydi, çok heyecanlanırdım."

"Ona mektup yazdınız mı?"

"Mektup yazdım ve seni ziyaret edeceğimi söyledim. Cevap vermedi, ki bu şaşırtıcı değil çünkü ilk iki mektubuma da cevap vermemişti."

Edie iç çekti.

"Dükün ev halkını yeniden düzenlemeniz gerektiğine karar verdik," diye devam etti Layla, "ve ona mahremiyetinizi nasıl koruyacağını öğretin. Başka? Yatakta beceriksiz mi?"

Edie bunu düşündü. "Hiç sanmıyorum."

"Ona özellikle nelerden hoşlandığınızı söylediniz mi?"

Kadın başını salladı.

Layla, "Bu konuda biraz sorumluluk almalısınız," diye tavsiyede bulundu. "Erkekler yol haritasını sever. Hayır: erkeklerin bir yol haritasına *ihtiyacı vardır*. Annem bunu bana yıllar önce söylemişti ve kesinlikle haklıydı."

Layla sarsılarak doğrulduğunda Edie kendini Gowan'a yol tarif ederken hayal etmeye çalışıyordu. "Bütün gün bu arabada mı oturacağız? En az iki saattir buradayız." Elini kaldırıp tavana vurdu.

Bir çıta açıldı. "Evet, Majesteleri?"

"Bu Leydi Gilchrist!" Layla çığlık attı. "Durdurun şu arabayı. Bacaklarımı açmam lazım."

"Majestelerinin sınırlarına çok yakınız," diye bağırdı arabacı. Atlar yavaşlamadı.

" 'Majestelerinin sınırları' mı?" Leyla kendini tekrar koltuğa atarak tekrarladı. "Kocanız bir hükümdarmış gibi davrandıklarını fark ettiniz mi?"

"Çünkü o onlar için bir hükümdar, Layla. Odadan her çıkışında neredeyse ayak parmaklarını öpüyorlar."

"İnsanların ayak parmaklarını öpmesine aldırılmazdım. Biliyor musun, önümüzdeki bir iki gün içinde biraz sinirli olabilirim," dedi Layla, parmaklarını koltuğuna vurarak. "Cheroots bana şu anda kaybolmuş gibi görünen bir sakinlik hissi veriyor."

"Onlardan vazgeçtiğin sürece istediğin kadar uluyabilirsin," dedi Edie ona.

Layla içini çekti. "Doğru. Sevgilim, yapacağımız şey romantik bir mutluluk gecesi için ortamı hazırlamak. Şampanya, çiçekler, şiir."

"Şiir mi?"

"Kocanıza kendim talimat vereceğim. Son üç yılda West End'de sahnelenen tüm romantik oyunları izlediğimi biliyorsun. Ben bir uzmanım."

"Konuştuklarımızı Gowan'a söyleyemezsin!" Edie emretti.

"Bunu asla yapmam," dedi Layla, yaralı görünüyordu. "Güven bana. Bir tilki kadar kurnazımdır."

O anda araba bir virajda sallandı. Edie pencereden dışarı baktı ve nefesi kesildi.

Önlerinde masalsı bir kale uzanıyordu. Soluk sarı taştan yapılmıştı, tam olarak Ekim birası rengindeydi, mazgalları yağsız sütü andıracak kadar soluk bir gökyüzüne karşı keskin kenarlı duruyordu.

"Tanrım, umarım kocan banyo yaptırmıştır," dedi Layla, pencereden dışarı bakabilmek için koltuğa doğru kayarak. "Şatoların garderobları vardır; bunu biliyor muydun? Sanırım onlar doğrudan hendeğe açılan deliklerden başka bir şey değil."

"Hendek yok," dedi Edie. "Bayrağa bakıyorum."

"Yüce Tanrım," dedi Layla şok olmuş bir sesle. "Şu ejderhanın kılıcının büyüklüğüne baksana. Ya çok böbürlenmiş bir bayrak ya da gerçekten şikâyet edecek bir şeyiniz var."

Edie gözlerini kısarak ejderhanın tuttuğu kılıca baktı. "Bu biraz orantısız."

"Adamın bu kadar otokratik olmasına şaşmamalı. Eve her gelişinde bir ölümlü olduğunu unutuyor. Arabadan indiğinizde trompetlerin çalacağını mı sanıyorsunuz?"

"Umarım değildir."

"Üç kuruşluk oyunlarda prenses, kral olduğu ortaya çıkan bir domuz çobanıyla evlendiğinde böyle olur," dedi Layla. "Trompetler, hem de bir sürü. Böyle biriyle evleneceğini kim bilebilirdi ki? Seni şarapta eritilmiş inciler içerken ve genel olarak Kleopatra gibi davranırken görmek için sabırsızlanıyorum. O kalenin büyüklüğüne bakılırsa, Gowan çektiğin her acı için sana bir elmas veriyor olmalı."

"Layla!"

Yirmi yedi

Edie, Susannah için aldığı bebeği tutarak arabadan indiğinde Gowan ve arkadaşlarının şatonun önünde beklediğini gördü.

"Sanki zamanda yolculuk yapıp bir ortaçağ derebeyliğine gitmişiz gibi hissediyorum," dedi Layla, onun yanında yere basarak. "Dönen bir dükün tarlalardan koşarak gelen hizmetkârlar ve benzerleri tarafından karşılandığı günler değil miydi o günler?"

Edie insanların kapıdan çıkışını izliyordu. "Sanırım."

Gowan onun diğer tarafına geçti, yüz ifadesi her zamanki gibi ciddiye. Edie'nin arabadan inmesine yardım etmiş ama fazla konuşmamıştı. Şimdi ellerini arkasında kavuşturmuş, sessizce duruyordu. Ona kızgın olduğunu hissediyordu ama nedenini bilmiyordu. Aylık kurslarını sorduğunda ona gerçeği söylemişti. Eğer sorsaydı, yatağına girmesine izin verirdi.

Ama sormamıştı.

O anda, toplanan tüm hizmetkârlar aynı anda aşağı yukarı sallanmaya başladı. Gowan elini kaldırdı.

O kadar sessizdiler ki Edie duvarın üzerinden öten bir kuşun sesini duyabiliyordu.

"Size Kinross Düşesi'ni takdim ediyorum," dedi Gowan. Sesi sessizdi ama son derece emrediciydi. "O sizin hanımınız. Ona saygı duyduğunuz gibi

Bana saygı gösterin, bana itaat ettiğiniz gibi ona da itaat edin ve size söylediğim gibi onu sevin." Hepsi daha fazla reverans yaptı ve eğildi.

"Teşekkür ederim," diye seslendi Edie, kendi evinde yaşayan herkesi asla tanıyamayacağı gibi umutsuz bir duyguyla bir insandan diğerine bakarak. Dahası, Gowan'ı hizmetkârlarına yatak odasında, kahvaltı salonunda ve yemek odasında tam yetki verme alışkanlığından vazgeçiremezse, bütün bu yabancılar her gün hayatının içinde dolaşıp duracaktı.

Bardolph öne çıktı. "Klan üyeleriniz adına, Majesteleri, Craigievar Kalesi'ne hoş geldiniz diyoruz."

"Ah," dedi Edie, Bardolph'un yumru dizlerinin dışarı çıktığını görünce büyülenmişti bir eteğin altından. "Nezaketiniz için minnettarım."

"Şimdi sizi burada çalışanlarla tanıştıracam. Hizmetçi Bayan Grisle." Bayan Grisle çok uzun boylu bir kadındı, dişleri o kadar büyüktü ki konuşurken ağzının içinde takırdıyor gibiydi. Sürekli gözetim altında tutulması gereken birine benzemiyordu ama Edie karar vermekten kaçındı.

Bardolph, "Bay Rillings, Bay Bindle ve aşçı Mösyö Morney ile zaten tanıştınız," diye devam etti.

"İyi günler," dedi Edie.

"Mutfak çalışanları," diye anons etti Bardolph. Yaklaşık yirmi kişilik bir grup öne çıktı.

Hizmetçi bir grup hizmetçiyi bir araya getirirken kısa bir sessizlik oldu. onları toplu halde sunmaya hazırlanıyordu. Edie Gowan'a baktı ve titrememek için kendini zor tuttu. Aralarında tuhaf bir mesafe vardı ama aynı zamanda

Hiçbir kadın Gowan'a bakıp da onu öpmeyi düşünemezdi. Öylesine hayvani bir çekiciliği vardı ki, yürüyüşü bile bir kadına onu saatlerce memnun edebileceğini vaat ediyordu.

"Edie, yeni kızın nerede?" Layla sordu. "Dük'ün hayal ürünü olduğu ortaya çıkarsa baban hiç mutlu olmayacak.

Hayal gücü. Ben de öyle, ama sanırım ona aldığım zencefilli çöreği kendim yiyebilirim."

"Susannah nerede?" Edie, Gowan'a dönerek sordu.

Gowan parmağını kaldırdı. Bardolph dikkat kesildi.

"Kız kardeşim."

Kalabalığın arka tarafında bir hareketlilik oldu ve başka bir grup öne doğru yönlendirildi. "Bayan Pettigrew, dadı," diye anons etti Bardolph.

"Alice, Joan ve Maisie, çocuk bakıcıları. Bayan Susannah."

Bayan Pettigrew oldukça iriydi ve boynundan terliklerine kadar tertemiz kolalı keten giysiler içindeydi. Yanında benzer şekilde giyinmiş üç çocuk bakıcısı vardı. Ve yan tarafta, kollarını dar göğsünün üzerinde kavuşturmuş, tamamen siyah giyinmiş, dört iri beyaz leyleğin yanında çok küçük bir kargaya benzeyen bir çocuk vardı.

Bardolph işaret etti. "Bayan Susannah, düğ ve düşesi selamlayabilirsiniz." Sesinde biraz sertlik vardı.

Leydi Susannah uzaktan reveransa benzeyen bir diz bükme hareketiyle başını salladı. Gowan'a şaşırtıcı bulmadığı bir kaş çatmayla baktı.

"Susannah, bu benim yeni karım, Kinross Düşesi," dedi.

Çocuk kaşlarını çatarak Edie'ye baktı. Kızıl saçları, kıyafetinin aksine başının etrafında bir alev gibi parlıyordu. Edie birden Susannah'nın terliklerinden saç kurdelesine kadar siyah giymesine rağmen Gowan'ın annesi için yas tutmadığını fark etti. Gerçekten de onu hiç siyahlar içinde görmemişti.

"Nasılsınız?" diye sordu Edie.

Gowan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yeni düşese reverans yapın lütfen."

Susannah dizlerini tekrar salladı.

"Tıpkı sana benziyor!" Edie haykırdı.

"Hayır, istemiyorum!" Susannah ilk kez konuşarak karşılık verdi. Bu kadar küçük bir insanın burnunun ucuyla bakabilmesi hayret vericiydi. Aileden gelen bir özellik olsa gerekti.

Edie hafifçe paniklemiş bir şekilde Layla'ya baktı ve o da, "Eğil de sana bakmak zorunda kalmasın," diye fısıldadı.

Edie çömeldi, ayak parmaklarının üzerinde dengede durdu ve elindeki bebeği uzattı.

ta Londra'dan getirdim. "Sana bir hediye getirdim."

Bir an için ikisi de bebeğe baktılar. Sarıya boyanmış saçları ve gerçek dantellerle süslenmiş elbisesiyle çok şık bir kadındı. Susannah bebeği elini uzatmadı. Onun yerine başka bir yere, Gowan'a baktı. Edie'yi göstererek, "Bu benim kız kardeşim mi?" diye sordu.

"O senin yeni *annen*," dedi Gowan. "Ve kadınlar asla işaret etmez."

Susannah'nın çenesi sertleşti. "Bir kız kardeşim olsun istedim. Sana söylemiştim. Bir kız kardeş istediğimi söyledim. Bir anneye ihtiyacım yok." Sesi her beyanda daha da yükseliyordu. "Bana benden daha küçük bir kız kardeş getirmeni söylemiştim."

"Ve sana bir kız kardeş getiremeyeceğimi bildirdim." Gowan açıkça her zamanki soğukkanlılığını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Bir anneye ihtiyacım yok çünkü benim zaten bir annem var," dedi kız ve olduğu yerde donup kalmış olan Edie'ye döndü. Bir adım daha yaklaştı, o kadar yaklaşmıştı ki Edie burnundaki çillerin belli belirsiz desenini görebiliyordu.

"Özür dilerim," dedi Edie beceriksizce. "Kesinlikle annenizin yerini almak istemiyorum."

Susannah'nın gözleri karardı. "Kimse annemin yerini alamaz çünkü o *öldü*. O öldü. Senden pek hoşlanmıyorum. Ve o bebek çok çirkin." Uzanıp onu itti.

Edie hâlâ ayak parmaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde duruyordu ve Susanna'nın itişiyi geriye doğru yuvarlanarak çakılların üzerine kık üstü düştü. Edie o kadar irkilmişti ki, bacakları uygunsuz bir şekilde önünde açılmış olmasına rağmen kıpırdamadı.

Çevredeki hizmetkârlardan bir mırıltı yükseldi. Muhtemelen eski dükün ölümünden bu yana böylesine ilginç bir aile dramına tanık olmamışlardı. Dantelli beyaz çoraplar giymiş bir kadının ayak bileklerinden bahsetmiyorum bile.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Layla.

"Susannah!" Gowan bağırdı. Eğildi ve Edie'nin ayağa kalkmasına yardım etti.

Aynı anda Bayan Pettigrew öne çıktı ve küçük kızı bir eliyle dirseğinden yakaladı, diğer eliyle de poposuna sert bir şaplak indirdi. "Şu anda özür dileyeceksin," diye tısladı. Dadının yanaklarında kırmızı lekeler vardı ve o kadar öfkeliydi ki gözleri siyah kuş üzümü gibi görünüyordu.

"Sadece bir kazaydı," diye araya girdi Edie, Susannah'nın tokadı yerken vücudunun öne doğru sarsılmasından hoşlanmamıştı.

"Hayır, değildi!" Susannah her zamanki gibi güçlü bir sesle karşılık verdi. "Bir anneye ihtiyacım yok ve ona söyledim. Senden hoşlanmıyorum. O yüzden geldiğin yere geri dönebilirsin. Ve o çirkin bebeği de yanında götür." Dadısından kurtulmaya çalıştı ama başaramadı.

Gowan bir adım öne çıktı, gözleri parlıyordu.

Edie hemen küçük kızın önünde eğildi. "Duygularımı incittiğiniz için çok üzgün olduğunuzu umuyorum, değil mi?"

"Hayır."

Ama Edie'nin bakışlarından bir şey anlamış olmalıydı. "Özür dilerim," dedi Susannah asık suratla.

"Eğer bu bebeği istemiyorsanız, eminim burada birilerinin evinde onu sevecek küçük bir kız vardır." Edie bebeği tekrar uzattı.

Susannah'nın gözleri bebeğin altın kafasından Edie'ninkilere kaydı. "Ben İstiyorum," dedi, sesi sertti. "Atabilirsin."

Edie doğruldu ve bebeği oldukça kör bir şekilde Bardolph'a uzattı. Karnına tekme yemiş gibi hissetti.

"Edie, beni Bayan Susannah ile tanıştırır mısın lütfen?" Layla nazikçe sordu.

"Susannah, bu benim çok sevgili üvey annem Leydi Gilchrist." Edie sesine çelik bir ton kattı. "Lütfen reveransınızı yapın."

Susannah reverans yaptı.

Layla eteklerine aldırmadan diz çöktü. "Merhaba Susannah."

Edie keskin bir başarısızlık duygusuyla mücadele ediyordu. Aşağı baktı, küçük bir kızın gözleriyle Layla'nın eğik, gülümseyen gözlerini ve tatlı ağzını görmeye çalıştı. Susannah'nın omuzları biraz yumuşamıştı. "Merhaba."

"Sana bir de hediye getirdim ama o güzel bebek kadar güzel değil."

Susannah'nın gözlerinde temkinli bir ışık parladı. "Gerçekten mi?"

Layla başını salladı. "Bu senin yaşındayken benim de sevdiğim bir şeydi."

Susannah, Layla'nın elini tutabileceği kadar yaklaştı. "Ne oldu?"

"Zencefilli kurabiye prensesi. Hiç zencefilli kurabiye yedin mi?"

"Hayır. Nerede?"

"Arabada," dedi Layla ayağa kalkarak. "Onu bulalım mı?"

Bayan Pettigrew öne doğru ilerledi. "Üzülerek söylüyorum ki Bayan Susannah'nın Fransızca dersinin vakti geldi. Bu sabah son derece terbiyesiz davrandığı için -ki üzülerek söylemeliyim ki bu onun karakterine aykırı bir şey değil- iki ders alacak, ardından bir saat tavır alıştırması yapacak, sonra da bir saat boyunca tahtada yatacak. Duruşu içler acısı."

Susannah dadısına yaşına göre fazla dünyevi bir bakış fırlattı.

"Susannah!" Gowan gürlledi.

Bu kaş çatma da tıpkı burnunun ucuyla bakma yeteneği gibi aileden gelen bir özellik olmalıydı. Yine de Edie, Susannah'nın çatık kaşlarının ardında yürek parçalayıcı bir kırılganlık görebildiğini düşündü.

Layla çok sessiz bir şekilde "Edie" dedi.

Edie, Layla'nın o tek kelimeyle ne anlatmak istediğini çok iyi biliyordu: Bayan Pettigrew'un kreş için uygun biri olmadığı. Eğer Edie onu kovmazsa, yetkisi olmamasına rağmen Layla muhtemelen kovacaktı. Edie omuzlarını dikleştirdi. Sorumluluk almak zorundaydı; burası artık onun eviydi.

"Dadına karşı nazik olmalısın," diyordu Gowan. "Ve düşese."

Susannah reverans yapar gibi aşağı yukarı sallandı ve suya atılmış bir mantar gibi göründü. "Özür dilerim, Bayan Pettigrew." Beş yaşındayken mükemmel bir ifadesiz ses tonunda ustalaşmıştı.

Bayan Pettigrew baş sallamaya hiç benzemeyen bir hareketle çenesini indirdi ve Edie'ye döndü. "Gördüğünüz gibi Majesteleri, çocuk fena halde şımartılmış. Dil bilmiyor, müzik bilmiyor ve hiçbir şekilde kibar davranışlardan anlamıyor."

Edie, Susannah'nın şımarık görüldüğünü düşünmüyordu. Küçümsemenin ağlamaktan daha iyi olduğunu çok küçük yaşta öğrenmiş birine benziyordu. Açıkçası Edie de onunla aynı fikirdeydi.

"Ben hiç Fransızca bilmiyorum," dedi Bayan Pettigrew'a.

Dadının ince dudakları gerildi. "Bir düşesin kızı olarak Bayan Susannah'nın en az üç dil bilmesi gerekir. Şüpheli babalığı göz önüne alındığında, davranışları örnek teşkil etmeli. Gördüğünüz gibi daha yapılacak çok iş var."

Bu konuşmadan sonra Edie'nin Layla'dan başka bir telkine ihtiyacı kalmamıştı. Kadının gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi: "Bayan Pettigrew, ailemize verdiğiniz hizmet için teşekkür ederim ama işinize derhal son veriyorum. Bardolph, gerekli tüm düzenlemeleri yap. Bayan Pettigrew cömert bir tazminat alacak ve istediği yere nakledilecek."

Dadı tartışacakmış gibi ağzını açınca Edie onu bir bakışla düzeltti. "Dediğim gibi," diye tekrarladı, "cömert bir tazminat. Ama

tavsiye mektubu olmayacak."

Bardolph sersemlemiş gibi görünüyordu ama hemen dikkat kesildi ve Bayan Pettigrew'u yanına çekti.

Susannah'nın gözleri büyüdü ama ne hareket etti ne de tek kelime etti.

"Şimdi şu zencefilli çöreği bulalım mı?" Layla elindeki retikülü yere bıraktı, eğildi ve küçük kız kucağına aldı. Susannah'nın bacakları Layla'nın kıvrımları karşısında kuş gibi görünüyordu.

Layla ve Susannah'nın birbirlerine baktıkları uzun bir an oldu ve sonra küçük kız gülümsedi. Bazı dişleri eksik gibi görünüyordu, bu da garip bir şekilde çok sevimliydi. Layla Edie'ye dönerek, "Susannah ve ben arabadaki zencefilli çöreği bulup hemen döneceğiz," dedi. Susannah'yı sanki çok kıymetliymiş gibi kucaklayarak uzaklaştı.

Edie derin bir nefes aldı ve Layla'nın retikülünü eline aldı.

"Neden endişelendiğinizi anlıyorum," dedi Gowan, sesi yargılayıcı değildi. "Belli ki siz çocuklara alışık değilsiniz ama Leydi Gilchrist alışık. Belki Susannah sorununa o bir çözüm getirebilir."

Edie ona bakakaldı. Az önce kız kardeşini vermeyi mi teklif etmişti?

"Lord ve Leydi Gilchrist'in arası kalıcı olarak mı açıldı?" diye sordu. "Umarım değildir."

"Belki Leydi Gilchrist'i bu arada burada yaşamaya ikna edebiliriz." İşte Gowan buydu. Bir soruna çözüm bulduğunda, bunu uygulamak için hızla harekete geçirdi.

Edie kendi kendine zihinsel bir sarsıntı geçirdi ve bakıcılara döndü. "Bir çocuk için gerçekten üçünüze de ihtiyacımız var mı?"

Bardolph, "En iyi kreşlerde en az üç bakıcı ve bir dadı, hatta bir de mürebbiye bulunur," diye ekledi.

Edie ona baktı ve o da bir adım geri çekildi. "Hanginiz Susannah en çok ne sever?" diye sordu hizmetçilere.

Biraz tereddüt ettikten sonra, tatlı ağızlı, tombul yanaklı bir kız öne çıktı ve endişeyle, "Benim adım Alice. Ama tek kelime konuşamıyorum

Fransızca, Majesteleri. Ne de Kral'ın İngilizcesi dışında başka bir dil." Edie, "Şimdilik baş kreş hizmetçisi sen olacaksın," dedi.

"Susannah hâlâ siyahlar içinde, yani diller bekleyebilir. Asıl önemli olan bir müzik eğitmeni bulmak. Başladığında ne kadar genç olursa o kadar yetkin olur." Kendinden emin olduğu tek şey buydu. Kendisi de Susannah'nın yaşlarındayken bir çello almıştı.

Gowan hafifçe eğlenmiş görünüyordu. Bardolph'a, "Çocuğa ders verebilecek bir müzisyen bul," dedi.

Hizmetçiler reverans yapıp ayrıldılar. Bardolph öne doğru bir Koyu kırmızı elbiseler ve bembeyaz önlükler giymiş bir grup kadın. "Alt kattaki hizmetçiler."

"Günaydın," dedi Edie.

Bardolph başka bir gruba el salladı. "Mandıra hizmetçileri."

"Günaydın."

İkinci kattaki hizmetçileri bulaşıkçı hizmetçiler, onları da diğer gruplar ve sonra da ayakkabı boyacıları izliyordu. En son küme ise şaşırtıcı sayıda olan domuz çobanlarıydı.

"Hepinizle tanıştığım için çok mutluyum," dedi Edie son grup da tanıştırıldığında. "Umarım zaman içinde hepinizin adını öğrenirim." Bunun üzerine herkes gülümsedi.

"Günaydın," diye seslendi Gowan, ardından bir reverans ve selam dalgası geldi ve sonra bitti. "Başkaları da var," dedi ona. "İcra memurları, kâhyalar, kulenin bekçisi ve diğerleri. Ama onlar bekleyebilir."

Edie daha tanışacak çok insan olduğu fikrini içine sindirirken, avluda açık duran, zengin oymalı ahşap kapılara doğru yürüdüler. "Kulenin bekçisi' mi? Hangi kule? Arabayla yaklaşırken birkaç tane gördüm."

"Zamanım olduğunda size araziye gezdireceğim. Kaledeki kuleler, elbette Bardolph'a bağlı olan bahçıvanın yetki alanına giriyor. Sözünü ettiğim kule bağımsız bir yapı.

Glaschorrie Nehri kıyısındaki çayırda, on üçüncü yüzyılda inşa edilmiştir."

"Kulağa çok romantik geliyor."

"Hayır," dedi tavizsiz bir şekilde, "öyle değil. Aptallar tırmanmaya karşı koyamadıkları için sürekli sorun çıkarıyor. İki yıl önce bir çocuk düştü ve kafasını öyle bir kırdı ki neredeyse ölüyordu. Ondan sonra, kimsenin yaklaşmamasını sağlamak için bir bekçi atadım."

Giriş salonu dört ya da beş domuzun kızartılabileceği kadar büyüktü ve yine de bir mayıs direği için yer vardı. Edie, tavanın başlarının çok yukarısındaki karanlıkta kaybolduğu düşünülürse akustiğin korkunç olacağını otomatik olarak fark etti.

Bardolph hemen Gowan'ın dikkatini çekti ve onu salonun kenarına çekti. Layla arabadan inmiş ve Susannah'nın yanında koşturarak onları giriş salonuna kadar takip etmişti. Edie bu fırsatı değerlendirerek küçük kıza, "Ağabeyinin yatak odasının nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı Susannah şaşırtıcı olmayan bir şekilde. "Ona sormanız gerekecek." Bardolph ve Gowan'la konuşmaya dalmış olan kahya Bayan Grisle'e başıyla işaret etti.

"Kendimiz bulmaya çalışalım." Edie büyük taş merdivenlerden çıkmaya başladı, Susannah ve Layla da onu takip etti. En tepede kapıları iterek açmaya başladı. "Burada yaşamaktan hoşlanıyor musun?" diye sordu Susannah'ya.

"Çok yalnızım. Annem öldü." Sesine biraz vibrato kattı. "Benimki de öyle," dedi Edie.

"Ama sen yaşlısın."

"Annem ben sadece iki yaşındayken öldü. Senden daha küçüktüm."

"Ah." Susannah bunu bir süre sindirdi. "Annen bir gölün içine düşüp boğuldu mu?"

"Hayır, olmadı. Üşüttü ve zatürreeye yakalandı."

"Üzgün müydün?"

"Hatırlamıyorum ama o zamandan beri üzüldüğüm. Bir annem olmasını isterdim."

Susannah ona, "Onlar o kadar önemli değil," dedi.

Edie bunu kişisel algılamamaya çalıştı.

"Annelerin çok önemli olduğunu düşünüyorum," diye söze girdi Layla.

Bir sonraki kapı büyük bir yatak odasına açılıyordu ama banyo ya da giyinme odasına açılan bir bağlantı kapısı yoktu.

"Burası bir misafir odası gibi görünüyor," dedi Layla. "Burada kalabilir miyim, Edie?" Perdelerinden kilimlerine ve yatak örtülerine kadar tamamen hardal sarısına boyanmış, huysuz bir odaydı.

Edie cevap veremeden Susannah, "İstersen çocuk odasında uyuyabilirsin. Bayan Pettigrew'un orada bir yatağı vardı ama artık yok. Gerçi oda küçük."

Edie bu fikir karşısında içgüdüsel olarak irkildi ama kendini tuttu. Layla sokakta bir bebek gördüğünde durup mırıldanmadan edemezdi. Sadece sabah odasında geçit töreni yapabilecek çocukları görebilmek için telefon ederdi. Elbette Susannah'ya zaten tapıyordu ve Susannah da ona tapıyor gibi görünüyordu.

"Küçük odaları severim," dedi Layla. "Bence rahatlar, sence de öyle değil mi?"

Layla hafif seyahat eden biri değildi ve yanında üç sandık dolusu giysi getirmişti. *Rahatlık*, Edie'nin onun tercihlerini anlayışını tam olarak tanımlamazdı.

Dükün yatak odasının koridorun hemen sonunda olduğu ortaya çıktı. Buradaki halılar, perdeler ve yatak örtüleri kahverengiydi.

"Çocuk odasını daha çok seviyorum." Gowan'ın küçük kız kardeşi kollarını dar göğsünün üzerinde kavuşturarak odanın ortasına dikildi. "Burası iyi bir oda değil," dedi. "Burası kötü bir oda ve belki de burada biri öldü."

"Benim şatomda hayalet yok," dedi Edie, bir iç mekana doğru yürürken.

Kapı, içinde gömme bir banyo ve bitişiğinde bir banyo bulunan geniş bir odaya açılıyordu.

Su dolabı.

Susannah, "Kulede üç hayalet var," dedi. Ve sonra: "Banyo içinde yüzülebilecek kadar büyük." İlk kez etkilenmiş gibiydi.

"Çocuk odasındaki banyo nasıl?" Layla sordu.

"Öyle bir şey yok. Teneke bir küvetim var."

"O zaman bu gece burada yıkanacaksın," diye söz verdi Layla.

Banyo odasının diğer tarafındaki uzak kapı düşesin odasına açılıyordu. Mavi renkteydi. Her şey: halılar, asmalar, perdeler. Tam tavanın da mavi olduğunu fark ettiği sırada Gowan koridordan içeri girdi.

"Bu oda sanki biri gökyüzünü kusmuş gibi görünüyor," dedi Layla.

Susannah, Gowan ona sakinleştirici bir bakış atana kadar kahkahalara boğuldu.

"Her oda kendi rengiyle tanınırsa personelin görevlerini yerine getirmesi daha verimli olur."

Edie mobilyaların tekdüzeliği karşısında büyülenmişti. Şömine paravanı bile maviydi. "Anladığım kadarıyla mavi, annenizin özellikle sevdiği bir renkmiş?"

"Annemin hangi renkleri tercih ettiği konusunda hiçbir fikrim yok," dedi Gowan, yüzü okunamıyor. "Oda bir yıl önce yenilendi."

"Ve işi sen mi yönettin? Sonunda iyi olmadığını bir şey buldum," diye haykırdı Edie, kendini oldukça rahatlamış hissederek.

Aile kaşlarını ona doğru yöneltti.

"Zencefilli kurabiye prensesi şimdi görebilir miyim?" Susannah söyledi. Bir o yana bir bu yana zıplıyordu.

Layla, rengârenk kambrik kumaştan elinden daha büyük bir kurabiye çıkardı.

Çanta. "Prensesi akşam yemeğinden sonraya saklayacağız. Bu bir zencefilli kurabiye adam, gerçi ona zencefilli kurabiye *beyefendi* demek daha doğru olur, çünkü altın düğmeleri ve özellikle zarif bir şapkası var."

Susannah ikramı dikkatle aldı. "Güzel kokuyor. Onunla ne yapacağım?"

"Bu senin ilk zencefilli kurabiye adamın mı?"

Başını salladı.

"Sen onu ye."

"Kafasını

yemek mi?"

"Ben her zaman ayaklardan başlarım," diye önerdi Edie.

Susannah gözlerini Layla'ya sabitledi. "Ama onu yersem ölür." "Hayır, o senin karnında olacak," dedi Layla. "Arada fark var."

"Sanırım önce kafasını yesem iyi olacak," dedi Susannah, sessizlik bir saniye fazla uzadığında. "Böylece ona ne olduğunu anlamaz."

"Bu çok nazık bir düşünce," diye onayladı Layla.

Susannah döndü ve yatağa tırmandı. "Bu oda güzel değil," dedi zencefilli ekmeğini kemirirken. "Ama yatak güzel. Benimki saman gibi kokuyor ama seninki yumuşacık."

"Muhtemelen kuş tüyü bir yataktır," dedi Edie. Gowan boğazını temizledi ve Edie aniden, canlı bir şekilde onun farkına vardı - kuş tüyü yatağın yakınlığından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Layla onlara baktı, yanlarına gitti ve "Bana çocuk odasını göstereceğine söz vermiştin, Susannah aşkım," dedi ve elini uzattı.

Susannah aşağı indi ve geri adım atmadan dışarı çıktılar.
Bakış.

Yirmi sekiz

Gowan daha önce de böyle duygular yaşamıştı. Atmosferik bir etki kadar derindi, sanki deniz basıncı bacaklarından yukarı doğru fokurduyordu. Bunu çocukken, babası sarhoşken hissetmişti... ama bir erkek olarak nadiren.

Ama şimdi hissediyordu.

Susannah, Layla'nın elini tutarak zencefilli çöreğiyle odadan çıkar çıkmaz Edie ona gergin bir bakış fırlattı, hizmetçiyle ilgili bir şeyler mırıldandı ve kaçtı. Belli ki onunla yatak odasında yalnız kalmak istemiyordu.

Bu duygu kör edici, anlaşılmaz bir *şeydi* ve ona babasının ateşin yanındaki taburesinden düşüp yere yuvarlandığı, viskiyle öylesine dolmuştu ki, yuvarlanırken sıçradığı günleri hatırlatıyordu.

Gowan Edie'ye her baktığında, doğasında İskoç olmak kadar temel olan bir sahiplenme duygusu hissediyordu. Ama bu duygu uygar dünyaya ait değildi.

Edie ile evlenmişti. Yüzüğünü onun parmağına takmıştı. Onunla yatmıştı. Ama yine de onun bir parçası ondan kaçıyordu. Bunu gittikçe daha net hissediyordu ve bu onu çıldırtıyordu. Onu ilk andan beri istiyordu.

onu gördü, bu yüzden onunla evlenmeyi ayarladı. Ama yine de ona sahip değildi. Bu gerçek, göğsünde bir hayvan ulumasının kopma tehdidi yaratmasına neden oldu.

Belki de müzik yüzündendi. Karısının vücudunun enstrümanı gibi şekillenmiş olmasını seviyordu. Ama çello çalıyordu, onun vücudunu değil. Yatakta ona neredeyse hiç dokunmuyordu. Elbette... ne bekliyordu ki? Aristokrat kadınların barmaidler kadar şehvetli olmadıklarını biliyordu.

Babası ona kadınlarla erkekler arasında olanlarla ilgili gerçekleri anlattığında Gowan sekiz yaşındaydı ve onu bileğinden tutup kendine doğru çekmişti. Kokan nefesi Gowan'ın burnuna bir darbe gibi çarpmıştı.

"Kadınlar üzerinde yattıkları saman çöpüne değmezler," demişti, gözleri ıslı ıslıdı
garip bir neşe. "Shrove Tuesday krepleri gibi dümdüz yatıyorlar. Git şehvetli bir barmaid bul, oğlum. Horse and Poplar'a git. Sana neyin ne olduğunu öğretecek kişi Annie'dir. Bana o öğretti. Sana da öğretecektir."

Tiksinti göstermiş olmalıydı, çünkü babası onu sert bir şekilde iterek yere ve duvara çarpmasına neden olmuştu.

"Annie için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi? "Annie için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?
Onun gibi neşeli bir kız. Her şeyi yapar, yapar. Bir kedi gibi kıvrılabilir ve seni yiyebilir-"

Demek bu iğrenç anı bu yüzden geri gelmişti. Barmaid onu yiyecekti - ya da babası öyle söz vermişti - zencefilli kurabiye gibi.

Midesindeki bulantı hissi eski ve istenmeyen bir hastalık gibiydi.
Tanıdık. Viskiden nefret ederdi. Zencefilli kurabiyeden nefret ederdi.

Lanet olsun.

Bardolph kapıyı açtı ve içeri girdi. "Majesteleri, ben-"

"Kapıyı çalmadan içeri girmeyin," dedi sertçe. "Burası Majesteleri'nin yatak odası."

Bardolph'un yüzü çiğ bir patatesin soluk sarısı, gözleri ise daha koyu kahverengiydi. Eski bir patatesin üzerindeki çürük gibi. "Majesteleri Bayan Grisle'le konuşuyor," diye cevap verdi faktörü, bilmeye alışkın bir adamın yaralı havasıyla

Şatonun her odasında her an neler olup bittiğini tam olarak biliyordu. "Leydi Gilchrist'in kalacağı yerle ilgili düzenlemeler konusunda size danışmak istiyordum."

Bu kadar çok hizmetçinin olduğu bir evde sır olmazdı. Gowan, babasının ikinci hizmetçiyi hamile bıraktığını ve zavallı kızın çocuğunu kaybettiğini biliyordu, tıpkı kendi annesinin kucağında bir çocuk varken av köpeklerinin peşinden gitmekte ısrar edip onu kaybettiğinde bildiği gibi.

Ondan sonra aşırı derecede içmeye başlamıştı ve bu da bir sır değildi.

"Sarı oda değil," dedi Gowan. "Sarı oda değil," dedi Gowan. üvey kayınvalidesi yan odadaydı, duyacak ne varsa duyuyordu. Kapıdan çıktı ve çalışma odasına doğru yürümeye başladı, Bardolph da peşindeydi. "Onu çocuk odasına en yakın odaya koyun."

"Çocuk odası mı? Çocuk odası üçüncü katta. Majesteleri hanımefendiye bir hakarete bulunuyor."

Gowan, "Bu soruları bana değil, karıma sormalısınız" dedi. tersledi. Tam o anda yemekten sonra Edie'nin yatağına gitmenin delilik olacağını anlamıştı. Eğer ona hırlarsa, Edie daha da uzaklaşacaktı.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri. Bir müzisyen buldum."

"Ne?"

"Ekselansları benden çocuğa müzik öğretebilecek birini bulmamı istedi. Bayan Susannah'nın Fransız öğretmeni François Védrières, merhum Comte de Genlis'in akrabası ve kemancı olduğunu iddia ediyor. Onu işe aldığımızda İskoçya'yı dolaşıp tinker türküleri topluyordu."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Gowan çalışma odasına girip arkasını dönerek sordu.

"Sen Keşke içinduymak DETAYLAR . hepsi önemli randevular içinde ve ev halkı," dedi Bardolph, ağzı büzüşerek

Patates gözü gibi.

Gowan, "Ekselanslarına onun kimliğini bildirin," dedi. Sonra Edie'nin Bardolph'u dinlemek yerine pratik yapmak isteyeceğini hatırladı. "Boş ver, adamı bir an önce buraya getir."

"O zaten burada," dedi Bardolph, "Bayan Susannah'nın öğretmeni sıfatıyla."

Öğle yemeğinden sonra Gowan çalışma odasına çekilmiş, Edie'yi aklından çıkarmayı başarmış bir şekilde çalışıyordu ki, Edie kapıdan yüzünü gösterdi. Saçları yüzünün etrafında kıvrılmıştı ve pencerelerden giren güneş bir tutamını altın gibi parlatıyordu. "İşte buradasın!" diye bağırdı. "Bayan Grisle ile şatoyu geziyordum. Layla, Susannah ve ben aşağı inip nehri görmek üzereyiz. Bize katılır mısın?"

Onu gördüğü anda vücudu dikkat kesildi. "Elbette," dedi, ayağa kalktı ve ceketini önüne çekti.

"Susannah siyahlarını bugünden sonra bıraksa sorun olur mu?" Edie, şatonun labirent gibi, koridor yerine birbirine bağlı odalarında ilerlerken sordu.

"Hiç de değil."

"Görüyorum ki siz de bu geleneğe uymuyorsunuz."

Gowan Edie'ye baktı ve sonra gözlerini kaçırıp, onun pembe dudaklarına bir anlık bakışına verdiği tepki karşısında şok olmuştu. "Annem için yas giymemeye karar verdim," dedi kendini toparlayarak.

"Susannah'nın üç aylık yas giysilerini yeterli görmemizi öneriyorum."

Başını salladı, konuşmak için kendine güvenmiyordu. Annesini düşünmek bile içindeki anlaşılmasız öfke ve sahiplenme duygularının güçlenmesine neden oluyordu. İhtiyacı olan son şey parçalanmaktı. Bir şekilde Edie'nin, merhum düşesten bahsetmenin bile bir meşalenin çırının üzerine düşmesi gibi hissettirdiğini anlamasını sağlamalıydı.

Giriş holüne doğru ilerlediklerinde Layla'yı kavernöz alanın ortasında durmuş, Susannah'nın bileklerini sıkıca tutmuş ve kız kardeşini kendi etrafında döndürürken bulmuşlardı. Susannah'nın bacakları yere paraleldi, etekleri dalgalanıyordu. Kızıl saçları omuzlarının etrafında karmakarışık bir bulut gibi uçuşuyordu.

Söylemeye gerek yok, saf bir sevinçle çılgılık atıyordu. Layla da gülüyordu ve duvarlar boyunca sıralanmış altı uşak da gülüyordu ama Gowan'ı gördüklerinde ağızları bir karış açık kaldı.

Görünüşe bakılırsa Layla bir mucizeyi başarmış ve hiç vakit kaybetmeden üvey kız kardeşini kazanmıştı. Layla onu yavaşça yere yatırırken Susannah'nın normalde solgun olan küçük yüzünün renkten renge girdiğini ve gözlerinin ıslıl ıslıl olduğunu gördü. Bu onu suçlu hissettirdi.

Susannah onların gelişini fark etmemişti; Layla'nın eline tutunmuş, tekrar sallanmayı talep ediyordu. Gowan öne doğru yürüdü. "Kısa süre içinde işe dönmeliyim; gecikmemeliyiz." İki uşak hazır ola geçerek büyük kapıları açtı.

"Kule hakkında ne biliyorsun?" Avludan geçip duvardaki açık kapıya doğru yürürlerken Edie sordu. Sesi son derece sakindi; onun sinirliliğine hiç karşılık vermemişti. Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

"İçinde yaşadığımız kaleden çok daha eski, bağımsız bir kule," dedi.

Susannah yanlarından koşarak geçti, ince bacakları siyah bacaklı bir çulluk gibi makas atıyordu, tabii böyle bir yaratık varsa. Fidanlığı daha sık ziyaret etmeliydim, dedi Gowan kendi kendine. Bunu listeme koymalı, bir öncelik haline getirmeliydim.

Kalenin üzerinde durduğu tepenin yanından aşağıya inen ve etrafından dolaşan uzun, hafif eğimli patikayı takip ettiler. "Kule muhtemelen on üçüncü yüzyılda orada duran bir kaleden geriye kalan tek şey. Eğer öyleyse, burası k a l e k a l e s i olmalıydı." Tepeyi yuvarladılar. "Yıllar içinde

daha aptal olan bazı yerel halk arasında tırmanılmaz olmasıyla ün kazanmıştır."

"Susannah hayaletlerin olduğunu mu söylüyor?" Layla sordu.

Gowan homurdandı. "Saçmalık. Üç aptal, hanımlarını etkilemek için kuleye tırmandılar ama düşüp öldüler. Başarısızlıklarının neden hayalet olarak tekrar ortaya çıkmalarına neden olduğunu anlayamıyorum. Söylemeye gerek yok, ben hiç hayalet görmedim."

Altlarından Glaschorrie akıyor, Kinross arazisinin verimli toprakları boyunca sakın sakın yol alıyor ve sonra uzaklarda Atlantik'e dökülüyordu.

"İskoçya'da bu tür bir ovaya nadiren rastlanır, değil mi?" Edie buğday tarlalarına bakarak sordu.

"Evet, öyle. Muhtemelen atalarımızdan birinin burada, nehrin üzerinde bir kale ya da en azından bir kule inşa etmesinin nedeni de bu. Kendisine ait olanı korumak istemiş."

"Çok güzel bir manzarası olmalı."

"Aptalın tekiydi," dedi Gowan omuz silkerek, "çünkü ova her ilkbaharda ve arada sık sık taşar. Glaschorrie buradan denize kadar yokuş aşağı inen azgın bir sele dönüşür."

"Yine de kule ayakta kaldı."

Başını salladı. "Hem sel hem de yangın."

Kulenin dibinde uzanan meyve bahçelerine girecek kadar yürümüşlerdi. Layla ve Susannah şimdi onları takip ediyor, el ele yürüyor ve arada bir durup bir kelebeğe ya da yoldaki ilginç bir taşla bakıyorlardı.

"Nehir taşıtığında bu ağaçlar zarar görmüyor mu?"

Gowan uzandı ve elma ağacından bir yaprak kopardı. "İdare ediyor gibi görünüyorlar. Bir keresinde, ben gençken, kaleden aşağıya baktığımı ve suyun üzerinde sadece en küçük dalları gördüğümü hatırlıyorum. Bir gün sonra tüm o su gitmiş, okyanusa akıp gitmişti."

"Kulağa vahşi geliyor."

"Tahliye emirlerini uygulamaya koymuş olmama rağmen bu nehir yüzünden adam kaybettik. Geçen yıl sadece üç keçi kaybettik ve o da hayvanları evinin ikinci katına koymanın yeterli olacağını düşünen aptal bir kiracı yüzünden oldu."

"Öyle değil miydi?"

Gowan başını salladı. "Sel evi ve keçileri de beraberinde götürdü. Buradaki arazi o kadar düz ki Glaschorrie öfkelenildiğinde kendine sık sık yeni bir rota çiziyor. Bir yıl güvenli olan şey, ertesi yıl artık güvenli değildir."

Edie sessizce onun yanında yürüyordu; ne düşündüğünü anlayamıyordu. İçinde küçük ama çok sağlam bir meşe kapı bulunan kulenin geniş kaidesine ulaştılar ve Gowan ceketinin cebinden büyük demir anahtarı çıkardı. İşçileri aylarca üzerinde çalıştırdıktan sonra, taş işçiliği ve harç yeni gibi görünüyordu.

Kapıyı açtığı anda onları olgun elmaların boğucu tatlı kokusu karşıladı. Yukarıda, her sonbahar elma hasadının depolandığı ve ev halkının tüm yıl boyunca elmanın tadını çıkarmasını sağlayan tavan arası vardı.

Gowan kapıyı sonuna kadar iterek açtı, lentonun altından geçmek için biraz eğildi ve kulenin dibindeki küçük, karanlık odaya girdi. Edie'nin girebilmesi için geri çekilmeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için etrafına hızlıca bir göz attı. Susannah yanından geçip dar ve engebeli merdivenleri tırıs tırıs çıkmaya başladı, siyah etekleri köşede kayboldu.

"Küçük alanlardan hoşlanmam," dedi Layla eşikte gezinirken. "Üst katlar çok daha ferahtır," dedi ona.

Layla taş basamakları tırmanmaya başladı ama Gowan Edie'nin kolunu yakaladı,

Üvey annesi köşeyi dönene kadar onu tuttu.

Onun yüzüne baktı ve göğsündeki esneyen yarık biraz daha genişledi. Edie çok güzeldi. Onunla tanıştığı ilk gece düşündüğü her şey ondaydı - sadece kendisinin duyabildiği bir müzikle dans eden, ruhani, parlayan bir yaratık- ama aynı zamanda bir müzisyen, bir

Bir dahi, bir erkek olarak doğmuş olsaydı müzik yeteneği dünyayı ayağa kaldıracak bir kadın.

Edie'nin umurunda değilmiş gibi görünüyordu. O müziği için yaşıyordu... ve o da onun kendisi için yaşamasını istiyordu.

"Sen benimsin," diye hırladı, kelimeler hissettiği kıskançlık ve sahiplenmenin tüm gücüyle çıkıyordu.

Gözleri büyüdü ve sonra beklenmedik bir şey yaptı. Kollarını onun boynuna doladı. Evliliklerinin ilk günlerinden beri ona kendi isteğiyle dokunmamıştı.

Ve şimdi . . .

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve ağzını onunkine değdirdi. "O zaman sen de benimsin," diye nefes aldı, dudaklarında bir gülümseme dans ediyordu.

Adam onun ayaklarının dibindeydi ve onu gördüğü andan beri de öyleydi. Bunu biliyordu; tüm dünya biliyordu, en azından Chatteris'in düşününe katılanlar. Yine de gözlerinde bir belirsizlik izi vardı. Böylece Gowan karısını öptü, her şeyini bu öpücüğe döktü: aşkını, saplantısını, egemenliğini, belirsizliğini, acımasızlığını, ...

Her şeyi.

Edie anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve kollarını onun boynuna doladı. Dili onunkiyle buluştu ve kalbinin göğsünde telaşlı bir hızla çarpmasına neden oldu. Saçları topuzundan düştü ve sanki dışarıdaki nehirden gelen su gibi parmaklarının arasından kaydı. Bir an için son derece mutluydu, sanki sadece saçlarını tutarak onu yakınında tutabilirdi.

Sonra Edie geri çekildi. "Olamaz!" Elleri bir saniye geç kalktı; saç tutamları omuzlarının altına dökülmeye başladı.

"Saçlarına bayılıyorum," dedi, gün boyunca ilk kez hayattan memnun bir şekilde. "Bu karanlık odada bile ay ışığı gibi parlıyor."

"Yine aşağı çekmişsin," dedi ona burnunu kırıştırarak. "Bu sabah neredeyse kırk beş dakika boyunca hareketsiz oturmak zorunda kaldım ve iş tuvaletime gelince hiç sabırlı değilimdir."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Gowan. Ağzını tekrar yakaladı ... ama sonra sanki fark yaratacakmış gibi, onu öperek mührünü üzerine basmaya çalıştığını belli belirsiz fark etti.

Olmadı ve geri çekildi, ruhu hayal kırıklığıyla doldu. Kız küçük bir itiraz sesi çıkardı. Adam onun dudaklarını kıpkırmızı olana ve şişene kadar öpmüştü. Daha iki hafta önce olsa bu manzara karşısında tutuşur, dudaklarının vücudunu okşadığını hayal ederdi. Ama şimdi onun önünde diz çöktüğünü hayal bile edemiyordu.

Böyle bir şey olmayacaktı. Bu tür bir aşk oyunu için yeterince hazır değildi.

O değildi.

Tam karşısında durmasına rağmen onu özliyordu, yine de böyle yarım yamalak bir fikri dile getirirken ölüme yakalanmazdı. Göğsündeki o ağrı? Aptalcaydı.

"Seninle konuşmam gerek," dedi aniden.

Edie yutkundu ve kalbi sıkıştı. Küçük bir parçası tüm bunların kafasında olduğunu ve gerçekte Edie'nin onunla çok mutlu olduğunu ummuştı.

Ama boğazındaki o küçük kasılma hareketi kendi hikâyesini anlatıyordu.

"Yatak odamda özel bir akşam yemeği yiyeceğiz," dedi hızla olasılıkları gözden geçirerek. "Bütün uşakları kovacağım."

Gözleri bulutlandı. "Yapamayız, Layla'nın buradaki ilk gecesinde olmaz. Bardolph, Susannah'nın Fransızca öğretmeninin ona müzik öğretebileceğine inandığını söyledi ve o da bizimle yemek yiyor."

"O zaman yarın akşam." Şimdi onunla kalamazdı, yoksa dizlerinin üzerine çöküp ona kendisini sevmesi için yalvararak kendini daha da aptal durumuna düşürecekti. "İşe dönmem gerekiyor. Bir randevuya geç kalıyorum."

Edie ve Layla etrafı keşfederken, çok uzaklardan gelen kahkaha seslerini duyabiliyorlardı.

Edie başıyla onayladı. Gözleri bir İskoç'un vahşi kalbinin yeşiliydi. Orman. Anahtarı ona verdi, arkasını döndü ve uzaklaştı.

O anda, erkeklerin çalışma odasında beklemesinden nefret etti. Karısını kucağına alıp bir yerlere götürmek istedi, kendisini suçlu hissettirecek küçük bir kız kardeşin olmadığı bir yere.

Karısını kollarına alıp nehre doğru yola çıkmayı ve nehir kıyısında görünmeyecekleri bir kıvrım bulmayı diledi. Taş gibi sertti ve o kadar şehvetliydi ki, arzunun içinden sis gibi sızdığını hissetti.

Ama içgüdüleri onu hiç yanıltmamıştı. En iyisi yarını beklemektir. Gowan'ın nefret ettiği bir şey varsa, o da savaşa yarım yamalak girmektir.

Bu o kadar kötü bir şakaydı ki sırtıtmaya bile tenezzül etmedi.

Yirmi dokuz

Edie kulenin merdivenlerini ağır ağır çıktı. Gowan'la birlikte olmak - Gowan'la evli olmak- kendini bir kasırgayla çiftleşmiş bulmak gibiydi. Merkezkaç kuvveti onu düşünemeyecek hale gelene kadar döndürüyordu ve sadece ona sarılıp gece yarısı gözlerine bakmak istiyordu.

Ve sonra uyanacak ve onun hayatında sadece başka bir randevu olduğunu fark edecekti. Akşam yemeği dışında ona zaman ayırmasını gerektirecek kadar önemli değilmiş gibi görünüyordu. Bir öfke dalgası hissetti ve hemen ardından bir netlik anı geldi: İkisi de zamanlarından vazgeçmek istemiyordu. Onun çalışma saatlerini koruduğu kadar o da kendi çalışma saatlerini büyük bir dikkatle koruyordu.

Bunu düşünerek merdivenleri çıkmaya devam etti. İlk kat tamamen boştu ama tıpkı Gowan'ın söz verdiği gibi çok daha az loştu. Kulenin küçük elmas bölmeli, tirizli pencereleri vardı. Aşağıdaki nehre bakmak için bir an durakladı.

Glaschorrie'yi taşkın halinde hayal etmek zordu; şu anda tembel akıntısı zar zor algılanabiliyordu. Küçük kabarcıklar yüzeye çıkıyordu ama bunun dışında bir yemek tabağı kadar düzdü.

Bir kahkaha sesi daha duydu ve dar, engebeli basamaklara geri dönerek tırmanmaya devam etti. Bir zamanlar yemek odası olarak kullanılmış olabilecek, en fazla dört kişinin sığabileceği büyüklükte başka bir odaya ulaştı. Masa kararmış meşeden yapılmıştı ama sandalye yoktu. Bir an masanın hırpalanmış yüzeyine baktı ve sonra ayaklarını kontrol etti: su lekeleri vardı.

Daha da yükseğe tırmandı ve yan taraftaki ahşap karyola ile tanımlanabilen bir yatak odasına çıktı. Layla yanmayan şöminenin önünde sallanan bir sandalyede oturuyor, sandalyeyi sürekli hareket halinde tutmak için bir parmağıyla itiyordu.

Susannah onun kucağındaydı. Kırılmıştı, yüzü başka tarafa dönüktü, böylece

Edie'yi göremiyordu. Layla boştaki elinin işaret parmağını dudaklarına götürdü ve Edie odanın kenarındaki bir tabureye çöktü. O tırmanıştan sonra bacakları yorulmuştu.

"Muhtemelen şatoda pek çok insan ölmüştür," diyordu Susannah uykulu bir sesle. "Kediler de. Bir sürü kedi. Muhtemelen bütün avlu mezarlarla doludur ve biz her zaman mezarların üzerinden geçeriz."

"Bence," dedi Layla, oldukça ciddi bir şekilde, "insanlar ve kediler bir süre sonra toprağa geri dönüyorlar. Yani üzerinde yürüdüğün şey sadece toprak Susannah."

Susannah başparmağını ağzına soktuğu için Edie ne dediğini anlayamadı.

Ama Layla, "Sanmıyorum. Ruhları cennete gitti."

Sonra eski ahşap salıncakların taş zeminde çıkardığı gıcırtı dışında sessizlik oldu.

Bir süre sonra Layla başını kaldırdı ve gayet sakin bir şekilde, "O benim, Edie," dedi.

"Bunu görebiliyorum," dedi Edie, kalbinin biraz sıkıştığını hissederek. "Bir süredir

Zor zamanlar geçiriyor, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Sıcaktı, besleniyordu ve sanırım hizmetçiler de ona karşı oldukça iyiydi. Dramatik çünkü kişiliği böyle." Layla

belli belirsiz gülümsedi. "Bu konuda her şeyi biliyorum."

Dramaya olan tutkusuyla Layla, Susannah'yı gündeme getirmek için tam olarak doğru kişiydi. Tabii ki öyleydi.

"Keşke baban da burada olsaydı," diye ekledi. "Susannah'yı çok sevecektir."

Edie o kadar emin değildi. Söz konusu uygunsuzluklar olduğunda babası sertlikten düpedüz katılığa dönüşüyordu. Gayrimeşru olup olmadığı belli olmayan, vaftiz kaydı bile bulunmayan bir çocuk hakkında ne düşünürdü?

Layla onun düşüncesini tahmin etti. "Yanılıyorsun, Edie. Onu sevecek, sevecek çünkü o da senin gibi cesur ve korkusuz."

"Ben korkusuz değilim."

"Çoğu İngiliz hanımefendi bir yabancıyla evlenip İskoçya'nın vahşi topraklarına gitmekten korkardı. Dükünüz de süt çocuğu değil. Yine de bu evlilikten ya da Gowan'dan en ufak bir korkunuz yok, değil mi?"

"Muhtemelen öyle olmalıydım. Daha önce bir kasırgayla evlenmişim gibi hissettiğimi düşünüyordum."

"Ama ondan korkmuyorsun, değil mi?" Layla ona oldukça sert bir şekilde baktı.

"Babamla büyüdükten sonra ondan nasıl korkabilirim ki? Babam gördüğü her şey mantıklıymış gibi davranıyor ama aslında tamamen duygusal." Layla kollarını Susannah'nın küçük bedenine dolayarak oturdu, ayak parmağı hâlâ sandalyeyi ileri geri itiyordu. Sonra, "Evet, öyle, değil mi?" dedi.

Ve yanağını Susannah'nın karmakarışık saçlarının üzerine koydu.

Böylece Edie gizlice uzaklaştı, tüm o taş basamaklardan geri indi ve tepeye tırmanmadan önce meyve bahçesinde dolaştı, kale kapılarındaki açıklığı görene kadar patikayı takip etti. Sonra durdu ve kuleye baktı. Bu yükseklikten bakıldığında çok bodur görünüyordu.

Gowan onu korumakta haklıydı. Konuşmaları gerektiğini söylemekte de haklıydı.

Eğer Gowan'la ciddi bir şekilde konuşurlarsa, gerçekten zevk almak yerine sadece zevk alıyormuş gibi yaptığını itiraf etmek zorunda kalacaktı. Ama romantik bir akşam için Layla'nın fikirlerini denerse, belki de itiraf etmek zorunda kalmayacaktı. Son denemelerinden bu yana on gün geçmişti ve artık canının yanmayacağını umuyordu.

Her iki durumda da, artık rol yapmak yok.

İnek maydanozu duvarın sığınağında yetiştirdi. Sapları çok uzundu ve yanlara doğru uzayıp birbirlerine dolanarak beyaz çiçeklerini açmışlardı.

Diz çöktü ve bir kucak dolusu kıvrımlı, yedek çiçeğe sahip olana kadar çiçek toplamaya başladı. Londra'daki Covent Garden'dan alınan, düz saplı ve düzenli yapraklı çiçeklerin güzelliğine sahip değillerdi. Bunlar vahşi ve asiydi. Onun ilk İskoç çiçekleri.

İlk başta kokusuz olduklarını düşündü ama yakından bakınca hafif bir tatlılık, rüzgârlı bir koku vardı. Kuleye son bir kez baktıktan sonra ayağa kalktı.

Kapının altından geçerken derin derin düşündü. Gerçekte, Layla'nın inandığı gibi cesur değildi. Cesur bir insan, sorun kendi başarısızlıklarından kaynaklanırken, bir şeylerin yanlış gittiğini kabul etme işini Gowan'a bırakmazdı.

Bardolph girişten geçiyordu; şüphesiz Gowan'ın çalışma odasına doğru gidiyordu. Durdu ve, "Bunlar çiçek değil, yabani ot, Majesteleri," dedi.

Edie, haddini aştığını düşündürecek kadar uzun bir sessizliğin oluşmasına izin verdi. "Bana birkaç vazo ile bir hizmetçi gönderirseniz minnettar olurum. Ben yatak odamda olacağım. Bu arada Bardolph, odamın tamamen yeniden dekore edilmesi gerekiyor."

Eğildi, o kadar sertti ki sırtı bir masa üstü gibi görünüyordu. "Şatodaki tadilatı yöneten Bay Marcy'yi çağıracağım."

"Mavi oda, sarı oda ve benzeri şeylerden Bay Marcy mi sorumluydu?"

"Evet, öyleydi."

"Bu durumda o yapmaz. Eminim başka birini bulabilirsin. Teşekkür ederim, Bardolph." Merdivenleri tırmanmaya başladı, küçük beyaz çiçeklerin kıyafetlerinden fırlayıp yere düştüğünün farkındaydı.

Odasına girdiğinde çiçekleri vazolara yerleştirmeyi başardı. Sapları, küçük beyaz çiçeklere dönüşmeden önce farklı yönlerde doğru çılgınca kıvrılıyordu. Steril, mavi odasına hoş bir vahşilik getirmişlerdi.

Mary bütün giysilerini sandıklardan çıkarmıştı. Ve öyle görünüyordu ki Susannah'nın Fransızca öğretmeniyile karşılaşmıştı, kendisi artık müzik öğretmek için de işe alınmıştı.

"Bir resim kadar güzel," dedi Mary. "Saçları oldukça uzun ve arkadan bağlı. Bir markinin oğlu, ya da öyle dediler." Hizmetçi, fırfırlı bir kombinezonu bileğinin hızlı hareketleriyle düzgün bir kare şeklinde katladı. "Çalışmamalı. Burada bir İskoç dükünün emrinde yaşamamalı, beş yaşındaki bir çocuğa müzik öğretmeye hazır olmamalı."

Edie'ye baktı. "Ve hiç kimse Bayan Susannah'nın Bırakın enstrüman çalmayı, şarkı söylemeyi öğrenecek kadar bile değil majesteleri. Söylenenlere göre, huysuz bir kızmış. Sütünü bilerek dökmüş, birden fazla kez, ya da öyle diyorlar. Akşam yemeğinde ne giyeceksin?"

"Deniz mavisi olan," dedi Edie. Bütün beyaz elbiselerini geride bırakmıştı. "Pongee ipeği," dedi Mary, gece elbisesini saygıyla kaldırarak.

gardırop. "Saçların tam bir felaket. Tekrar toplayacağım ve incilerle öreceğim."

Edie içini çekti ve oturdu. Bütün gün kaybolmuştu.

"Yarın bütün sabah çalışacağım," dedi Mary'ye. "Kahvaltıdan sonra ara vermek yok."

Mary başıyla onayladı. "Majesteleri, rahatsız edilmemeniz için kapınızın önünde bir uşak bulundurmanız gerektiğini söyledi."

"Uşağa gerek yok," dedi Edie. "Ben kulede çalışacağım."

Mary burnunu kırıştırdı. "Bardolph o kuleye kimsenin yaklaşmasına izin verilmediğini söyledi." Sonra düğmelerini çözmeye başladı ve bu sırada Edie çiçeklerine bakarak kıvrılan saplarının nasıl karmaşık bir müzik notasını andırdığını düşündü.

Sanki İskoçya'da kale duvarlarının hemen dışında vahşi bir müzik yetişiyor gibiydi.

Otuz

Akşam yemeği cehennem gibiydi.

Edie ve Fransız, Layla'nın dedikodularına gülüp duruyorlardı; Gowan'a göre Layla'nın anlattıkları oldukça kabaydı ama hiçbir zaman bayağılığa kaçmıyordu.

"Duyduğuma göre," diyordu Layla onlara, "Lord Sidyham'la evli olmak, kendini Colosseum'da büyük bir kaplanla bıyık bıyığa bir Hıristiyan olarak bulmak gibiymiş. Saçma bir şekilde ilkel olduğunu söylemek istiyorum. Kuduzdu. Bir keresinde bir akşam yemeğindeydim ve hepimizin önünde karısını papaz yakası takan birine aşık olmakla suçlamıştı. Karısı sadece Canterbury Başpiskoposu ile sohbet etmekten keyif alıyordu ve *onunla* tanışan herkes bilir ki onu çekici bulmak için cüppeye gerçekten bağlı olmak gerekir."

"Oldukça kaba bir saldırıydı," dedi Edie ve ekledi, "tuhaf bir şekilde spesifik olsa da."

"Tam olarak benim düşüncem. Anlaşıldığı üzere, Leydi Sidyham gerçekten de rahipliğe duyduğu saygının prensiplerine üstün gelmesine izin vermişti, çünkü birkaç ay sonra o ve yerel papaz ortadan kayboldular ve en son Amerika'da haber alındılar, orada oldukça mutlu olduklarına inanıyorum."

Gowan, midesinin tabanını ısıtan kömürler ve boğazının arkasını kaplayan acı asitle birazcık bile ilgilenmeye cesaret edemiyordu. Salona girerken Edie'ye şöyle bir bakmıştı; tasarımı bacaklarının hatlarını vurgulayan bir elbise giymiş, sonra da göğüslerini kurdeleler ve fırfırlarla süslemişti.

Ve gözlerinde bir gülümsemeyle ona dönmüştü. Edie'yle evli olmak dalgalı bir denizde savrulmak gibiydi. Bir an hesaplanamayacak kadar uzakta, bir an sonra ise elinin altındaydı. Bir an koyu zümrüt gözlerinde tam bir farkındalık vardı ve sonra Layla'yı selamlamak için döndü ve yüzünde görebildiği tek şey yanağının narin kıvrımıydı.

İlk kez deliliğin kalıtsal olabileceğini düşündü. Belki de babası da annesi için aynı şeyi hissediyordu ve annesi yoldan çıktığında, babasının kendini sersemletecek kadar içmekten ve barmaidlerle yatmaktan başka çaresi kalmıyordu.

Tabii ki Edie onu asla terk etmezdi. Yine de onu zapt edemeyeceğine, yanında tutamayacağına dair korkunç bir his vardı içinde. Kendini çellosuyla birlikte bir odaya kilitleyecek ve gidecekti.

Müziğini elinden almayı düşünecek ya da isteyecek *değildi*.

Ama içini kemiren kıskançlık duygusuna engel olamıyordu. Onun bir müzisyen olmamasını diledi. Leydi Edith gibi sıradan bir kadın olsaydı, Gilchrist'in balosunda tanıştığını sandığı o genç kadın: tek kelime etmeyen o iffetli, hüzünlü kız...

İç çekerek onun Edie olamayacağını fark etti.

Babasının milyonlarca kez oturduğu masanın başına oturmuş, Edie ve Layla'nın, Bardolph'un sihirbaz şapkasından tavşan çıkarır gibi çıkardığı kemancı Védrières'le şakalaşmalarını sessizce izliyordu.

Her ne kadar sormak istemesek de, bu adamın, kaderini giyotinde belirlediği söylenen Comte de Genlis ile akraba olduğu söyleniyordu. Muhtemelen, Genlis onun büyükbabasıydı ve

Védrines akşam yemeği için siyah kadife giymişti, Fransa'dan kaçırılmış bir ya da iki mücevher olmalıydı.

Layla elini sert bir şekilde sallayarak Gowan'ın dikkatini çekti. "Şu bıyıklı ciğerli adam, Bardolph, beni onaylamıyor."

"Buna inanmak bana imkânsız geliyor," dedi Védrines cesurca.

Yakışıklı bir adamdı Fransız, zayıf ve uzun boyluydu. "Çello mu çalıyorsun?" Védrines Edie'ye söylüyordu. Ona doğru eğildi ve Gowan onu sandalyesine geri itmek için içgüdüsel bir dürtüyü bastırmak zorunda kaldı.

"Seviyorum." Edie ona gülümsedi, dudakları o kadar dolgun ve davetkârdı ki Gowan'ın kafası bir an için karıştı. Neden evlenmeden önce yüz kadınla yatmamıştı ki? En azından o zaman biraz kontrol sahibi olabilirdi.

Sonra Védrines'in Edie'ye küçümseyici bir gülümseme takındığını ve çello kendi enstrümanı olmamasına rağmen Edie'nin yeteneğini geliştirmesine nasıl yardımcı olabileceğinden emin olduğunu mırıldandığını fark etti. "Viyola de gamba daha iyi bir tona sahip," dedi Fransız.

Edie adamın önyargılarını hızlıca kırdı, bu da çok eğlenceliydi. Ama sonra ikisi onun anlamadığı şeyler hakkında konuşmaya başladılar.

"Masanızda müzisyenlere izin verdiğiniz sürece bu başınıza gelecektir." Layla onun sol tarafından söyledi.

Döndüğünde onu kendisine gülümserken buldu, gözlerinde baştan çıkarıcı tavırlarından çok daha çekici bulduğu bir pırıltıyla.

"Edie ve babası saatlerce bu şekilde konuşabiliyorlar."

"Hiç dil öğrenmeye çalıştınız mı?"

"Artık çok geç. İkisi de yıllardır çalışıyorlar." Gowan, Védrines'in, "Mösyö de Sainte- Colombe," dediğini ve Edie'nin başını sallayarak, "bas viyolaya yedinci teli ekledi..." diye cevap verdiğini duyacak kadar uzun bir süre durakladı.

"Gördünüz mü?" Layla devam etti. "Bir noktada biz ölümlülerin dünyasına geri dönecekler. Bu gizli bir topluluk gibi."

Gowan bundan hoşlanmamıştı. Edie'nin gizli bir cemiyete girmesini istemiyordu, özellikle de üzerinde yırtık pırtık bir pelerin gibi asılı duran cazip bir trajedi havası olan yakışıklı, genç bir Fransız'la.

"Dışarıda çalmayı tercih ederim," diyordu Védlines şimdi. "Kemanımı bahçelere götürmek benim için büyük bir zevk."

"Böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim." Edie Gowan'a döndü ve onun eline dokundu. "Yarın ikimiz sana, Layla'ya ve Susannah'ya bir resital verelim mi? Öğleden sonra kulenin dibindeki meyve bahçelerinde çalabiliriz."

"Meşgul olacağım," dedi Gowan, kelimeler otomatik olarak dudaklarına geliyordu. Edie onun öğleden sonraki resital için boş olacağını neden düşünsündü ki? Gününün her saati programlıydı. "Belki akşam yemeğinden sonra?"

"Akşam yemeğinden sonra dışarıda oynayacak kadar iyi görebileceğimizden şüpheliyim. Yine de zamanla bunu başarabiliriz. Nota ya da çok iyi bir görüş olmadan çalabilmek için birbirimizin ritimlerini öğrenmemiz gerekir."

Edie başka bir adamın ritimlerini öğrenirse lanetlenirdi. Ve başka hiçbir erkek onu bacaklarının arasında o enstrümanla görmeyecekti. Bu kabul edilemezdi. Bunu ona daha sonra, yalnız kaldıklarında söyleyebilirdi.

"Layla, sen bizim seyircimiz olabilirsin," diye devam etti Edie üvey annesine gülümseyerek. "Söz veriyorum *Dona Nobis Pacem* çalacağız."

Bu, Gowan'ın boğazındaki öfkenin daha da yükselmesine neden oldu. Edie o mektupta üvey annesinin onları başka bir ülkeye kadar takip etmesine neden olacak ne söylemişti?

Edie'nin saçları mum ışığında koyu bal rengine, içinde güneş ışığının parıltılarıyla altın rengine dönüştü. Saçındaki inciler altının arasında soluk gümüş rengine parlıyor, Edie'yi bir mücevhere dönüştürüyordu.

Onun mücevheri.

Onu yatağa götürmek, parmaklarını onun cömert saç tellerinden geçirmek için can atıyordu. Ama sonra bir parçası ondan uzaklaştı. Bu doğru görünmüyordu.

Orgazmlar o kadar bunaltıcıydı ki, bir gelgit dalgası gibi üzerinden kayıyordu, gözlerini açtığında kadının onu izlediğini görmüyordu, gözlerinde belli belirsiz bir rahatlama vardı.

Önce özel olarak konuşmaları gerekiyordu.

Yarın. Kendini yalnız hissediyordu.

Yalnız hissetmek cehennem gibiydi.

Akşam yemeğinden sonra Edie birkaç saat oynadı ve sonra uyanık yatarak Gowan'ın odasına gelmesini bekledi ama gelmedi. Çok uzaktan uşağının telaşını duydu... sonra sessizlik. Uzun süre uyanık kaldı. Ertesi sabah giyindi ve sonra çocuk odasına gidip

Layla gerçekten de mürebbiyenin dar yatağında uyumuştı. Onu otururken buldu.

saçları omuzlarında dağınık bir şekilde yerde yatıyor ve görünüşe göre bir tabur askeri yönetiyor.

"Merhaba," dedi Susannah, ayağa kalkıp Layla'nın yanına giderek.

Sanki Edie onu kaçırmak istiyormuş gibi. Belli ki Layla ve Susannah birbirlerine aşık olmuşlardı. Bunun Susannah'ya annelik yapmasıyla ya da yapmamasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Sana da merhaba," dedi Susannah'ya. "İstersen bana Edie diyebilirsin." *Anne* diye bir seçenek olmadığına göre.

Sonra çömeldi ve askerlerin diziliş biçimini inceledi. Çok kalabalıklardı; Layla'nın kırmızı ceketlilerden, Susannah'nın da mavilerden sorumlu olduğu anlaşılıyordu. "Kim kazanıyor?" diye sordu.

"Bu, İngilizlerin İskoçlara karşı üçüncü savaşı," dedi Layla. bir esneme. "Bir mucize eseri İskoçlar hep kazanır." Bir kolunu Susannah'nın beline sanki onu doğduğu andan beri tanıyormuş gibi doğal bir şekilde dolamıştı.

"Üç savaş," diye haykırdı Edie. "Ve her seferinde kaybettin. Aman Tanrım, Layla. Biz İngiliz kadınları bundan daha iyisini yapmalıyız."

"Bu İngiliz kadın sabahın köründen beri ayakta," dedi Leyla, biraz da ağırbaşlı bir tavırla. "Doğal olarak, Majestelerinin kuvvetleri gece yapılan herhangi bir savaşı kazanacaktır."

Layla hiç erken kalkmazdı. "Cheroots olmadan nasılsın?"

"Her zaman acıkıyor gibiyim," diye cevap verdi, kaşlarını çatarak. "Böyle giderse bir şalgam kadar yuvarlak olacağım."

Susannah kahkahalarla güldü. "Bir şalgam, bir şalgam!" diye bağırdı. Anlaşılan Edie'nin yakın bir risk oluşturmadığına karar vermişti, çünkü odanın öbür ucuna, Alice'in şöminenin yanında dikiş diktiği yere doğru döndü.

"Gerçekten şafakta uyanık mıydın?" Edie sordu. Layla'yı hiç böyle görmemişti. Yorgun ama derin bir memnuniyetle parlıyordu.

"Anladığım kadarıyla çocuklar erken kalkıyor, en azından Susannah öyle. Karnıma tırmanarak beni uyandırdı. Şalgam büyüklüğündeki mideme."

Susannah yere doğru savruldu ve kollarını Layla'nın boynunu arkadan okşadı. Edie, "Susannah senin karnının büyüklüğünü umursamıyor," diye belirtti.

"Bu kim?" Layla bağırdı, kıvranan bir bedeni yakaladı ve hemen gıdıklamaya başladı. "Dışarıda hava daha aydınlanmadan beni uyandıran bu saçma yaratık değil!"

Edie, Susannah'nın çığlıklarının acıya işaret ettiğini tahmin edebilirdi ama Layla'nın aradaki farkı bildiği açıktı. "Gowan'ı bu akşam özel bir yemeğe davet etmeyi düşündüm," dedi.

Layla'nın parmakları hareketsiz kaldı. "Harika!" Susannah'yı serbest bıraktı ve küçük kız tekrar askerlerinin yanına oturdu. "Şampanya öneriyorum. Aslında Edie, iyice çakırkeyif olmalısın."

"Çakırkeyif ne demek?" Susannah başını kaldırarak sordu.

"Döndüğün zaman sarhoş oluyorsun," dedi Layla, sanki ona dokunmadan duramıyormuş gibi onu kucağına çekerek. "Gel buraya, seni iğrenç çocuk; beni çok yordun. O askerlerle bir savaş daha yapmayı reddediyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Edie biraz kuşkuyla sordu.

"Leydi Chuttle'ın balosuna gittiğimiz geceyi hatırlıyor musun?" "Elbette."

"Benim için kesinlikle iyi olandan daha fazla şampanya içmişim."

"Salamura olmuşsun!" Edie bir kahkaha attı.

"O akşam bebeklerle ilgili her şeyi unuttum ve sadece eğlendim. Endişelenmeyi bırakırsan, her şey yoluna girecek."

"Umarım öyledir," dedi Edie. "Her neyse, gitmeliyim. Çalışmak zorundayım."

"Onun için oyna," diye fısıldadı Layla. "Bundan daha erotik bir şey olamaz. Baban sadece benim için bir şey çaldığında, her yerim eriyor."

Edie küçük oturma odasına doğru yürürken ne düşündüğünü Gowan için oynayabilirdi, ama Bardolph, Majesteleri'nin kendisini görmek istediğini bildirmek için oradaydı. Aşağıya, kocasının çalışma odasına indi ve orada puding suratlı bir uşak ona Majesteleri'nin boş olup olmadığını öğrenmesi gerektiğini, çünkü rahatsız edilmemeleri konusunda kesin emirler bıraktığını söyledi.

Bir an sonra Gowan'ın onu görebildiği anlaşıldı ve Bardolph'un peşine takılarak uşak odaya kadar takip etti. Görüşmesi gereken yeni bir icra memuru ve iki komşu köyün belediye başkanları vardı.

Sonra kocası bir özür diledi ve onu hafifçe yana çekti. Üç ziyaretçi odanın diğer tarafına çekilme nezaketini gösterdi ama Bardolph, Gowan'ın masasının yanında duran masaya doğru yürüdü ve oturdu. Onların konuşmalarını oradan gayet iyi duyabiliyordu.

Edie derin bir nefes aldı. Bardolph şu anda ele alabileceği bir sorun değildi.

"Çağırdım-" Gowan sözünü kesti ve ona tamamen büyüleyici bir Gülümse. "Affedersiniz. Sizinle konuşmak istedim çünkü bu öğleden sonraki resitali konuşmamız gerekiyor."

Edie şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Her şeye rağmen gelebilir misin? Bu harika bir şey."

"Korkarım ki iş yoğunluğum nedeniyle bir öğleden sonrayı boş geçiremem. Ama daha da önemlisi, Edie, çellonu seyircilerin önünde çalmana izin veremem, özellikle de bir erkeğin önünde."

Edie dehşete düşmüştü ama buna şaşırmamıştı. "Babamın tam da bu durum için yaptırdığı özel bir örtüm var. Pileli ipekten yapıldığı için çellonun etrafında dalgalanıyor. Ama gerçek şu ki gerçek bir müzisyen sadece nasıl çaldığımla ilgilenir, nasıl görüldüğümle değil. Védrières'in böyle bir müzisyen olduğuna dair umutlarım var ama elbette onu çalarken dinlemeden emin olamam."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Edie."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın," diye ona güvence verdi.

"Bunu duyduğuma sevindim." Ona, yatakta yaptıkları sporun ne kadar eğlenceli olduğunu hatırladığını gösteren o okşayıcı gülümsemelerden birini verdi. Onun için.

"Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın," dedi Edie, "çünkü istediğim zaman ve istediğim yerde oynayacağım." Tüm vücudu öyle bir öfkeyle alev almıştı ki, kendini tutuşmuş gibi hissediyordu.

Gözleri kısıldı. O konuşmadan elini kaldırdı. "Belki de yanlış anladınız ve hangi koşullarda oynayacağımı babamın belirlediğine inandınız. Öyle bir şey yapmadı. Halkın önünde çalmayarak onun isteklerini yerine getirme şerefine nail oldum. Smythe-Smith kızlarıyla birlikte çalışmam istendi ve ben de reddettim. Yine de," diye ekledi titizlikle, "reddetmemin tek nedeni bu değildi."

"Eğer benimle böyle bir anlaşmaya varmak isterseniz, bu sizi fazlasıyla tatmin edecektir."

"Anlaşma," dedi Edie, "*anlaşmayı* içerir, Gowan. Senin direktifini kabul etmiyorum. Aslında, küstahlığınız göz önüne alındığında, hiçbir kuralı kabul etmeyeceğim. Benim öncelik anlayışım tarafından yönlendirilmeniz gerekecek ve eğer

Tüm Smythe-Smith klanını buraya davet etmeyi ve en yakın belediye binasında halka açık bir resital düzenlemeyi seçiyorum, bunu yapacağım!"

Gowan tamamen hareketsiz kalmıştı ve bu Edie'ye uğursuzluk gibi gelmişti. Tartışmalardan nefret ederdi. Aslında hiç tartışmazdı ama bu farklıydı. Karşı koyması gerekiyordu. Adam onun müziğini ihlal etmeye çalışıyordu. Bu onun için en önemli şeydi. Ruhu.

"Peki ya bu öğleden sonraki resitale katılırsam?" Dudakları neredeyse hiç kıpırdamadı.

Edie, Bardolph'un ilgiyle kendisine baktığını hissedebiliyordu. Kürek kemikleri.

"Sizi görmekten mutluluk duyarım."

"Ama erkeklerin önünde oynamamanız yönündeki ricamı kabul etmeyeceksiniz." "Ben bir rica değil, bir emir duydum," diye gözlemledi.

"Lütfen, erkeklerin huzurunda oynamaktan kaçınır mısınız?"

"İsterseniz halka açık resitallerde çalmayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Gowan. Yüzü ifadesizdi ama gözlerine bakarken aklına buz gibi bir göl görüntüsü geldi.

"Resital sırasında bana katılabilirsiniz, anladığım kadarıyla benim için endişeleniyorsunuz..." Ne? Kadının o genç Fransızla flört etmeye başlayacağını mı düşünmüştü? Çellosunu bir kenara bırakıp sadece acı verici değil, aynı zamanda tatsız bulduğu bir eyleme girişeceğini mi?

Gözleri sertleşti. "*Sana* sonuna kadar güveniyorum. Hoşuma gitmeyen şey ise partnerinizin birlikte oynadığınız her an boyunca şehvetinin tadını çıkarabilecek olması."

Başını salladı ve her şeye rağmen ona karşı bir sempati duydu. "Düet yapmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun. Ben sadece gerçek bir müzisyenle çalarım. Dün gece Védrières'le iki saat boyunca konuşmamış olsaydım, bunu asla düşünmezdim. Sizi temin ederim ki o benim duruşumu değil, müziği düşünecektir.

"Öğleden sonra meyve bahçesinde pratik yapacağız, eğer bize katılmak istersen." Sonra arkasını döndü, odaya doğru körlemesine bir reverans yaptı ve kaçtı.

Fazla uzaklaşmadı. Bayan Grisle onu yakaladı, hizmetçinin oturma odasına sürükledi ve soru üstüne soru sordu. İki saat geçti. Bardolph da onlara katıldı ve Comrie yakınlarındaki Highlands malikânesindeki çamaşır dolabı hakkında on beş dakika boyunca gevezelik etti. Fareleri vardı.

Fare mi?

Fareler her yerdeydi. Bardolph'a söz konusu farelerin, hatta *tüm farelerin* kendisini ilgilendirdiği fikrini aşlamayı başardı.

Edie'nin, evi daha iyi organize etmezse, yayı tellere takacak zamanı asla bulamayacağını anlaması bir saat daha sürdü.

Bu büyüklükte bir evi idare ederken bazı sorunlar yaşanması kaçınılmazdı. Arada bir, Gowan'ın erkeklerin önünde oynamaması gerektiğini nasıl söylediğini düşünüyordu. Bu ona daha önce hiç yaşamadığı bir öfke kıvılcımı verdi.

Bardolph onu öğle yemeğine çağırdığında, ev halkının bundan sonra işlerin nasıl yürüyeceğini anladığından oldukça emindi.

Bu arada, Gowan çalışma odasındaki tüm adamları terk etti ve Védrines ile kısa bir sohbete daldı. Gowan'ın, gözleri düşesin boynunun altına düşerse onu katledeceğini anlaması sadece birkaç dakika sürdü.

"Yapmazdım," dedi Fransız. Sonra da savunmaya geçercesine ekledi: "İnsan çalarken sadece müziği düşünür, Majesteleri. Tabii ki konsantrasyon partnerinizin müzikal yeteneklerine de bağlıdır."

Belli belirsiz bir ses tonu, Edie'nin müzik yeteneğinden onun kadar emin olmadığını ima ediyordu. İkisi de kendi çalgılarına büyük saygı duyuyordu. Gowan, Fransız'ın kızgın gözlerine iyice baktı.

ve Védrines'in evliliği için bir tehdit olmadığını fark etti. Edie'yi bir kadın olarak görmüyordu. Burada başka bir para birimi söz konusuydu.

"Doğru," dedi elini uzatarak. "Hakaret için size en içten özürlerimi sunuyorum."

Adam bir an eline baktı ama sonra tuttu. Nedense Gowan en çok bundan hoşlanmıştı. Védrines gelire çok ihtiyacı olmasına rağmen şatodan çıkıp gitmenin eşiğindeydi. "Sana ne kadar ödüyoruz?" diye sordu.

Védrines kızardı ve bir miktar söyledi. İşi kabul etmek zorunda kalmak adamı kızdırmış olmalı.

Gowan başıyla onayladı. "Şu andan itibaren size bunun iki katını ödeyeceğiz."

Védrines'in kaşları birbirine çatıldı. "Neden, Majesteleri?"

"Her şatonun bir müzisyeni olmalı," dedi.

Genç Fransız kendini dik tuttu, ancak bu gözlerini Sadece Gowan'ın omzuna. "Bir centilmen olarak, düşesinizin onurunu zedelediğinizi belirtm e z s e m görevimi ihmal etmiş olurum."

"Nasıl yani?"

"Basit şeyler ima ediyorsunuz. Lütufkâr ve erdemli olan her şey onun lütfudur."

Gowan şimdi daha da neşeli hissediyordu. Karısına tam anlamıyla saygı duyan bir çalışan edinmişti. "Evlenene kadar bekle."

Fransız soğuk bir tavırla, "Gelinime olan inancımı hem koruyacağım hem de göstereceğim," dedi.

"Ben de öyle," diye güvence verdi Gowan.

Bir süre sonra öğle yemeği için çalışma odasından çıktığında neyle karşılaşacağından emin değildi. Görünüşe bakılırsa epey bir arbede yaşanmıştı. Bardolph aslında bir şikâyetle bulunmak için sözünü kesmişti ama Gowan onun sözünü kesmişti: Ev artık düşesin alanıydı.

Karşılaştığı ilk kişi Layla oldu. "Gerçekten çocuk odasında mı uyudun?" diye sordu.

"Yaptım ve hizmetkarların son derece sert yataklarda uyuyor, Gowan. Barlumps'a bana yeni bir yatak getirmesini söylemek zorunda kaldım yoksa yarın belimi doğrultamayacağım."

"Bardolph," diye düzeltti Gowan.

Edie sabah odasına girdi ve onu daha önceki konuşmalarından kaynaklanan bir kızgınlık belirtisi göstermeyen bir yüz ifadesiyle karşıladı. Aslında hiçbir şey belli etmiyordu ve bu da ona sinir bozucu geliyordu. Kendi duygularını gizleme hünerine sahipti ama karısının böyle davranmasından hoşlanmıyordu.

Oturduklarında, "Bayan Grisle ile görüşmeniz nasıl geçti?" diye sordu.

Edie kendisine peynirli puding ikram eden uşağa gülümsedi. "Onu kovdum."

"Ne?" Beklediği şey, karısının on yıldır bu görevi yürüten bir hizmetçiyi kovması değildi. Bayan Grisle çok hoş ya da çok becerikli biri değildi ama gümüşleri de çalmıyordu.

Solunda, Layla Védrines'i bir konuşmanın içine çekti.

"Onu neden kovdun?" Gowan, evliliğin en azından ev içinde gücü paylaşmayı gerektirdiğini hatırlayarak sordu.

"Karar verme konusunda kendine güvenemiyordu," diye yanıtladı Edie, oldukça tedirgin görünüyordu. "Sürekli beni kontrol etmesi gerektiğini düşünüyordu ve aslında her sabah onunla iki saat geçirmemi talep ediyordu. Akşamları ona birkaç dakika ayırmaktan mutlu olacağımı ama gün içinde rahatsız edilmek istemediğimi söyledim ve bundan oldukça rahatsız oldu. Ona gerçekten günde bir saat ya da daha fazla zaman ayırıyor muydunuz?"

Gowan başını salladı.

Edie bifeğini keserken, "Kâhya günlük başarılarını özetlemek zorundaysa müdüre rapor vermeli," dedi. "Senin zamanın çamaşırların düzgün kuruyup kurumadığını öğrenmekle harcanamayacak kadar değerli. Açıkçası benimki de öyle."

Gowan'ın dudaklarının kenarlarında gülümsemeye benzer bir şey kıpırdandı. O

bu konuşmaya tanık olmayı çok isterdim.

"Sonunda, alıştığım şekilde çalışabilecek birini bulmamın daha rahat olacağı konusunda anlaştık. Bayan Grisle konuşmamızdan dolayı tedirgin oldu, bu da benim kararımı doğruladı. Sinirlendiğinde sesini yükselten insanlara tahammül edemiyorum."

Bu makuldü. "Başka kimseyi işten çıkardınız mı?" diye sordu. "İki üst kat hizmetçisi, bir mutfak hizmetçisi ve bir uşak."

"Bardolph'u yerine birini bulmakla görevlendirdiniz mi?"

"Hayır," dedi Edie. "Benim yönlendirmeme gerek kalmadan bu inisiyatifi alabileceğinden eminim. Her birine yüklü bir kıdem tazminatı vermesini söyledim. Sabah biraz rahatsız ediciydi ama bundan sonra hizmetkârların çok daha kendi başlarına hareket edeceklerini umuyorum."

Gowan uşağın onu gücendirecek ne yaptığını merak etti ama sorarak bir şey elde edemeyeceğine karar verdi.

"Umarım, benim için daha fazla teşvik gerekmez. parçası." Gözlerinde en ufak bir kızgınlık olmadan ona gülümsedi. Sanki sabahki kavgaları hiç olmamış gibiydi. "Muhtemelen dik başlı olduğumu düşünüyorsunuz ama mazeretim Layla'nın dizinin dibinde ev idaresi dersleri almış olmam."

Gowan'ın elinin arkasına dokundu ve utanç verici bir Dokunuşundan sıcaklık fışkırdı. "Benim yöntemlerimi öğrendiklerinde ev halkı sakinleşecektir."

Gowan tamamen yeni bir grupla karşı karşıya olabileceklerini düşündü. Ama Edie'nin de dediği gibi, bu Bardolph'un sorunuydu.

Edie yemekten sonra pratik yapmak için üst kata çıktı ve Gowan Layla'yı çalışma odasına davet etti. Layla etrafta dolanıp Bardolph'un masasının üzerindeki yığınla deftere eleştirel bir gözle bakıyordu ki Gowan aklından geçenleri söyledi.

"Bana öyle geliyor ki siz ve Susannah birbirinizin arkadaşlığından keyif alıyorsunuz."

Layla dönüp baktı, yüzü hiç görmediği kadar ciddiydi. "Susannah'yı seviyorum." Ona doğru geldi, yüzü kararlılıkla parlıyordu. "I-"

Elini kaldırdı. "Susannah'ya bakmak için tamamen uygun bir kişi olacağınıza katılıyorum."

"Sadece onun dadısı olmak istemiyorum," dedi Layla kararlı bir şekilde. "Ben onun

Anne."

"Onu evlat edinmek istediğinizi mi söylüyorsunuz?" "Elbette."

Bir an için bunu düşündü. Annesi ona çocuktan bahsetme zahmetine hiç girmemişti ama yine de "Onun eğitiminden, giyiminden ve diğer masraflarından sorumlu olmasaydım oldukça rahatsız olurum." Tereddüt etti. "Ve onu tamamen kaybetmek istemiyorum."

Layla gülümsedi, içinde cilveden eser olmayan geniş, cömert bir gülümsemeydi bu. "Bu nasıl olabilir? Edie dünyada en sevdiğim insanlardan biri ve kocamın da en çok sevdiği kişi. Eminim bizi çok fazla göreceksiniz."

"Pekâlâ. İşin resmi kısmını Lord Gilchrist geldiğinde halledebiliriz."

Ağzı gerildi.

Gowan, "Ve eğer yakın gelecekte bir ziyarette bulunmazsa, belgeleri kendisine göndereceğim," diye ekledi.

Layla'nın gözlerinde bir şey hafıfledi ve ona sarıldı. "Biz artık bir aileyiz. Bu sadece bizi birbirimize daha da yakınlaştırıyor."

"Elbette," dedi Gowan. "Edie'nin de aynı şeyi hissedeceğinden eminim."

Layla'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Susannah'ya bakmamı istemedenden önce onunla konuştun, değil mi?"

Sorusunun tonundan hoşlanmamıştı. "Sizi temin ederim ki Edie, Susannah'nın vasisi için yaptığım seçime karşı çıkmayacaktır. Kız kardeşime olan sevginiz çok açık."

"Edie'ye danışılmalıydı. Daha dün Susannah'nın annesi olacaktı ve şimdi çocuğu başkasına mı veriyorsunuz?"

"Sanırım ikimiz de Edie'nin Susannah'ya annelik yapma konusunda pek yetenekli olmadığını kabul edebiliriz. Bu rolü kabul etmediğini bana mektupla zaten bildirmişti, bu yüzden bunu şaşırtıcı bulmadım."

"Edie harika bir anne olacak!" Layla tersledi.

"Ama Susannah ile birbirinize ait olduğunuzu görmemek için insanın kör olması gerekir," diye teklif etti.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "O benim kalbimin çocuğu. Mümkün değil

bir çocuğa hamile kalmak yürek parçalayıcıydı. Ama şimdi sadece bunun hiç yaşanmamış olmasına ne kadar sevindiğimi düşünebiliyorum." Gözlerinden perili bir bakış geçti. "Kendi çocuğum olsaydı İskoçya'ya gelmezdim. Susannah'yla asla tanışamazdım."

Gowan gösteriş meraklısı bir adam değildi ama o bile selamdan başka bir şey gerektiğinde bunu anlayabilirdi. Bu yüzden bir kez daha Layla'nın parfümlü kucağına sarılmasına izin verdi. Düşündüğü kadar tatsız değildi.

Geri çekildi. "Sana bir hediyem var." Adamın eline bir kitap tutuşturdu. "Aşk şiirleri. Bu koleksiyonlar şu sıralar oldukça moda; herkes onları okuyor. Edie'ye gönderdiğin o çirkin mektupta *Romeo ve Juliet*'ten alıntılar yaptığın için bunları beğeneceğini düşündüm."

Şiirler . . .

Kafasını kaldırdı. "Karıma şiir yazmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Layla kaşlarını çattı. "Neden sana şiir yazmanı öneriyim ki?"

Kusura bakmayın ama Duke, bana şairane bir ruhunuz varmış gibi gelmiyor."

"Özür dilerim," dedi Gowan kitabı ters çevirerek. "Tabii ki bunu söylemiyordunuz."

"Her halükarda, Edie'nin şiir söz konusu olduğunda kulağı pek iyi duymaz."

"Öyle mi?"

Layla başını salladı. "Mürebbiyesi kafasına bir şeyler sokmaya çalıştı ama yazılı kelimeler konusunda tam bir ahmak."

"Öyle mi?"

"Sanırım bu onun müziğe olan yeteneğiyle bağlantılı olmalı. Edie zevkle okumaz. Ama yüksek sesle okunan şiirleri dinlemeye bayılır."

"Tabii ki. Sesi tercih ediyor." Kitap deri ciltliydi ve Altın kabartmalı. Kapağında *Yalnız Bir Akşam İçin Şiir* yazıyordu.

"Ona biraz okuyabilirsin."

"Pekala," dedi Gowan, adamını öpmek için neredeyse hiç zamanı olmadığını düşünerek.

Bırakın karısına şiir okumayı. Kitabı bir kenara bıraktı ve işine geri döndü. Ancak Highlands malikanesinin icra memuru belirlenen saati kaçırdığında, dikkatini bekleyen yüzlerce konuyla ilgilenmek yerine, Gowan kitabı tekrar eline aldı.

Shakespeare'in sonelerini atlamıştı; gençliğinde hepsini ezberlemişti. John Donne adında, en azından mizah duygusu varmış gibi görünen bir adam tarafından yazılmış çok sayıda şiir vardı. *Ben iki aptalım, diye okudu, sevdiğim için ve bunu sızlanan bir şiirle söylediğim için.* Gowan bir kahkaha attı ve sayfayı çevirdi.

Bir sonraki şiiri dört kez okudu . . . beş. Güneşin doğmaması ve aşıkları yataklarından çağırmaması için yalvardı. *Parla burada bize ve sen her yerdesin; Bu yatak senin merkezin, bu duvarlar senin küren.*

Evliliğinde eksik olan unsur burada siyah beyaz olarak basılmıştı. Yatak, hayatlarına hiçbir merkez vermiyordu. *O bütün devletler, diye yazmıştı Donne, ve bütün prensler, ben. Başka hiçbir şey değil.*

Gowan kasvetli bir beyhudelik duygusuyla etrafına bakındı. Eğer o bir prensse, Edie onun devleti ya da egemenliği değildi. O toprakların, küçük köylerin ve buğday tarlalarının prensiydi.

Rüzgar kadar zor bir kadından değil. Başarısız olmuştu. Onların yatağında başarısız olmuştu ve kalbi bunun acısıyla sıkışmıştı.

O öğleden sonra pencereden dışarı baktı ve resitali gördü. Layla ve Susannah mavi bir battaniyenin üzerinde oturmuş, parlak çiçekler gibi görünüyordı. Edie sırtı kaleye dönük, düz bir sandalyede oturuyor, Védrines ise çenesinin altına sıkıştırdığı kemanıyla onun sağında duruyordu.

Bu mesafeden bile, çalmaya başladıklarında Edie'nin vücudunun sallandığını görebiliyordu. Ve Védrines'in bir açıyla durduğunu, ondan uzağa baktığını, gözlerinin muhtemelen önündeki müzik standında olduğunu görebiliyordu. Muhtemelen işverenin aklını kaçırmış olduğu sonucuna varmıştı ama sözünü tutuyordu.

Gowan'ın kalbi göğüs kafesinde çarpmaya başladı. İcra memurlarından biri konuşuyordu ama söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Jelves'in Susannah'nın yetiştirilmesiyle ilgili olarak hazırladığı yasal belgeleri kaptı.

"Beyler," dedi topuklarının üzerinde dönerek. "Bana birkaç dakika izin verirsiniz, bu evrakları Leydi Gilchrist'e kendim teslim edeceğim."

Bir dakika sonra tepeden aşağı inmişti ama ağaçların arasından geçtiği için kimse onu görmemişti. Védrines'in yüzünde de Edie'nin çalarken yüzünde olduğu gibi aşkın bir neşe vardı. Tam o sırada Fransız yayını kaldırdı ve "Do diyez açık havada oldukça farklıdır," dedi.

Her ne demekse.

Ama tabii ki Edie biliyordu. Bir teli kopardı ve bir nota sönmeden önce tizleşti. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Védrines önündeki sehpa bir sayfa çevirdi -Gowan bunun genellikle kütüphanede duran ve Kinross İncil'ini destekleyen sehpa olduğunu fark etti- ve başını salladı. Sonra yola koyuldular. Edie'nin yavaş, tatlı notaları kemanınkilerin altında, denizin dalgaları gibi çalıyordu. Keman yükselirken Edie'nin sesi kesiliyordu ama yine de asla bastırılmıyordu: bir an sonra tekrar yükseliyordu. Onun dizelerinin aksine, keman bir tekerleme gibi zıplıyordu, çocuksu ve ince.

Yüzündeki ifade.

Parça bitmeden arkasını d6ndü ve patikadan geri yürüdü. İlk kez bir erkeğin hayatından vazgeçip karısından uzaklaşabileceğini anlamıştı. Sırtını şatosuna dayayabilir ve bir düğ olmaktan vazgeçebilirdi. Kalbindeki kıskançlık susturulana ve bir kadının yüzü kalbinin derinliklerini sızlatmayana kadar yürüyebilirdi.

Şatoya döndüğünde Leydi Gilchrist'in evraklarını Bardolph'a uzatarak imzalatmasını söyledi. Susannah'nın bir İngiliz kadını olarak büyüyeceğini bilmek ona pek iyi gelmiyordu. Ama anneleri ne ona ne de kız kardeşine annelik yapmak için en ufak bir ilgi göstermemişti; milliyet kesinlikle Layla'nın Susannah'ya olan açık sevgisinden daha az önemliydi.

Öğleden sonra uşak, Majestelerinin yatak odasında özel olarak yemek yemelerini istediğini bildirdi. Kısa bir süre sonra da Highlands malikânesinin icra memuru nihayet gelmişti; kırık bir dingil yüzünden gecikmişti. Bir ara Gowan, Bardolph'tan düşese geç kalacağını bildirmesini istedi.

Ama başını kaldırdığında saatin on olduğunu görünce o bile şaşırdı.

Gowan cebine soktuğu şiir kitabıyla çalışma odasından çıktığında Bardolph'un gözlerinde tedirgin bir titreşim vardı. Görünüşe göre Gowan bir süredir kapının dışında bekliyordu. "Yemeğin soğuk olmasından korkuyorum ama sanırım Majesteleri enstrümanını çalarken daha sıcak yiyeceklerle rahatsız etmemi istemezdi."

Gowan, Bardolph'un öğrenmekte olduğunu fark etti. Edie bir şekilde onun huysuzluğuna Tanrı korkusunu yerleştirmişti.

Otuz bir

Edie alçak sesle ve durgun bir şeyler çalıyordu; merdivenleri çıkarken notaların koridora yayıldığını duydu.

Gowan suçluluk duygusunun dürtüsüyle daha hızlı tırmandı. En az iki saattir bekliyordu. Belki de üç. Bardolph'un ona bugün için ayrılmaya hazır olup olmadığını ilk ne zaman sorduğunu hatırlayamıyordu.

Bir asilzadenin hayatı buydu. O da tıpkı babası gibi buna katlanmak zorundaydı. Bunun alternatifi, yani babasının olduğu gibi silik bir dük olması düşünülemezdi.

Yine de muhtemelen kızgın olurdu. Kadınlar düzenleri bozulduğunda mutlu olmazlardı. Yatak odasına girdi ve kısa bir süre durdu. Oda değişime uğramıştı. Mavi duvarlara, mumların ışığında dalgalanıyormuş gibi görünen safran rengi ipekler asılmıştı. Ve mumlar her yüzeyi kaplamıştı; masalarda, şöminenin üzerinde, masanın üzerinde. Işıklandırma gereksizdi çünkü Edie nota kullanmıyordu.

Onun yerine gözleri kapalıydı ve o kadar alçak ve yumuşak bir şey çalıyordu ki sanki mırıldanıyormuş gibi hissediyordu. Kıpırdamadan dinledi, sırtı kapıya dönüktü, notalar yükselip alçalıyordu, sanki bir dev usulca

Sanki her bir nota kayalarla dolu bir dereden aşağıya inen bir su damlasıymış gibi nefes alıp veriyorlardı.

Sonra odaya girdi. Cebinden şiir kitabını çıkarıp kenara koydu ve bir sandalyeye çöktü. Edie gözlerini açmadı ama onun orada olduğunu kesinlikle biliyordu.

Günün stresi müzikle birlikte uçup gidiyor gibiydi. Bu onu sayılardan, raporlardan ve stoklardan uzakta başka bir dünyaya götürüyor, ona sadece ara sıra, Highlands'de bir gölün derinliklerinde durup sinekle balık avlarken sahip olduğu bir duygu veriyordu. Bunlar onun en mutlu anlarıydı.

Bu onu da oldukça mutlu etti.

Yatakta yaşadıkları tüm sorunlara rağmen Edie'yle aralarında derin bir farkındalık, müziğin önüne geçecek kadar gergin bir gerilim vardı. Edie'nin yayı hızlandı ve adam onun doğrudan farklı bir şey, daha az melankolik bir parça çalmaya başladığını düşündü.

Yayını kaldırdığında, "Allegro mu çaldın?" diye sordu. "Evet, öyleydi."

"Ve ilki largo idi. Bu sonuncusu Vivaldi tarafından mı yazıldı?" diye sordu,

Hafızasında yeni yeni depolamaya başladığı isimleri deniyordu.

Gülümsedi. "Kesinlikle! Vivaldi parçası çocukken öğrendiğim ilk parçalardan biriydi."

"Sanki aynı kişi tarafından yazılmış gibiler," dedi. "Sanki kuş seslerini yakalamaya çalışıyormuş gibi."

"Ne güzel bir düşünce." Yayı bir kenara bıraktı ve enstrümanını kaldırdı. Gowan anında ayağa kalktı ve çelloya uzandı.

"Dikkat et!" diye bağırdı. Sonra enstrümanı yüzü yukarı bakacak şekilde yastıklı kutusuna yerleştirirken utanç dolu bir gülümsemeyle geri çekildi. "Çellomu seviyorum. Yaralanırsa ne yaparım bilmiyorum."

Yaralı dedi, Gowan fark etti. Sanki yaşayan bir varlıkmış gibi. "Bir çello ile diğeri arasında farklar var mı?"

"Kesinlikle. Benimki Ruggieri tarafından yapıldı. Babam ve ben onun dünyanın en iyi çello yapımcısı olduğunu düşünüyoruz."

"Pahalı mıydı?"

Adamın ağzını açık bırakan bir meblağ söyledi. "Bu paraya Londra'nın mükemmel bir bölgesinde bir ev satın alabilirsiniz."

"Bu yüzden bu kadar titizim ve bu yüzden yastıklı bir çantada seyahat ediyorum."

"Bardolph bana çellonun kendine ait bir arabaya ihtiyacı olduğunu söylediğinde şüphelenmeliydim."

"Ve yolculuk sırasında onu sabit tutacak bir uşak," dedi başını sallayarak. "Müzisyen olmak pahalı bir iş. Ama sanırım bir süre seyahat etmeyeceğiz." Başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde bir gülümseme parlıyordu. "Seni uyarmak zorundayım Gowan, hayatımın geri kalanını dışarıda, meyve bahçesinde çalarak geçirebilirim. Nehir dışında çok sessiz ve akustiği harika. İstedğim her şey burada."

İsteddiği her şeyi mi?

Bir kadeh şampanya aldı ve bir yudum içti. "Size bir bardak verebilir miyim? Eve varışımızı kutlarsınız diye düşündüm."

Onun için bir bardak doldurdu. Adam bardağı aldı ama tadına bakmadan masaya bıraktı ve elini kadının boynuna doladı. Onu ağzı açık öptü ve kadının tadı vücudunun derinliklerine işledi. Zaten ereksiyon halindeydi; bu günlerde sürekli bir hazır olma hali içinde yaşıyordu. Hava alma ihtiyacıyla geri çekildiğinde, kadın kollarında titriyor ve boğazının arkasından boğuk sesler çıkarıyordu.

"Yemek yemelisin," diye fısıldadı dişlerini boğazının ince sütununda gezdirirken.

Geri çekildi. "Hayır."

"Hayır mı?" Soğuk yemeği mi yoksa akşam yemeğini mi reddediyordu?

Edie'nin gözlerinde sevimli bir belirsizlik parıltısı vardı ve adam onu öpüp uzaklaştırmak için atıldı.

"Bir planı takip etmek istemiyorum," dedi.

"Ah," dedi, düğün gecelerini hatırlayarak. Onu kollarıyla daha da sıkıca sardı ve bir elini güzelce yuvarlatılmış kalçasına doğru kaydırıldı. "Bu durumda leydim, akşam yemeğine yatağımız üzerinden dolaylı bir yoldan gitmemizin bir sakıncası var mı?"

"Bence şampanyanı içmelisin," dedi biraz çılgınca. Yan tarafa döndü ve el yordamıyla kendi kadehini aradı, buldu ve sonra kadehi yere attı.

Gowan şampanyayı sevmezdi. Boğazınızi pençelemeye çalışan türden bir şaraptı. Birinin onu neden sevdiğini anlayamıyordu ama çoğu alkollü içki için böyle düşünüyordu. Bir yudum aldı.

Edie şişeyi aldı ve bardağını yeniden doldurdu. Onu izledi ve merak etti. Evliliklerinin mahrem tarafıyla ilgili bir planı olan tek kişi o değilmiş gibi görünüyordu. Sonra zihinsel bir omuz silkme hareketi yaptı. Şanslıysa, onun planı kendisinininkinden daha iyi işleyecekti.

Geri döndüğünde gözleri şaraptan parlıyordu. "Senin için çalabileceğimi düşündüm. Yani, bu öğleden sonra bize katılamadığın için sadece senin için."

"Bu hoşuma giderdi."

"Ama unuttum ve şimdi çellom bir kenarda duruyor." "Sizin için geri almaktan mutluluk duyarım."

"Teşekkür ederim," dedi, ikinci kadehini bitirirken gülümseyerek. Ya da belki de üçüncüsüydü? Şişeye baktı ama bardak, yarısının boş olup olmadığını anlamak için çok kalındı. Kâhya muhtemelen üç saat kadar önce onun için şişeyi açmıştı.

Adam çelloyu getirip kanepenin tam önüne koyarken Edie bir sandalyeyle uğraştı. "Sen şuraya otur," diye işaret etti. Adam oturdu.

"Şampanyanı unuttun!" diye haykırdı. Ona uzattı ve Sonra anlaşılan kendi bardağının boş olduğunu fark etti.

Ne yaptığını anlayamadan oturduğu yerden kalktı ve şaraba uzanan kızın elini durdurdu. "Yapma. Lütfen yapma." Sessiz bir sesle

lanet okudu, sesindeki yalvarma notasını duydu. Bu evlilik onu sahip olamayacağı şeyler için yalvaran kanlı bir bebeğe dönüştürüyordu.

"Oh," dedi Edie. Ve sonra: "Sence hâlâ çakırkeyif değil miyim?" "Kesinlikle."

Sandalyeye oturdu ve çellosuna uzandı. "Güzel. Oops." Enstrümanını boynundan tutarak tekrar ortaya çıktı. "Şunu biraz tutar mısınız?"

Çoktan ayağa kalkmıştı, bir hanımefendiyle birlikte ayağa kalkma emri o kadar yerleşmişti ki kendini kutudaki bir kriko gibi hissediyordu. Çellonun ahşabı parmaklarının altında saten gibi pürüzsüzdü, Edie'nin kendi teni kadar.

O izlerken, kadın bir tür bornoz gibi görünen şeyi çözdü ve fırlatıp attı. Altında ince çimden bir gecelik vardı; korsajı, dirsekleri ve etekleri dantelle süslenmişti. Oturdu, bir yırtmaç açıldı ve Edie'nin son derece nefis bacakları ortaya çıktı. Dantel, gördüğü en güzel pastanın üzerindeki kurdele gibi kalçasının iki yanına düşüyordu. Kalçası dolgun ve tatlıydı ve-

"Çellomu tekrar alabilir miyim?" Kadının sesi adamın transını bozdu. Onu geri verdi.

Kadın bacaklarını daha geniş açtı ve adam neredeyse ileri atılarak Resitalin ertelenmesi gerekiyordu, ama bunun yerine o enstrümanı uğraşırken ve onu doğru şekilde yerleştirirken kendini yavaşça koltuğa bıraktı.

Sonra utangaç bir ifadeyle ona baktı. "Daha önce hiç böyle biri için daha önce."

"Umarım öyle değildir!"

Gülümsemesi genişledi. "Ne çalmamı istersiniz?"

"Kısa bir şey." O büyük aletin kadının açık bacakları arasında nasıl dengelendiğine bakmaktan kendini alamıyordu. Bu şimdiye kadar gördüğü en erotik şeydi.

Edie çalarken her zaman dönüşmüş görünürdü. Ama bu farklı bir dönüşümdü: müzikle ilgili olsa da, aynı zamanda

onun hakkında. Parmaklarını tellerin arasında gezdiren bir tür dalgalı şey çalarken bile kirpiklerinin altından bakmaya devam etti.

Dinlerken Gowan'ın aklına bir fikir geldi. Çalışma odasında ceketini ve boyun örtüsünü atmıştı; şimdi ayağa kalktı ve yeleşinin düğmelerini açmaya başladı.

Gözleri biraz daha büyüdü ama adam gömleğini kafasına geçirdiğinde bile oynamaya devam etti. Adam bir botunu çıkarmak için eğildiğinde bir hata yaptı. Notaların bir skaladan aşağıya doğru düşüşünü kataloglamıştı ve Edie'ninkilerden biri ekşi bir notaya çarptı.

Karısının kaslarından hoşlandığına dair belirgin bir izlenim edinmişti. Bu yüzden tekrar eğildi, bu sefer daha yavaş, bir tür Roma heykeli gibi dönerek diğer botunu çıkardı ve çorabını yuvarladı. Kadın izliyordu... parçasının temposu artık allegro değildi.

Mumlardan bazıları kısıp ateşte yandığından ve son yaz ortası gün ışığı da bir gece için daha kaybolduğundan, odanın yarısı gölgede kalmıştı. Ellerini beline koydu.

Yayını kaldırdı ve son nota kısa kesildi. Sessizlikte, yağmur damlalarının pencerelere vuruşunu fark etti.

"Aman Tanrım," dedi pantolonunun üst düğmesini açarak ve Edie'nin gözlerine bakarak. "O not daha uzun sürmeliydi, değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Kadın şaşırıp görünüyordu ama gözleri tekrar adamın ellerine kaydı. Bir düğmesini daha çözdü ve pantolonunu biraz aşağı iterek dalgalı karnını gösterdi.

"Babanla birlikte çaldığınız parça." Notalar da diğer her şey gibi zihninde saklıydı.

"Müziği sadece bir kez dinledikten sonra mı bu kadar yakından hatırlıyorsun?"

Pantolonunu, zaten küçük pantolonuna zar zor sığan bu kısmının etrafında çalıştırmak zorunda kaldı. Bu yüzden pantolonuyla birlikte küçük pantolonunu da çıkardı. Karısının önünde çıplak durmak garip bir şekilde özgürleştiriciydi. Hizmetçiler yoktu. Sadece ikisi.

Edie ayağa kalktı ve çelloyu ona doğru itti. Çelloyu kutusuna yerleştirdi. Aynaya döndü ve saçındaki tokaları çıkarmaya başladı. Adam arkasından yaklaştı ve ellerini onun etrafında dolaştırarak göğüslerini avuçladı.

O tatlı saçları kollarının üzerinden aşağıya, aşağıya döküldü. "Tanrım, çok güzel saçların var," diye fısıldadı.

İğneleri düşürdü. Hafif bir çınlama sesi duyuldu. eski ahşap zemin. Ama sonra elleri onunkilerin üzerinde ısındı ve arkasına yaslanıp ona baktı. "Birkaç kez kesmeyi düşündüm."

"*Asla* kesme," dedi. "Bana söz ver, Edie."

Tereddüt etti ve kaşları birbirine yaklaştı. "Ya kesmek istersem?"

Onu kendine doğru daha sıkı çekti. Ona sahip olamazdı. O kendine sahipti. O yapamazdı. "Bunu söylediğimi unut." Başını eğdi ve onun yanağını yaladı, bariz, cinsel bir okşayış. Parmakları kadının göğüsleri üzerinde gezindi. "Sizi yatağa götürebilir miyim, Madam Wife?"

Gülümsedi, aynada onun gözleriyle buluştu. "Evet, lütfen."

Doğru anlarda *evet* dediği sürece...

Kısa süren evlilikleri boyunca dört kez sevişmişlerdi.

Gowan Edie'yi sırt üstü yatırmış, bunu beşinci kez düşünüyordu. Farklı olmak zorundaydı.

Daha iyi.

Yine de hemen kıpırdanmaya başladı ve adamın ellerini savuşturdu. "Şampanyamı istiyorum," diye ilan etti. Sonra tekrar ayağa kalkıp elinde bir kadeh daha tutarken, kalın kirpiklerinin arasından ona baktı ve "Uzanmanı istiyorum" dedi.

"Ne?"

İşaret etti. "Yatağın üzerinde. Sırt üstü. Sen benim kocamsın, yani ..."

Edie onun yüzündeki ifadeye gülebilirdi ama bu çok ciddiydi. Layla'nın haklı olduğunu umarak şampanyasını tekrar yudumladı. Başını döndürmüştü, ki bu iyi bir şey olmalıydı. Bırak gitsin, dedi kendi kendine tekrar. Bırak gitsin.

Ama önce . . . Bir an için Gowan'ın bunu yapmayacağını düşündü. Ne de olsa hayatında tanıdığı en baskın adamdı. Ama sonra sırtüstü yattı, sadece yüzü bomboştu.

Yanına sürünerek yaklaştı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Yüz ifadeni beğenmedim," diye onu bilgilendirdi. Evet, şampanya kesinlikle yardımcı olmuştu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bazen gözlerinizde hiçbir şey yoktur. Şampanya istemediğinize emin misiniz? Oldukça iyi."

Gözleri kısıldı. "Hayır." Bu kelime kurt gibi bir sesle çıkmıştı ve sarhoş anne babasının onun için tüm soruyu karmaşık hale getirdiğini hatırlamasına neden oldu.

"Pekâlâ," dedi kendi bardağını kaldırarak. "Şimdi seni neyin memnun ettiğini öğreneceğim."

"Beni ne memnun eder?" Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve ona inanamayarak baktı. "Her şey beni memnun ediyor. Eğer sana dokunmama izin verirsen, neredeyse cennette olacağım."

Edie neredeyse o beşinci bardağı içmemiş olmayı dileyecekti, çünkü beyni düzgün çalışmıyordu. "Pekâlâ," dedi, "tamam o zaman."

Onu nazıkçe çekiştirdi. "Peki ya tam tersini yapsaydık?" "Ne şekilde?"

Adamın göğsü önündeydi ve kadın parmaklarını kasları boyunca.

"Seni ne memnun eder?" Birden kendini sırtüstü yatmış, iki bileği de başının üzerinde gevşekçe tutturulmuş halde buldu.

Kaşlarını çattı. "Bastırılmıyor." "Kahretsin."

Onu bıraktı.

"Sen istemedikçe," dedi, ani bir heyecan dalgası hissederek.

Başını eğdi. "Bu *benim* ne yapmak istediğimle ilgili değil. Bu sefer *senin* ne yapmak istediğinle ilgili."

"Doğru," dedi Edie başını sallayarak. "Sana bir yol haritası vermem gerekiyor."

Gowan topuklarının üzerinde geri döndü ve karısının tatlı, narin vücuduna baktı. Üzerine düşmemek ve her yerini ısırmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. "Bana ne yapacağımı söyle, tatlım."

Adam dehşete düşerken, kadının gözleri yaşlarla doldu. "Bilmiyorum. Sormayı unuttum." Sonra kaşları birbirine yaklaştı. "Sen ilktin, biliyorsun."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona bir öpücük verdi, çünkü o sadece Bunu yapmadan edemezdi. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Biliyorum." Evliliklerini tamamlamaları hayatının en derin anlarından biriydi. Yine de onu bu kadar incitmemiş olsaydı daha iyi olurdu.

Alt dudağını öyle büyüleyici ve şehvetli bir şekilde dışarı çıkardı ki, adam onu tekrar öpmek zorunda kaldı. Bir süre yol haritasının izini kaybettiler ama sonra adam konuya geri döndü.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti.

Dudaklarında yavaş bir sırtış şekillendi. "Deney yapmak," diye mırıldandı, "en sevdiğim eğlencelerden biridir. Ve senin hakkında bazı şeyleri zaten biliyorum."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Bundan hoşlanıyorsun." Her iki başparmağını da meme uçlarına sürttü.

Nefes nefese kaldı. "Öyle değil mi?"

Adam bunu yapmaya devam ettiği sürece cevap vermek istemiyor gibi görünüyordu, bu yüzden ellerini sabitledi ve "Edie" dedi.

"Evet," dedi, sesi biraz soluk soluğa çıkıyordu. "Bu hoşuma gitti." Adam eğildi ve ... evet, bu da hoşuna gitti. Adamın onu çenesinin altından yalaması dışında her şeyi sevdiği ortaya çıktı. Ve koltuk altını yaladığında onu azarlamaya başladı.

"Bayıldım," dedi kalın bir sesle. "Çok güzel kokuyorsun, Edie'nin esansı gibi, dünyadaki en sevdiğim koku."

"Ugh!" diye bağırdı, kendini geri çekerek. "Kes şunu!"

Ama bir deneyin eksiksiz olması gerekir, bu yüzden yalamaya, öpmeye ve karnından aşağıya doğru kemirmeye devam etti. Sonra bacaklarını itti.

ağzını onun dolgun, yumuşak etine indirmeden önce, bacaklarının viyolonseline sarılışının anısına zonklayıcı bir saniye verdi.

Onu daha önce de burada öpmüştü. Ama bunu onun kendisine hazır olduğundan emin olmak için yapmıştı. Yol haritası onunla ilgili değildi.

Onunla ilgiliydi.

Edie ne zaman çok fazla düşünmesine neden olacak o küçük utanç nabzını hissetse, şampanyanın onu tekrar dalgalanan bir yere sürüklemesine izin verdi. Gowan'ın yaptığı şey o kadar iyi hissettiriyordu ki nefesi göğsünden hıçkırarak çıkıyordu. Ve sonra dizlerini geriye itti, bu da onu çok savunmasız hale getirdi ve Tanrım, *her şeyi* görebiliyordu, ama görünmüyordu

Boğazının derinliklerinde hırıliyordu ve hızlı bir bakış attığında, özel kısmının hala ayakta olduğunu görebiliyordu. Yani bunu yapıyor olmasına rağmen onu arzuluyordu. İlk defa kendini boş hissetti, sanki onun kendisini doldurmasına ihtiyacı varmış gibi. Bu yüzden adamın omuzlarını çekti ama adam ona hiç aldırmış etmedi.

Ve her zaman bacaklarında bir his oluşuyordu, sanki ateşi çıkıyormuş gibi huzursuzca hareket ettiriyordu. Gowan bir elini karnının üzerinde gezdirdi, daha da aşağıya... geniş bir parmağını içine soktu.

Çıglık attı ve sırtını kamburlaştırdı. Bu yeterli değildi, bu yüzden hıçkırdı ve ona yalvardı, ama sonra başka bir parmağını soktu ve diliyle bir şey yaptı ve elleri omuzlarından tamamen düştü.

Bir an sonra, sanki bir gelgit dalgasına yakalanmış gibi, bir ısı parıltısı onu aşağıya ve altına yuvarladı: tamamen saran, büyü, dehşet verici, hepsi aynı anda. Ağladığını duydu, sesi gırtlaktan ve boğuktu ve bu bile onu biraz korkuttu.

Ama bundan kaçmak ya da durdurmak mümkün değildi. Bu his ayak parmaklarından yukarı doğru yükseldi ve vücudunun hoş karşıladığı tatlı bir acı fırtınasıyla onu sürükledi. Kendini kurtardığında nefes nefese kalmış, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Gowan'ın parmakları ondan kaydı ve kadın tekrar titremeye başladı. Bundan daha fazlasını istiyordu. Hiç düşünmeden ayağa kalktı ve ona doğru uzandı. Damarlarında bir şarkı vardı ve ona da aynısını vermek istiyordu.

Onun yüzünü gördü.

Otuz iki

"Ne?" diye fısıldadı, parmaklarının sanki içinden yıldırım geçmiş gibi titrediğini fark etti. Elini geri çekti. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Yüzü karanlıktı. Gümüşü his, geldiği gibi hızla vücudundan çekildi.

"Geldin," dedi, sesi kısıktı.

Edie dizlerini yana çekti ve doğrulmayı başardı. "Ah... evet?" Az önce olanlar için çok önemsiz bir kelime gibi görünüyordu. Vücudunun daha önce hiç hissetmediği yerlerinde nabız atışları hissedebiliyordu.

Çenesi gerildi. "Bu senin ilk seferin miydi?"

Edie hatasını fark ederek dondu kaldı. Şampanya zevk ... onu pervasızca terk etmişti. Başını salladı.

Önce inançsızlık, sonra da öfke yüzünü parçaladı. Sözleri çekiç darbeleri gibi sert geldi. "O zaman sözde diğerine" -durakladı- "üç kez geldiğinde ne oldu?"

Şampanya yüzünden zihni dönüyordu ve bulabildiği tek çözüm çarşafı başının üzerine çekmekti. Onun yerine göğüslerini örtecek şekilde yukarı çekti. "Açıklayabilirim diye düşündüm."

"Yap şunu." Kollarını kavuşturdu. "Bana neden seni memnun ediyormuşum gibi davrandığını açıkla."

Sorun şu ki, gerekçesinin ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu ama o zamanlar onu tanımıyordu. Sıkışık bir vagonda saatler ve günler geçirdikten, onun sabırla sorun üstüne sorunla uğraşmasını dinledikten sonra, şimdi tanıdığı gibi değil. "Öyle demek istemedim," dedi sonunda.

"Öyle demek istemedin mi? En yakın olduğumuzu düşündüğüm anda bana yalan söylediğini söylemek dışında ne yaptığını başka nasıl açıklayabilirsin? Düşündüğümde-" Sözünü kesti.

"Acıdı," dedi, bir açıklama getirmeye çalışırken tökezledi. Ama kelimeleri bir araya getiremiyordu. Çarşafı göğüslerinin etrafına daha sıkı sardı, gözyaşlarının boğazının arkasına bastırdığını hissetti. "Bu sefer farklıydı."

"Bu sefer sarhoştun." Sesi tamamen eşitti. "Tanrım, Edie, her şey bir yana senin yalancı olduğunu düşünmezdim."

"Ben değilim!"

"Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Sana sahip değilmişim gibi hissetmeme şaşmamalı."

Bunun üzerine nefesi kesildi ve biraz kendine geldi.

"Bana sahip *değilsin*," dedi, kendi öfkesinin kıvılcımlandığını hissederek. "Yatakta ne yaptığımızın benim kendim olduğum gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok."

"Yani hayatım boyunca karıma gerçekten beğenip beğenmediğini sormakla karşı karşıyayım.

ya da sadece rol mü yapıyordu-kendisi gibi biri olduğu için."

"Bu çok zalimce." Tartışmak Edie'nin doğasına aykırıydı. Karşılık vermekte iyi değildi. Bunun yerine, babasıyla Layla'nın sorunlu birlikteliğini müzakere etmeyi öğrendiği yöntemle başvurdu. "Eğer mantıklı olursan-"

Gowan ona hırlayarak yataktan kalktı ve odanın en karanlık yerine doğru yürüyüp sırtı ona dönük bir şekilde durdu, belli ki öfkesini kontrol etmek için savaşıyordu. "Bana karşı bu ses tonunu kullanmandan nefret ediyorum."

"Ne sesi?"

"Bu şekerli, barışçıl ton. Küçümsüyorsun ve bu odada küçümsenmesi gereken biri varsa o da sensin." Döndü. "Bana yalan söyledin ve ben yalancılardan nefret ederim."

"Ben sadece bakireydim!"

"Yani?"

"Panikledim!" diye ağladı. "Canım acıdı ve sen devam ettin ve seni nasıl durduracağımı bilemedim."

Başını geriye attı ve sanki bir yumruk yemiş gibi bir ses çıkardı. bağırsak. "Şimdi bana kendimi sana zorla kabul ettirdiğimi mi söylüyorsun?"

"Hayır!" Ama adamın hırıltısı onu o kadar sarsmıştı ki doğru kelimeleri bulamadı. Adamın bakışları altında gözleri düştü. "Yapamadım işte... Ne beklediğini ve bir eşte istediğin gibi olamayacağımı düşünüp durdum. Başarısız oluyordum," dedi, çünkü bunu söylemesi gerekiyordu. "Çok çabalıyordun ve ben de çabaladım, yemin ederim çabaladım. Düşünmeni istemedim-"

"Kızıışan bir hayvan gibi çok mu *çabalıyordum*?" Adamın gözleri alev alev yanıyordu. "Ne kadar zor olursa olsun, gerçeği söylemektense kandırılmayı tercih edeceğimi mi düşündün? Demek istediğin, seni yatakta hayal kırıklığına uğrattığımda, gerçeği omuzlayamayacağımı düşündün." Çenesi tekrar büküldü. "Lanet olsun, Edie. Benim hakkımda nasıl böyle düşünebilirsin?"

"Öyle değildi," diye ağladı.

Eğildi ve pantolonunu çekti, iç çamaşırlarıyla uğraşmadı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sesinin titremesinden nefret ederek. Onun bu şekilde gitmesine izin veremezdi. Yataktan kaydı.

"Yürüyüşe."

İleri doğru bir adım attı ama ayağı çarşafa takıldı, tökezledi ve neredeyse düşüyordu. "Dikkatli ol," dedi Gowan, ses tonu kesikti.

"Babam bir çarşafın üzerine otururdu.

üç ayaklı tabure çünkü viski kafasına gittiğinde yere olan mesafesi daha kısaydı."

Edie bir nefes aldı ve çarşafı göğüslerinin etrafına sıkıca sardı. Şampanyanın keyif verici etkisi buharlaşıp gitmişti. "Bunun hakkında konuşamaz mıyız? Gerçekten çok üzgünüm."

"Ne hakkında konuşacağız?" Gowan onun bakışlarıyla karşılaşmadan ceketinin düğmelerini ilikledi. "Seninle seviştiğim izlenimine kapılmışım. Benimle *birlikte* olduğunu sandığım bir anda. Ama belli ki kafam kıcımdaymış. Sen yalan söylüyordun ve ben sana inanacak kadar aptaldım. O anla ilgili özel bir şey olduğunu düşünecek kadar aptaldım."

Kısa bir kahkaha attı. "İşte asıl rezalet bu. Sözde aldığın zevkle inlediğin her seferinde, birlikte mükemmel olduğumuz için kendimle gurur duydum. Bana bir mektubunda 'tensel uğraşlara' çok az ilgi duyduğunu söylemiş olsan da, yanıldığını kanıtladığımı düşünüp durdum."

"Numara yapmamalıydım," dedi Edie, elleri birbirine dolanarak. Adamın gözlerindeki kasvetli bakıştan, öfkesinden korktuğundan daha çok korkuyordu. "Ama seni henüz çok iyi tanı mıyordum ve yatakta olanları utanç verici buldum."

"Artık birbirimizi tanıyoruz. Ve ben nasıl olur da Şimdi sana güvenmek için?" Botlarından birini kaptı. "En dürüst olduğun zamanlar sarhoş olduğun zamanlar!" Kelimeler öfkeyle patladı.

Edie bir cevap oluşturmaya çalıştı ama hiçbir şey gelmedi. Midesi çalkalanıyordu ve aniden panikle adamın ayaklarının dibine kusacağını düşündü.

"Susannah'yı sevecek ve ona bakacak bir kadınla evlenmeyi umuyordum," diye devam etti. "Aynı mektupta bana annelik eğilimin olmadığını söyledikten sonra bile kararımı sorgulamadım."

Odanın içinde silah sesi gibi çınlayan bir gümbürtüyle bir ayağını botuna vurdu. "Beni uyardın ve ben bunu görmezden geldim. Kız kardeşimin lanet İngiltere'de büyüyecek olmasından dolayı kendimden başka suçlayacak kimsem yok."

Bu o kadar canını yaktı ki Edie konuşamadı bile. Göğsünden boğuk bir ses yükseldi. "Onun annesi olmak istedim; istedim, istedim."

Gözlerindeki inançsızlık parıltısı neredeyse öfkesinden daha acı vericiydi. Sonra kenara dönüp ikinci botunu aramaya başladı.

"Onu çok severdim," dedi Edie, sesi titreyerek. "Ama Layla oradaydı ve ..." Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

Omuz silkti. "Sana bir kez baktım ve mantıklı düşünme yeteneğimi kaybettim. Babana gittim ve bir at satın almaktan daha fazla düşünmeden seni satın aldım."

Gowan diğer botuna çarptı. "Sonra yatakta başarısız oldum - tüm o ooh ve aah'ların aktris karım tarafından gerçekleştirilen repliklerden ibaret olduğunu bilmeyecek kadar aptal olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile." Onun titrediğini gördü. "Sana evlenene kadar *neden* bir kadınla yatmadığımı söyledim mi?"

Soru o kadar vahşice sorulmuştu ki Edie'nin yanaklarından yaşlar süzüldü.

"Onurun, kendimle aramda dürüstlük gerektirdiği gibi tuhaf bir fikre kapılmıştım.

ve eşim. *Dürüstlük*. Ve seninle tanıştığım an, o kişinin sen olduğuna karar verdim. Hatta sana aşık bile oldum-"

Kadın bir ses çıkardı ve adam başını kaldırıp baktı. "Devam et ve bana lanet olası bir aptal de, çünkü öyleyim. Sana aşık oldum ve senin mükemmel bir kadın olduğuna karar verdim, kanıtlar bunun aksini gösteriyor."

"Ve şimdi de senin için mükemmel olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Edie'nin sesi çatallaştı. "Senin için mükemmel olan şey çello çalmak.

Gerçekte, senin için

gerçekten umurunda olan şey o enstrüman. Baban da bana bunu söylemişti ama onu da görmezden geldim. Sen çelloyla evlisin, benimle değil ve ben de yakınlaşmaktan zevk almak için sarhoş olması gereken bir kadınla evliyim."

"Bu doğru değil," diye fısıldadı. "İlk başta hoşuma gitti. Hoşlandığımı biliyorsun. Ve *seninle* evlendim." Onun yüzüne baktı, kendisine baktığında

her zaman orada olan o sıcaklık kıvılcımını aradı. Adamın onu izleyişini.

Ona dokunmak için uzanışını. Her zaman onun kendisini istediğini, evet, onu sevdiğini hissetmişti.

Gitmişti.

"Beni sevdiğini söyledin," diye bağırdı, kendi sesinden, ona yalvarma şeklinden nefret ediyordu. "Bu öylece yok olamaz."

"Ben kendi zihnimde yarattığım kadını seviyorum," diye tersledi. "O kadın

Ateşi o kadar yüksekti ki beni duyamıyordu bile ama ben fark etmemiştim. Bana anne olmak istemediğini kendin söyledin ama ben umursamazca benim için doğanı değiştireceğini düşündüm. Bir şişe viskiyle babam kadar sarhoş olmuştum ama bu kendi hayal gücümün ürünüydü."

"Yapma," diye bağırdı Edie, hıçkırıkları boğazında yükseliyordu. "Lütfen bunları söyleme şeyler."

"Ben sadece gerçeği kabul ediyorum." Aniden bitkin görünüyordu, elmacık kemiklerinin üzerindeki deri gerilmişti. "Bu senin olduğu kadar benim de hatam; birbirimizi gerçekten tanıyacak zamanımız olmadan evliliğimizi zorladım ve şimdi ikimiz de sonuçlarıyla yaşamak zorundayız. En önemlisi, bir erkeğin yapabileceği en derin hatayı yaptım."

Gömleğini çekti. "Dünyaya bakışımı yeniden düzenlemem gerekiyor. Öncelikler meselesi. Yapabilirim, her şey yoluna girecek." Kelimeleri vahşice bir hassasiyetle telaffuz etti.

"Gowan!" Ağlayışına ham duygular kattı.

Kapıya doğru yürüdü ve onu odanın ortasında öylece bıraktı. "Drama sana yakışmıyor." Sesi sertleşmişti. "Babam beni uyarmıştı, biliyorsun. İki tür kadın olduğunu söylerdi: zevk veren ve zevk alan kadınlar ve yatakta krep gibi yatan eşler."

Gözyaşları Edie'nin yüzünden aşağı akıyor, görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Gowan yatak odasının kapısını açmıştı ama son anda aniden dönüp odaya daldı. Adam yan masanın üzerinde duran bir kitabı kapıldığı gibi kenara çekildi. Adamın yüzünde daha önceki öfke yeniden belirmişti... sadece öfke de değildi. İhanete uğramış bir savaşçı krala benziyordu.

kendi adamları. Sezar gibi, arkadaşı Brütüs hançeri göğsüne dayadığında.

"Sorun nedir?" diye sordu, korku bedenini yıkarken.

Yavaşça ona döndü. "Yatakta seni hayal kırıklığına uğrattığımı bilen tek kişi ben değilim, değil mi?"

Edie yüzündeki kanın çekildiğini hissetti, çünkü bir suçluluk dalgası yüzünü kaplamıştı.

Onu.

"Leydi Gilchrist'e söylediniz. Hatta ona eksikliklerimi anlatan bir mektup yazdınız, değil mi?"

"Hiçbir ayrıntıyı açıklamadım," dedi Edie boğuk bir fısıltıyla.

Ağzından çıkan bir sonraki kelime açıkça küfürdü. Sonra: "Bunu nasıl yaparsın? Yatağımızda olanları birine mi anlattın?" Bağırmiyordu bile ama bu bağırmaktan da kötüydü. Sesinde, ihaneti kabullenişin ıssızlığı vardı ve bu onu kalbinden yaralıyordu.

İçinde bir hıçkırık yükseldi. "Öyle demek istemedim!" İleri doğru koştu ve kollarını onun boynuna doladı. "Layla benim annem gibi. Lütfen..."

Gowan ellerini çekti ve geri çekildi. "Kadına kim olduğunu söyledin kendi kız kardeşime seni yatakta incittiğimi söyleyeceğim. İngiltere Merkez Bankası başkanlarından birinin karısına zevk alıyormuş gibi yapman gerektiğini söyledin ... çünkü gerçeği kabul edemezdim." Dişlerini gösterdi ve son cümlesi hırıltıyla çıktı. "Lanet olsun sana, erkekliğimi aldın ve beni alay konusu yaptın!"

Edie kontrol edemediği şiddetli hıçkırıklarla titriyordu. "Gowan, hayır," diye yalvardı. "Layla bundan asla bahsetmeyecek."

"Layla çoktan aldı." Yüzü vahşiydi ama sesi buz gibi sakinleşmişti. "Üvey annen bana çiftleşmeyle ilgili bir şiir kitabı ödünç verme nezaketini gösterdi. Garip olduğunu düşünmüştüm. Şimdi anlıyorum ki bana karımla nasıl yatacağıma dair dersler veriyormuş."

Edie'nin bacakları çözüldü ve onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Omuzları titriyor, saçları yüzüne dökülüyordu. "Lütfen bunu bize yapmayın."

boğuk bir sesle. "Seni seviyorum. Ve özür
dilerim." "Ben de öyle," dedi Gowan.
Sonra kapıdan çıkıp gitti.

Otuz üç

Edie'nin ağlamayı bırakması uzun zaman aldı. Evliliği için ağladı ve onu seven birini incittiği için ağladı. Onu sevmiştir. Gowan ona aşık olmuştu ve o bunun farkında bile değildi.

Gözyaşları nihayet dindiğinde, kendini o kadar kötü hissetti ki ayağa kalktı ve sendeleyerek su dolabına girdi, içine giren tüm şampanya geri çıktı.

Hâlâ titreyerek ama kafası daha berrak bir şekilde geri döndü ve düşünmek için yatağa oturdu. Sadece Gowan'ı incittiği için ağlamıyordu; ona aşık olduğu için ağlıyordu. Ona aşık olmuştu.

-Muhtemelen bir mil direği ile diğeri arasında, onun problemleri çözmesini izlerken, Bindle'ı mutlu ettiği için sonsuz bir kızarmış tavuk tarifine katlanmasını izlerken, ona zaman kaybı olarak öğretilen müziği dinlemesini izlerken. Yine de onun çelloya olan sevgisine saygı duymuş ve yolculuklarının güzergahını değiştirmişti ve ...

Ve onu sevdim.

Ertesi sabah uyandığında kendini boş hissediyordu, sanki içinde yaşayan kişi uzun zaman önce ölmüş bir kabuk gibi. Gowan haklıydı: Bir kadın ve bir erkek olarak işe yaramazdı.

Karısı. Orgazm olmak için içmek zorundaydı. Bu bir ayyaş olarak yaşamasına neden olabilir. Layla'nın tarif ettiği o güzel süzülme hissini elde etmek için afyon almak gibi.

O kadın olmayı reddetti.

Susannah konusunda da haklıydı. Çocuk ona bir kez bakmış ve arkasını dönmüştü. Aptalca ama Layla devreye girene kadar Edie Susannah'nın annesi olmak istediğini anlamamıştı. Ama elbette küçük kız Layla'yla daha mutlu olacaktı. Üvey annesi ne yapacağını çok iyi biliyordu. Susannah *onu* itmedi; onun yerine Layla onu kucağına aldı. İkisinin birbirini sevdiği gerçeğine ağlamak önemsizdi.

Gerçek şu ki, bir kadını kadın yapan şeylerde hiç iyi değildi. Sadece annelik içgüdülerinden yoksun olmakla kalmıyor, konu yakınlaşmaya geldiğinde de doğru içgüdülere sahip görünmüyordu. Yatakta neyi yanlış yaptığını gerçekten bilmiyordu. Gözlerini açtığı anda yüzünde iğrenmiş bir ifade vardı. Bunu düşünmek bile onu irkiltiyordu.

Onun dokunuşunun tadını çıkaracak kadar rahatlamak için yarım şişe şampanyaya ihtiyacı *vardı*. Ve herkesin ondan beklediği şekilde Gowan'ın evini düzenlemek için saatler harcamaktansa kendini öldürmeyi tercih ederdi.

Yataktan yavaşça kalktı; tüm o hıçkırıklar yüzünden karın kasları hâlâ ağrıyordu. Derinlerde bir yerde, gerçeği her zaman biliyordu. Müzik onun için var olan tek şeydi. Sadece bunu kabul etmenin ne kadar acı vereceğini fark etmemişti.

Babası evliliği iptal ettirecekti. Zengin ve güçlüydü; tüm bunları ortadan kaldıracaktı. Tek yapması gereken ona haber vermektir, o da gelip onu alıp götürecekti. Kapısının dışında ayak sesleri duyduğunda yine gözyaşlarıyla savaşıyordu. Derin bir nefes aldı, Mary'yi bekliyordu ama gelen Layla'ydı.

"Ne oldu böyle?" Layla aceleyle içeri girip kapıyı kapatarak ağladı. arkasından kapıyı açtı. "Görünüşe göre kocanız öfkeyle

Highlands. Bütün ev bu konuda heyecan içinde çünkü adam Bardolph olmadan asla harekete geçmez ve onu geride bıraktı. Yanına iki uşak, altı seyis, bir avukat ve bir uşak almış ama hepsi de onun hafif seyahat ettiğini düşünüyor."

Edie zorlukla yutkundu. "Ben gidiyorum, Layla. İngiltere'ye dönüyorum."

"Gitmek mi? Gidemezsin! Sen *evlisin*, Edie. Kocanı terk edemezsin. Tabii ..." Gözleri kısıldı. "İğrenç bir sapıklığı olduğu ortaya çıktı, değil mi?"

"Hayır! Benim!" Edie bağırdı. "Benim, anlamıyor musun?"

"Sapıklığın mı var?" Layla şaşkın şaşkın baktı. "Peki, siz-biz-"

"Hayır," dedi Edie, sesi titreyerek. Arkasını döndü ve kontrolünü yeniden kazanana kadar parmaklarını sertçe yan masaya doladı. "Evlilik konusunda iyi değilim, Layla. Bunu burada bırakabilir miyiz? Gowan daha iyisini hak ediyor: Yatakta iyi olan, ona yalan söylemeyen ve çocuk sahibi olmak isteyen birini."

"Sen neden bahsediyorsun? Ona yalan mı söyledin? Ne hakkında? Ve çocuklar bunun neresinde?"

Edie, "Onun da belirttiği gibi, onları yetiştirmekte hiç iyi olamam," dedi

istikrarlı bir şekilde. "Ve ben de bir şato yönetmek istemiyorum, Layla. Asla evlenmemeliydim. Tek bir şeyde iyiyim ve ikimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz."

"Yanılıyorsun," dedi Layla kanepeye oturarak. "Gel ve otur yanımda, sevgilim. Her zaman babanın çalmana çok fazla önem verdiğini düşünmüşümdür. Sen bir müzisyenden çok daha fazlasısın."

"Gowan seninle aynı fikirde olmazdı." Edie yine kendisiyle biraz mücadele etti ama kendine acımayı reddederek dudağını sertçe ısırıldı. "İtalya'ya gideceğim. Babam beni destekleyecektir; destekleyeceğini biliyorum. Başka bir isim alacağım ve seyirciler için ciddi bir şekilde çalmaya başlayacağım."

"Ama Edie-"

"Kararımı verdim," dedi, gözyaşlarını tekrar aşağıya akıttığı için artık daha sakin nefes alıyordu. "Evliliğim bitti, Layla. Gowan o zamanlar rol yaptığım için çok öfkeliydi. İnsanların öfkelenmesinden ne kadar nefret ettiğimi bilirsin. Bunu hak etmiş olsam bile."

"Ah, tatlım." Layla bir an içinde onun yanındaydı ve onu koruyucu bir kucaklamanın içine çekti. "Yapmamalıydı. O bir canavar. Özür dilemeli."

"Ne anlamı olabilir ki? Kükreyen bir adam bunu yapmaya devam edecektir."

Bu arada sana söylediğimi tahmin etti."

"Aman Tanrım. Öfkeli olmasına şaşmamalı."

"Kaçamayacağı tek kişiyle ona ihanet ettim, çünkü Susannah'yı gündeme getireceksin. Bu şekilde yaşayamam, Layla. Bana böyle bağırılmasına dayanamıyorum."

Layla ona o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse canı yanacaktı. "Bunu anlayamıyorum. Adam seni *seviyor*."

"Ona göre, beni hayal ettiği kadına aşıkmış." Edie kendini kurtardı ve nezaketsizce burnunu çekti. "Mendilin var mı? Benimkilerin hepsini kullandım ve neredeyse gece boyunca çarşafı yırtacaktım."

"Fransız kombinezonumu giyme vakti geldi," dedi Layla ama şakası boşa gitti. "Gowan'ın gitmene izin vereceğini sanmıyorum," dedi bir saniye sonra, Edie'ye bir mendil verdikten sonra ve onu yanındaki kanepeye çekti.

"Beni artık istemiyor. Beni satın almakla hata ettiğini, çünkü çok kötü bir anne olacağımı söyledi." Acı, içinde zonklayan siyah bir şey gibi hissediyordu. "Yatakta krep gibi yattığımı söylüyor."

"Bunu o mu söyledi?" Layla ayağa fırladı, yumrukları sıkılıydı, tam bir intikamcı Yunan tanrıçası gibiydi. "Böyle küçümseyici, korkunç bir şeyi söylemeye nasıl cüret eder? O İngiliz bile değil! Senin gibi güzel ve yetenekli birinin elini kabul ettiği için yalvarırcasına minnettar olmalı! Çeyizinden ya da unvanından bahsetmeyelim bile. Baban onu *öldürecek*."

"Buna hiç gerek yok. Ama hayatımı yontulmuş üç kuruşluk bir porselen parçası gibi hissederek geçiremem, Layla. Bırak krebi. Bunu yapamam."

"Baban bunun icabına bakacaktır. Bardolph tam bir baş belası, ama o bir usta organizatör. Bizi hemen arabalara bindirir."

"Ne diyorsun sen? Benimle gelmene gerek yok! Şimdi düşünmen gereken Susannah var."

"Zaten birkaç hafta içinde İngiltere'ye gidiyorduk. Sadece biraz daha erken gideceğiz."

"Ya Gowan peşimizden gelirse?"

"Highlands'e gittiğini düşünürsek, en az bir hafta dönmeyecek. Sanırım adamın buradan yirmi mil ötede aklının başına gelmesi ve korkak, cehennemde doğmuş bir domuz olduğunu anlaması için zayıf bir şans var."

"Bu çok sert."

"Hayır, bu doğru. Baban bana birçok kez kızdı ama hiçbir zaman kendime olan saygımı yok etmeye çalışmadı." Layla zili çaldı. "Bu Allah'ın belası ülkeden hemen çıkacağız."

Edie yabancı çiçeklerine baktı, hâlâ otlı, karışık hallerini koruyorlardı. "İskoçya'yı seviyorum."

"Güney Fransa'yı görene kadar bekleyin. Annem beni oraya götürdüğünde

Genç bir kızdım ve bunu hiç unutmadım. Tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Ama Edie başını salladı. "Hayır, bir hizmetçinin gümüşleri çalması gibi kocamın arkasından iş çevirmeyi reddediyorum. Gowan'la yüz yüze konuşmalıyım. Babama haber göndereceğim ve o beni almaya gelene kadar bekleyeceğim. Gowan'ın o zamana kadar döneceğine eminim."

"Baban seni görmezden gelebilir, çünkü ona burada olduğumu bildirmek için çoktan mektup yazdım," dedi Layla üzüntüyle.

"Sevgilim," dedi Edie, yeni keşfettiği kararlılığını kullanarak.

"Başka erkeklerle flört etmeyi bırakmalısın çünkü kocanın kalbini kırıyorsun" diye düşünüyordu.

"Ama ben hiç-"

"Babama asla sadakatsizlik etmeyeceğini ikimiz de biliyor olsak da bu şekilde davranmak doğru değil."

Bir an sessizlik oldu. "Bu yeni Edie'den hoşlandığımdan emin değilim," diye gözlemledi Layla. "Önce beni pencereden dışarı attırdın, şimdi de evlilik tavsiyeleri veriyorsun."

"İronik, değil mi?" Edie açıkça söyledi. "Körler sağırılar birbirini ağırlar." "Bir gün," dedi Layla, sesi müzikal samimiyetindeydi, "biriyle tanışacaksın

Sizi aptalca bir yalan için anında affedecek kadar derinden sevecek bir adam. Bu adam yatak konusunda fikrinizi değiştirecek. İyi olduğunda sanki ikiniz tek bir kişi olursunuz. Birine krep demenin hiçbir yolu ve gereği yoktur, çünkü tek kelime etmeden birbirinizle konuşuyorsunuzdur."

Edie dudağını ısırıldı. "Eğer sen ve babam için de böyleyse..."

"Unuttuk," dedi Layla. "Ve bizi tekrar bir araya getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Haklısın Edie. Aramızdaki ilişkiye zarar verdim."

"O da sorumluluk sahibi. Daha az yargılayıcı olmayı öğrenmesi gerekiyor."

"Ama konuşacağız, gerçekten konuşacağız, sana söz veriyorum. Artık Susannah var.

Biz ebeveyniz."

Birdenbire Edie, Susannah'nın kendisinden hoşlanmamış olmasını umursamaz oldu. "Annesi sen olduğun için çok şanslı," dedi gülümseyerek.

"Ve sen de onun teyzesi olacaksın," dedi Layla. "Ünlü, egzotik bir teyze, muhteşem, şefkatli bir İtalyan erkekle -bir prensle- evlenecek ve tepedeki bir kulede yaşayacak."

Otuz dört

Highlands'e giderken, Gowan danışması gereken icra memuru ve avukatı taşıyan arabanın yanına bindi. Öfke onu saatlerce sürüklemiş, ihanet duygusuyla birleşmişti.

Ama bir lig ile diğeri arasında bir yerde, öfkesi kayboldu ve yerini çok daha acımasız bir gerçeğe bıraktı: başarısız olmuştu. Babasının deyimiyle yatakta bok gibiydi.

Daha önce hiçbir şeyde gerçekten başarısız olmamıştı. Arada sırada buğdayda yaprak pası ya da koyunlarda mildiyö hastalığı gibi sorunlar çıkmıştı. Hatalar yapmıştı. Ama başarısızlık başka bir şeydi. Başarısızlık . .

Önemli bir şeyi kavraması Highlands malikânesine kadar iki gününü almıştı. Edie de daha önce hiçbir şeyde başarısız olmamıştı. Bu yüzden ona gerçeği söylemeye dayanamıyordu -çünkü olanların *kendi* başarısızlığı olduğuna inanıyordu.

Ama açıkça onundu. Lanet olsun. Babasının ona söylediği gibi, barmen kızın başını okşaması gerekirken, onuruyla ilgili tüm o gösterişler. Eğer yapsaydı, ne halt ettiğini bilirdi.

Eski kulübenin kapısından içeri girdi ve uşağı, toplanmış personeli ve Craigievar'dan kendisine eşlik eden ve şimdi de arkasından gelen adamları görmezden gelerek doğruca yatak odasına gitti. Uşağı onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti, ancak çarpılan bir kapıyla karşılaştı.

İki saat sonra hâlâ oturuyordu, başı ellerinin arasındaydı. Ama akli başına gelmeye başlamıştı. Bunu çözebilirdi. Bunu çözmek *zorundaydı*. Bunca yıldır ne düşünüyordu ki? On altı yaşına bastığından beri her dakikasını diğer erkeklerin yaptığı gibi kadınlar hakkında bir şeyler öğrenerek geçirmeliydi - geçirebilirdi! Bunun yerine kendini beğenmiş bir hıyar gibi davranmış, başkalarına küçümseyici bir soğukkanlılıkla bakmıştı. Dünyada hiç kimseye karşı böylesine acı bir aşağılama hissetmemişti - bir kişi hariç.

Babası.

Doğru.

Sonunda acı içinde doğruldu ve aşağı indi, orada oltasını ve takımını topladı, seyis teklifini elinin tersiyle itti ve evden kısa bir mesafe ötedeki göle girdi.

Bir İskoç gölünde ve bir oltada insanın kendinden nefret ederek yaşamasına izin vermeyen bir şeyler vardır. Birkaç saat sonra suyun yüzeyinden atlayan bir balığın sıçramasıyla kalbine huzur doldu.

Kaleye geri döndüğünde üşümüş ve ıslanmıştı; giysileri balık pullarıyla kaplıydı. Gerisini düşünmek için bir gün daha olta atması gerekti.

Sonunda, kendisinin ahlaksız babasının bir eseri olduğu sonucuna vardı. Viskiden uzak durmak, kadınlardan uzak durmak, üç ayaklı taburelerden uzak durmak ... tüm bunlar bir çocuğun dünyaya asla tanıdığı tek örnek gibi olamayacağını anlatmak için yaptığı davranışlardı. Başka bir deyişle, bu asla erdemle ilgili değildi, tamamen ölü bir adamla ilgiliydi.

Üçüncü gün, suyun koyu yeşil renkte parladığını ama kenarlarının koyu gümüş olduğunu fark etti. Alabalıklar yüzeyin altına kayıyordu.

bilge adamların rahatlığıyla çizgisinden kaçınıyordu. Pembe bacaklı kiraz kuşları onu funda kenarında karşıladı.

O öğleden sonra, bir daha asla bir şişe şarap hakkında ders dinlemek istemediğini fark etti. Yılan balıklarından da bıkmıştı. Ve buğdaydan.

Bir balıkkartalı ondan çok da uzak olmayan bir yerde suya daldı ve pençelerinde bir alabalıkla yükseldi; Gowan balığını aldığı için ona Gal dilinde küfretti. İçini bir mutluluk kapladı. Ama hiçbir şekilde tam anlamıyla mutlu değildi. Edie'yi düşünmek kalbinde bir delik açmak gibiydi.

Ona duyduğu özlem her geçen gün daha da artıyordu. Onu bir uyuşturucu gibi, bir afyon gibi arzuluyordu ve bu sadece yatakla ilgili değildi. Yağmur kazlarının bitmek bilmeyen çiftleşme konuşmalarındaki unutulmaz seslerini duymasını istiyordu. Ona bir kucak dolusu damlayan nilüfer getirmek ve kremsi yaprakları tenine değdirmek istiyordu.

Bir sabah, sadece en önemli raporları dinleyeceği bir emir komuta zinciri kurana kadar loch'a gitmedi. Ertesi gün, bir sekreter ve iki icra memurunun onun sürekli rehberliği olmadan kendi ağırlıklarını taşıyamayacakları açıldı. Onları görevden aldı.

On dört yaşındayken unvanını miras aldığından beri Bir saatten fazla olta balıkçılığı yapamazdı; yapacak çok fazla önemli şey vardı. Artık duygularını yeniden kontrol altına almak dışında neredeyse hiçbir şeyin önemli olmadığını anlıyordu. Ama söz konusu Edie olduğunda kendini dizginlemenin bir seçenek olmadığı her geçen gün biraz daha olası görünüyordu.

Belki de tek seçenek aşktı.

Geri dönüp her şeyi yoluna koymasına gerekiyordu - yatak takımını değil, gerçi o da önemliydi. Geri kalanı. Konuşmaları gerekiyordu, gerçekten konuşmaları. Bu ona kolay gelen bir şey değildi. Daha önce hiç konuşacak kimsesi olmamıştı.

Bir burnun üzerinde durmuş, oltasının yüzeyde sürüklenişini izliyordu.

Bir güneş ışını altın bir şeye çarptığında, gölün altına.

Edie'nin saçları. Vücudu gerginleşti, zihni şehvetle karardı. Bir an sonra bir kuş öttü ama Edie'nin çellosundan çıkardığı müziğin yarısı kadar bile güzel değildi; sol eli tellerin üzerinde sallanırken notalar enstrümanından süzülüyordu.

Kalbi sıkıştı ve kızın adı boğazında düğümlendi. Dünyada önemli olan tek şey oydu. Ne bu göl, ne Craigievar, ne de hizmetçiler.

Onlar bir hiçti. Edie-

Eve gitmesi gerekiyordu. Gölden çıkıp eve doğru yürüdü, banyo için bağıırıyordu. Şatoya dönmeden önce, sulh hakimi olarak göreviyle ilgili birikmiş şikayetlerle ilgilenmesi gerekiyordu. O öğleden sonra Büyük Salon'a girdiğinde, bu davalarla ilgilenip karısının yanına dönmesi gerekirken gölün etrafında dikilip durduğu için lanet okudu.

İlk dört beş davada az ya da çok adalet dağıttı. Sonra, uyum içinde yaşayamadıklarını fark eden ve ayrı evlere taşınan bir bira üreticisi ve karısı karşısına çıktı. Kadının çeyizi birkaç domuzdu ve şimdi onları geri istiyordu.

Bira üreticisinin karısının çenesi yokmuş. Kocasının bir çenesi vardı. nokta. Sanki domuzlar odanın içindeymiş ve hepsinin önünde kök salıyormuş gibi birbirlerine ters ters baktılar.

Bu ikisini yargılamaya ne hakkı vardı? Hiçbir şey istemiyordu. ama suçsuz olan domuzları metaforik bir arafta bırakamazdı.

"Yarı yarıya," diye havladı. "Beş domuz sana, diğerleri de sana."

Bira üreticisi erik rengine döndü. "O benim lanet karım ve onun olan benimdir," diye bağırdı. "Bunlar benim domuzlarım ve ona tek bir paça bile yedirmeden turşularını kuracağım."

Gowan, onun cehennemden kapılarından çıkan bir adam gibi görüldüğünü bilerek yanına gitti. Uyuyamıyordu, yemek yiyemiyordu.

Edie'yi düşünmeden çişini bile yapamıyordu.

"*Sen karına sahip değilsin.*" Sesi zorlukla bastırılmış bir öfkeyle kaynıyordu.

Bira üreticisi bir adım geri çekildi.

"Hiçbir erkek bir kadına sahip olamaz. Sana beş dakika tahammül ettiği için şanslısın, seni aptal doğmuş bir kabadayı için pörsümüş bahane!"

"İşte!" diye kızgın bir ses geldi arkasından. "Bunu söylemeye hakkın yok!"

Gowan başını çevirdi.

Biracının karısı ayağa kalkmış, ellerini kalçalarına dayamış, kaşlarını çatarak ona bakıyordu. "O bir kabadayı değil. Bir serseri olabilir -ki ben *öyle olduğunu* söylüyorum- ama sırf düksün diye ona hakaret etmeye hakkın yok."

Gowan kızın rengi solana kadar ona dik dik baktı ama kız geri adım atmadı. Bira üreticisinin ağzı yarı açıktı. Gowan onu yakasından tutup sarstı. "Seni geri alma ihtimali var, seni işe yaramaz, akılsız budala."

Adam yutkundu.

Gowan onu itti. "Bu iki salak evlilik sorunlarını çözene kadar domuzlara el konulmuştur."

Bir anda protesto sesleri yükseldi. Gowan bira üreticisine baktı. "Onu seviyor musun?"

Yutkundu ve sonra başını salladı.

Gowan karısına döndü. "Öyle davranmıyor," dedi kadın yüksek sesle. "Saatlerce barda kalıyor."

"Domuz yok," dedi Gowan adama. "Kıçını kendi mutfağında tutmayı öğrenene kadar tek bir domuz bile yok."

Sonra da gitti.

Otuz beş

Gowan'ın yokluğunun üçüncü gününde, Edie onun geri dönmeyeceğini anlamıştı. İlk gece ve ikinci gece, şatodaki her sese uyandı, onun her an eve döneceğinden emindi. Üçüncü günün sabahında, Gowan gittiğinden beri ilk kez kale duvarlarının dışında yürüyüşe çıktı. Kendisine ait olduğunu düşündüğü inek maydanozlarının arasında durup kuleye bakarken aklına bir fikir geldi.

Kule aslında terk edilmişti. Yine de umutsuzca ihtiyaç duyduğu her şeye sahipti: zaman ve mekan, sessizlik, pratik yapmak için bir yer.

Eğer oraya taşınırsa, Gowan ona sürpriz yapamazdı. ve kalbini acıtıyordu. Şatoya geri döndü ve hizmetçisini buldu. "Mary, Bardolph'a bana eşlik etmesini söyler misin? Kuleye taşınmaya karar verdim ve ayarlamaları yapması için ona ihtiyacım var."

"Kule!" Mary'nin gözleri yuvarlaklaştı. "Tehlikeli ya da onun gibi bir şey olduğunu sanıyordum. Mutfak hizmetçileri perili olduğunu söylüyor. Kolunun altında miğferiyle tepede dolaşan siyah bir şövalye varmış ve kafası da o miğferin *içindeymiş*, anlarsınız ya!"

"Siyah atı riske atacağım," dedi Edie.

Mary ciddiyetle, "Majesteleri kuleye giriş çıkışları yasakladı," dedi. "Burası muhtemelen lanetli leydim. Her türden insan oraya tırmanmaya çalışırken ölmüştür. Lütfen bu kadar tehlikeli bir şey yapmayın."

"Günde birkaç kez oraya gelmenin bir sakıncası olmaz, değil mi?"

"Sanki tek başına bir yere gitmene izin verecekmişim gibi!" Mary öfkeyle konuştu. "Ben

Kuleye de taşın." Yüzü, öfkeli bir kalabalığın karşısındaki bir şehidin üzgün ama cesur ifadesine büründü.

"Sana yer yok," diye işaret etti Edie.

Mary nefesini tuttu ve elindeki yastığı düşürdü. "Dük'ten ayrılıyorsunuz, değil mi leydim? Onun yüzünden kuleye taşıyorsunuz." "Babama çoktan bir mektup gönderdim; Londra'ya dönmeyi planlıyorum. Bizi almaya geliyor," dedi Edie. "Sanırım bu ev halkı için bir şok olacak."

"*Şok mu?* Buna inanmayacaklar. Sanki o adam Tanrı'nın ta kendisiymiş de ölümlü insanların arasına inmiş gibi davranıyorlar."

Edie gülmeyi başardı, sanki bu kendi düşündüğü bir şey değilmiş gibi.

Bardolph şoke olmuş olsun ya da olmasın (Edie bunu anlayamıyordu) çok sayıda adamı görevlendirerek mobilyaları tepeden aşağıya taşımaya başladı; bu arada ellerinde paspaslar ve kovalar olan bir hizmetçi ordusu da toz ve örümcek ağlarına saldırıyordu.

O öğleden sonra, öğle yemeğinden sonra tabaklar toplandıktan sonra Layla biraz uzanması gerektiğini söyledi; Susannah güneş ufukta belirlediği anda onu uyandırmıştı ve biraz kestirmek için yanıp tutuşuyordu. Çocuk odasına mı dönmek yoksa Edie'yle mi kalmak istediği sorulduğunda Susannah Edie'yi işaret etti.

Böylece Edie Susannah'yı üst kata, yatak odasına götürdü. Oturdu ve çellosunu öne doğru çekti. Bir süre sonra Susannah yanaştı. "Ne yapıyorsun?"

"Çellomun tellerini temizliyorum."

"Neden?"

"Üzerlerinde biriken reçineyi temizlemem gerekiyor."

Susannah burnunu çekti. "İğrenç kokuyor."

"Damıtılmış içki kullanıyorum." Edie detay vermedi; kararlıydı.

küçük kıza utanç verici yakınlaşmalarda bulunmamak için. Oyuncak bebek işe yaramamıştı. Ona gülümsemeyi ve saçlarına iltifat etmeyi denemişti. Dizlerinin üzerine çöküp oyuncaklarla oynamaya çalışmıştı. Hiçbir şey işe yaramamıştı. Bitmişti.

Susannah bir süre onu izledi, Edie yumuşak bir bezi tellerin üzerinde aşağı yukarı gezdiriyordu. Sonra çocuk daha fazla soru sormaya başladı ve ne olduğunu anlamadan Edie bir teli koparıp Susannah'ya perdesini söylüyor, sonra da koparmasına izin veriyordu. Babasının aynı şeyi sabırla ona yaptığını hâlâ hatırlıyordu.

Birkaç dakika sonra yere baktı ve Susannah'nın dizine yaslanmış olduğunu gördü. "Bana bir şeyler çalabilir misin?" diye sordu küçük kız.

"Ne istersiniz?" "Üç Kör

Fare."

Kreş için telleri doğru şekilde nasıl koparacaklarını öğrendiler Kafiye. "Bu benim favorim," diye açıkladı Susannah.

"Neden?"

"Çünkü çiftçi kafalarını kesiyor," dedi. "Ve sonra onlar Öldü, gördün mü? Hepsi öldü."

Edie bir an için Layla'ya endişesini dile getirip getirmemesi gerektiğini düşündü ama muhtemelen işlerin böyle olduğuna karar verdi. Annen ölür; ölümü düşünürsün. Evliliğiniz ölür; ... hakkında düşünürsünüz. Hemen kendini başka bir şey düşünmeye zorladı.

Erken bir akşam yemeğinden sonra Bardolph ona tepeden aşağıya kadar eşlik etti, Layla ve Susannah da arkasından.

"Harika bir iş çıkarmışsın, Bardolph!" Edie merdiven boşluğundan kulenin yaşanabilir ilk odasına çıkarken haykırdı. Daha önce boş olan oda, düklük porselenleriyle dolu küçük bir büfe de dahil olmak üzere rahat bir yemek odasına dönüştürülmüştü. Bir sonraki katta, yerde güzel bir Aubusson halısı ve brokar ipekle döşenmiş sandalyeler bulunan bir oturma odası vardı. "Burası şatodaki yatak odamdan çok daha güzel!"

"Bunlar merhum düşesin eşyaları," dedi Bardolph, alışık olmadığı bu övgü karşısında biraz eriyerek. "Zamansız ayrılışından beri tavan arasında duruyorlardı."

Edie ona yan gözle baktı. Bardolph şatodaki yatak odası mobilyalarını onaylamıyor olabilir miydi?

Bir üst kattaki yeni yatak odası da en az oturma odası kadar büyüleyiciydi. Büyük bir yatak odanın büyük bir bölümünü kaplıyordu ama yan tarafta rahat bir koltuğun yanı sıra düz sırtlı bir sandalye ve orada, standında onu bekleyen çellosu için yeterli alan vardı. "Ah, Bardolph," dedi içten bir minnettarlıkla. "Çok teşekkür ederim."

Layla, "Yarın öğle yemeğinde size eşlik etmemi ister misiniz diye sormam gerektiğini biliyorum," dedi. "Majesteleri şüphesiz bütün gün çalışacak, Bardolph; hafif bir öğle yemeği için bir uşak gönderebilirsin. Susannah yattıktan sonra akşam yemeğinde ona katılırım."

Edie'nin kalbine küçük bir sızı saplandı ama Susannah ile hiç vakit geçirmemek daha iyiydi. Ne anlamı vardı ki?

"Yine de her sabah sizi ziyaret edeceğiz," diye devam etti Layla. "Ve bizi selamlamak için çellonuzu bir kenara bırakmanız gerekecek."

Edie'nin kalbi hafifledi. Yalnız yaşamaya alışacaktı ama şimdilik Layla'nın ziyarete geleceğini düşünmek rahatlatıcıydı.

"Gece burada tek başına korkacak mısın?" Layla kapıda durmuş, Susannah'nın elini tutmuş, merdivenlerden inmek üzereydi.

"Korkmayacağım. Burada çok mutlu olacağım." Bu bir yalandı ama daha önce söylediği onca yalanı düşününce başka bir yalanın ne önemi vardı ki?

"Etrafta serseriler olabilir," dedi Bardolph. "Giriş kapısının yanına bir uşak yerleştirmeme izin verirseniz kendimi çok daha iyi hissedeceğim, Majesteleri."

"Kesinlikle olmaz," dedi Edie kesin bir tavırla. "Şimdi hepiniz defolun. Bardolph, Mary'den benimle ilgilenmesini isteyebilir misin, yatağımı özledim."

"Sizinle kalabiliriz," diye küçük bir ses geldi. Bu Susannah'ydı. "Hepimiz o büyük yatağa sığabiliriz." Başıyla yatağı işaret etti.

Edie bütün gün yüzünde oluşan ilk gerçek gülümsemeyi hissetti. Kapıya doğru gidip Susannah'nın önünde diz çöktü ve bu son derece doğal bir hareketti. "Teklif ettiğin için çok minnettarım."

Susannah sadece bir adım geri çekildi. Belli ki hâlâ Edie'nin onu Layla'dan uzak tutmaya çalışacağından korkuyordu, bu yüzden Edie ayağa kalktı ve parmağını onun burnuna koydu. "Yarın beni ziyaret edersen, başka bir tekerleme üzerinde çalışırız." Layla'ya gülümsedi. "Müzisyenler hakkındaki kötü düşüncelerini bildiğim için bunu söylemekten nefret ediyorum. Ama küçük kızın çok güzel bir soprano sesi var."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmayan Susannah, Layla'ya bakarak gülümsedi. "Anladım," dedi.

Layla onu kucağına aldı ve kalçasına koydu. "Uyuman gerek." Edie'ye bir öpücük kondurdu. "İyi geceler, sevgilim. Şunu dinle! Yine yağmur yağmaya başladı."

"Uşaklar aşağıda şemsiyelerle bekliyorlar," dedi Bardolph. "Zemin ıslak olabilir," dedi Edie'ye, "ama endişelenmen için bir neden yok. Bu kule 1248'den beri ayakta ve nehir taşsa da uzun tarihi boyunca kuleyi hiç tehdit etmedi. Ne olursa olsun, kule ayakta kalacak; Majesteleri temelleri sağlamlaştırdı ve taş işçiliğini yeni yaptırdı."

Gowan çok titiz biriydi. Edie onlara zemin kata kadar eşlik etmekte ısrar etti ve burada Layla ve

Susannah yeni yatak odasına tırmanmadan önce hızlıca sarıldı. Her yerde lambalar ve şöminede yanan bir ateş vardı. Ara sıra çıkan kütük çıtırtıları dışında kule tamamen sessizdi.

Edie yüksek sesle, "Bu çok doğru," diyerek kendini rahatlattı. Yarın sabahtan itibaren çellosunu eline alacak ve bir zamanlar, daha az karmaşık zamanlarda onu çok mutlu eden çalışma rejimine geri dönecekti.

Yine de şimdilik şatoya bakan pencereyi açtı. Şato tepenin üzerinde duruyordu ve alacakaranlık yumuşak bir battaniye gibi üzerine çöktüğü için daha da masalsı görünüyordu. Birçok pencereden içerideki yüzlerce ruhun işareti olan ışıklar parlıyordu. Mary'nin yatmaya hazırlanmak için patikadan aşağıya doğru koştuğunu görebiliyordu.

Hizmetçileri sevmediğinden ya da onun için yaptıklarını takdir etmediğinden değildi. Ama bu küçük oda huzurluydu ve o kadar sessizdi ki aşağıdaki meyve bahçesinden gelen kuş seslerinin her notasını duyabiliyordu.

Yine de tek düşünebildiği Gowan'dı. Kule konusunda verdiği emre karşı çıktığını öğrendiğinde çok öfkeleneneğinden hiç şüphesi yoktu.

Açık, doğrudan ve olgun olurdu.

Sakin, sempatik ve bir o kadar da kararlı olurdu.

Saatler sonra yatağında uzanırken hâlâ bunu düşünüyordu. Şimdiye kadar Gowan problem çözme yeteneklerini bu göreve yöneltmiş olmalıydı. Karısı bir sorundu. Bu sorun yataktaki başarısızlığıyla daha da kötüleşiyordu -kendisi öyle görmüyordu ama Gowan öyle görüyordu ve başarısızlığın Gowan için kabul edilebilir bir şey olmadığını çok iyi biliyordu. Gerekirse onu yatağa bağlardı. *Sorunu çözecekti.*

Sonucu hayal etmek zor değildi. Adam konuşmaya devam ederken kadın orada gergin bir şekilde yatacağı. Sarhoş olmadığı sürece onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu ve o zaman da adamın gözlerinde tiksinti uyandıran her ne ise onu yaparak kendini utandıracaktı. Onu öptükten sonra gözlerini açtığında gördüğü ilk şey, tiksintiyle tamamen değişmiş yüzüydü.

Asla. Bu düşünce onu ürpertti. Aslında, yatak takımıyla ilgili onu ürperten pek çok şey vardı. Her şeyden önce o kadar ter. Sıvıların saatlerce dışarı sızması. Bütün bu olay.

Onun kırıklarını ve çatlaklarını onarmaya çalışmaya hakkı olmadığını açıkça belirtmek zorundaydı. Onun sorunları kendisine aitti. Bunların çözülebileceğini düşünecek kadar saf değildi: çözülemeyecek bazı şeyler vardı. Evlilikleri de bunun bir örneğiydi.

Kadın ona gideceğini söyledikten sonra Gowan şüphesiz bir süre ona bağıracaktı ama icra memurları, avukatlar ve tüm o hizmetkârlar onu bekliyor olacaktı. Sonunda şatoya geri dönecek ve bir gün kendisine on kızıl saçlı çocuk doğuracak sağlam bir İskoç kadınla evlenecekti.

Bu düşünce onu hasta hissettirmişti ama bu beklenen bir şeydi. İnsan bir evliliği, bu kadar kısa bir evliliği bile bir günde atlatamazdı. Gowan çok *doluydu*. Çok yoğun, çok zeki, çok azimliydi.

Kocasının her şeyle kafa kafaya vermesinden, bir sorunu bir dakika içinde çözmesinden, cevabı aramasından ve çözmesinden gelen bir çekiciliği vardı. Gowan döndüğünde tüm bu enerjiyi ona uygulayacaktı. Aslında, onun kuleye girmesine izin vermemeliydi, yoksa karısının evlilik yatağındaki mutluluğunu sağlamak için bir plan uygulamaya koyacaktı. Bu düşünceyle ürperdi.

Pencereden istediği her şeyi tartışabilirlerdi.

Hayatında tanıdığı en erkeksi adamdı ve istemeden de olsa onun erkeksiliğini zedelemişti. Başarılı olmak, *sahip olduğu şeyin* ait olduğu yerde kalmasını sağlamak ve böylece çarşafklar arasında başarılı olduğunu kanıtlamak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecekti.

Kendini başka bir kadınla kanıtlayabilirdi. Aşağı indi, Bardolph'un kendisine verdiği anahtarı aldı ve içeriden anahtar deliğine soktu. Anahtarı çevirmek için iki elinin de gücü yetti ama başardı.

Sonra kararlılığıyla gurur duyarak yukarı çıktı. Gözyaşlarına boğulmaktan gurur duymuyordu ... ama insanın kalbi ikiye bölündüğünde bu beklenen bir şeydi. Sonunda ağlamaktan bitap düşmüş bir halde sabaha kadar uyudu. Ağaçlardan gelen kuş sesleriyle erkenden uyandı, yataktan zıpladı, pencereye gitti ve günü selamlamak için pencereyi sonuna kadar açtı.

Layla ve Susannah şatodan el ele iniyorlardı ve Layla, saat sabahın altısını çoktan geçmiş olmasına rağmen giyinmişti bile. Edie'nin daha önce gördüğü bir elbise giymişti: dallı pamuklu, baştan çıkarıcı, düşük korsajlı. Ama şimdi o korsajın içine sokulmuş, Layla'nın hatırı sayılır varlıklarını gizleyen bir fichu vardı.

Çenesini eline dayadı ve onları bekledi.

"Daha iyi görünüyorsun!" Layla ona seslendi. Sesi sabahın durgun havasında kolayca yankılanıyordu.

"Ben iyiyim." Bu doğru değildi. Bir yanı hâlâ çok hamdı ve acı çekiyordu.

Öyle ki buna dayanmakta güçlük çekiyordu. Ama o sesi karanlık bir kutuya kapatıp kilitlemeyi öğreniyordu.

Susannah bir o yana bir bu yana zıplıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

bağırdı.

"Pek bir şey yok."

"Bir peri masalındaki prenses gibi görünüyorsun," dedi

Layla. Edie gülümsemeyi pek başaramadı.

"Punzel gibi," diye araya girdi Susannah.

"Kim?"

"Punzel!"

"*Rapunzel*'i kastediyor," diye haykırdı Layla. "Bu senin saçın."

Mary, Edie evlenmeden ve bir kocaya sahip olmanın bütün gece saçlarının karışmasına izin vermek anlamına geldiğini keşfetmeden önce her zaman yaptığı gibi yatarken saçlarını örmüştü. Evliliğinin sona ermesiyle ilgili olarak memnun olacağı bir şey daha, diye düşündü ve bunu kısa bir listeye ekledi.

Edie kalın örgüsünü aldı ve pervazın üzerine bıraktı. Sadece kısa bir mesafe aşağıya uzanıyordu.

"Bir prens oraya tırmanamaz," dedi Susannah küçümseyerek. "Kitabımdaki kadının saçları o kadar uzun ki yere kadar uzanıyor."

"Yetersiz örgüme tırmanmak yerine kapıdan içeri girmek ister misin?"

"Mary bize kahvaltı getirmek için bir ya da iki uşakla gelecek," dedi Layla. Edie merdivenlerden indi, anahtarı kilide soktu ve kapıyı onlara açtı.

Gowan o gün hiç gelmedi, bu da rahatlatıcıydı elbette. Ne ertesi gün, ne de ondan sonraki gün.

Edie gündüzleri kederini içine atmayı öğrendiyse de geceleri o kadar başarılı olamıyordu. Çellosunu elinden bıraktığı anda kalbindeki uçurum açılıyor gibiydi. Ama çocukluğunun çelik gibi disiplini yerine oturmuştu. Eğer babası her şeyi bırakıp İskoçya'ya giderse - ki mektubunu aldığı anda bunu yapacağından emindi

-Bir hafta ya da on gün içinde onlarla birlikte olacak.

Sadece o zamana kadar hayatta kalmak zorundaydı.

Otuz altı

Gowan'ın sulh hâkimi olarak atayacağı düzgün bir adam bulması iki gün sürdü. İçindeki her şey Edie'ye dönmeyi arzuluyordu. Ama yapamayacağı sonucuna varmıştı, henüz değil.

Ona kar gibi donmuş bir halde gelmişti ama onun hak ettiği erkek olmayı öğreniyordu. Ona, evliliklerine zaman ayırıyordu. Adalet ek olarak, görevden aldığı mübaşirin yerine yeni bir mübaşir atamıştı. Bu gençti, aslında kendi yaşlarındaydı. Hatalar yapacaktı ama onlardan ders çıkaracaktı.

Gowan'ın ustalaşması gereken tek bir şey daha vardı.

O gece acımasızca yıkandı, vücuduna şatodan ayrıldığından beri hissettiği aynı titiz tiksintiyle yaklaştı. Bir araba çağırdı ve kısa bir süre sonra Şeytan'ın Punchbowl'unun sıcak karanlığına gömüldü.

Bardaki hiç kimse onun kim olduğu hakkında bir fikre sahip değildi. Güzel giysilerini şatoda bırakmıştı; üzerinde yağmur ve sulu kara karşı koyan ama Londralı bir beyefendinin omuzlarını nadiren süsleyen sağlam İskoç yünleri vardı. Ve hizmetkârları olmadan gelmiş, kendisini ve atlarını sıcak tutması için şoförünü ahırlara göndermişti.

"Ne alırsınız o zaman?" diye sordu barmen, ona kayıtsız bir bakış atarak.

"Viski," dedi Gowan, Edie'nin saçlarının mum ışığında likörün parlak rengini alışını hatırlayarak. Bu anıyı bir kenara itti. Bu dumanlı yerin Edie'yle hiçbir ilgisi yoktu. Kendisini devasa bir gölün bir kıyısında, Edie'yi de diğer kıyısında bulmuş gibi hissediyordu.

İkinci kadeh viskiden sonra kendini daha sıcak hissetmeye başlamıştı. Görüşünüz bulanık olduğunda yalnızlığa katlanmak daha kolaydır.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi yanındaki kır evi sahibi aniden. "Sen şu Dük!"

Homurdandı.

"Babanın görüntüsü."

Gowan arkasını döndü. Barmaidler vardı elbette. Güzel olanlar da. Kırmızı yanaklı ve tatlı kıkırdamaları olan güzel kızlar. Göğüsleri lamba ışığında tereyağı gibi parlıyordu.

İçlerinde en güzel olanına köpekbalığı gibi gülümsedi. Belki yirmi yaşındaydı ve alyansı yoktu. Evli olup olmaması umurunda değildi. Aklına kendini cezalandırdığı geldi ve bunu bir kenara itti.

Hata yapmaktan bıkmıştı. Bir kadının vücudunda nasıl hareket edeceğini en az lodos kadar iyi bilene kadar karısına dönmeyecekti.

Barmaid ona yakalanmış bir balık kadar kolay geldi, kalabalığın arasından süzülerek adamın yayılmış bacaklarının arasında durdu, dökülmüş bira ve sıcak kadın kokuyordu. Gülümsemesinde neşeli bir şehvet vardı.

Elini adamın kalçasında gezdirdi. Kendisine her zaman hiçbir kadının onun rütbesine karşı koyamayacağını ve bu nedenle bir tekliften yararlanamayacağını söylemişti. Şimdi düşüncesinin hatalı olduğunu fark etti. Bu kadın onun rütbesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. İsteddiği şey okşadığı kalın kaslardı. Daha derinden gülümsedi. "Benim adım Elsa," dedi parmakları içeri doğru kayarken.

"Gowan." Barın arkasına yaslandı ve onun dilediğini yapmasına izin verdi.

"Düşünceli bir tipsin, değil mi?" diye nefes aldı. "Bunu sevdim. Büyük ve düşünceli."

Parmakları adamın kasıklarına doğru kayd ve adamın eli içgüdüsel olarak dışarı fırladı, okşamasını durdurdu.

"Burası biraz halka açık," dedi gülümsemesi genişleyerek. Bu gülümsemenin onun rütbesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Biraz spor yapmak için yukarı gelmek ister misin?" dedi, eğildi ve kulağını ısırdı. İri göğüsleri adamın göğsüne değiyordu. "Kendime biraz zaman ayırabilirim." Onu öpmek için başını çevirdi ve adam geri çekildi.

"Öpüşmek yok."

"Belki fikrini değiştirebilirim," dedi Elsa kıkırdayarak.

Ayağa kalktı ve onun elini tuttu.

"Baba gibi, oğul gibi," diye mırıldandı yanındaki adam, tam da

Barmaid Gowan'ı tabureden çekti. Gowan ona bir bakış attı. Adam homurdandı. "Evet, gözlerinde de tıpkı senin gibi çatlak bir bakış vardı."

Bardağının üzerine eğildi ve Gowan barmen kızın Kalabalığın arasından kışını yuvarlayarak.

Otuz yedi

Edie yavaş yavaş Gowan'ın haftalarca eve gelmeyebileceğini kabullenmeye başlamıştı. Onu görmek istemiyordu. Kadın, geri dönmeye dayanamayacağı kadar mutlak bir başarısızlığı temsil ediyordu. Onun asla yatakta istediği kişi olamayacağını anlamıştı. Ya da ona doğruyu söylemesi konusunda asla güvenemeyeceğine karar vermişti.

Gözyaşlarının boğazını gıcıklandığını keşfetti. Onu alıp götürdüler. İştahlı. Tüm bunları aklından çıkarıp saatlerce çello çalmak daha kolaydı. Yay kolu yorulduğunda bile çalmaya devam etti, sessizlik istemiyordu çünkü düşünceleri yeterince gürültülüydü.

Babası bir hafta kadar sonra gelecekti. Bu arada hizmetkârlar şato ve kule arasında karıncalar gibi gidip geliyorlardı. Bardolph'tan beklenmedik bir şekilde hoşlanmaya başlamıştı. Bardolph onun bu hareketini onaylamadığını en ufak bir hareketiyle bile belli etmiyordu ama -Layla'nın dediği gibi- belki de bunun nedeni her şeyi onaylamamasıydı.

Leyla'ya kolayca not gönderebilmesi ya da Meryem'i çağırabilmesi için gün boyunca kulenin dibine bir uşak yerleştirdi. Ve günde iki kez ziyarete geliyordu. Bir sabah ona uşakların kuledeki iki saatlik nöbetleri yüzünden bir tartışma çıktığını söyledi.

"Neden?" diye sordu.

Bardolph'un ağızı büzüldü. "İskoçlar cahil değildir, Majesteleri.

Seni çalarken dinlemek istiyorlar."

Daha sonra Layla ona kulenin penceresinin altında sık sık bir grup olduğunu ve bu grubun her geçen gün büyüdüğünü söyledi.

Böylece Edie'nin ilk seyircisi oldu. Hiç ses çıkarmadılar, o da görmezden geldi.

Onları, bütün bir parçayı çalmasına izin vermeden önce tatmin olana kadar birkaç ölçü üzerinde tekrar tekrar çalışarak.

Bir gün Layla'nın nefes nefese seslendiğini duydu ve kapıyı açtı.

Pencereden. Üvey annesi elindeki mektubu sallayarak tepeden aşağıya doğru koşuyordu.

"Ne oldu?" Edie aşağı seslendi.

"Baban," diye nefes nefese kaldı Layla. "O geliyor!"

"Evet, gelmesini ben istedim." Bunu söylerken bile Edie'nin kalbi ayaklarının dibine iniyordu. Elbette onu alıp götürecekti. Onun istediği de buydu.

"Hayır, hayır, mektubunuzdan haberi yok gibi görünüyor!" Layla sayfayı düzleştirerek ağladı. "Seninki geldiğinde o çoktan gitmiş olmalı. Beni özlediği için geldiğini söylüyor!" Yüzü parlıyordu. "Sadece üç ya da dört gün uzaklıkta."

"Ne kadar harika! Susannah'yla tanıştığı için çok mutlu olacak."

"Evet," diye nefes aldı Layla. Sonra dehşetle kendine baktı. "Daha da tombullaşmışım!"

Edie güldü. "Harika görünüyorsun." Layla pembe, kıvrımlı bir kadın gibi görünüyordu.

Kızını ve kocasını seven ve Winifred adındaki metresler hakkında hiçbir endişesi olmayan genç bir başhemşire.

Layla mektubu tekrar okuyordu. "Beni eve götürmeye geliyor."

bir damla gözyaşını sildi. "Ben gidene kadar beni ne kadar çok sevdiğini fark etmediğini söylüyor." Edie başını pencereden içeri çekti ve merdivenlerden aşağı koştu.

"Tanrım," diye bağırdı Layla, Edie kulenin kapısını açarken, "ya fikrini değiştirirse?"

"Yapmayacak," dedi Edie. "Babam sana tapıyor, Layla. Bunu anlaması biraz zaman almış olabilir ama anlıyor."

"Hep birlikte eve gidebiliriz," dedi Layla. "Bu bir rüya gibi." Mektubu göğsüne bastırdı. "Seni bulmaya gelmeden önce mektubu on kez okudum, çünkü inanamadım. Ama onun yazdığını biliyorum. Ciddiydi."

"Öyle," dedi Edie başını sallayarak.

"Winifred diye biri olmadığını ve hiçbir zaman da olmadığını söylüyor. Bunu umursayan tek kişi olmak çok kötü hissettirdi," dedi Layla burnunu çekerek. "Diğer kişinin sizi sevmek yerine hor gördüğü bir evlilikte olmaktan daha kötü bir şey yoktur."

Edie'nin kalbi müthiş bir şekilde çarptı ve sonra yeniden atmaya başladı.

"Canım, seni kastetmemiştim," diye bağırdı Layla. "Her konuda çok cesursun!" Son günlerde Gowan'ı incelemek için saatler harcamışlardı. Layla ondan nefret ediyordu. Edie ona hayal bile edemeyeceği kadar çaresizce aşık olduğunu hissediyordu. Gecelerini dönüşümlü olarak ağlayarak ve şehvetli bir sersemlik içinde uyanarak geçiriyor, onun için cello çaldığı geceyi yeniden yaşıyordu.

Onu o kadar samimi bir şekilde öpmüştü. O da onu aynı şekilde öpebilirdi. Rüyalarında parmakları onun vücudunun her santimini sıyrıyordu.

Yatakta oldukları zamanın büyük bir kısmında gözleri kapalıydı. birlikte, ama yeterince görmüştü. Nerot'un Oteli'nde yataktan kalkıp ona doğru döndüğü zamanki görüntüsü aklına gelip duruyordu. Saf gücü ve güzelliğiyle vücudunun kıvrımı

Kaçınılmaz olarak, onun kara gözlerinin kendisine bakışını hatırlayacaktı, sanki dünyada istediği her şey oymuş gibi. Ve sonra gözyaşlarına boğulurdu.

Tam o sırada Bardolph patikayı dönerek yanlarına geldi. "Eminim Leydi Gilchrist size söylemiştir," diye uşağa bilgi verdi Edie, "babam birkaç gün içinde burada olacak. Sanırım uşağıyla birlikte seyahat ediyor."

Bardolph eğildi. "Lord Gilchrist için bir oda hazırlayacağım."

"Sadece birkaç gün kalacağız. O dinlendiğinde hepimiz gideceğiz. İki arabaya daha ihtiyacımız olacak; biri çellom için, diğeri de hizmetçilerimiz ve Susannah'nın dadısı için."

Faktörün yüzünde ilk kez gerçek bir tepki görmüştü. Gözleri karardı ve tüm yüzü gevşedi. "Ne?"

Bir kaşını kaldırdı. "İyi misin, Bardolph?" Kendini toparlayarak başını eğdi.

"Bence iki değil, üç arabaya daha ihtiyacımız olacak," diye araya girdi Layla. "Benim bir sürü valizim var ve Susannah'nın geride bırakmak istemeyeceği bir sürü oyuncağı var."

Edie buna gülümsedi.

"Köy," dedi üvey annesi suçlulukla. "Bir öğleden sonra ziyaret etmek için çok güzel bir yer. Susannah'nın yeni elbiselere ihtiyacı olduğuna karar verdiğimde, orayı ziyaret etmek terziyi bize çağırmak kadar kolay olmaya başladı."

Edie, Bardolph'a dönerek, "Eğer ayırabilirseniz üç araba," dedi. "Londra'ya ulaştığımızda elbette onları doğrudan geri göndereceğiz."

Bardolph yıpranmış bir parşömen parçası gibi tuhaf bir renge bürünmüştü.

"İyi olduğunuzdan emin misiniz?" diye tekrarladı.

"Evet, Majesteleri," dedi, son zamanlarda duymadığı o alaycı ses tonuyla.

Kadın başını salladı ve adam hızla patikaya doğru yürüyerek oradan ayrıldı.

Layla, "Tam bu adamın insana dönüştüğünü düşündüğüm anda sürüngen tarafını gösteriyor," diye yorum yaptı. "Yine de söylemeliyim ki, hiç bu kadar çok çalışan birini görmemiştim. Şafakta kalkıyor ve hiç uyumuyor."

Yağmur yeniden başladı, sadece şakır şakır yağıyordu. Edie, Layla'yı içeri çekti ve merdivenleri tırmanmaya başladılar. "İskoçya'nın bu kadar nemli olduğu kimin aklına gelirdi? İngiltere'nin yağmuruyla ünlü olduğunu sanırdım ama hayatımda hiç bu kadar çok su görmemiştim."

"Kuleniz çok rahat," dedi Layla. "Çocuk odasının zaman zaman ne kadar soğuk olduğunu görmelisin. Susannah'nın oyuncaklarının çoğunu başka bir odaya taşıdım. . ." Edie kendini bir arabaya binerken hayal etmeye çalışırken o konuşmaya devam etti. Kuleden, Bardolph'tan, şatoyu dolduran hizmetkârlardan ayrıldığını. Ve Gowan'ı.

Geri dönmeye ya da bir mesaj göndermeye bile tenezzül etmemiş olması durumu daha da kolaylaştırıyordu. Eğer sorun çözücü kocası evliliklerini çözmek isteseydi ...

Geri dönecekti. Layla Gowan'a tamamen sırt çevirmişti; sürekli başka bir adamın geleceğini söylüyordu. Ama Edie ne zaman böyle bir şeyi hayal etmeye çalışsa, Gowan'ın gözlerini ve eskiden ona nasıl baktığını görüyordu.

Gerçek ruhuna ağır geliyordu: Gowan'dan başka hiçbir erkeği sevmeyecekti. Bu yüzden onun için müzik olmalıydı.

Otuz sekiz

Eve dönme vakti gelmişti. Göl yağmurdan kırbaçlanmış, kenarları acımasız bir rüzgâr tarafından köpürtülmüştü. Gowan dalgın dalgın, bütün bu su Ovalar'a akıyor olmalı, diye düşündü. Bunun bir önemi yoktu. Glaschorrie'yi çevreleyen köyler için tahliye planları hazırды ve Bardolph gerekirse bunların uygulanmasını sağlayacaktı. Ertesi sabah yola çıkacaktı.

Kapı açıldı ve Gowan başını kaldırdı. Günlük rapor gelmişti. Bardolph bu hafta Edie ya da Susannah, hatta Leydi Gilchrist hakkında tek kelime bile yazmamıştı ama yine de onu Layla olarak düşünmeye başlamıştı. Kendisini bir erkekten daha aşağı gördüğünü bilse bile Layla'dan nefret etmek zordu. Edie'nin "O benim için bir anne gibidir," diye hıçkırdığını duyuyordu. Annesine söylediği için onu kınayacak mıydı?

O sırada bu kelime öfkesini daha da artırmıştı. Ama annelerden nefret etmek mantıksızdı ve o da bunu biliyordu. Aptalcaydı, gerçekten.

Bardolph'un raporunu okuduktan sonra Gowan, raporu Craigievar'dan getiren seyisi çağırdı. Adam, şatodaki herkesin düşesin müziğinden başka bir şey konuşmadığını bildirdi.

Gowan kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Koridordan duyuyorlar mı?"

Damat geri dönmeden önce şatoda sadece bir saat kadar kalmıştı. Ama anladığı kadarıyla Majesteleri her öğleden sonra şato dışında bir yerde resital veriyordu. Nehrin aşağısında, diye düşündü. Boş olan herkes dinlemeye gidiyordu.

Edie hizmetkârları için resitaller düzenliyordu. Kendi uşaklarının onu bacaklarını çellosunun iki yanına açmış, gözlerini kapatıp müzikle birlikte sallanırken gördükleri fikri ... Bu, göğsünde büyük bir acıya yol açtı.

Bu yeni bir duygu değildi. Bir gece, altı ya da yedi yaşlarında bir çocukken, babası kolunu yakalamış ve o kadar sıkı kavramıştı ki, Gowan babasının önünde en ufak bir zayıflık bile göstermemesi gerektiğini bilmesine rağmen ağlamaya başlamıştı. Bu manzara Dük'ü çileden çıkarmıştı. Onu daha sıkı kavradı, derisini öyle bir büktü ki Gowan haykırdı ... ve sonra köpeği, cesur, sadık Molly havladı, havaya sıçradı ve dükün yanağını ısırды. Sadece bir sıyrıktı ama tam olarak iyileşmedi ve Dük Hazretleri öldüğü güne kadar bu yara izini taşıdı.

Gowan, babasının Molly'yi arka ayaklarından tuttuğu anı asla unutmadı. ve onu azgın nehre doğru fırlattı. Bir an için başını gördü ve sonra gitmişti.

Ertesi gün saatlerce nehirde yürümüşü. Bardolph o sırada genç bir uşaktı ve varise göz kulak olmakla görevlendirilmişti. Yürüdüler ve yürüdüler; Bardolph asla geri dönmelerini önermedi ve Gowan'ın ağlayarak tökezlediği gerçeği hakkında tek kelime etmedi.

Onu hiç bulamadılar. Denize doğru sürüklenmiş olabilir. Bir yerde kıyıya vurmuş olabilir. . .

Yine de buna inanmadı. Peri masallarına inanmakta iyi değildi, o yaşta bile. Başının aşağı indiğini görmüşü ama yukarı çıktığını görmemişti.

Hatırası sanki dün yaşanmış gibi acıyı geri getirdi, ama insanın karısını bir köpeğe benzetmesi elbette saygısızlıktı. Molly

cesur, aptal bir yaratıktı. Onu sevmiş ve ona sadık kalmıştı. *Onun* olmayan ve asla da olamayacak olan Will-o'-the-wisp karısıyla hiçbir benzerliği yoktu.

Yine de ele geçirilmiş bir adam gibiydi. Edie'nin ne yaptığı ya da yapmadığı önemli değildi. Onu seviyordu. Sanki bir parçası, hayati bir parçası, sadece bir odaya girip onu göremediği için kopmuştu.

O yağmur damlalarıyla kaplı pencereye doğru dönerken uşak kapıyı tekrar açtı. "Majesteleri, Bay Bardolph'tan acil bir mektup var."

Gowan'ın saç diplerinden ayak bileklerine kadar bir elektrik şoku yayıldı. Ölüm dışında hiçbir şey acil değildi.

Ölüm her zaman acildi.

Mektubu o kadar hızlı yırttı ki kağıdın bir köşesi yırtıldı ve yere düştü. Mektubu okudu. Tekrar okudu, üçüncü kez okudu. Bardolph yanılıyor olmalıydı. Edie onu *terk* edemezdi. Ne düşünüyordu ki? Onu terk edemezdi. Onlar evliydi.

Emin olmak için *onu* terk etmeyi düşünmüştü. Ama bu fikir şatodan yirmi dakika sonra buharlaşıp uçmuştu. Daha ilk gece, Highlands'e giderken bir handa yatarken bile, şatoya dönüp onu yatağına alması için yalvarmamak için tüm iradesini kullanmıştı.

Dikkati tekrar elindeki kâğıda döndü. Layla, Susannah ve Edie gidiyorlardı. Ailesi. *Hayır*. Mektubu yere fırlattı ve odadan çıktı.

Kâhyası bir süre sonra eğilerek, "Elbette majesteleri," dedi. "Arabalar sabah erkenden hazır olacak."

Gowan pencereden dışarı baktı. Hâlâ öğleden sonraydı ama gökyüzü çirkin bir griye bürünmüştü. "Ben artık gidiyorum."

Uşak gözlerini kırptırdı. "İki saat içinde bir araba hazırlayabilirim. . . bir saat . . . uşağınız olmadan?" Son kısmı ciyaklayarak söyledi ama Gowan çoktan koridorda ilerlemeye başlamıştı.

Yol boyunca atları vardı. Sürekli at sürüp at takası yaparsa, aşağı yukarı otuz saat içinde Craigievar'a varabilirdi.

On beş dakika sonra, sıcacık giyinmişti ve ahır ustasının eyeri kontrol etmesini sinirle izliyordu. "Yağmuru sevmez," diye öğüt verdi adam. "Ürkebilir, bu yüzden yerinize dikkat edin, eğer söylememde bir sakınca yoksa, Majesteleri."

Aklı vardı. Hiç attan düşmedi. Asla. Her şeyin bir ilki vardır.

Üç gün sonra Edie sonunda pes etti ve Bardolph'a dükü ayrılacaklarından haberdar edip etmediğini sordu. Bardolph, Gowan'ın yokluğunun devam etmesini onaylamadığını bir baş hareketiyle ifade etmeyi başarmıştı ki bu garip bir şekilde teselli ediciydi.

Ertesi sabah, tepeden kuleye kadar toprak süngerimsi bir hal almış, nehir genişlemiş ve hızlanmıştı. Artık şişman, tembel bir yılan değildi: şimdi koşuyordu - bir amaçla. Mırıltısı yüksek sesli bir sohbete dönüşmüştü ve çellosu, sanki nehir kontrpuan çalıyormuş gibi müziğin içinden geçiyordu.

Lord Gilchrist'in arabası öğlen saatlerinde şatoya yanaştı. Edie onu kuleden gördü ama Layla ve babasının yalnız kalmaya ihtiyacı olduğuna karar verdi. Hazır olduklarında ona geleceklerdi. Babasının da Susannah'yı kendisi ve Layla kadar sevmesi için küçük bir dua ekledi.

Birkaç saat sonra kahkahalar duydu ve pencereden dışarı baktı. Üçü de patikadan aşağı doğru yürüyorlardı. Susannah Kont'un elini tutmuş, yanında küçük bir mantar gibi sallanıyordu.

Sonunda mutluluğu sorgulamasına gerek kalmamıştı. Layla'nın yüzü parlıyordu, Lord Gilchrist'inki de öyle.

"O üzgün," diye fısıldadı Layla, bu sırada Edie'nin babası Susannah tellerden bir çocuk şarkısı olan *Frère Jacques*'ı kopardı ve küçük kıza bu şarkıyı söylemeyi öğretti. "Özür diledim ve bunu yapmak istemediğimi söyledim."

diğer erkeklerle flört etmek. Ve o benim sevdiğim ve seveceğim tek erkekti. Ve o ..."

Edie onu bir öpücükle durdurdu. "Bu ikinizin arasında, sevgilim." Layla onu kollarına çekti. "Sen benim en iyi ve en bilge arkadaşısın."

Bir süre sonra dördü birden kaleye geri döndüler. Patikadan yukarı çıkarken Susannah Layla'yı öne çekti ve Edie'nin babası sessizce, "Çok üzgünüm canım. Kinross'un teklifini kabul ederek korkunç bir seçim yaptım."

Edie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Hayır, yapmadın. Onu seviyorum."

Başını iki yana salladı. "Eve dönüyorsun ve kralın kendisiyle konuşmak zorunda kalırsam bu evliliği feshettireceğim. Kralın kendisiyle konuşacağım. Sanırım isteklerime saygı gösterecektir."

"Yolculuktan sonra dinlenmelisin," dedi Edie, Gowan'ın hâlâ gelebileceğine, onu bir kez daha görebileceğine dair yersiz umudunu bastırmayı başaramadan. "Arabada dinlenebilirim," diye cevap verdi babası. "Eve gitme vakti geldi, Edie."

Yüreğini sızlatsa da başını salladı. Bir kuleye kapanmak, kapıyı çalmaya tenezzül etmeyen kocaya karşı barikat kurmak aptalcaydı.

Erken bir akşam yemeğinden sonra kuleye döndü ve kapıyı hiç gelmeyen bir adama karşı kilitleti, kurşuni bir yorgunluk hissiyle kendini merdivenlerden yukarı çekti. Layla ve babası göz kamaştırıcı derecede mutluydu. Belli ki konuşmuşlardı, *gerçekten* konuşmuşlardı. Dahası Edie, Susannah'nın onları bir tutkal gibi birbirine bağlayacağını hissediyordu. Layla'nın huzursuzluğu gitmişti ve gözleri mutlulukla ışıldıyordu.

Yağmur cevapsız bir ses gibi pencerelerine vuruyordu, sonunda pencereleri serin havaya açtı ve yatağına girdi. Saat daha sekizdi ama denize doğru akan nehrin sesini dinleyerek uykuya daldı.

Otuz dokuz

Gowan akşam dokuz sularında atını ahırlara sürdü ve dizginleri uykulu bir seyise vererek attan indi. Kaleye mutfaktan girdi, böylece Bardolph'a haber verecek olan uşaklar tarafından görülmeyecekti.

Büyük fırın ateşleri gece için yakılmıştı ve yarık gözleri ocaktan sarı sarı parlayan mutfak kedisi dışında kimse kıpırdamadı. Gowan bir lamba kapıp yaktı, sonra hizmetkârların merdivenlerinden çıkıp koridor boyunca ilerledi. Kendi yatak odasına değil, onunkine.

Kapıyı iterek açtığında odanın tamamen karanlık olduğunu gördü. Perdeler çekiliydi ve şömine soğuktu. Tüm oda soğuktu, çok soğuktu. Ve boştu. Hatta sanki uzun zamandır kimse yaşamamış gibi boş kokuyordu. Lambayı şöminenin üzerine koydu ve elinin titrediğini kayıtsızca fark etti. Midesinde mide bulandırıcı bir korku filizlendi. Ne gördüğünü anladığında korkunç bir an boyunca öylece durdu.

O gitmişti. Yatak soyulmuştu ve oda boştu.

Odada tek bir nesne kalmıştı: şiir kitabı. Ruhu acıyla kükredi ve midesi kusacakmış gibi çalkalandı. Yürüdü, o lanet kitabı aldı ve cebine koydu.

Yine de Bardolph'un gönderisinin Highlands'e ulaşmasından bu yana geçen günleri hesaplamıştı. İngiltere'ye gitmeden önce onu yakalayabilmeliydi. Ama birkaç saat önce bu odadan çıkmamıştı. Ocağın üzerinde toz vardı. Gideli günler olmuştu.

Yüzü kaskatı kesilmiş bir halde odadan çıktı. Zemin kata ulaştığında, iki uşak sandalyelerinden fırladı, yüzlerinde endişe okunuyordu.

"Düşes ne zaman gitti?" diye sordu, sesi yeni, öfkeli temposuyla hırslayarak çıkıyordu.

Biri bön bön baktı; diğeri, "Gitmek mi, Majesteleri, gitmek mi?" dedi. Onlar aptaldı.

"İngiltere'ye ne zaman gitti?" Sesi bir feryada dönüştü. "Karım beni ne zaman terk etti?"

Edie rüyasında Glaschorrie Nehri'nin gürültüsünün onu çağırdığını gördü. Bunun imkânsızlığı onu uyandırdı: Nehir onu ismiyle çağırıyor olamazdı. Ama uyanıkken bile adını tekrar duydu. Pencereye gitti. ve dışarı eğildi. Gece çökmüştü ve biraz tükürüyor olsa da yağmur oldukça azalmıştı. Gowan onun altında, karanlıkla çevrili bir şekilde duruyordu.

Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Kapı kilitli!" diye bağırdı ona. "Aşağı gelip beni içeri alabilir misin?"

Edie kendini toparladı. Kendini bu an için hazırlamıştı; ne söyleyeceğini biliyordu. "Gecenin bir yarısı seninle konuşmayacağım, Gowan," diye seslendi aşağıya. "Yatağına git ve sabah ben gitmeden önce konuşalım."

"Edie. Beni terk etmek isteyemezsin." Cümleyi bağırarak söylememişti ama Edie her kelimesini net bir şekilde duymuştu. Demek böyle olacaktı. Sahip olduğu şeyin elinden kayıp gittiğini düşünene kadar onunla konuşmayı umursamadı. Bardolph'un mesajı onu gelmeye ikna etmiş olmalıydı.

"İyi geceler, Gowan."

"Benimle konuşmadan İngiltere'ye dönmeyi mi planlıyordun?" Ağlayacak gibi hissetmeseydi, adamın sesindeki inançsızlık onu güldürebilirdi.

"Dönmeyi seçmiş olsaydınız, geçtiğimiz iki hafta içinde herhangi bir zamanda konuşabilirdik."

"Geri dönecektim; bunu biliyordun. Düşündüm ki Konuşabileceğimizi düşünmüştüm, Edie. Gerçekten konuşuruz."

"Pekala," dedi Edie, hayal kırıklığı onu bir kurşun gibi yere mıhlamıştı "Bir dahaki sefere karınla konuşmak istediğinde, Gowan, ona akşam yemeğinde bir saatten fazla zaman ayırman ve mülklerinden zaman ayırabildiğinde ziyaret etmen gerekecek. Bu senin bir *sonraki karın olacak*."

"Başka bir eş istemiyorum!"

Elbette sabah onunla konuşmadan kaçamazdı. Bir evliliğe, onlarınki kadar kısa ve çalkantılı bir evliliğe bile saygı gösterilmesi gerekiyordu. "Sabah konuşacağız. Eminim babam Londra'ya dönüş yolculuğumuzu başka bir güne ertelemeyi kabul edecektir."

"Beni terk edemezsin!" Sesi nehrin sesini bıçak gibi kesiyordu.

Edie buz gibi ıslak parmaklarını pencere pervazından ayırmak için zorladı. "Her şey bitti, Gowan. Ben gidiyorum." Pencereyi kapattı. Ve kilitledi.

Gowan kuleye baktı. Kadın reddetmişti. Bütün vücudu yediği dayaktan, saatlerce at sürmekten, attan düşmekten ve hendeğe düşmekten dolayı ağrıyordu. Atı kaçırmıştı ve kaburgalarını bağlatabileceği ve başka bir binek satın alabileceği bir köye varmadan önce bir saat yürümüştü - hayvanın değerinin yaklaşık üç katı. Sonra kaburgalarına aldırmadan beş saat daha at sürmüştü.

Ama Edie önce kapıyı, sonra da pencereyi kilitlemişti. Bir dakika sonra pelerinindeki suyu bir köpek gibi silkeleyerek şatoya geri döndü. O

merdivenlerden yukarı çıkıyordu ki Layla'nın üzerine yürüdü. Kısa bir süre durdu, ağzı açık kaldı.

"İyi akşamlar," dedi, omurgasından aşağı bir aşağılanma çizgisi iniyordu. Bu kadın biliyordu-

Bu düşünce onun gözlerindeki bakışla yok oldu. "*Sen!*" dedi, parmağını onun göğsüne saplayarak. "Seninle konuşmak istiyorum."

Layla onun önünden çalışma odasına girerken bir meşale gibi yanıyordu.

"Kocamın size söyleyecekleri var," dedi ve kapıyı arkalarından kapatırken kocasına dönerek yüzünü ona döndü.

Bir koca olarak yetersizlikleri herkes tarafından biliniyor gibiydi.

"Ne cüretle," diye bağırdı Leyla, "ne *cüretle* karına böyle aşağılık bir şekilde davranırsın!" Bir intikam meleği gibi ona doğru ilerledi. "Bu kadar sevgili ve sevgi dolu birine nasıl böyle utanç verici şeyler söylersin? Sen aşağılık bir adamsın Kinross. Aşağılık!"

Sanki Yunan Öfkelerinden biri çalışma odasına girmiş gibiydi: Onu eski bir tanrıçayı inceler gibi şaşkınlıkla inceledi. "Edie ve benim konuşacak çok şeyimiz var."

"Bu yetersiz bir ifade."

"Evliliğimde oynadığınız rol için minnettar olmadığımı belirtmek isterim" dedi.

Gözlerinden bir suçluluk titreşimi geçti. "Edie'ye asla böyle bir şey öğretmemeliydim. Özür dilerim."

"Yardımcı olmadı," dedi, kelimelerini dikkatle seçerek. "Ama düşünmek için zamanım olunca Edie'nin seni annesi olarak gördüğünü fark ettim. Onunla yeni bir ilişki kurabileceğimize eminim-"

"Seni aptal!" Layla'nın aşağılayıcı sesi onun sözünü kesti. Hissettiği pişmanlık her ne ise, açıkça tükenmişti. "Ona ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Tartıştık," diye cevap verdi Gowan, içindeki öfke yeniden alevlenmişti. "Bu evlilikte duyulmamış bir şey değil, Leydi Gilchrist. Siz de bazı şeyler yaşadınız

zorluklar."

"Kocam ve ben birbirimize *asla* senin Edie'ye söylediğin şeyleri söylemedik. İnanın bana, Jonas istese beni kendime duyduğum saygının her zerresinden mahrum bırakabilir. Ama bunu sadece beni sevdiği için değil, aynı zamanda *iyi* bir adam olduğu için de *asla* yapmaz."

Gowan konuşmadan önce bir an sessizlik oldu. "Ne cüretle Bana böyle bir şey söyle!" diye bağırdı, medeniyetin tüm görünüşü onu terk etti.

Hiç irkilmedi bile, sadece kollarını göğsünde kavuşturdu ve küçümseyen bakışlarıyla ona baktı. "Şimdi Edie'nin tarif ettiği adamı görüyorum. Öfkenle beni korkutamazsın. Benim de hatalarım var. Ama senin Edie'ye yaptığını milyon yıl geçse de hiçbir insana yapmam. *Asla*."

Kadının söyledikleri sonunda Gowan'ın saf öfke sisinin içinden süzülüp geldi. "Sen neden bahsediyorsun be? Sanki ona vurmuşum gibi konuşuyorsun. Ben Edie'ye hiçbir şey yapmadım!"

Gözleri onunkilere dikilmişti. "Öyle mi? Hiçbir şey yapmadın mı? Ardında bıraktığın, kendine saygısı kalmamış, bir anne ve bir sevgili olarak başarısız olduğuna ikna olmuş kadın senin eserin değil miydi? Çünkü bence öyleydi!"

Ona baktı.

"Orgazm olmuş gibi davranmış olabilir; ne olmuş yani? Sen o kadar habersizdin ki fark etmedin. Daha büyük suç nerede?"

Gowan'ın kendisine söylemediği hiçbir şeyi söylemiyordu.

"Seni aptal," dedi Layla. "Seni alaycı, aşağılık-"

"Kendini tekrar etmeye başlıyorsun."

"Hayatının ilk orgazmından sonra ona iğrenç bir şey yapmış gibi hissettirdin. Yatakta başka ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yokken ona krep gibi yattığını söyledin. Şimdi kendini aptal gibi içmeden *asla* zevk alamayacağını düşünüyor - çünkü ona öyle söyledin! Daha da kötüsü, onu bir kadın olma yeteneğine sahip olmadığına ikna ettiniz.

Anne-Edie! Bunu tanıdığım en sevgi dolu, en verici insanlardan biri olan Edie'ye söyledin."

"Bana bir mektup yazmış ve çocuk istemediğini söylemişti." Ama bunu söylerken bile bunun tam olarak doğru olmadığını hatırladı: hemen çocuk istemediğini yazmıştı. "Ve Susannah'yla tanıştığında, bu çok açıktı..."

"Seni *aptal!*" Layla bağırdı. "Susannah benim; Edie'nin şansı bile yoktu. Hiç bebek kucağına almamıştı, bunu biliyor muydun? Babası onun başka çocuklarla oynamasına izin vermiyordu; bu yeteneğini korumak çok önemliydi. Susannah'yı zamanla kazanabilirdi ama hayır, tartışmaya bile gerek duymadan çocuğu vermek zorunda kaldınız! Sonra da karınızı yerde ağlarken bıraktınız, onu kadın yapan her şeyi elinden aldınız."

Gowan'ın dudakları uyuşmuştu. Sessizce ona baktı.

Yaklaştı ve parmağını tekrar adamın göğsüne soktu. "Sonra da hasarlı mal aldığın için üzgün bir şekilde odadan çıkıp gittin. Sanki *sen*, sıkıcı, aptal, aşağılık bir bürokrat, Edie'nin eteğinin kenarına dokunacak kadar iyiymişsin gibi. *Sen ki* çellonun ne olduğunu bile bilmiyordun."

Gowan konuşamadı.

"Sen bir cahilsin," dedi Layla, adam karşılık vermeyince sesi alçaldı. "Tüm İngiltere'nin en güzel, en sevgi dolu kadınıyla evlendin -evet, İskoçya'nın da- ve yatakta ne kadar yetersiz olduğunu anladığında onu suçladın. Sana bir şey söyleyeyim, Dük." Bir dürtme daha.

Sanki zor nefes alıyormuş, ciğerlerine sadece kavurucu hava ulaşıyormuş gibi hissediyordu.

"Edie'den önce yatağınıza giren kadınlardan *yetersiz* kelimesini duymamış olmanızın tek nedeni unvanınız. İşte bu kadar. *Edie'nin* zevk almaktan aciz olduğunu düşünerek kendini kandırma. Sorun sizsiniz.

Peki ya onu kıyasladığın o tatmin olmuş kadınlar?" Öfkesinden masayı tokatladı. "Her biri sana yalan söyledi."

Gowan belli belirsiz, Edie'nin üvey annesine deneyimsizliğinden hiç söz etmediğini fark etti. Bunun bir önemi yoktu.

Layla'nın alt dudağı titriyordu. "Onu sokak pazarından aldığın bir porselen parçasıymış gibi parçaladın ve sonra onu paramparça bir kalple bıraktın. Sen gittiğinden beri tek yaptığı çellosunu çalmak - çünkü onu iyi olduğu tek şeyin bu olduğuna inandırdın. O kadar çok kilo verdi ki verem olmuş gibi görünüyor. Berbat bir anne olacağına ve hiçbir erkeğin onu sevmeyeceğine inanıyor. Muhtemelen yatakta hiçbir zaman zevk alamayacak, çünkü sen iğrendiğini gösterdin. Seni aşağılık herif..." Ama şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ve sözlerinin geri kalanı kaybolmuştu.

Gowan hareket etmedi. Kadının çizdiği portre o kadar çirkindi ki, bembeyaz kesildiğinin farkında olmadan olduğu yere çakılıp kalmıştı.

Layla bir elini masaya dayamış, başı öne eğik, ağlıyordu. Kapı açıldı. Bir saniyelik bir duraksama oldu ve Lord Gilchrist hemen onun yanından geçti. Layla'yı kollarının arasına aldı ve Gowan onun başını omzuna yaslarken bir şeyler mırıldandığını duydu. Görünüşe göre Gilchrist'ler yine bir aradaydı ama bu onun umurunda değildi.

Bunu Edie'ye o mu yapmıştı? Ne yapmıştı? Anılarını gözden geçirmeye başladı. Birdenbire, Edie'nin çocuklar konusunda yeteneksiz olduğunu söylediğinde gözlerinde beliren dehşet ifadesini, Susannah'yla denediğini ısrarla söylerken ağlayışını, gözlerindeki sessiz kederi hatırladı.

Babasının krepler hakkındaki iğrenç yorumunu bağırarak söylediğini hatırlıyordu, ama bunu ona uygulamak istememişti. Kız onun ellerinde canlı bir alev gibi dönüyor, sesindeki her tını ile onu çılgına çeviriyordu.

-

Onu iğrendirmiş gibi mi hissettirdi?

Lord Gilchrist karısını şefkatle bir sandalyeye oturttu, döndü ve Gowan'ın çenesinin altına öyle sert bir darbe indirdi ki, Gowan yana dönüp sol kolunu korumaya vakit bulamadan devrilmiş bir ağaç gibi yere yığıldı. "Bu kızım için," diye hırladı Gilchrist, onun üzerinde durarak. "Bunu iptal ettiremeyeceğimi sanma, çünkü ettirebilirim. Krala, lanet olası bir İskoç'un kızını birkaç hafta içinde bir gölgeye dönüştürdüğünü söyleyeceğim. Onun çeyizini de saklayacağını sanma. Ve *sakin* bir sonraki eşini aramak için bir İngiliz balo salonuna gitme. Ülkedeki her erkeğin kızını seninle evlendirmektense Amerika'ya göndermeyi tercih edeceğinden emin olacağım."

Gowan'ın vücudu bir başka sert darbeye daha maruz kaldığı için çok acıyordu.

Gilchrist karısını odadan çıkarırken yüzey -zemin hendekten biraz daha iyi olmasına rağmen- sadece belli belirsiz farkındaydı.

Sadece acı değildi. Edie'yi soyup soğana çevirdiği bilgisiydi. Haysiyetinden, kendine olan saygısından. Dünyada sevdiği tek insanı incitmişti. Onu *mahvetmişti*. Onu aldı.

Kasvetli gerçek, yakıcı fiziksel acıyla birlikte nabız gibi atıyordu. Sol kolu, parmak eklemlerinden dirseğine kadar uzanan sıcak bir demir çubuk gibiydi. Kaburgalarının etrafındaki bağ, onları nefes alamayacağı şekilde sarsılmaktan korumamıştı.

Bardolph odaya girdiğinde henüz oturur pozisyona gelmeyi başarmıştı. Gowan derin bir nefes aldı ve çatlamış kaburgaları ani bir ateşle parladı. "Kalkmama yardım et," dedi kısaca.

Ayak sesleri ona doğru gelince başını kaldırıp baktı. Bardolph'un kendisinden sadece on yaş büyük olduğunu düşünmezdi; her zamanki çatık kaşları onu otuz yaş daha yaşlı gösteriyordu.

Ama şimdi Bardolph'u gerçekten onaylamazken hiç görmediğini fark etti. Faktörü, "Ben gidiyorum," dedi ve Gowan'ın kalkmasına yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadan ona baktı. "Bunu bir ihtar olarak kabul edebilirsin."

Gowan sol elini kullanmadan ayağa kalkabilmek için sağ eliyle destek almıştı. Bardolph öne çıktı ve Gowan'ın elini altından çekip tekmeledi. Gowan tekrar yere yığıldı, dudaklarından boğuk bir inilti kaçtı.

Bardolph ondan kendisinden nefret ettiği kadar nefret edemezdi.

"Bunu yapmak istememiştim," dedi Gowan, önündeki sandalyenin ayaklarına sabit bir şekilde bakarak. "Onu seviyorum."

Sessizlik.

Bardolph'un hâlâ orada olduğundan bile emin değildi. Belki de böbreklerine tekme atmak için doğru anı bekliyordu.

"Onu çok seviyorum." Gowan'ın sesi kırıldı ve o zamandan beri ilk kez Molly'nin sel sularının altında kaybolduğu günün ertesinde kontrolünü kaybetti. Acı çeken bir ruhun çığ çığlığıyla, "Onu daha çok seviyorum-" dedi.

Sert bir el sol kolunu kavradı ve onu ayağa kaldırdı. Acı o kadar şiddetliydi ki istemsizce bağırdı.

"İsa, Meryem, Yusuf, omzunuz çıkmış!" Bardolph haykırdı.

"Kaburgalar. Atımdan düştüm."

"Bu iki hafta uzak kalmak için yeterince iyi bir bahane değil," dedi faktörü, geri adım atıp kollarını göğsünde kavuşturarak.

Gowan arkasını döndü. "Gerçek şu ki bensiz daha iyi durumda. Babama dönüşüyorum."

"Annen babanla evlenmeden çok önce ayyaşın tekiydi. "Annen Ev halkı bunu bir hafta içinde öğrendi. Beyniniz bir yumurta kadar bozuk doğmamış olmanız bir mucize."

Gowan bunu özüksedi.

"Hâlâ bir şansın var." Bardolph'un sesi hırıltıya dönüştü. "O gitmedi. Senin için elimden geleni yaptım, seni cahil, nankör herif. O kuleyi donatarak eve dönmen için sana zaman kazandırdım. Bu lanet şatodaki her erkek onun dudaklarının bir dokunuşu için Filistin'e diz çökerek giderdi ama sen onu burada tek başına, senin için ağlarken bıraktın."

Neden kendi kapısından on adım ötede arkasını dönmemişti? Neden dünyada en çok sevdiği insanı arkasını dönerken hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bırakmıştı? Pişmanlık kalbine saplanmış bir sopaydı, kolundaki acıdan daha keskin ve şiddetliydi.

Gowan ön kapıdan çıktı, kapıyı açan uşağı fark etmedi bile.

Kuleye ulaştığında, yağmurdan korunmak için kuleye yaslandı ve her şeyi bir araya getirmeye çalıştı. Edie'yi o kadar kötü incitmişti ki, bir çocuğu sevebileceğine dair güvenini kaybetmişti; lanet kalbinin derinliklerinden yükseliyordu

-Ve bir şekilde onu zevkin pençesinde tatsız davrandığına ikna etmişti.

Yani onu terk ediyordu. Tabii ki onu terk ediyordu. Doğrudu ama çatlayan kaburgası bir uyarı çığlığı atınca sendeledi.

Edie dünyada onun için önemli olan tek kişiydi. Annesi Babası ve annesi gitmişti; onu sevebilecek kadar dertliydi ve onlara duyduğu sevgi de yok olup gitmişti. Molly gitmişti. Halaları en iyi ihtimalle samimiydi ve Layla Susannah'yı evlat edinmişti.

Ama Edie onu seviyordu. Öyle demişti ve buna inanmak zorundaydı: onu terk etmeden hemen önce söylediği o üç kelimeye inanmalıydı. Eğer onu seviyorsa, onu affedebilirdi. Düzenli hayatının ardında gizlenen karanlık bir kalp vardı ama o bunu kovuyordu.

Ona söylemek zorundaydı. O kalbi onun ayaklarına sermeliydi.

Yakınlık, birlikte keşfetmeleri gereken bir şeydi ama onun hatalı bir planı takip etme kararlılığı bunu yok etmişti. Onu memnun etmek için o kadar çaresizdi ki aralarındaki her şeyi mahvetti.

Cehaletini itiraf etseydi, kadın ona güvenilebilirdi. Birlikte bir yol bulabilirlerdi. Ama korkmuştu: başarısız olmaktan korkmuştu, babasının yaptığı gibi onu hor görmesinden korkmuştu. İşin gerçeği buydu.

Bir adım geri çekildi ve kuleye baktı. Karanlıkta uzun ve gri bir görünüme sahipti; sessiz cüssesi, eğer hikâyeler doğruysa, sevdiklerini etkilemek için boşuna çabalayarak ona tırmanırken ölen adamları kanıtlıyordu. İkinci katı geçmeyi başaran tek kişi, efsaneye göre hâlâ mazgallarda yürüyen kara şövalyeydi.

Edie uykusuna geri dönmemişti. Kanadından yumuşak bir parıltı geliyordu.

Adam gittikten sonra pencerenin kilidini açmıştı ve pencere aralık duruyordu.

Eğer adını söylerse, pencereyi ona karşı kapatır ve onu dışarıda tutardı.

Başını arkaya eğdi, böylece yağmur yüzüne vurdu. Romeo, Juliet'in penceresine tırmanmıştı, değil mi? Elbette, muhtemelen iki elini de kullanabiliyordu ve kaburgaları sağlamdı. Gowan sol elini yumruk yapmayı başardı ama acıdan başka bir şey hissetmedi. Yani bileği acıyordu: yine de emredildiği gibi yaptı.

Hızla tırmanmaya başladı ama hemen yavaşladı. Taşlar yağmurdan kayganlaşmıştı ve tırmanış beklediğinden çok daha zordu. Yarı yolda Edie'nin penceresine ulaşamayabileceği aklına geldi. Ama düşmekten başka iniş yolu yoktu. Bir düşüşten daha sağ çıkıp çıkamayacağı ise açık bir soruydu.

Bu düşünce aklına geldiğinde bile, sağ eli kaydı ve tekrar yakalamadan önce bir anlığına tüm ağırlığını sol eline verdi. Dudaklarından derin bir homurtu koptu; daha önce hiç böyle bir acı hissetmemişti. Bir saniye sonra Edie pencereden dışarı baktı.

Kirpiklerine vuran yağmur yüzünden kızın şekli bulanıklaşmıştı. Ama arkasındaki ve solundaki ateşin parıltısıyla aydınlanan yanağını görebiliyordu. Aşağıya ve dışarıya baktı.

Sonra çığlık attı. "Gowan!"

Tek bir kelime için bile nefesi yetmiyordu, onun adını bile söyleyemiyordu. "Hayır! Geri dön, Gowan. Aşağı inmeni talep ediyorum!"

Duvara yapıştı, yanağını serin ve ıslak taşa dayadı ve şunları dinledi
Karısını. Nefesini tuttuğunda başını kaldırdı ve şöyle dedi: "Karımı

seviyorum.

Sen."

Bir saniye sessizlik oldu ve sonra yalvardı, "Lütfen Gowan, lütfen geri dön. Seni içeri alacağım. Her şeyi yaparım. Lütfen yukarı tırmanmaya devam etme. Çok korkuyorum."

"Bunu yapamam. Seni seviyorum, Edie. Herkesten çok. Herkesten çok-" Sol eliyle tekrar yukarı uzandı. Soğuk, şiddetli kararlılık içini doldurdu. *Kız oradaydı*, onun üzerindeydi. Onu terk etmesine izin veremezdi.

Edie pencereden dışarı eğildi, yüzü karanlık taşa karşı parlıyordu. "Çok güzelsin," dedi, sözcüklerin arasında nefesi kesilerek. "Tanıdığım en güzel kadınsın. Bir peri gibi. Tanrıça gibi."

"Sarhoş," dedi kendi kendine.

Artık daha hızlı hareket ediyordu. Altında azalan zemin umurunda değildi. Karısı pencereden olabildiğince uzağa eğilmişti, altın sarısı saçları omuzlarının üzerinden öne, kulenin gri taşlarına dökülüyordu.

Bir an dinlenmek zorunda kaldı çünkü bileği yanıyordu ve kaburgaları acıyla inliyordu. "Beni bırakamazsın," dedi, ağzından çıkan kelimeler emirle dua arasında bir yerdeydi. Uzandı ve kendini biraz daha yukarı çekti.

"Yatakta berbat olduğumu biliyorum," dedi, başını kaldırmadı çünkü eğik başının ağırlığının onu duvardan koparmasından korkuyordu. "Ama kendimi geliştirebilirim. Bir yıl ve bir gün boyunca yatak odasında ikimiz kalabiliriz. Uşak yok, Edie. Sana söz veriyorum."

Sol bileğiyle tekrar yukarı uzandı - bu en kötüsüydü ve bir homurtu Kendine rağmen dudaklarından döküldü.

Hıçkırarak ağlıyordu ve bu ses onu daha da yükseltti.

"Ben senin şahininim." Kelimeler kalbinden fırlamıştı, tıpkı göle bakıp onu düşünmemeye çalıştığında aklına geldiği gibi . . . ve başarısız oldu.

"Gowan, sen aklını kaçırmışsın," diye bağırdı Edie, pencereden o kadar uzağa eğilmişti ki vücudunun üst kısmı görünüyordu.

"Düşme!" diye bağırdı, sesi etraflarındaki yağmurlu sessizliğe karıştı.

"Yapmayacağım. Lütfen, lütfen, Gowan, artık çok yakınsın. Sadece iki ya da üç hamle daha."

"Sorun şu lanet olası bilek," dedi ona. "Lanet olası şeyi kırmış olabilirim."

Kadının soluğunu duydu ama kendini tekrar yukarı çekiyordu. "Sen Benim," dedi ona, şimdi hemen altında, neredeyse ulaşabileceği bir yerde.

"Ben seninim, genç kız. Sen içine dolandığım bir ağsın."

"Şiir yok," diye bağırarak tekrar aşağı uzandı ve sonra ıslak saçlarında onun dokunuşunu hissetti, bu yüzden kendini tekrar yukarı çekti.

Bir kez daha.

Ve tekrar.

Sonra pencere kenarına.

Kinross Dükü altı yüz yıldır kimsenin yapmadığı bir şeyi yapmıştı: Tırmanılmaz kuleyi fethetmişti. Hem de yağmur altında. İki kırık kaburga kemiği ve kırık bir bilekle. Kırık bir kalp ve İskoç lairdlerinin nesillerinden miras kalan bir inatçılıkla.

Belki de o atalar omzundaydı ve onu son birkaç adımda yukarı itti. Belki de Danaë'nin altını gibi saçlarının altın rengi dalgasıydı onu yağmurda çağıran. Ya da belki de bülbül sesiydi.

Belki de sadece Edie'ydi.

Karısının özgünlüğü. Onu iliklerine kadar, onun muhteşem, inatçı, cömert, neşeli ruhunu oluşturan her müzik notasını sevmek şekli.

Kırk

Gowan bir an için kendinden geçmiş olabilirdi; kendine geldiğinde yerde diz çökmüş, Edie'nin kollarında olduğunu ve omzuna yaslanmış hıçkıra hıçkıra ağladığını gördü.

"Hayır," diye fısıldadı. "Ağlama, *mo chridh*. Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı, kendini suçlaması zaten kısık olan sesini daha da sertleştirmişti. "Seni incitmek istememiştim."

Kız yüzünü kaldırdı ve adamın kalbi kızın gözlerini görünce yerinden çıkacak gibi oldu.

Vücudu henüz ayağa kalkamayacak kadar acıyordu.

"Sırılsıklam olmuşsun!" Ondan uzaklaştı ve ateşin önünde asılı durduğu için sıcak olan bir havluyla geri döndü. Sonra sıırılsıklam olmuş giysilerini çıkarmaya başladı, ta ki kaburgalarının etrafındaki bağı görüp dehşet içinde durana kadar.

"Bir hendekle yakın arkadaş oldum," diye açıkladı ayağa kalkıp ıslak giysilerinin geri kalanını çıkarırken.

"Acı veriyor mu?"

Adam başını sallayarak havluyu onun elinden aldı. Edie onun önce bacaklarını, sonra gövdesini ve kollarını kurulamasını sözsüzce izledi. Sonunda irkilerek de olsa kollarını kaldırdı ve ıslak saçlarına sert bir toka vurduktan sonra

havluyu beline sardı. Elbette ereksiyon olmuştu. Artık onun yanındayken pek fark edilmiyordu.

Ama adam ona doğru adım attığında geri çekildi. Adam durdu. "İyi bir anne olamayacağını söylemek istememiştim, Edie. Harika bir anne olacaksın. Çocuğumuz kollarındayken seni düşündüğümde kalbim eriyor."

Gözleri kapalıydı ve ne düşündüğünü anlayamadı.

"Susannah için sana sormadan asla ayarlama yapmamalıydım ama sonuç kaçınılmaz görünüyordu. Yine de bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. İlgini çekebilecek en küçük şeyi bile sana soracağım." Bu bir yemindi.

"Susannah ve Layla ve şimdi babam da mutlu," dedi Edie.

Kadının müzikal sesi adamın içinde bir sevinç dalgası yarattı.

"Lütfen beni affet," dedi ve kendini durduramadığı için ona doğru bir adım daha attı. "Ben öfkeli bir aptalım ve başarısızlık duygusunun pençesindeydim. Zalimce davrandığım için kendimden nefret ediyorum."

"İnandığınızdan fazlasını söylemediniz. Yine de annelik kapasitem konusunda yanıldığınızı düşünüyorum." Küçük bir gülümseme gözlerini aydınlattı. "Susannah ve ben son iki hafta içinde birbirimizin değerini çok daha iyi anladık."

Kalbine saplanmış bir hançer gibiydi. Neden orada olmamıştı? Bu onun *ailesiydi*. Kalbi, yaşama sebebi buradayken kendini Yaylalar'da tutarak tam bir aptallık etmişti.

Kelimeleri şekillendirmekte zorlandığı için boğazını temizledi. "Zevk alma biçiminde iğrenç bir şey yoktu, Edie. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Tek sorun, sana daha önce bu zevki veremediğimi hemen anlamış olmamdı. Bunun için çok üzgünüm."

Kirpikleri aşağı doğru indi. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum, Gowan."

"Bu konuyu konuşmalıyız," dedi umutsuzca. "Gitmene izin veremem, Edie. Bırakamam."

"Biliyorum," dedi beklenmedik bir şekilde. "Biliyor musun?"

Başını salladı. "Yaptığın her şeyde başarılı oluyorsun, Gowan. Şimdi de beni yatağa atmayı başarmak zorundasın çünkü başarısızlık düşüncesine katlanamıyorsun. Ya da," diye ekledi, alnı karararak, "satın aldığın bir şeyin elinden kayıp gitmesine izin vermek."

"Böyle bir şey söyleyerek delilik ettim. Ayaklarına kapanmalı, elimi kabul ettiğin için teşekkür etmeliydim ama bunun yerine seni satın aldığım için kendimi övüyordum, sanki şapkamdaki bir başka tüymüşsün gibi."

Yüzü hareket etmedi ama gözlerindeki acıyı gördü.

"Seni hak etmiyorum." Kelimeler yüreğinden kopup gelmişti. "Seni yatakta hayal kırıklığına uğrattım ve sonra utandığım için seni suçladım."

Sonunda ona doğru bir adım attı ve eli yanağında kıvrıldı. "Beni yatakta hayal kırıklığına uğratmadın, Gowan. Bu şekilde düşünmemelisin. Biz birbirimize uygun değiliz."

"Biz uyumluyuz," dedi inatla.

"Bazen dünyanın senin istediğin gibi gitmediğini kabul etmelisin," dedi nazikçe.

Buna ulumak istedi. İsteddiği gibi gitmek mi? Ailesiyle . . .
Düşünmeden duramadığı köpeği... hiç bitmeyen işi. Edie olmadan, günlerce sürecek bir çalışmayla karşı karşıyaydı. Daha önce onu rahatsız etmeyen şey, on bin yıllık karanlık yalnızlığın cezası gibi geliyordu. Onu tanıdıktan ve sevdikten sonra.

"Lütfen," dedi kısık sesle. "Bize bir şans daha ver, Edie. Lütfen."

Uzun bir an geçti ve sonra "Kuleye neden tırmandın?" diye sordu.

"Beni içeri almadın ve ben de seninle olmak zorunda kaldım." Bu kadar basitti.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ağzının köşesine sıkışmış o öpücüğü görebiliyordu, asla vermediği, onu bu kadar öpülebilir kılan öpücüğü.

"Eğer bir arabayla gidersen, arkandan gelen arabada ben de olacağım," diye yemin etti, sesi alçak ve niyetliydi. "Ve eve vardığında, baban kapıyı kapatırsa, yatak odana tırmanacağım. Bunun evlilik yatağıyla bir ilgisi yok, Edie. Benim için sadece sen varsın. O balo salonuna girdiğim ve seni gördüğüm andan itibaren bunu biliyordum."

Ellerini tuttu ve avuçlarını dudaklarına götürdü. "Sensiz yaşayamam. Sen benim kilit taşım ve kutup yıldızımsın." Çok nazik bir şekilde avuçlarının önce birine sonra diğerine bir öpücük kondurdu.

Edie, Gowan olan kasırganın etrafında döndüğünü ve onu fırtınasının durgun kalbine hapsettiğini hissetti. Hangi kadın buna karşı koyabilirdi ki? Gowan'ın söylediği ve kalbini kıran her şeyi hatırlamaya çalıştı ama bir tanesi hariç hiçbirini hatırlayamadı.

Söylenemeyeni söylemenin bir yolunu ararken gözleri onunkilerin önüne düştü. "Yapma," diye fısıldadı ve elleri sırtındaydı, onu kendine çekiyordu. "Beni kendinden uzaklaştırma."

"Söylenmesi gerekir."

Sesi son derece şefkatliydi. "Ne, *mo chrìdh*?"

"Yatakta istediğin gibi biri olabileceğimi hiç sanmıyorum," dedi ona gerçeği söyleyerek. "Belki sarhoş olursam. Ama ben gerçekten ... Çok fazla şarap içmek istemiyorum. Sen gittikten sonra hastalandım ve ertesi gün kendimi berbat hissettim ve böyle hissedersen oynayamam."

"İçkiye karşı tutumumun berbat olduğunu anlamaya başladım," dedi kollarını ona sararak. "Sen çakırkeyifken... annemle ilgili anıların beni biraz çıldırttı."

Gowan'ın kollarında olmak çok iyi hissettiriyordu. Edie aşağı bakıp onun kuleye tırmandığını gördüğünde kalbi durmuştu. Bu düşünce bile ona yaklaşmasına, kollarını beline dolamasına, yanağını omzuna dayayıp sokulmasına neden olmuştu. Kolları ona sarılınca, sanki dünya yeniden yerine oturmuş gibi hissetti. "Aşırı içmekten hoşlanmıyorum ve yatağımızın tadını çıkarabilmemin tek yolu buysa ... Bunu yapamam. Özür dilerim."

"Eğer benimle bir daha yatmak istemiyorsan, bunu kabul ediyorum," diye fısıldadı başının üstünü öperek. "Acıttı ve sana zevk vermeyi başaramadım. Kabul edemeyeceğim tek şey beni terk etmendir."

O anda muhtemelen söylediklerine inanıyordu ama yanılıyordu. Edie İskoçyalı'yı tanıyordu. Gowan hayatının geri kalanını ona yatakta zevk vermeye çalışarak geçirecekti. Bunu düşündü ve dudaklarının kıvrıldığını hissetti. Bu pek çok kadının şikâyet edeceği bir şey değildi.

Ve zarif, güçlü, çıplak bir erkek bedenine bastırıldığının da farkındaydı. Adam bazı yerlerinin sert olduğunu hiç belli etmiyordu ama Edie onu havlunun içinden hissedebiliyordu.

Elleri adamın beline sıkıca sarıldı. Yine de donup kalmıştı, bir hamle yapmaktan, yerine getiremeyeceği bir söz vermekten korkuyordu. Adam onun zevkten paroksizm geçirmesini bekleyebilirdi. Bu fikir bile göğsünde gerilimin yükselmesine neden oldu.

"Şşşşt," diye fısıldadı, büyük eli sırtında nazik daireler çiziyordu. "Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz, Edie. Muhtemelen de yapmamalıyız. Bileğim sakatlandı."

"Sadece bileğin değil. Kaburgaların da çatlamış."

"Çok acımıyorlar. Bardolph beni terk edeceğini haber verdi. Gelmek zorundaydım." Gözleri buluşsun diye çenesini yukarı kaldırdı. "Kuleye tekrar tırmanabilirim, Edie. Bir kalp atışında."

İçine bir huzur duygusu yerleşti. Gowan yaşıyordu, bir çukurda ölmemiş ya da kulenin dibinde parçalanmamıştı. Eğer düşmüş olsaydı ne yapardı? Bu düşünce o kadar korkutucuydu ki kalbi hıçkırdı ve dudaklarını boynuna götürdü.

"Edie, tatlım," dedi, sesi biraz boğuk çıkmıştı.

"En son yatağa girdiğimizde bunun benimle ilgili olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"Ve daha sonra, orada bir krep gibi yattığımı söyledin - ama dürüst olmak gerekirse, Gowan, orada yatmamı sen *söyledin*."

Boğazı düğümlendi. "Bu yorum için kendimi vurmalıyım. Babam bana kadınlar hakkında böyle demişti. O kadar kızmıştım ki bir an için ona dönüştüm." Gözleri pişmanlıktan simsiyah olmuştu.

"Bana odaklanmanı istemiyorum. *Küçük* bir *ölüm* elde edip etmediğim konusunda endişelenmek istemiyorum."

"Ne istersiniz?"

"Seni keşfetmek istiyorum. Ve bana dokunmanı bile istemiyorum, bu şekilde değil. Sadece bu gece için mi?" diye sordu. "Lütfen mi? Çok fazla baskı var."

"Hiçbir zaman zevkten başka bir şey hissetmeni istemedim." Sert çizgiler paranteze alınmış

Ağzını.

"Öyleyse ne yapacağımıza ben karar vereyim? Sadece bu seferlik başarılı olma konusunda endişelenmeme gerek kalmasın?"

Onun yüzünü avuçladı. "Aramızda başarı ya da başarısızlık yok, Edie. Bir daha asla birlikte yatağa girmesek bile seni severdim."

Gülümsemesi dalgalandı. "Peki ya yatakta asla başarılı olamazsam? Başaramayacaksın.

...

Başını salladı, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. "Bu bir başarı ya da başarısızlık meselesi *değil*. Aşk böyle şeyleri ölçmez, nezaket dışında: ve ben bu konuda başarısız oldum."

"Hayır, değildin," diye nefes aldı. "Seni seviyorum."

Gözlerinde parlayan neşe o kadar şehvetliydi ki, başını ellerinin arasına aldı ve dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştırdı. Ayrıldıklarında nefes alış veriş titriyordu ve onun göğsünün hızla inip kalktığını görebiliyordu.

"Önce yıkanmalıyım," dedi kısık sesle. "Kaleye gideceğim ve-"

"Yağmur, deri ve biraz da ter gibi kokuyorsun," dedi ve ona şehvetli, tembel bir bakış attı. "Hoşuma gitti. Badem sabununu sevdiğimden daha çok. Kokuyorsun

... *erkek*. Seni yalamak istiyorum. Her yerini."

Dudaklarından bir küfür kaçtı ama kendini ona saldırmaktan alıkoymayı başardı. Sevinç içini yakıp kavuran bir damga gibiydi. Göklere ulumak, dizlerinin üzerine çökmek, kendini onun üzerine atmak istiyordu.

Hayır.

"Ne istersen yaparım."

"Yapılacak bir yalama varsa," dedi Edie, "ben yaparım. Yarın akşama kadar bana bu şekilde dokunmak yok."

Gowan'ın gözlerinden neredeyse ıstırap dolu bir ifade geçti. "Bütün gece ve gündüz sana dokunmayacak mıyım?"

"Sana izin vermediğim sürece olmaz."

Adam uzun kirpiklerini indirdi ama kadın bir memnuniyet parıltısı yakaladığını düşündü.

"Ve ben buna izin vermeyeceğim," dedi. "Yarın gece tekrar deneyeceğime söz veriyorum. Söz veriyorum, Gowan. Ama şimdilik bunu bir kenara bırakmak istiyorum."

"Nasıl isterseniz," dedi, sözlerinin altında belli belirsiz bir isteksizlik yatıyordu.

Yine de onun sözünü tutacağına güvenip güvenemeyeceği konusunda hiçbir endişesi yoktu. Bir gün yine öfkesine yenik düşebilirdi -ve *bunun* ne kadar hoş karşılanmayacağını ona açıkça anlatması gerekiyordu -ama asla sadakatsizlik yapmayacak ve asla yalan söylemeyecekti.

Hayatında hiç görmediği kadar mutlu bir gülümsemeye, "Benimle ne istersen yap," dedi.

Edie bir heyecan nabızı hissetti. Tıpkı Gowan'ın kendisiyle sevişmediği, onun yerine Gowan'ın kendisiyle seviştiği rüyalar gibiydi. Şimdi elleri kalçalarında, dudaklarının kenarlarını okşayan bir gülümsemeye kıpırdamadan duruyordu. Biri koyu mavi bir çürük tarafından işaretlenmiş pürüzsüz omuzları, küçük, düz meme uçlarıyla noktalanan göğsünü geçen ağır bir kas tabakasına yol açıyordu. Hemen altında beyaz pamuklu bandaj kaburgalarını sıkıca sarıyordu. Aşağıda, karın kasları alay halinde aşağı doğru iniyordu. İnce bir saç çizgisi

karnının ortasından aşığıya doğru aktı ve havlunun altında kayboldu. Ve her yerde çizikler ve çürükler vardı.

Adamın gözleri aklıktan parlarsa da, kadın izin verene kadar hareket etmeyeceğini biliyordu. Ve bundan zevk alıyordu. Yavaşça geri çekildi, yatağı ulaşana kadar gözleri adamın her yerinde bir aşığı bir yukarı dolaştı. Hiçbir şey söylemedi, sadece bekledi. Bu muhteşem, güçlü adamın tamamen onun hizmetinde olduğunu bilmek Edie'nin şimdiye kadar yaşadığı en erotik şeydi.

Eğer ona diz çökmesini söylerse, diz çökerdi. Diz çökmesini istediğinden değil, ama onun üzerinde sahip olduğu güç baş döndürücüydü. Kadın dudaklarını yaladı ve adamın gözleri bu hareketi takip etti. Bacaklarından aşığıya bir alev yayıldı. Dizlerini birbirine kenetledi ve bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmeye başladı.

"Ne yapmamı istersin?" Adamın boğuk sesi kadının düşüncelerini böldü. Parmakları havlusunun üzerindeydi. "Bunu çıkarmamı ister misin?"

Edie kararsız bir nefes aldı, sonra yavaşça başını salladı.

Havluyu attı ve hatırladığından daha iyiydi. Özel kısmı uzun ve kalındı. İstiyordu . . .

Ne istiyormuş?

"Ne yapmamı isterseniz leydim. Her şeyi." Sesi onu kadife gibi yalayıp geçti. Ama aynı zamanda, meşgul zihninin zevkin önüne geçmeye başladığını hissedebiliyordu. Ne yapmalıydı?

Adam kızın gözlerindeki kararsızlığı görmüş olmalı ki yatağın diğer tarafına geçti ve oraya uzandı. "Görüyorsun ya," dedi, "sana dokunmuyorum."

Bunu başıyla onayladı.

"Ama belki de bornozunuzu çıkarmak istersiniz?"

Bundan emin değildi.

"Sana dokunmayacağım," dedi. Yine de ekledi, "Sen istemedikçe, Elbette."

Kendini toparlamayı başardı. Bornoğunu da çıkarabilirdi, çünkü çıplak bir adamın, özellikle de evli olduğu çıplak bir adamın yanında giyinik olmak garipti. Bir şekilde yanlış hissettiriyordu. Bu yüzden bornoğunu çıkardı ve sadece geceliğini bıraktı. Sonra, tekrar düşünmeye fırsat bulamadan geceliğini çıkarıp kenara fırlattı.

Kadının dehşeti karşısında, adamın gözlerindeki arzu anında kayboldu ve dudaklarından bir küfür döküldü.

Kendisine baktı. "Sorun nedir?"

"Kaburgalarını görebiliyorum!" Adam yataktan fırladı ve elleri kadının vücudunda, göğüslerinin hemen altında gezindi. Sonra onu kendine doğru çekti ve kollarını ona doladı. "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim." Bu bir yemindi.

"Ne demek istiyorsun?" Kalbi çarpıyordu ve bu hoş bir bekleyişten kaynaklanmıyordu. Onun yüz ifadesini görmek için arkasına yaslandı.

"Layla bana yemek yemediğini söyledi." Bembeyaz kesilmişti ve sesi

kısılmış

tı. "I-"

Yüzünden tam bir panik ifadesi geçti. "Seni beslemek zorundayım."

Bunun üzerine Edie eğlenmeye başladı. Kilo verdiğine pek dikkat etmemişti ama göğüslerinin biraz daha küçüldüğünü fark etmişti. Layla'nın elbiseleri bu günlerde kesinlikle ona uymuyordu.

"Aşağıda yemek var mı?"

Başını salladı. "Bardolph nehrin taşması ve uşakların bir süre bana ulaşamaması ihtimaline karşı her zaman yiyecek bırakır."

Gowan onu bıraktı ve çırılçıplak merdivenlerden inerek gözden kayboldu. "İyi

"Uşakların kulede kalmasına izin vermem," diye mırıldandı Edie kendi kendine. Ateşin yanındaki sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu, yeni incelenmiş bacaklarını çaprazladı ve bundan sonra ne olacağını merak etti.

Uzun süre merak etmedi çünkü Gowan elinde bir tabakla odaya daldı. Edie'yi kucağına aldı ve onunla birlikte oturdu. Edie, son derece zarif ve şık olan yatak terlikleri dışında çıplaktı.

dar pembe kurdelelerle süslenmişti. Bir bacağını uzattı ve ayak parmaklarını oynattı. "Yeni terliklerim hakkında ne düşünüyorsunuz, Majesteleri? Onları bana Layla verdi."

Gowan terliklere bakmadı bile. "Ağzını aç," diye emretti.

Her şeye rağmen, hayatında hiç olmadığı kadar eğleniyordu. tüm hayatım boyunca. "Beni neyle besliyorsun?"

"Bilmiyorum. Onları büfede buldum."

"Elmalı köfte!" Edie haykırdı. Üstleri yivli bir çiçek şeklindeydi. "Çok güzel değil mi?"

"Aç," diye tekrarladı.

Kadın itaatkâr bir şekilde ağzını açtı ve adam içine bir hamur tatlısı attı. Tabağı yere bıraktı, kollarını Layla'ya doladı ve onu kendine doğru çekti. Layla haklıydı; Gowan'ın olmadığı haftalarda yemeğe olan ilgisini kaybetmişti ama şimdi hamur tatlısının tarçınlı ve şekerli tadı harikaydı. İştahı geri gelmişti.

"Ben istemedikçe bana dokunmayacağına söz vermiştin," diye gözlemledi yutkunduktan sonra. "Sözünü tutmadın. Cezası var mı?"

Gowan, "Şu anda sevişmiyoruz," dedi. Elini uzatıp Başka bir hamur tatlısı, kaburgalarını gererken keskin bir nefes aldı. "Kendini aç bırakmana izin vermeyeceğim." Sesi sertti ve yine sahiplenici davranıyordu ama bu sefer bir şekilde sorun yoktu.

Ama küçük hamur işlerinden üç tane yedikten sonra canına tak etti. Adamın kucağından kalktı ve yatağı işaret etti. Adam ayağa kalktı, onun üzerinde yükseldi.

Edie başını kaldırdı ve gördüğü şey hoşuna gitti. Gowan onun dramatik kilo kaybı karşısında alarma geçmişti; yüzü hâlâ keskin hatlı, ağzı sert bir çizgiydi. Kinross Dükü hakkında bir şey anlamıştı. Korktuğu zaman öfkeden patlıyordu.

Ama kızgın ya da korkmuş, onu hâlâ seviyordu.

Gerçi bunu daha sonra düşünebilirdi çünkü adamın gözleri şimdi yüzünün altına inmişti. Kaburgalarına ulaştığında ağzı gerildi, ama sonra daha aşağıya, bacaklarının arasındaki altın rengi saç tutamına, kıvrımlı kalçalarına ve nihayet narin terliklerine kaydı.

Tekrar yukarı baktığında, gözleri yine doymak bilmez bir hale gelmişti. "Terliklerini beğendim. Ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel ayak bileklerine sahipsin." Adamın yutkunurken boğazının hareket ettiğini gördü. "Seni öpebilir miyim, Edie?"

Başını hayır anlamında salladı, oldukça keyifliydi.

"Bacakların mı?" Sesi biraz çaresiz çıkmıştı.

"Kesinlikle hayır," dedi.

Ve yine yatağı işaret etti. Ve sonra baktı, çünkü adamın kaslı sağrısına baktığında kalbi hızlandı. Ve o uzun bacaklara.

Gowan yatağın üzerinde kendini sunmaya alışmış bir adam gibi yatıyordu.

kadınlar. Her ne kadar sahiplenmeyi sevse de, onun da sadece kendisine ait olduğunu hatırlamak onu rahatlatıyordu. Başka bir kadına asla dokunmamıştı. Hiçbir kadın ona dokunmamıştı.

Yatağa tırmandı ve onun yanında diz çöktü, alnını, yanaklarını, burnunu, dudaklarını öptü. Dilinin ucuyla sakalının dikenlerini inceledi, ağzına döndü, elmacık kemiğinde dolaştı.

Sonra geri çekildi ve parmaklarını merak ettiği tüm bölgelerde gezdirmeye başladı: boynunun güçlü sütunu, geniş omuzları, kolları. Hırpalanmış, morarmış savaşınsının göğsünün her yerine öpücükler bıraktı. Parmaklarını adamın bileklerinden omuzlarına, oradan da karnına doğru gezdirdi; dalgalı gücü örten pürüzsüz deriyi, adamın nefes alışını, titremeye başlamasını keşfetti.

Yine de hareket etmedi. Kadının kendisini yeni bir alet gibi keşfetmesine, okşamasına, incelemesine ve sonunda tatmasına izin verdi.

Sonra boğazından kelimeler döküldü, anlaşılmaz sesler, sonunda da yeminler.

Edie sırtışını görmemesi için başını eğdi. Bu en çok

Muhteşem, devasa bir adamın şehvetle nefes nefese kaldığını, ama asla ona uzanmadığını görmek, şimdiye kadar yaşadığı en tahrik edici şeydi. Dudaklarını adamın kalçalarının kıllarla pürüzlendirilmiş derisinde gezdirdiğinde bile.

Elleri başının arkasından çıkıp çarşafıara gömüldü ama yine de ona dokunmadı. Her inilti, her yemin, bacaklarının arasında son bulan bir nabız gönderdi. Ve onun her dokunuşu, öpüşü ve hatta -cüretkâr olmaya cesaret ettiğinde- yalamaları ve ısırıkları, kalbi onunki kadar hızlı atana ve nefesi boğazına takılan kadar vücuduna ısı gönderdi.

Elini onun etrafına sardı ve o kadife sertliğini denedi.

"Bunun hayalini kurmuştum," dedi Gowan kısık sesle.

Edie başını kaldırdı. Onu, onun kendisini öptüğü gibi öpebileceğini düşünüyordu. Ve bu onun hoşuna giderdi.

"Yaptın mı?"

Onu biraz daha sıkı kavradı ve kalçaları havaya kalktı. "Lanet olsun," diye soluk soluğa kaldı. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Onu rüyasında görmüştü. Edie onu görmenin bile şehvetli bir saldırı olduğunu hissetmeye başlamıştı. Kendini huzursuz ve açgözlü hissediyordu, sanki vücudu zar zor anladığı bir ritimle nabız gibi atıyordu.

"Ben sana dokunamasam da sen kendine dokunabilirsin, Edie." Sesi hipnotize ediciydi.

Edie ona kaşlarını çattı. Durumu tersine çevirmeye çalışıyordu. Adam ağzını tekrar açmadan başını eğdi, dudaklarını adamın o kısmına doladı ve kontrolü tekrar eline aldı.

Dudaklarından bir çığlık koptu. Gülümseyecekti ama dilini onun üzerinde gezdirmekle meşguldü. Elleri her zaman bacaklarının üzerinde geziniyor, kalçalarını okşuyordu. Onun kükremesini sağlayabildiğini keşfetti ve onun kükremeleri kendisini ıslak, boş ve daha da huzursuz hissetmesine neden oldu.

"Durmalısın," diye soludu bir an sonra, sesi ihtiyaçtan gerilmişti. "Edie."

Başını kaldırdı. Dudaklarının biraz şiştiğini hissedebiliyordu, bu yüzden ona dudak büktü ve gözlerinin daha da karardığını izledi.

"Bunu daha fazla yapamayacağım," dedi büyük bir güçlükle.

Kollarındaki ve göğsündeki tüm kaslar kaskatı kesilmişti.

Onun ne kadar güzel olduğuna gülümsedi ve sonra sürünerek, "Seni yalvaracak hale getirebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor. Yalvarıyor musun?"

"Evet. Sana dokunmalıyım," dedi, gülümsemeden, kelimeler patlayarak ağzından. "Böyle o l m a m a s ı gerekiyordu. Lütfen, Edie, *Lütfen.*"

Onun dokunuşunu o kadar çok istiyordu ki zihni bulanıktı ve artık ne talep ettiğini hatırlayamıyordu. Eli adamın karın kaslarının üzerinde geziniyordu ama belki de

"Edie!"

Kendini bir şişe şampanya içmiş gibi hissetmeye başlamıştı. Başını eğdi ve onun meme ucunu yaladı. "Mmm."

"Lütfen, Edie." Dünyadaki herkesten çok sevdiği bu adam ona yalvarıyordu.

Elbette ona her zaman istediğini verecekti. "Nasıl istersen," dedi, göğüs ucuna küçük bir ısırık atarak, çünkü onun-

Onu o kadar hızlı çevirdi ki, saçları omuzlarına dolandı ve bir bulut halinde aşağı indi. "Çok güzelsin Edie," diye mırıldandı. Bir eli göğüslerinde, olgun meme uçlarında, düz karnında gezindi ve sonra bacaklarının arasına daldı. Edie gözlerini açtı ve ağzı açık kaldı.

Parmağını kadının bacaklarının arasında gezdirdiğinde, ikisi de kadının ne kadar sıırıslıkam olduğunu, ne kadar şişmiş ve sıkı olduğunu hissetti.

Adam inledi. Tek kelime etmedi, çünkü parmaklarının dokunuşuyla tüm vücudunu bir ürperti sardı, içinden dalgalandı ve tekrarladı. Parmaklarını oynattı ve tekrar geldi, her yeri titreyene kadar dalga dalga. Dizleriyle onu kucakladı ve inledi, kelimeler olmadan daha fazlasını istedi, ondan daha fazlasını, bundan daha fazlasını.

"Kadınları neyin boşalttığını öğrenmek istiyordum," diye fısıldadı ağzının içine. "Orada, Highlands'de."

Edie'nin tüm benliği onun eliyle yaptığı şeye odaklanmıştı. Sanki ... gibi hissediyordu. Yüzünü onun omzuna sakladı. Kontrolden çıkmış gibi hissediyordu, sanki yüzü buruşabilir ya da bir ... bir ciyaklama yapabilir ya da bir şey ... yapabilirdi.

"Edie!" Gowan'ın eli durdu ve bir saniye sonra ona baktı.

"Hmmm?"

"Bir bara gittim, Devil's Punchbowl."

Ona baktı. Yüzü o kadar güzeldi ki, ağzını yakalayabilmek için eğildi.

Ama Gowan inatçı değilse bir hiçti. "Sana bunu söylemek zorundayım. Ben gittim

Bana bir kadının vücudunu, bir kadını yatakta neyin mutlu ettiğini öğretebilecek bir barmaid bulmak için bara gittim."

Biraz zaman aldı, ama bu içine işledi. Edie hiç bağırان biri olmamasına rağmen şimdi bağıırıyordu. "Ne?"

"Bir barmaid beni yukarı çıkardı."

Edie bir saniye içinde yataktan kalktı. "Yapmadın!"

"Ben yaptım." Gowan pek de özür diler gibi görünmüyordu. Yataktan yuvarlandı ve onun tam önünde ayağa kalktı. Edie hızlı hızlı nefes alıyor, yumruklarını sıkmış, olanlara bir anlam vermeye çalışıyordu.

"Sorunu çözmeye çalışıyordun," dedi, gerçeği anlasa bile göğsü acıyordu: Gowan doğası gereği bir sorun çözücüydü.

Başını salladı ve sonra kollarını ona doladı. Birlikte durdular, çıplak, yanağı saçlarında. "Bunu yapamazdım. Onunla yatmak istememiştim ama

Ona nelerden hoşlandığını sorarım diye düşündüm... hatta belki göstermesini bile isteyebilirim."

Edie'nin vücudunda istemsiz bir iğrenme ürpertisi gidip geldi ama hiçbir şey söylemedi.

"Yapamadım," diye fısıldadı, onu kendine daha da sıkı çekerek. "O odada bir dakika kadar kaldıktan sonra, onu neyin tahrik ettiğinin umurumda olmadığını fark ettim. Kesinlikle bir şey göstermesini istemiyordum. Ben onu durduramadan korsesini açtı."

"Sen ne yaptın?"

"Başka tarafa
baktım."

Edie sanki buz gibi bir odada durduktan sonra sıcak bir odaya girmiş gibi hissetti.

Yağmur. Sıcaklık teninin üzerinde kayıyordu. "Genç bayan şaşırdı mı?"

"Sadece erkeklere ilgi duyduğuma karar verdi," dedi Gowan, sesi oldukça acılı geliyordu. "Benim için yapabileceği hiçbir şey olmadığına dair bir nutuk çekti. Ona biraz para teklif ettim ama kabul edemeyecek kadar üzgün olduğunu söyledi."

Edie kollarını adamın beline doladı ve bir an için kahkahalarını kontrol etmeye çalıştı ama nafile.

"Demek istediğim şu ki ben bir aptalım Edie, ama *senin* aptalınım. Ben hala

Nerede yanlış yaptığımı bilmiyorum. Ama bana bir şans daha vermen için sana yalvarıyorum. Sen-" Bir an durdu ve sonra devam etti. "Benim için sadece sen varsın Edie ve hep öyle kalacaksın. Başka bir kadının zevkini düşünmek ya da duymak istemiyorum, sadece senin zevkini. Eğer izin verirsen, tüm hayatımı seni mutlu etmek için harcayacağım."

Gözyaşlarının kahkahaların yerini bu kadar hızlı alabilmesi inanılmazdı. "Oh," diye fısıldadı Edie. "Oh, Gowan, seni çok seviyorum."

İri elleri kızın sırtından aşağı kaydı. "Aptal olmama rağmen mi?"

Ona bakabilecek kadar geri çekildi. "İkimiz de aptalız," dedi kararlılıkla. "Seni kandırdığım için öfkeli olduğunda -sadece öfkeli olduğunda- büzüldüm. Daha omurgalı olmalıyım. Sana karşı dürüst olmalıydım.

Ama benim dürtüm, alışkanlığım her şeyi düzeltmek. Bu aptalcaydı."

Yüzünü avuçlarının içine aldı ve ona tatlı mı tatlı bir öpücük verdi. "Babanın evliliğinin ne kadar fırtınalı olduğunu hissedebiliyorum."

"Öfkemle iyi başa çıkamıyorum," diye itiraf etti Edie, parmak uçlarına kalkıp onu öptü. "Hiçbir zaman da öyle olacağımı sanmıyorum."

Gözlerini onunkilerden ayırmayan Gowan, tıpkı Fensmore'daki salonda yaptığı gibi tek dizinin üzerine çöktü. Kadının avuçlarını dudaklarına götürdü. "Sana bir daha asla bağırmayacağıma söz veriyorum. *Yemin* ederim."

Edie'nin bedenindeki neşe kanarya şarabından daha güçlü, güneşten daha sıcaktı. Dizlerinin üzerine çöktü. "Sana asla yalan söylemeyeceğime söz veriyorum. Bu benim yeminim. Ve hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim. Sanırım ikimiz de çocukluğumuzun izlerini taşıyoruz."

Gowan anlaşılmaz bir ses çıkardı.

Edie öne doğru eğildi. "Seni seviyorum, Gowan. Olduğun gibi: sorun çözücü, zeki, otoriter, güzel, şiiirsel. İcra memurlarına patronluk taslamadığın zamanlarda bir şairsin."

"Ve seni seviyorum, genç kız." Gowan'ın aksanı tam bir çapağa dönüştü. "Sen benim kalbimsin, Edie. Her şeyimsin."

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu ve adam onları öpüp uzaklaştırıyordu ve sonra bir şekilde tekrar yataktaydılar. "Seni hak etmiyorum," dedi kısık sesle, "düzgün biri olmama rağmen beni sevdiğin için-"

Edie onu bir öpücükle durdurdu. "Hayatta kaldın," dedi ona. "Seni olduğun gibi seviyorum çünkü sadece hayatta kalmadın, aynı zamanda zafer de kazandın. Bütün bu insanlar sana güveniyor, Gowan. Baban gibi davranıp sırtını dönebilirdin ama yapmadın. Ve asla da dönmeyeceksin."

Gowan onu dinlemiyordu ama bunu ona önümüzdeki elli ya da altmış yıl içinde iki ya da üç yüz kez söyleyecekti ve bir gün anlayacaktı.

"Sana dokunabilir miyim, Edie?" diye sordu, gözleri arzuyla parlıyordu.

Kalbi o kadar açık ve genişti ki hiç tereddüt etmedi. "İkimiz de," dedi ona doğru uzanarak.

Bir şenlik ateşinin çırası gibiydiler. Vücudunu öptü, ağzını en hassas noktalarına koydu ve kanı zonklayana kadar yaladı. Kız inleyip ağlayana kadar. Parmakları ve ağzı onun ırzına geçene kadar çığlık attı, vücudu yataktan fırladı.

Yine de, Edie'nin tekrar tekrar boşalabileceğini keşfedene kadar durmadı bile... ama o zamana kadar arzudan çılgına dönmüştü ve yalvarışları Gowan'ın aklını başından almıştı.

"Gidelim mi?" diye sordu, boğuk ve alçak bir sesle, onunla mümkün olan en derin şekilde birlikte olma arzusuna o kadar yenik düşmüştü ki kendini durduramadı.

Edie tek kelime etmeden hıçkırarak onu kendine çekti. Gowan onun bacaklarını ayırdı, kendini destekledi ve içine girdi.

Acımadı. En ufak bir miktar bile. Sadece sarhoş edici bir dolgunluk hissi vardı ... ve içindeki *Gowan'dı*.

Ama hareket etmedi, bekledi. "Acıyor mu?" diye sordu. O anda Edie en ufak bir sızı hissettiğinde adamın geri çekileceğini biliyordu. Bu düşünce -onun endişesi, onun kontrolü- alevlerin içini yalamasına neden oldu.

Başını salladı, adamın kollarını kavradı ve ağzını açtı, ama tam o sırada adam geri çekildi ve tekrar içine girdi. Onu o kadar sert öptü ki çığlığı susturuldu. Sonra aniden o hisler -o vahşi ısı ve duygu patlaması- tekrar vücuduna yayıldı.

Gowan ağzını kapattı ve şaşkınlıkla karısına baktı. Edie ona doğru eğilmişti, vücudu titriyordu, gözleri sımsıkı kapalıydı. Saçları terden kararmıştı, tıpkı yağmurdaki mısır ipeği gibi.

Vücudunda hiç geçmeyecek bir neşe hissetti. Böylece çizdi ve tekrar tekrar içine sokmaya başladı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve nefesi kesildi, "Bunu yaparsam hissedebilir misin?"

"Kahretsin," diye homurdandı, çünkü onun ne yaptığını tam olarak hissedebiliyordu. "Eğer bunu yaparsan Edie, yapma! Kontrolümü kaybedeceğim."

Güldü ve itaat etmedi. Adamın kalçalarını her pompalayışında kadın onunla buluşmak için yükseliyor, kalçaları adamın vücuduna kenetleniyordu. Onu tekrar tekrar içine çekiyordu. Adam daha da sertleşmeyi, vurmayı, yoğunluğu neredeyse korkutucu olan bir şeye doğru savrulmayı durduramıyordu.

Sonra Edie gözlerini tekrar açtı, o güzel yeşil gözlerini ve soluk soluğa, "Gowan," dedi.

Sesi çaresizdi ve açlık adamın belkemiğini kavuruyordu.

"Sen-"

Kollarını kavuşturdu ve eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Anlat bana," diye başardı.

Elleri adamın sırtından kıkına doğru kaydı ve onu daha da yakına çekti. Başını geriye attı. Kadının soluk soluğa ismini söylediğini duydu ve sonra kadın tekrar onu sıkmaya başladı ama bu hayal edebileceğinden daha sıkı ve tatlıydı. Tüm vücudu onun altında sarsıldı ve haykırdı

Gowan'ın içindeki bir şey serbest kaldı. Kadının içine girerken tüm vücudu alev alev yanıyordu.

Tüm devletler ve tüm prensler, ben. Başka hiçbir şey değil.

Edie onun altında hıçkıra hıçkıra ağladı. Gowan başını geriye attı, kükredi ve kendini harcayarak ona sahip olduğu her şeyi verdi.

Geri verdi ve tekrar geri verdi.

Burada bize parla ve sen her yerdesin.

Bu yatak senin merkezin, bu duvarlar senin küren.

Kırk bir

Edie akan suyun sesiyle şaşkın bir şekilde uyandı. Ve sonra yalnız olmadığını fark etti. Yan yatmış, kolunu beline dolamış olan adamdan uzağa bakıyordu. Ve içgüdüsel olarak, hareket ederse adamı uyandıracağını biliyordu.

Gowan'ın uykulu sesi, "Aklından bile geçirme," diye homurdandı ve kolunun kayarak bir elinin kızın göğüslerinden birine dolandığından emin oldu. "Mmmm. Sanırım vücudunun en sevdiğim yeri burası."

Güldü.

Eli aşağı doğru kayd. "Tabii ki ben de bundan hoşlanıyorum." Onu bacaklarının arasından kavradı, eli sıcak ve şefkatliydi. "Uyanmak için en sevdiğim yol bu."

"Kibar toplumda lordlar ve leydiler birlikte uyumaz," diye belirtti, sesinde bir kahkaha tufanı vardı. "Bu, birbirlerini sıcak tutmak zorunda olan köylüler içindir."

Eli tekrar kadının göğsündeydi. "Vücut ısını seviyorum." Sonra, sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, "Sensiz uyumak isteyeceğimi hiç sanmıyorum, Edie. At sürerken geçirdiğim o sonsuz saatler

Highlands'den yağmur altında, hendeğe düştüğümde, başka bir at bulduğumda-"

"Karanlıkta ve yağmurda kuleye tırmandığın zaman!" dedi, yüzünü ona dönerek. Bu anıyı hatırlayınca bir korku hissetti. "Seni neredeyse kaybediyordum." Omzuna doğru yayılan en büyük çürüğün üzerine bir öpücük daha bıraktı.

"Seni kaybettiğimi sandım," dedi onu kendine çekerek. "Çok korkmuştum.

Sanki ay gökten düşmüş ya da güneş hiç doğmamış gibi korkmuştum."

Bir bacağını onunkinin arasına kaydırды, en ufak dokunuşunda nefes alışının sertleşmesine bayıldı. "Artık kulelere tırmanmak yok."

Adam sırtıttı ve kadının kalbi adamın gözlerindeki vahşi mizah ışıltısıyla heyecanlandı,

Gülen Gowan'ı neredeyse ondan başka kimse görmemişti. "MacAulay Klanı'nın sloganını biliyor musun? *Dulce periculum*; tehlike tatlıdır. Devam et ve kendini başka bir kuleye kilitle, Edie. Tehlike tatlıdır ama sen daha tatlısın." Öne doğru eğildi ve onu öptü.

Bir süre sonra parmakları titreyerek uzaklaştı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Onu tekrar öptü.

"Yalnız uyumaya alışman gerekecek," dedi bir süre sonra, ona takılarak ama biraz da ciddi bir şekilde. "Seninle sürekli malikâneden malikâneye seyahat edemem, Gowan."

Omuz silkti. "Bu yüzden artık seyahat etmeyeceğim."

"Ama ben birinden diğerine geçmeniz gerektiğini sanıyordum!"

"Uzaktayken tüm bunları düşündüm. Sadece benim verebileceğim bazı kararlar var. Ama dünya zeki insanlarla dolu. Onları yönetmek için Bardolph var. Beni yönetmek için de sen varsın."

Edie yavaşça gülümsemeye başladı. "Majesteleri, acaba daha az çalışmak niyetinde olduğunuzu mu söylüyorsunuz? Programınızda yemek saatlerinin dışında bir eşe yer ayırabileceğinizi mi?"

"Seninle olmak istiyorum," dedi ve kızın burnunun ucuna şefkatli bir öpücük bıraktı. "Seni çello çalarken izlemek istiyorum. Benim için çıplak performans sergilemeni istiyorum."

Yüksek sesle güldü. "Yapamadım!"

Gowan buna karşı çıktı ve kadın sırtüstü yatarak onu şiddetle öpmeye başladı. Bir süre sonra Gowan yuvarlandı ve onu üzerinde oturur pozisyona getirdi, çünkü hayalini kurduğu her şeyi denemenin zamanı gelmişti ve ona olan aşkı kadar duygusallığına da güvenen bir karısı olduğu için

Daha sonra Edie pencereye doğru yürüdü, onu Gowan izledi. Gowan onun saçlarını yana itti ve boynunu yaladı. "Edie'nin özü," diye mırıldandı. "Ve ter."

Yüzünü buruşturdu ve sonra "*Gowan!*" dedi.

"Mmmm?"

"Nehir," diye nefes nefese kaldı.

Glaschorrie bir gecede kabararak sele dönüşmüş, kıyılarını aşmış ve şimdi onları çevrelemişti. Nehir kule tarafından ikiye bölünmüş, kulenin etrafından akarak diğer tarafta bir araya gelmiş ve okyanusa doğru akmaya devam etmişti.

Ama yağmur durmuştu, en azından şimdilik. "Düşünsene," dedi Gowan pencereyi daha da açarak. Güneş bulutları yarmıştı ve aşağıdaki su, sanki yüzeyin hemen altında binlerce altın saklıymış gibi parlıyordu. "En azından bir gün boyunca kuleden ayrılamayacağız."

Edie'nin gözleri büyümüştü. "Kapana kısıldık!"

Gowan her zamankinden daha mutlu bir şekilde pervaza yaslandı. "Tanrıya şükür Bardolph bir jambon, bir tabak köfte ve bir tavuklu tarta bıraktı."

O daha çok önündeki görüntüyle ilgileniyordu. Edie'nin teni küçük aşk ısırıklarından oluşan bir desenle kaplıydı; bir yol haritası. Herhangi bir şeye ihtiyacı yoktu.

Haritalar, gerçi ona söyleme zahmetine girmemişti. Seslerden ve dokunuşlardan öğreniyordu: kızın nefesinin sıkışması, boğazındaki hıçkırık, parmaklarının omuzlarında sıkışması ve vücudunun kollarında titremesi ...

Edie tekrar pencereden dışarı eğildi ve kulenin en alt pencerelerine vuran sel sularına bakakaldı. "Yapma," dedi. "Pervaz çok alçak; düşebilirsin."

"Bunu söyleyecek kadar iyi birisin," diye karşılık verdi Edie gülerek.

Gowan itiraz etmedi ama kollarını arkadan beline doladı ve onu pencereden uzaklaştırdı.

"Buna bir son vermen gerekecek," diyerek omzunun üzerinden ona yaramaz bir bakış attı.

"Ne?"

"Oh, kendi yolunu bulmaya çalışıyorsun."

Elleri yine kızın göğüslerindeydi. "Bir fikrim var," dedi ve öpebilmek için saçlarını bir omzunun üzerinden taradı.

"Karısını dinleyen, onun tavsiyelerini her zaman dikkate alan ve onu hiçbir şekilde engellemeyen bir erkek olmakla mı ilgili?"

Kinross Dükü tutamayacağı sözler vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "Daha iyi bir fikir," dedi ipek gibi, muhteşem poposunu karnının kıvrımlarının altına sıkıştırarak.

"Gowan!"

Bir kadının aynı anda hem skandala uğramış, hem ilgisini çekmiş, hem de tahrik olmuş gibi ses çıkarması inanılmazdı.

Kırk iki

Altı yıl sonra

No. 37 Charles Street, Londra

Kinross Dükü'nün şehir evi

Bayan Susannah on bir yaşındayken oldukça başarılı bir kemancıydı. Aslında bir tür dahiydi ve annesi bu konuda bir şey söylediğinde babasını her zaman sustursa da bunu biliyordu. Annesi *iyi bir* insan olmanın dahi olmaktan çok daha önemli olduğunu düşünüyordu.

Şahsen Susannah her ikisi de olunabileceğini düşünüyordu. Hocası Mösyö Védrines piyanonun başındaki koltuğundan ona başıyla selam verdi ve Susannah selamını kaldırdı.

Parçayı iliklerine kadar biliyordu. Ve odadaki herkesi de tanıyordu. Sevgili annesi ve babası ile Leydi Arnaut da çello çalıyordu, ancak bugünlerde karnının çocukla dolu olmasından dolayı çalamadığından yakınıyordu.

Susannah'nın ona söyleyebileceği gibi bu önemsiz bir bahaneydi, çünkü Edie

her iki hapsedilişinde de sonuna kadar oynamıştı.

Piyanodan ilk notalar döküldü ve Susannah kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bu kadar gergin olması için hiçbir neden yoktu ama belki de Jamie Arnaut odada olduğu, annesiyle babasının yanında oturduğu içindi. On üç yaşındaydı ve son derece yetişkin görünüyordu.

Sıra ondaydı ve yayı tam doğru noktaya indi.

Sonrasında yüzü kızarmış, gülümsüyor ve çok memnun olmuştu. Ama hâlâ oynanacak bir parça kalmıştı, Edie için bir sürpriz. Bu sırrı yıllardır saklıyorlardı, öyle ki Susannah, Edie'nin gerçeği gerçekten bilip bilmiyormuş gibi yapıp yapmadığını merak ediyordu. Yetişkinler böyle şeyler yapardı.

Jamie, babası Lord Arnaut'la birlikte çıkagelince, kızarmamak için kendini zor tuttu ve reverans yaptı. Sonra yine de kızardı, çünkü Jamie ona gülümsedi ve onun harika bir kemancı olduğunu düşündüğünü söyledi. *Bir kız için* demedi, hatta bunu düşünüyormuş gibi bile görünmedi.

Edie, genç Jamie'nin iltifatlarını kabul ederken Susannah'nın yanaklarındaki rengin yükselişini izledi ve kendi kendine gülümsedi. Gowan'la Susannah'nın annesinin yeniden evlenip evlenmediğini hiçbir zaman öğrenememişlerdi, bu yüzden korkak bir insan Susannah'nın gelecekte toplumda kabul görüp görmeyeceği konusunda endişelenebilirdi. Ama daha on bir yaşındayken, dizleri ve dirsekleri henüz çıkmamışken bile bir gün muazzam bir güzel olacağı belliydi. Ağabeyi de İngiltere ve İskoçya'nın en güçlü adamlarından biriydi. Edie endişelenmiyordu.

Layla onun yanında belirdi ve onu en öndeki bir sandalyeye çekti. Sıra. "Resital daha bitmedi!" dedi çılgınca kıkırdayarak. "Senin için hâlâ bir doğum günü sürprizi var." Edie'nin nedenini bilmemesine rağmen, toplanan arkadaşları ve ailesinden büyük bir kahkaha koptu.

Mösyö Védrines tekrar piyanonun başına oturdu. Bir uşak enstrümanın yanına düz sırtlı bir sandalye yerleştirdi.

"Doğum günüm için düet yapacak biri var mı?" Edie Layla'ya sordu. Layla'nın gözleri parlıyordu ve omzunun üzerinde uyuyan ikizlerinden birini uyandırma riskine rağmen kıkırdamadan duramıyordu. Edie hangisi olduğundan emin değildi, çünkü birbirlerinin aynısıydılar. Tek görebildiği Layla'nın omzundaki altın sarısı saç bulutuydu.

"Göreceksin," dedi Layla şimdi.

"Tahmin edebiliyorum," dedi Edie gülümseyerek. "Babamı göremiyorum. Yeni bir parça çalacak, değil mi?"

"Onun gibi bir şey," diye yanıtladı Layla.

Edie mutlulukla içini çekti. "Ne güzel bir doğum günü hediyesi. Gowan nereye gitti? Bunu kaçırmamasını istemiyorum."

Layla belli belirsiz etrafına bakındı. "Eminim buralarda bir yerdedir."

O anda Edie'nin babası değerli çellosunu taşıyarak piste çıktı. Sandalyeye yerleşti ve Védrines'e başıyla selam verdi. Aile, genç Fransız'ın şato müzisyenleri olmayı kabul etmesini en şanslı günlerinden biri olarak görüyordu.

"Kızımın doğum günü şerefine Vivaldi'nin Re Minör Konçertosu'nu çalacağız," diye duyurdu Lord Gilchrist, müziğini sehpaye yerleştirmeden önce Edie'ye gülümseyerek.

"Özel bir düzenleme yapmış olmalı," dedi Edie Layla'ya. "O parça iki keman, bir çello ve yaylılar için yazılmıştı."

"Piyanonun telleri çalmasını bekliyorum," dedi Layla.

Edie buna rağmen iki kemanın hâlâ kayıp olduğunu söyleyemedi. Susannah odanın önüne, Kont'un yanına yürümüş ve kemanını eline almıştı.

Sonra Kinross Dükü içeri girerken bir mırıltı duyuldu. Gowan yıllar geçtikçe daha da yakışıklı olmuş, komuta duygusu ince bir noktaya kadar parlatılmış, ancak karısına ve çocuklarına karşı her kadının iç çekmesine neden olan derin bir sevgiyle yumuşatılmıştı.

Ama Edie onun yüzüne bakmıyordu. Onun yerine, sanki sık sık enstrümanını o şekilde taşıyormuş gibi sol kolunun altına gelişigüzel sıkıştırılmış kemana takılmıştı.

Topluluğa katıldı, ona gülümsedi, kemanı kaldırdı ve çalmaya başladı. Edie sandalyesinde donup kalmıştı. Kasabadaki evin çatısı uçup kanatlı domuzlarla dolu bir gökyüzünü ortaya çıkarsaydı, kocasının Vivaldi çaldığını gördüğünde olduğu kadar şaşırmazdı.

Sadece notaları da takip etmiyordu. Gowan hayatındaki diğer her şey gibi pervasız bir zekâyla çalıyordu. Eğer isteseydi, dünyanın en iyi oyuncularına rakip olabileceği son derece açıktı.

Ve aynı anda onun bunu umursamadığını da anladı. Bu en zor sanatı *onun için* öğrenmişti.

"Üç yıllık bir çalışma gerektirdi," diye fısıldadı Layla, yakınına eğilerek. "Zavallı Védrines proje yüzünden çıldırdı."

Son notalar kaybolurken, toplanan konuklar coşkulu bir alkış tufanı kopardı. Lord Gilchrist -Edie'nin babası, Layla'nın sevgili kocası, Susannah'nın babası ve Gowan'ın kayınpederi ve arkadaşı- seyircilere dönerek eğildi. "Kinross Dükü'nün halka açık ilk ve son resitalini verdiğini büyük bir üzüntüyle bildiriyorum."

Daha fazla alkış.

Gowan öne çıktı. "Son üç yıl gerçekten çok mutlu geçti. Kayınpederim Lord Gilchrist'in yardımıyla, paha biçilmez Mösyö Védrines'ten keman sanatını öğrenmek büyük bir zevkti."

Daha fazla alkış.

Gowan eğildi. Gowan'ın kemanını süslemesi ya da yayını döndürmesi söz konusu değildi.

"Gerçekten bir daha *hiç* oynamayacak mısın?" diye bir ses geldi arka taraftan.

Oda.

Gülümsedi ve gözleri Edie'ye döndü. "Çalacağım," dedi. "Ama kendimi özel düetlerle sınırlayacağım."

Kinross Düşesi yerinden kıpırdamamıştı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kocasını kemanını küçük kız kardeşine verdi ve karısını kucağına aldı. "Lütfen özürlerimizi kabul edin," dedi başını eğip odadakilere gülümseyerek. "Düşesim biraz rahatsız."

Ve sonra kapıdan çıktı.

Susannah omuz silkti. Kardeşi ona emanet ettiği için yayını Stradivarius'a dayadı ve birkaç nota çaldı. Olağanüstü güzel bir ses çıkardı.

"Dükün kendi partisinden çıkıp gitmesi sence de biraz tuhaf değil mi?" Jamie onun dirseğinde belirterek sordu. Bir tutam saçları oldukça çekici bir şekilde gözlerinin üzerine düşmüştü.

Susannah, "Erkek kardeşim de böyledir," diye açıkladı. "Baldızıma kızgın ve başka pek bir şey umurunda değil. Yeğenlerim dışında tabii ki. Beni bir şeyler çalarken dinlemek ister misin?" Stradivarius'u denemeyi çok istiyordu.

Alnındaki saçları itti. "Bana kemanını ödünç verirsen birlikte bir şeyler çalabiliriz. Senin kadar iyi değilim ama iyiyimdir. Vivaldi'nin *Dört Mevsim'ini* biliyor musun? Birinci keman bölümünü öğreniyorum."

Susannah gülümsedi. "Ben de bunun üzerinde çalışıyordum! Birinci ya da ikinci olarak oynayabilirim."

Geleceğin ne getireceği konusunda hiçbir fikirleri olmayan bu genç insanlar karşı karşıya duruyordu. Ama Susannah'nın melodisi Jamie'ninkinin altından geçerken ve sonra onunki yükselip onunkine geri dönerken, her ikisinin de içinde derinlerde bir şey gerçeği fısıldadı. Bir gün, parlak kıvılcımlı saçlı çalgın bir kız, saçları sürekli alnına düşen genç bir adama doğru bir koridorda yürüyecekti.

Yıllar sonra birbirlerine anlatacakları düet buydu. On bir ve on üç yaşlarında bile, gelecek yıllarda yaratacakları müziğin uzak yankısını duyabiliyorlardı.

Yukarıda, dükün yatak odasında, Edie ağlamasını durduramıyordu. "Beni çok mutlu ediyorsun," dedi sonunda. "Bana istediğim her şeyi verdin."

Gowan onun gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı. "Tek istediğim sensin," diye fısıldadı.

O geceki düetleri sessiz bir düetti... ama daha sonra çocukları birlikte çalan bir çello ve kemanın sesine alıştı. Bu çocukların dördünün de ses tonu mükemmeldi; içlerinden biri Avrupa'nın en iyi viyolacısı oldu; ve sadece biri müzikten nefret ettiğini söyledi.

O zamanlar on dört yaşındaydı, bu da her şeyi açıklıyor.

Edebiyat -İngilizce, Almanca, Farsça- ve Çellolar Hakkında Bir Not

Bu roman birbirinden oldukça farklı iki masala derin bir teşekkür borçludur: Shakespeare'in *Romeo ve Juliet'i* ile Grimm Kardeşler'in "Rapunzel "i. Romeo'nun tutkusu Gowan tarafından yankılanıyor; balkon sahnesi oradan buradan dil parçaları ödünç alıyor. Ancak Gowan, William Butler Yeats'in erken dönem şiirlerine de borçludur: Yeats, sevgilisinin saçlarının "ilmeklerine dolanan" ilk kişidir. Kitabın sonuna doğru, daha olgun ve umarım daha bilge olan Gowan, John Donne'un şiirini öğrenir. Romeo'nun dilinden parçaları ilk sahnelere (balkon ve Rosaline bunların arasında) ve kuleye tırmanma sahnesine örerken çok eğlendim.

Romeo ve Juliet'in sonunu benimsemekte bariz bir sorun yaşasam da (Edie ve Gowan gençti ama kesinlikle birbirlerine aşık ya da intihara meyilli değillerdi), "Rapunzel" de bir meydan okuma sunuyordu. Öncelikle saçları! Gowan masala bir jest olarak balkona at kılından bir merdivenle tırmanıyor ama sonunda kuleye at ya da başka bir saça başvurmadan çıkıyor.

Bir başka borcu da büyük müzisyen Yo-Yo Ma'ya borçluyum. *Kule'yi* yazarken onun Bach'ın çello süitlerini ve geleneksel kanon *Dona Nobis Pacem'i* düzenlemesini defalarca dinledim. Edie'nin bahsettiği tüm parçalardan oluşan bir çalma listesi isterseniz, www.eloisajames.com adresindeki web siteme bakmanız yeterli. Aranızdaki tarih meraklıları için Vivaldi'nin

konçertoları 1725'te yayımlanmıştır ve orijinal el yazmasının ötesinde de mevcuttur. Elbette, viyolonsel o dönemde oldukça yeni bir enstrüman olduğundan, Edie'nin çaldığı parçaların çoğu (Vivaldi'nin *Dört Mevsim'i* de dahil olmak üzere), zamanının en büyük viyolonselcilerinden biri olarak kabul edilen Robert Lindley (1776-1855) gibi tutkulu bir müzisyen tarafından solo performans için düzenlenmiş olmalıdır.

Leyla'nın Regency İngiltere'sine uygun, pervasız bir tutkuyu çağrıştıran egzotik bir ismi olsun istedim ve İranlı şair Abd-Allah Hatefi tarafından yazılan *Leyli o Mecnun adlı* aşk hikayesinde tam da böyle bir isim buldum. Hikaye 1788 yılında Sir William James tarafından yayınlanmış ve daha sonra Isaac D'Israeli tarafından *The Loves of Mejnoon and Leila* adıyla İngilizceye çevrilmiştir.

Ve son bir edebi not: Julia Quinn ve ben çok iyi arkadaşız, bu da Connie Brockway ile birlikte *The Lady Most Likely* ve *The Lady Most Willing* adında üç bölümden oluşan iki roman yazmamıza neden oldu. Bir gün telefonda sohbet ederken, sırf ortak okur kitlemizi memnun etmek için karakterlerimizden birkaçını birbirimizin kitaplarına yerleştirme fikri ortaya çıktı. Julia'nın *Just Like Heaven* kitabını okuma zevkine erişememiş ve dolayısıyla bu kitabın sayfaları dışında Chatteris Kontu ile henüz tanışmamış olanlar, sizi bir sürpriz bekliyor!

Eloisa'nın Yeni Romanına Kısa Bir Bakış

Tobias Dautry Londra sokaklarında büyümüş, Thames Nehri'nde değerli eşya arayan evsiz çocuklardan oluşan bir çetenin lideri olmuştur. Sahip olduğunu hiç bilmediği babası Villiers Dükü tarafından kurtarılan Tobias, İngiliz beyefendisinin pırıl pırıl, medeni görüntüsünün altında hâlâ sert bir asi olarak gizlenmektedir. Dükün tüm çocukları arasında babasına en çok benzeyen Tobias'tır: zeki, soğuk ve güzel.

Ancak bir konuda babasına *asla* benzememeye yemin etmiştir: Tobias'ın beşi gayrimeşru olmak üzere yedi kardeşi var. Çocuk sahibi olmamaya her zaman özen göstermiştir ve bu şekilde kalmaya da niyetlidir. Çocuk yok. Asla.

Ama durum bu olduğuna

göre . . . Dört yaşındaki

Chloe kim?

Peki onun kapısının önünde ne işi var?

Henüz bir unvanımız yok.

Peki bu romana ne isim *verirdiniz*?

Eloisa biraz yardıma bayılır!

Lütfen Facebook sayfasını ziyaret edin ve ona önerinizi söyleyin.

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)